

Làm Sao Ăn Tươi Chú Bal

Contents

Làm Sao Ăn Tươi Chú Bal	2
1. Chương 1: Học Viện Fbi	2
2. Chương 2: Sóng Gió Quán Bar	6
3. Chương 3: Đặc Vụ Will	10
4. Chương 4: Lần Thứ Hai Gặp Mặt, Xin Giúp Đỡ Nhiều Hơn	13
5. Chương 5: Lừa Dối Là Kỹ Năng Đi Săn	16
6. Chương 6: Khôi Phục Công Tác	19
7. Chương 7: Strangler	23
8. Chương 8: Làm Khách Ăn Cần Xem Đầu Bếp	26
9. Chương 9: Turandot (thượng)	29
10. Chương 10: Turandot (hạ)	32
11. Chương 11: Miriam	36
12. Chương 12: Bữa Tối (thượng)	39
13. Chương 13: Bữa Tối (hạ)	42
14. Chương 14: Nụ Hôn Đêm Giáng Sinh	45
15. Chương 15: Cái Chết Của Miriam	49
16. Chương 16: Hành Trình Anh Quốc (một)	53
17. Chương 17: Hành Trình Anh Quốc (hai)	57
18. Chương 18: Bại Lộ	63
19. Chương 19: Anh Em Nhà Holmes	68
20. Chương 20: Tập Kích	73
21. Chương 21: Đùng Gậy Chú Ý ~	79
22. Chương 22: Jim Bé Bông	81
23. Chương 23: Búp Bê Và Bữa Tối	86
24. Chương 24: Búp Bê ‘ý Nghĩa Phi Phàm’	92
25. Chương 25: Săn Bắn	98
26. Chương 26: Strangler Trở Về	103
27. Chương 27: Cái Gọi Là Bảo Vệ 24/7	109
28. Chương 28: Cạm Bẫy	114
29. Chương 29: Giả Thảm Ván Và Thật Cố Ván	119
30. Chương 30	123
31. Chương 31: Ngụy Cơ = Xoay Chuyển	129
32. Chương 32: Giao Tranh	134
33. Chương 33: Nhật Ký	139
34. Chương 34: Công Sự Cũ	144
35. Chương 35: Thôi Miên	148
36. Chương 36: Ký Ức Quá Khứ	153
37. Chương 37: Khiêu Khích	158
38. Chương 38: Vô Đề	163
39. Chương 39: Tử Vong	168
40. Chương 40: Nội Dung Bắt Đầu	174
41. Chương 41: Phiên Ngoại: Nếu Hill Chết Trong Đám Cháy Và Đầu Thai	179

42. Chương 42: Trò Mới	183
43. Chương 43: Chim Bách Thanh	188
44. Chương 44: Gặp Lại	193
45. Chương 45: Cái Gọi Là Trên Dưới	199
46. Chương 46: Sinh Lầm Thời	204
47. Chương 47: Dò Xét	208
48. Chương 48: Ta Là Chương Chuyển Tiếp	212
49. Chương 49	218
50. Chương 50: Phiên Ngoại Cổ Tích Một: Công Chúa Bạch Tuyết (thượng)	223
51. Chương 51: Cái Gọi Là Động Vật Hộ Nhà Mèo	230
52. Chương 52: Bị Thương Và Che Giấu	235
53. Chương 53: Tình Dưỡng	241
54. Chương 54: Mason Verger	245
55. Chương 55: Tobias	249
56. Chương 56: Nguy Cơ Mới	254
57. Chương 57: Abigail Tự Tìm Tử Lộ	259
58. Chương 58: Magnussen	263
59. Chương 59: Bắt Đầu Và Kết Thúc (một)	267
60. Chương 60: Cá Chết Lưới Rách	273
61. Chương 61: Bắt Đầu Mới, Trò Chơi Mới	277
62. Chương 62: Red Dragon (một)	284
63. Chương 63: Red Dragon (hai)	289
64. Chương 64: Red Dragon (ba)	294
65. Chương 65: Red Dragon (bốn)	298
66. Chương 66: Red Dragon (năm)	303
67. Chương 67: Sự Im Lặng Của Bầy Cừu (một)	309

Làm Sao Ăn Tuổi Chú Bal

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, Phim Mỹ, tương ái tương sát, xuyên việt, khủng bố Nhân vật chính: Hill, Hannibal Nhân vật phụ: Will

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-sao-an-tuoi-chu-bal>

1. Chương 1: Học Viện Fbi

Hill Noras có một bí mật không muốn ai biết, không ai biết đây đã là cuộc đời thứ ba của hắn.

Cuộc đời đầu tiên là ở Trung Quốc thế kỷ 21, hắn là một phóng viên bình thường, trong lúc được phái đi làm phóng viên chiến trường thì bị phần tử khủng bố bắt cóc, bị dẫn vật ba ngày, cuối cùng vì sự anh dũng cho công cuộc tìm kiếm tin thật mà dâng hiến sinh mạng.

Cuộc đời thứ hai sinh ra là ở Anh quốc thế kỷ 19, hắn là thám trưởng Scotland Yard, London khi đó thật đúng là một cái chuồng heo, hắn ở trên đất khách, nơi sương mù lất phất, sống hơn ba mươi năm, cuối cùng vào lúc vẫn còn cách JTR (Jack The Ripper (1)) một đoạn xa thì bị mổ bụng quảng ra đường cái, anh dũng mà vì giữ gìn trị an London dâng hiến sinh mạng.

Thực sự là hai cuộc đời vui buồn lẫn lộn xui xẻo quang vinh.

Hill là cuộc đời thứ ba của hắn, lúc này, một lần nữa về lại xã hội hiện đại, lại sinh ra ở nước Mỹ. Hắn dùng hành động thực tế chứng minh câu “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” — chạy đi làm đặc vụ.

Hắn ở Tổ Giết người công tác hai năm, ở Tổ Xã hội đen công tác ba năm, cuối cùng bị một tờ công văn điều đi Tổ khoa học phân tích hành vi. Tổ khoa học phân tích hành vi, danh như ý nghĩa, tức là nơi phân tích, nghiên cứu hành vi tội phạm. Khác với những gì TV đã chiếu, tổ này không đơn giản chỉ giải quyết những vấn đề biến thái mà còn những công tác công văn chồng chất như núi, còn phải phụ trách công tác huấn luyện thực tập sinh trong học viện FBI, nói ngắn gọn chính là Babysitter. (à Kẻ chăm trẻ)

Jack Crawford là giám sát viên của tổ này, gã dùng ánh mắt bén như dao mà ngạo mạn nhìn chằm chằm Hill trong vòng ba phút, sau đó ném cho hắn một tờ công văn, để hắn đến học viện FBI làm giáo viên.

Hill hít sâu một hơi, yên lặng cầm tờ quyết định điều nhiệm đi học viện FBI. Thế giới vẫn đẹp như thế, mà mình vẫn táo bạo như vậy, thật không tốt, thật không tốt Quên đi, nghĩ theo hướng tích cực thì đây có thể coi như một kỳ nghỉ, Crawford đâu thể ném hắn vào học viện mà dạy học cả đời được. Sử dụng câu mà nhân vật phản diện trong TV hay nói thì là: Ta XXX sẽ trở về!

Hill mặc áo sơmi vàng nhạt, mang theo túi công văn, lần đầu tiên làm thầy người ta mà đứng trên bục giảng, thế nhưng đây không phải môn hắn dạy. Chủ nhiệm khoa cho biết giáo viên tâm lý tội phạm, Graham xin nghỉ bệnh, nhờ hắn dạy thay một bữa, buổi chiều mới đến môn Tâm bệnh học của hắn. (Ở đây cụm từ này tiếng Anh chuyên ngành là abnormal psychology, nghĩa là tâm bệnh học hoặc tên chuyên ngành dịch theo tiếng Việt là tâm lý học lệch chuẩn, là một phân ngành chuyên nghiên cứu về các hành vi bất bình thường. Còn tâm lý biến thái học là cách dịch của dân Việt Nam mình, nó không được thuần chủng.)

Nếu như không vạch trần cái bản chất rất ‘dị’ của Hill mà chỉ nhìn thoáng qua thì người này cũng ra dáng ra hình, Hill có bề ngoài của một người Mỹ điển hình, nghĩa là hắn có một khuôn mặt tuấn lãng, lúc cười trông tựa như một vị chủ nhà nhiệt tình hiếu khách. Vóc người cao gầy, tứ chi thon dài, mười ngón tay dài linh hoạt, chỉ cần đứng một chỗ đã tỏa ra sức hấp dẫn khôn cùng, đó là chưa nói đến đôi mắt xám xanh khi nheo nheo nhìn vào bạn.

Tóc hắn màu nâu, không phải nâu như bùn mà là màu như chocolate, tóc ngắn. Mặc áo sơmi, suit càng làm cho hắn trở nên văn nhả, thế nhưng hơi thở cảnh sát qua hai đời vẫn không hề thay đổi: Hắn mang lại cho người khác sự bình tĩnh.

“Tôi là Hill Noras, giáo sư Graham có việc, tôi sẽ thay giáo sư dạy hai tiết này, nếu như các bạn đều đã xem qua thời khoá biểu của học kỳ này thì tôi nghĩ các bạn cũng đã biết tôi là giáo sư của các bạn ở môn Tâm bệnh học, xét thấy chúng ta có khả năng sẽ còn ở với nhau lâu dài, làm ơn đừng xem tôi như hàng dùng một lần rồi thôi, được không?”

Dưới bục, học viên bắt đầu nhỏ giọng mà cười, Hill chờ tất cả mọi người cười xong xuôi thì mới hỏi: “Giáo sư Graham nói cho tôi biết giáo sư đã giảng đến chương 5, theo đại cương thì chúng ta hẳn đã đến nguyên nhân của tội phạm bạo lực, nhưng tôi muốn hỏi một chút, các bạn đã đọc được đến đâu rồi?”

Dưới bục, một nữ học viên tóc vàng trả lời: “Trang 89, giáo sư Noras.”

“Well, bạn tên gì?” Hill nhìn cô gái có khuôn mặt khá xinh bên dưới.

Cô gái nọ nhìn thẳng Hill, tự tin trả lời: “Miriam Lass, thưa giáo sư.”

“Miriam? Rất tốt, như vậy giáo sư Graham đã giảng qua định nghĩa của tội phạm bạo lực. Tội phạm bạo lực tổng cộng có năm yếu tố, thỏa mãn đủ năm sẽ có thể phân loại” nói đến đây, tay Hill ấn vào nút điều khiển, đổi qua slide tiếp theo.

Hai tiết dùng để giảng bài qua rất nhanh, ít nhất, bọn họ đã xong hết chương 5 về tội phạm bạo lực, Hill còn dùng một vụ đấu súng trong nhà trường để làm ví dụ, mỗi câu nói của hắn đều nói vào trọng điểm, hầu như không có nửa câu vô ích. Đây cũng là thói quen từ những năm công tác ở Scotland Yard và FBI mà ra.

Buổi trưa, hắn vào căn tin mua một cái hamburger, ngồi ở ghế dài trong sân trường vừa uống cà phê vừa từ tốn ăn. Đến tận khi cô gái tóc vàng hiếu học buổi sáng, Miriam đi tới trước mặt hắn.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?” Miriam có chút lo lắng khi đứng đối diện vị giáo sư tuổi trẻ anh tuấn này.

“Sure, mời ngồi.” Hill nhích ra một chỗ, nhường chỗ Miriam ngồi xuống.

Thực tập sinh tóc vàng lấy ra một hộp salad, một hộp sữa tươi và non nửa cái sandwich, với một người đàn ông bao nhiêu đó phồng chùng một ngum là đã nuốt chửng trong vài giây. Chẳng qua Miriam hiển nhiên nghĩ bao nhiêu đó cho bữa trưa là đủ.

“Tôi nghe nói điểm của bạn là tốt nhất trong lần này.” Hill hưởng thụ ánh mặt trời buổi trưa mà lười nhát nheo nheo đôi mắt màu xanh xám.

“Không lẽ phụ nữ thì không thể tốt nhất.” Miriam hỏi lại bằng giọng khó chịu.

Hill lắc đầu, không hề cảm thấy bị xúc phạm, trái lại còn dùng giọng nói có phần lười biếng mà hăng hái chỉ rõ: “Phụ nữ thường có thể mang đến những điều kinh ngạc không thể tưởng được, phụ nữ còn mạnh hơn cả đàn ông, tự thể nghiệm đấy.”

“Really?” Miriam nở nụ cười, “How?”

Hill nói với cô về nữ thượng cấp đã từng gặp ở FBI, trong FBI có rất nhiều phụ nữ khiến mọi người phải thán phục, đương nhiên, khi phụ nữ chiếm lấy vị trí truyền thống mà đàn ông đã ngồi suốt mấy trăm năm qua thì các cô bao giờ cũng bày ra một mặt càng thêm mạnh mẽ so với đàn ông để chứng minh bản thân có thể đảm nhiệm được công tác. Cho nên, mỗi lần gặp phải loại phụ nữ này, Hill sẽ biểu hiện càng thêm ga lăng, bởi vì những người phụ nữ như thế đáng giá tôn trọng.

Tiết Tâm bệnh học buổi chiều vẫn do hần giảng như cũ, ngay cả học sinh cũng là những học sinh buổi sáng, chẳng qua Tâm lý tội phạm học là môn bắt buộc còn Tâm bệnh học chỉ là môn tự chọn mà thôi. Thế nhưng từ trên bục, hần vẫn thấy Miriam, ngồi ở hàng ghế đầu, tay cầm tập và bút, vẻ mặt nghiêm túc hiểu học chuyên chú nhìn lên.

Từ một trình độ nào đó mà nói, hần rất thích cô gái này, cô chăm chỉ, thông minh, tự tin, dũng cảm, sau này, cô nhất định trở thành một đặc vụ FBI xuất sắc, xuất sắc còn hơn đàn ông.

“Trong những tội phạm hình sự nghiêm trọng, có một loại tội phạm đặc thù, liên quan đến một loại động cơ tâm lý đặc thù, loại động cơ này không giống những động cơ đời thường, những tội phạm hình sự thông thường chúng ta biết động cơ của họ chỉ xoay quanh tiền, quyền, sắc, thù riêng,... Chỉ cần nắm chặt nguyên nhân hành động của nghi phạm, các bạn rất dễ bắt được họ. Bởi vì bản thân họ ở trong mạng lưới quan hệ xã hội của người chết.” Hill chuyển slide sang một bức hình với muôn ngàn gương mặt.

“Nếu như các bạn có xem sách giáo khoa, như vậy chắc chẳng xa lạ với những người này. Trong sách, bọn họ được liệt vào dạng giết người hàng loạt, kèm theo đó là cái mác phản xã hội, bệnh tâm thần, ngược đãi cuồng. Động cơ phạm tội của họ càng thêm bí ẩn, đồng thời không có quan hệ tư nhân với người bị hại, các bạn không thể đi qua các quan hệ xã hội của nạn nhân tìm được bóng dáng bọn họ. Nhất là trong đó có một vài phần tử IQ cao, rất khó bắt được. Tổ Giết người hàng loạt thuộc Tổ khoa học phân tích hành vi của FBI chuyên phụ trách những vụ án như thế này, phần lớn bọn họ đều là những nhà phân tích hành vi tội phạm thâm niên.”

Hill lại chuyển sang một slide khác: “Nếu như chúng ta không hy vọng chỉ có thể trông cậy vào mỗi người bọn họ đều có thói quen đậu xe bậy như Son of Sam (2) thì công cụ hữu hiệu nhất của chúng ta chính là phân tích hành vi.”

Học viên dưới bục thấp giọng nghị luận vài tiếng, Hill cũng không ngăn cản họ mà chờ khi họ yên lặng mới tiếp tục nói: “Cho tới nay, phối hợp giữa phân tích hành vi và kho tư liệu nước Mỹ chính là phương pháp hữu hiệu nhất để đuổi bắt những kẻ giết người hàng loạt. Thế nhưng điều đó yêu cầu những nhà phân tích hành vi phải có kinh nghiệm phong phú và sự quyết đoán. Bởi vì, một ngày phân tích bị lệch lạc, chúng ta sẽ triệt để lệch khỏi quỹ đạo phá án.”

“Phân tích hành vi tội phạm bắt đầu có từ những năm 40 thế kỷ 20, do Cục tình báo chiến lược Mỹ gây dựng nên, ứng dụng trong Chiến tranh thế giới thứ hai, dùng để phân tích tâm lý sĩ quan cấp cao của Đức. Từ đó, định hình đường lối của quân Đức, nổi danh nhất trong đó chính là phân tích tâm lý của bác sĩ Walter C. Langer (3) đối với Adolf Hitler.”

“Từ năm 1969, phân tích hành vi dời từ Cục tình báo đến Cục điều tra liên bang, lúc đó áp dụng vào huấn luyện đặc vụ, mà không dùng trong vận dụng thực tế để phá án và thẩm phán. Năm 1978, FBI mới cho

phép phân tích viên khoa học hành vi giúp cảnh sát các nơi cung cấp cổ vấn phân tích hành vi. Người đầu tiên cũng là chuyên viên phân tích hàng đầu, John Douglas (4), tôi nghĩ hẳn tất cả các bạn đều biết đến ông ta, 1990, ông là người quản lý BAU (5), 5 năm sau, ông về hưu. Quyển “Tâm lý thám tử” trong danh mục sách tham khảo của các bạn chính là tác phẩm của ông ta.”

Hill bấm slide trở về hình những tên giết người hàng loạt, nói với các học viên dưới bục: “Tâm linh con người là mê cung phức tạp nhất trên thế giới, mỗi một cánh cửa đều thông với một thế giới tư duy, mà người nắm giữ chìa khoá, mới có thể trở thành quốc vương duy nhất. Hiểu phân tích hành vi, học được phân tích hành vi, nắm giữ phân tích hành vi sẽ là chìa khoá mà các bạn cần để truy tìm, thậm chí bắt được họ trong tay.”

“Well, nói qua phân tích hành vi, chúng ta lại trở về nói đến những kẻ giết người hàng loạt và cái gì là tâm lý biến thái. Ai đó nói cho tôi biết nhân vật đại biểu khắc sâu nhất trong trí nhớ của mình coi nào?”

“Killer Clown (6)” “Night Stalker (7)” “Son of Sam” “Edward Gein (8)?” “Ted Bundy (9)” “Zodiac Killer (10)” “Green River Killer (11)” “Hillside Strangler (12)”

Hill thoả mãn gật đầu: “Great, rất tốt! Những cái tên mà các bạn vừa liệt kê chính là những tên giết người hàng loạt nổi danh ở Mỹ, hay phải nói là những tên giết người tiếng xấu lan xa. Mỗi người trong số họ đều đủ để viết ra một quyển sách giáo khoa về tâm lý biến thái. Trong chương trình học sau này, tôi sẽ phân tích từng người một những tội phạm này, còn các bạn cần viết báo cáo cho tôi về những gì tâm đắc sau khi nghe phân tích ví dụ thực tế. Sau khi chúng ta học xong quyển sách này và phân tích kỹ những vụ án nổi danh này, tôi sẽ lấy ra một vài vụ án trong kho hồ sơ tội phạm của BAU cho các bạn phân tích. Cuối khóa chúng ta cần viết một bài luận văn, đề tự nghĩ, sau đó là thi cuối khóa — tôi sẽ đưa cho các bạn một vụ án, đưa cho các bạn các tư liệu và chi tiết cần thiết, từ đó các bạn phải tự mình phân tích tâm lý.”

“Môn học này chính là môn học tiền đề cho “Phân tích tội phạm”, do đó, tất cả những gì các bạn học ở môn này sẽ ứng dụng ở môn sau. Có một nền tảng vững vàng sẽ là ưu thế không nhỏ cho các bạn, cho nên đừng có nghĩ rằng ‘Dù cho môn này môn học không tốt, thì cũng còn cơ hội để học tốt môn Phân tích tội phạm’, các bạn tuyệt đối sẽ hối hận đó.”

Sau khi nói xong yêu cầu chương trình học và giới thiệu rõ đại cương chương trình học, Hill để học viên mở sách giáo khoa, rồi bắt đầu giảng về khái niệm chương đầu tiên. Đây rốt cuộc cũng là một trong những phần cơ bản của FBI nên nội dung coi như dễ hiểu, khái niệm tuy rằng khô khan nhưng là thứ nhất định phải học. Về phần vụ án thực tế? Đó không phải là những gì đám ranh con bây giờ có thể đụng vào được.

Hết chương 01

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tri thức về phân tích tâm lý là tìm ở baidu mà ra, thiệt là cao học quá đi, nhất là cái ông Douglas của BAU, thực là một truyền thuyết sống, mà có thiệt không vậy!!!

Tác giả lại baidu về giết người hàng loạt nữa, thực là không xem không biết, vừa xem mới phát hiện ra thế giới chúng ta thì ra có nhiều bệnh thần kinh hoành hành như vậy, dân Mỹ sống thực không dễ dàng gì. Cho nên nói BAU là một chỗ làm tốt, không cần lo lắng thất nghiệp, A di đà phật.

Đây là bộ thứ hai của hệ liệt” Làm sao ăn tươi”, tác giả định viết bốn bộ, tổng cộng là bốn quyển về phim Âu Mỹ yêu thích nhất. Đương nhiên, nếu như các bạn muốn viết thêm thì cứ nói

(1) Jack The Ripper: Jack the Ripper là tên gọi được biết đến nhiều nhất cho một kẻ giết người hàng loạt không xác định, được coi là đã hoạt động trong khu vực nghèo khó trong và xung quanh vùng Whitechapel của London vào năm 1888.

Các cuộc tấn công được gán cho Jack the Ripper thường liên quan đến gái mại dâm sống và làm việc trong các khu ổ chuột của London. Họ trước tiên bị cắt cổ họng và bụng dưới bị đâm nát. Việc loại bỏ các cơ quan nội tạng từ ít nhất ba trong số các nạn nhân dẫn đến đề xuất rằng kẻ giết người của họ sở hữu kiến thức giải phẫu hoặc phẫu thuật.

Nguồn: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Jack_the_Ripper](https://vi.wikipedia.org/wiki/Jack_the_Ripper)

(2) Son of Sam:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/11/huyen-thoai-david-berkowitz-hay-son-of.html

(3) Walter C. Langer: Walter Charles Langer (February 5, 1899 – July 4, 1981) nhà phân tích tâm lý đến từ Cambridge, Massachusetts, người đã phân tích tâm lý của Adolf Hitler năm 1943 ở Office of Strategic Services (OSS)

Nguồn: [s://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Charles_Langer](http://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Charles_Langer)

(4) John Douglas: John Edward Douglas là đặc vụ FBI. Ông ta là một trong những nhà phân tích hồ sơ tội phạm đầu tiên và viết nên cuốn sách về đề tài tâm lý tội phạm.

Nguồn: [s://en.wikipedia.org/wiki/John_E._Douglas](http://en.wikipedia.org/wiki/John_E._Douglas)

(5) BAU là Behavioral Analysis Unit chính là Tổ phân tích hành vi, là cái tổ mà Hill đang làm việc.

Tên tiếng Anh của tác phẩm Tâm lý thám tử này là MindHunter, tên đầy đủ là Mind Hunter: Inside the FBI's Elite Serial Crime Unit.

Tác phẩm này cũng có một bộ phim chuyển thể cùng tên.

Là cuốn sách căn bản mà bất kì ai học để vào FBI đều phải biết.

(6) Killer Clown:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/06/huyen-thoai-john-wayne-gacy-clown.html

(7) Night Stalker:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/06/huyen-thoai-ricardo-ramirez-night.html

(8) Edward Gein:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/06/huyen-thoai-eddie-gein-biet-hieu.html

(9) Ted Bundy:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/06/huyen-thoai-teb-bundy.html

(10) Zodiac Killer:

Nguồn: [s://vi.wikipedia.org/wiki/S%C3%A1t_th%E1%BB%A7_Zodiac](http://vi.wikipedia.org/wiki/S%C3%A1t_th%E1%BB%A7_Zodiac)

(11) Green River Killer:

Nguồn: satnhan.quydien.com/2010/07/huyen-thoai-gary-leon-ridgway-hay-green.html

(12) Hillside Strangler:

Nguồn: [s://en.wikipedia.org/wiki/Hillside_Strangler](http://en.wikipedia.org/wiki/Hillside_Strangler)

2. Chương 2: Sóng Gió Quán Bar

Hill làm ở FBI đã năm năm, đã làm đến đặc vụ thâm niên, thế mà lại bị một tờ quyết định của Jack Crawford điều đi học viện dạy học. Hắn không để ý thằng cha da đen kia rốt cục có thành kiến khó chịu gì với hắn. Crawford là một thằng cha cực độ tự đại, cho dù gã quả thực có khả năng, thế nhưng kiểu luôn lấy mình là trung tâm như thế sớm muộn cũng sẽ té một cú đau, điểm ấy Hill không hề nghi ngờ, chỉ là không biết lúc nào thôi.

Chẳng qua, mấy đồng nghiệp lúc trước của hắn cũng ít nhiều vì bạn mình mà nhảy ra bênh vực. Những đặc vụ trong Tổ Giết người, Tổ Xã hội đen tính cách rất hào sảng, đối với Hill vốn quan hệ xã giao rất tốt lại càng xem như người một nhà mà che chở.

Nhưng dù sao, Crawford cũng là giám sát, lại không ở cùng tổ nên bọn họ cũng hết cách chống đối. Tuy nhiên mời Hill đi ra uống chút rượu, tâm sự qua thời gian thì vẫn có thể làm được.

“Hey, baby, đừng lo lắng.” Có người đem vài ly Tequila áp sát lại vỗ vai Hill: “Gã chèn ép cậu như thế sớm muộn gì cũng phải dừng thôi, Karl biết hết rồi, anh ta đang nghĩ cách giúp.”

Karl là tổ trưởng của Tổ Xã hội đen, anh ta luôn rất chăm sóc Hill, đồng thời khá bất mãn với việc BAU hoành hành đoạt á, hơn nữa hoành hành đoạt á còn chưa tính, đem á tướng anh ta coi trọng ném vào học viện dạy học mới là đáng nói. Tính Karl cũng chẳng khá khẩm hơn mấy tay boss mafia, ai cũng nói nếu Karl không làm FBI, phỏng chừng anh sẽ trở thành một boss mafia nào đó.

“Mấy người định quá chén tôi à?” Hill mới vừa uống xong hai ly Tequila, lại phải nhận ly whisky mà đồng nghiệp đưa tới, bắt đắc dĩ mà cười.

“Come, baby!” Có người ồn ào nhìn Hill nốc cạn ly.

Cái đám khốn! Ai không biết còn tưởng bọn họ là thành viên bang phái nào ấy chứ! Nhìn cái phong cách ngả ngớn phóng đảng này mà xem! Giống đặc vụ liên bang chỗ khỉ nào? Còn là đặc vụ Tổ Xã hội đen nữa chứ!

Một đám người quấy tung bừng rồi mới buông tha cho Hill, lục tục lái xe trở về.

“Cậu cứ về như thế à?” Rốt cục có người còn lương tâm hỏi đến vấn đề này!

Hill lắc đầu: “Còn tỉnh, đừng coi tôi như mấy cô nàng mỏng manh yếu đuối.”

“Giáo sư FBI yếu đuối thì được?” Đối phương cười hỏi ngược lại.

“Cút đi!” Hill đỏ khốc đỏ cười: “Tự tôi gọi xe được.”

Lúc này mọi người mới buông tha cho hắn, chào nhau rồi đi về.

Hill cho dù uống được rượu nhưng nhiều loại rượu trộn lại với nhau như thế thì đầu cũng quay mòng mòng, đứng ở cửa quán bar, lại bị gió lạnh thổi qua, càng làm hắn mất mát thêm. Vội vã bùm chặt miệng, chịu đựng cơn nôn ói trào lên, hắn bước nhanh vào một hẻm nhỏ, sau đó, ói vào thùng rác.

Ói đến khi ói sạch cả ruột ra, hắn đỡ tường đứng lên, lúc này bụng dạ mới dễ chịu phần nào. Gió lạnh vẫn thổi ào ào, đầu óc căng cứng khó chịu, lạnh buốt đến tận xương.

Thực là chịu tội! Hắn yên lặng nghĩ, sau đó hạ quyết tâm lần sau nhất định phải cho lũ khốn đó một bài học!

Ngõ nhỏ phía trước đột nhiên có tiếng tranh chấp lọt ra, Hill ngẩng đầu nhìn vào ngõ hẻm tối đến không thấy rõ bàn tay. Sau đó rốt cục nhớ tới hắn là một đặc vụ FBI, cho dù là một FBI dạy học thì bản chất cũng vẫn là đặc vụ giữ gìn trị an.

Hill không dùng đèn điện thoại di động để soi đường, trên người hắn lúc này lại không mang theo súng, chỉ có một con dao tùy thân luôn mang trong người mà thôi.

Loại hành vi này với người thường mà nói thì chính là ngu xuẩn thế nhưng với Hill mà nói, đây chẳng phải lần đầu tiên hắn đối mặt với nguy hiểm, bất kỳ kẻ nào từng như hắn, đã chết qua 2 lần thì chẳng còn gì e ngại cái chết nữa cả.

Mà đối với một đặc vụ mà nói, cái chết vốn đã nằm trong bản hồ sơ dự tính tương lai từ ngày mới nhậm chức rồi.

“Go, lấy tiền là đủ rồi!” Có tiếng khuyên can.

“Son of bitch! Nó đâm tao!” Giọng nói trẻ tuổi giận dữ quát.

“Đủ rồi, mày muốn giết nó hả?! Cướp tiền với giết người là hai việc khác nhau!” Giọng nói khuyên can lúc này lộ ra vẻ kinh hoàng: “Đi thôi, đi mau!”

“No, muốn đi thì mày đi trước đi, tao phải cho nó một bài học để mà nhớ suốt đời!”

Giọng nói nọ vô cùng tức giận, Hill bước nhanh hơn, hẳn phải tới trước khi có sự việc gây thương tổn nào xảy ra.

Xa xa có một ngọn đèn le lói, ngay cửa sau còn đang khóa của quán bar, sáng tối bất định, mờ mờ ảo ảo, thế cũng đủ để người ở đây thấy được cảnh tượng trước mắt.

Hắn thấy một thằng ma cô da trắng trẻ tuổi lục lọi áo của người đàn ông đang nằm trên mặt đất, tay tên ma cô cầm một cây gậy dài, dường như đang cân nhắc xem nên bắt đầu hạ thủ từ đâu, mà gần đó là một thằng ma cô da đen tuổi tác có vẻ lớn hơn một chút, gã liên tục cau mày khuyên bảo đồng bọn.

Hill không thấy rõ hình dáng người bị hại, y bị đè trên mặt đất, chỉ có mái tóc vàng là tương đối bắt mắt. Đặc vụ nắm chặt con dao trong tay, nhẹ nhàng giấu nó vào cửa tay áo, chuẩn bị tiến lên ngăn cản sự việc.

Nhưng, cảnh tượng một giây sau đó lại làm hắn đứng yên tại chỗ.

Thằng ma cô da trắng bưng cái cổ, mắt mở tròn trĩnh, không thể tin mà lui lại sau mấy bước rồi lảo đảo ngã xuống, trên cổ gã, một con dao cắm xuyên qua cuống họng, máu tươi phun ra như suối từ chỗ vết thương, không thể nào dừng được.

Người đàn ông tóc vàng vừa phản kích xong thì như đã dùng hết sức lực, chỉ có thể cố gắng lấy tay chống đỡ cơ thể, ánh mắt lạnh lùng nhìn thằng ma cô da đen còn lại. Đó là ánh mắt mà dã thú mới có, thị huyết, tàn nhẫn, sát ý không chút che giấu và miệt thị.

Thằng ma cô da đen cảm nhận được sự nao núng, sợ hãi từ bản năng mà ra. Đó là một chuyện thật đáng sợ, đối phương đã kiệt sức, thậm chí đứng cũng không đứng vững, còn gã thì tay chân kiện toàn, cầm vũ khí, có thể chạy trốn bất cứ lúc nào... nhưng gã không cử động được, cứ như bị ánh mắt đó đóng đinh tại chỗ.

Hill nhìn người đàn ông kia, ký ức xa xưa từ sâu trong não như bị người dẫn ra, những thứ hắn đã từng muốn quên. Hắn đứng ở góc khuất, không đi ra ngoài, đến tận khi người đàn ông tóc vàng rút cục chống đỡ không được mà hôn mê, gã da đen chuẩn bị chạy trốn, hắn mới nhanh chóng bước ra. Dưới ánh mắt kinh khủng của gã da đen, Hill dùng dao cắt đứt cổ họng gã.

Hắn ném thi thể gã da đen xuống đất, cúi người nhặt ví tiền trên mặt đất. Đó là một cái ví nam rất đắt tiền, ít nhất, tiền lương đặc vụ của Hill mua không nổi, hắn mở ví, rút ra một tấm danh thiếp.

Sau đó, hắn nhìn cái tên trên danh thiếp mà nhúm mày.

Nói đến những tên giết người hàng loạt thì trên thế giới này, có vài người chỉ cần nói tên, cho dù là đồng hay tây, già hay trẻ, gái hay trai thì đều tuyệt đối không thể không biết. Một là ông tổ tiếng tăm lừng lẫy của những tên giết người hàng loạt – Jack The Ripper; một là nhân vật thường xuyên xuất hiện trên truyền hình với vẻ siêu phàm thoát tục đến không giống con người, Cannibal Hannibal; còn có một nhân vật cũng là mượn tác phẩm điện ảnh và truyền hình mà nổi tiếng là Zodiac Killer

Trong đó, The Ripper và Zodiac Killer đều là sát thủ đời thực, đồng thời còn vì không bị bắt mà trở thành truyền thuyết. Thế nhưng, Hannibal mặc dù có nguyên hình nhưng vẫn là một nhân vật giả tưởng, cũng chính vì hư cấu mà khiến Hannibal trở thành truyền thuyết bất hủ.

Danh thiếp trong tay Hill chính là bác sĩ tâm lý Hannibal Lecter.

Cái tên giết người hàng loạt vang danh bất hủ, Hill sẽ không đơn giản mà quên được.

Tự hỏi một hồi, Hill quyết định. Hắn đi cửa hàng tiện lợi mua túi nylon to và một đôi vớ, rồi cẩn thận dùng bàn tay bao vớ xử lý sạch sẽ vết tích trên thi thể, sau đó, bỏ thi thể vào túi nylon, ném vào thùng rác trong hẻm nhỏ, tiện thể phát hiện ra một cái thi thể khác bị rác rưởi bao phủ. Hill dựa theo dùng phương pháp giết hai người kia mà xử lý luôn cái thi thể này. Lúc này, còn 5, 6 giờ nữa là trời sáng, hắn có rất nhiều thời gian để xử lý tất cả.

Đợi đến khi vết tích trên hiện trường đã được thu dọn sạch sẽ, hấn mới ôm lấy Hannibal, giả bộ say rượu rồi thuê xe đưa bọn họ đến một quán trọ dành cho cánh tài xế container gần đó. Không phải vì nơi đó không có camera mà là camera chỗ đó lúc nào cũng hư.

Hill nghĩ cho dù Hannibal trúng phải thuốc gì thì y cũng sẽ không ngủ lâu lắm, cho nên hấn chỉ bỏ Hannibal lên giường, đơn giản xử lý vết thương cho y một chút, khẳng định y không chết là được rồi để lại một tờ giấy, sau đó đóng cửa xuống lầu.

#

Ngày hôm nay là một ngày xui xẻo đối với Hannibal.

Dưới tình huống bình thường, y không dễ gì bị trúng thuốc, bởi vì y có khứu giác và vị giác rất nhạy cảm, cho dù thêm bất cứ loại thuốc nào vào không khí hay thức ăn, y đều có thể nhận ra được, sau đó cho cái kẻ phá hư đồ ăn một bài học suốt đời khó quên.

Chẳng qua, con mỗi lần này là trong khi tranh đấu giằng co mà tiêm thuốc vào tay y. Hannibal rất hối hận, lẽ ra y nên biết, gã nọ là một thợ săn trộm, trên người gã khẳng định có lượng thuốc mê đủ để làm mê man một con thú hoang. Y theo tên săn trộm vào quán bar, ở cái chỗ ẩm ỉ không làm cho người ta vui vẻ nổi kiên trì chờ một lúc lâu, đến tận khi mục tiêu vì một cuộc giao dịch thứ sẵn được mà đi vào một hẻm nhỏ tối tăm, y mới động thủ.

Thân thể của một kẻ săn trộm tất nhiên là tốt, điều này làm cho Hannibal rất thoả mãn với nguyên liệu nấu ăn này. Nhưng y lại tự đại, bởi vì để chắc chắn độ tươi sống của nguyên liệu nên luôn tận lực bắt sống con mồi mà không làm ảnh hưởng đến chất thịt bên trong. Kết quả chính là sắp chết rồi thì con mồi phản công. Khi dao của y cắm vào cổ họng đối phương thì tất cả đã chậm, thuốc mê bắt đầu có tác dụng.

May mà y có tính kháng thuốc với phần lớn loại thuốc, y từng đặc biệt huấn luyện cho chính mình như thế. Nhưng lượng thuốc mê này lại đủ sức làm bất tỉnh một con thú hoang trên mấy trăm pound chứ đâu ít! Cho dù Hannibal đã làm thịt đối phương rồi nhổ kim tiêm ra thì lượng thuốc mê ngấm vào người y cũng đủ để y ngủ thẳng đến hừng đông.

Mà đó chỉ là tình huống lạc quan nhất! Chết tiệt!

Y ném thi thể qua một bên, dùng rác rưởi qua loa che lấp, sau đó thất tha thất thểu rời khỏi hẻm nhỏ. Thế mà xui vẫn cứ xui, y lại gặp hai tên ma cô cướp giật, y cũng không thể để cảnh sát tra đến nơi đây, một ngày phát hiện thi thể của gã săn trộm, y toi đời! Đáng tiếc thần trí và sức lực còn lại của y không đủ để giết chết hai tên ma cô này.

Cho dù không cam lòng đến thế nào, y cũng chỉ có thể lâm vào hôn mê, chẳng qua y có thể cảm nhận được, ở hiện trường, ngoài bọn họ ra, còn có một người nữa vẫn đang nấp ở nơi bí mật, mùi của người đó tuy bị rác rưởi che lấp đi một chút nhưng chút tàn dư yếu ớt ấy cũng đủ đi vào hệ thống khứu giác của y — không ngọt, nhưng đủ thơm, như là cành thông cháy trong lò sưởi trong tường, cũng mang theo mùi rượu Gin vượn chút mùi khói.

Giản đơn mà nói, người này không làm cho người ta thêm ăn.

Lần này tỉnh lại, Hannibal dự đoán rất nhiều tình huống, cũng tự tin có thể đối mặt với mọi tình huống xấu, dù sao chỉ cần có thể tỉnh lại thì đã không phải tình huống xấu nhất rồi. Bị con mồi phản kích, sau đó bị bọn ma cô cướp giật giết chết không phải là cách chết mà y hằng tưởng tượng. Hơn nữa khi thân phận của y vì thi thể của gã săn trộm mà bại lộ, y có thể tưởng tượng ra mình sẽ thành trò cười cho giới sát thủ giết người hàng loạt như thế nào.

Á à, coi đi, cái thằng cha sát thủ giết người hàng loạt bị tụi ma cô cướp giật giết chết đây nè!

Chẳng qua, đến cuối ngày hôm qua y đã hết xui rồi, bởi vì tình huống y gặp phải cũng không đến mức không xong.

Y tỉnh lại ở quán trọ dành cho cánh tài xế container, vết thương đã được xử lý tốt, thủ pháp thành thạo, động tác tiêu chuẩn. Hơn nữa còn để lại tờ giấy nhắn: “Chuyện còn lại tôi đã xử lý tốt.”

Đồng loại? Một tên đồng loại xen vào việc của người khác?

Hannibal cẩn thận cầm lấy tờ giấy và phong bì bỏ vào túi, sau đó chỉnh trang y phục, tóc tai rồi đi xuống lầu thanh toán tiền phòng. Y nhìn bà cô đã mệt mỏi mà còn không ngừng chơi điện thoại trước quầy tiếp tân, mở miệng hỏi: “Thưa cô, cô ở đây cả đêm qua phải không? Cô có nhìn thấy ai đêm qua đưa tôi tới đây không?”

Bà cô khó chịu nhìn y một cái, sau đó thấy tờ dollar Mỹ mà y đưa qua, mới trở nên tốt hơn, một tay nhanh chóng lấy tiền một bên nhớ lại: “Nhớ kỹ, một bọm nhậu, mùi rượu đầy người.”

Hannibal rất nhanh đã hiểu nguyên nhân đối phương dừng lại, bình tĩnh đưa ra vài tờ dollar nữa.

“Một người đàn ông đẹp trai, tóc màu rậm nắng, mắt màu nâu hay nâu xám? Ánh sáng không đủ không nhìn rõ, mặc đồ thường, đưa anh lên lầu rồi đi ngay, gọi xe ngay cửa quán này.”

“Cảm ơn, thưa cô, tôi có thể xin cô một tấm danh thiếp không?” Hannibal khẽ mỉm cười, hỏi.

3. Chương 3: Đặc Vụ Will

Hill không đặt chuyện về Hannibal ở trong lòng quá lâu, cho dù y là một cannibal (ak kẻ ăn thịt người) thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Hiện tại, hắn chỉ là một giáo sư học viện FBI mà thôi, không liên quan đến chuyện xử lý án mạng.

Huống chi, căn cứ phân tích hành vi của Hannibal, hắn không cảm thấy đối phương sẽ nhớ ơn, không giết hắn mới là lạ ấy chứ. Hill thích cuộc sống an bình hiện nay, hắn không muốn trêu chọc phiền phức, nhất là khi tuổi tác tâm lý của hắn sớm đã là một ông già.

Một ông già như hắn tốt nhất là ở học viện FBI phôi nấng, dạy học, chỉ đạo nữ học viên thông minh, đáng yêu nào đó... hay ngẫu nhiên trò chuyện đôi câu với đồng nghiệp là được rồi.

Will Graham là một người có chút thần kinh, anh có một mái tóc quăn đen rất quý tộc, đôi mắt xanh lơ như hồ nước, hình dáng cao gầy, khá đẹp trai. Nếu như anh chàng này không mặc những bộ quần áo lôi thôi lếch thếch, nhất định mê chết không ít trai gái.

Cho dù Hill chỉ thấy Will vài lần, cũng có thể nhìn ra tinh thần của anh không ổn định, tay thường xuyên run rẩy, lên giảng bài thì hơn phân nửa thời gian thất thần, không thích tiếp xúc bằng mắt với người khác, không thích quan hệ xã hội.

Cái từ ngữ chính xác nhất để hình dung vị đồng nghiệp này chỉ có ba chữ ‘Con nít ranh’ mà một vị học viên nào đó lén lén đánh giá, Will chính là một đứa con nít ranh luôn làm cho bậc cha chú phải lo lắng.

Thế nhưng Hill khá thích đứa con nít lớn xác này, tình cảm yêu thích của Hill đối với Will cũng như đối với Miriam, cả hai đều có thiên phú, thông minh, có khả năng.

Chẳng qua Miriam thì hoạt bát trong khi tính cách Will khá bị động. Nếu chờ anh ta chủ động thì không bằng chờ đám chó nhà anh nuôi biết trèo cây còn có lý hơn ấy chứ! Đối đãi với một đứa con nít ranh lớn xác tâm lý nhạy cảm rồi lại tự bế, bạn phải quả đoán nhưng cũng không thể chuyên chế, phải chủ động nhưng cũng không thể để anh ta thấy bạn muốn khống chế anh ta, bằng không anh ta sẽ cảm thấy bị uy hiếp, bị xúc phạm.

Ngày thứ hai là ngày Hill và Will đều có tiết, cho nên hôm thứ hai nào hắn cũng rủ Will đi ăn trưa, sau đó thảo luận về học viện, chỗ hoang, FBI, chương trình học, chỗ lạc đường ...

Will là một người nhìn thì có vẻ khó ở chung nhưng thật ra nội tâm anh rất hiền lành. Lúc anh không nổi giận, anh rất dễ xuôi theo người khác, nếu như bạn cường liệt cố chấp vào cái gì đó mà nó không phải điểm mấu chốt của anh ta, anh sẽ thỏa hiệp với bạn.

“Cậu có chuyện gì à?” Will buông món khoai tây nghiền trong tay, hỏi.

“À, cũng có.” Hill có đôi khi bội phục sức quan sát của Will, quả thực nhạy cảm kinh người.

Will không nói gì, anh đang đợi Hill nói ra. Nhưng nếu Hill không muốn, với tính cách của anh, anh cũng sẽ không hỏi. Phải biết là người bị động mà có thể hỏi được một câu như thế đã không dễ dàng gì rồi.

“Tôi ở chỗ này dạy học đã mấy tháng rồi.” Hill chấm khoai tây vào sốt cà chua, chậm rãi nói: “Tôi muốn trở lại phá án.”

Will biết những chuyện Crawford làm, ngay cả chuyện Karl từng đệ đơn xin với lãnh đạo, hy vọng triệu Hill về lại tổ Xã hội đen, anh cũng nghe nói rồi. Thái độ Karl cực kỳ rõ ràng, cái câu “Ông cướp đi đặc vụ ưu tú nhất của tôi chỉ để làm mama cho lũ chim con của ông thôi hay sao?” đã lưu truyền rộng rãi trong nội bộ cục điều tra rồi.

Chẳng qua Crawford cũng có chút năng lực, không biết gã giải thích thế nào với Karl và cấp trên mà cuối cùng Hill vẫn dạy học trong học viện FBI, còn Karl thì chẳng gào lên tiếng nào nữa.

“Jack không phải là người như thế.” Will nhin không được nói cho bạn bè hai câu, “Anh ta không có ý chèn ép cậu.”

Không ít người có thành kiến với Jack Crawford, cho rằng gã bảo thủ, không để mọi người vào mắt, từ khi chuyện của Hill xảy ra, họ càng cho rằng Crawford là kẻ đồ hiền kị tài. Nhưng trên thực tế Will biết Jack quả thực có chút ngạo mạn cũng rất tự đại nhưng gã cũng là một đặc vụ xuất sắc, một tổ trưởng ưu tú.

Gã chưa bao giờ đổ kị nếu đặc vụ dưới quyền giỏi hơn mình, gã còn cao hứng ấy chứ.

“Tôi biết, anh ta chỉ không tin tôi mà thôi.” Hill xoa xoa tay nói.

“Why?”

“BAU là một tổ chức đặc thù, chuyên thụ lý những vụ giết người hàng loạt, cần những người có tố chất tâm lý rất mạnh, không giống Tổ Xã hội đen hay Tổ Giết người. Nếu như lý lịch đặc vụ có bất ổn thì người đó rất dễ bị phạm nhân ảnh hưởng.” Hill giải thích: “Có thể cậu còn chưa biết, lúc tôi 15 tuổi, cha mẹ tôi đã chết trong một vụ giết người hàng loạt, đến nay còn chưa tìm ra hung thủ, mà Crawford cho rằng hành vi của tôi ở Tổ Xã hội đen có chút quá khích.”

“Rất xin lỗi...” Will không hiểu cách để an ủi người khác.

“Không phải lỗi của cậu, hơn nữa tôi cũng hiểu ý anh ta. Crawford có suy nghĩ của riêng mình, quyết định điều tôi đến BAU là do cấp trên quyết định, không phải yêu cầu của Crawford, anh ta không tin tôi cũng bình thường. Nếu như để cho anh ta chọn, Crawford tha chọn cậu trở lại phá án còn hơn chọn tôi.”

Will cười nhạo một tiếng: “Tôi? Tôi hả? No way!”

“Cậu bắt được vài tên giết người hàng loạt rồi.” Hill bình tĩnh.

“Vậy cậu cũng biết vì sao tôi lại lui về dạy học.” Biểu cảm của Will tràn ngập châm chọc.

“Đúng vậy, tôi biết.” Hill tiếp tục nói: “Kỳ thực dạy học cũng không có gì không tốt, thế nhưng không nên sớm như vậy. Nếu như là ba mươi năm sau, tôi rất thích ý mà dạy học ở đây, cậu nhìn Miriam kìa, có học viên như vậy thì còn gì vui hơn.”

“Miriam sẽ có thành tựu lớn.” Will cũng đồng ý nói.

Sau đó anh chần chờ một hồi rồi hỏi: “Tôi có thể đứng ra điều hòa giữa cậu và Jack một chút, anh ta không thể vì vài tờ tư liệu mà phủ định cậu được.”

“Nguyên bản thì không thể nhưng từ sau vụ Karl, Crawford chắc ước gì tôi mục rữa ở đây ấy chứ.”

“Hill?” Will không tán thành.

“Được rồi, xin lỗi. Thế nhưng tôi quả thực có thể trở lại phá án, chỉ là không ở BAU mà thôi, tôi có thể xin điều đi chỗ khác, chỉ cần bên đó người ta chịu nhận là được rồi. Lúc tôi mới tốt nghiệp cũng thì được phân về tổ trọng án một thời gian, nơi này cũng không tệ.”

“Tối thiểu cậu cũng phải dạy hết học kỳ này.”

“Đương nhiên, đương nhiên...”

#

Sự thực chứng minh, Crawford có thể là một thằng khốn nhưng tuyệt đối không phải tiểu nhân.

Học kỳ kết thúc, Crawford gọi Hill vào văn phòng: “Tôi biết chuyện Karl không phải cậu giết đây, không sai, tôi biết tính anh ta. Với lại, tôi cũng biết cậu biết vì sao tôi không để cậu đi phá án.”

“Will.”

“Kind of, Will vẫn là cấp dưới của tôi, tôi rất hiểu cậu ta, cậu ta cam đoan với tôi cậu không có vấn đề. Mà tôi thì tin tưởng phán đoán của cậu ta. Đương nhiên ta cũng dùng hai mắt mình mà nhìn, trong học kỳ này, ở học viện, cậu rất được hoan nghênh.”

“Anh vẫn không tin tôi.”

“Tin tưởng là một điều quý báu, đặc vụ Noras, trong một tập thể cần tin tưởng lẫn nhau, tôi muốn tin cậu. Nhưng tôi phải biết cậu có đáng giá với tin tưởng của cả đội hay không.” Jack Crawford quả nhiên là một người không biết uyển chuyển là cái gì.

“Vậy anh muốn tôi định chứng minh thế nào?” Hill rất bình tĩnh hỏi.

“Tôi luôn hoài nghi trạng thái tâm lý của cậu không thể đảm nhiệm được công việc này, cho nên tôi hy vọng cậu có thể làm giám định tâm lý. Bác sĩ Alana Bloom là cố vấn tâm lý của BAU, cô ấy sẽ tới ngay. Tôi cần có được ghi chép chẩn đoán bệnh của cô ấy để tiến hành thẩm định. Nếu như cậu nghĩ tôi đang xúc phạm cậu thì tôi xin lỗi, nhưng việc này là phải làm.” Jack Crawford vừa nói xong thì có người gõ cửa.

“Mời vào, a, bác sĩ Bloom, chúng tôi vừa mới nhắc đến cô.”

Alana Bloom là một nữ bác sĩ tâm lý xinh đẹp, mái tóc ngắn dài màu tối, đường nét trên mặt toát lên vẻ dịu dàng, khi cười má lúm đồng tiền nho nhỏ, khí chất của cô làm cho ai cũng phải buông lỏng cảnh giác.

Cô nhìn về phía Hill, trong ánh mắt mang theo sự quan sát nhưng không làm người ta cảm thấy bị xúc phạm. Cô chào Crawford một tiếng rồi vươn tay với Hill: “Alana Bloom, anh là đặc vụ Noras?”

“Hill Noras.” Hill lúc nào cũng ga lăng với phụ nữ, huống chi lại là một phụ nữ đẹp như Alana.

Alana là bác sĩ tâm lý, chuyên làm việc cho FBI, nhưng bình thường cô cũng có bệnh nhân riêng, không phải lúc nào cũng có thời gian, hơn nữa Hill cần chuẩn bị cho cuộc phân tích tâm lý chuyên nghiệp.

Alana cho Hill một cái hẹn vào cuối tuần, để hoàn thành một bộ giám định tâm lý, mặc dù hần khẳng định bản thân sẽ qua cửa nhưng vẫn phải làm thôi. Hiện tại dù sao hần cũng không phải một tên tâm thần, tuy rằng cũng từng phát bệnh nhưng đó là chuyện của đời trước rồi.

A ha, có lẽ giờ vẫn còn một chút khuynh hướng phản xã hội...

Thế nhưng bạn coi, hần là một giáo sư dạy tâm bệnh học không phải sao? Lừa gạt Alana cũng không phải chuyện khó khăn gì, hần cũng đâu có giết ai, à, bởi vì vui hay dục vọng mà giết người ấy... trừ khi không thể không giết, tỷ như cái gã da đen xui xẻo kia.

“Cô nghĩ tôi thật sự sẽ vì thẩm án lúc nhỏ mà biến thái?” Lúc hai người cùng nhau ra khỏi văn phòng, Hill hỏi.

“Well, còn phải chờ cuối tuần sau mới biết được.” Alana xảo diệu né tránh đề tài này, sau đó chọn một vấn đề ít gai góc hơn: “Anh biết Will?”

“Bọn tôi dạy trong một học viện, biết nhau cũng chẳng có gì đáng nói, đáng nói là cô biết cậu ta?”

“Lúc anh ấy còn phá án, chúng tôi biết nhau qua một vụ án. Anh ấy giúp Jack phá không ít vụ. Cho nên dù khi anh ấy dạy học, lời nói của anh vẫn còn rất có trọng lượng với Jack.”

“Cô ám chỉ Will nói giúp tôi chuyện này?” Hill nghiêng đầu hỏi.

“Anh biết Will nửa năm, anh hẳn cũng biết anh ấy không có nhiều bạn. Thế nhưng anh lại xem anh là bạn. Will nói giúp anh với Jack không vì quan hệ cá nhân của hai người mà là anh ấy tin anh không có vấn đề,

đồng thời có thể trở thành đặc vụ xuất sắc. Will không phải không muốn phá án mà là anh ấy không thể bước chân đến hiện trường, vụ đó ... ảnh hưởng đến anh ấy.”

“Lúc trước tôi tốt nghiệp từ học viện FBI ra, lúc thực tập ở Tổ Trọng án có nghe nói về cậu ta, năng lực tưởng tượng tình tiết, thế nhưng rất nhiều người đều nghĩ cậu ta là người điên, đồng thời cường liệt phản đối cậu ta ra hiện trường.” Hill vừa đi vừa nói: “Có lẽ chuyện này đối với cậu ta là không công bằng nhưng là bạn và đồng nghiệp của Will, tôi hy vọng cậu ta không phải ra hiện trường. Bởi vì chuyện đó là tổn thương đến Will rất nhiều.”

“Will gia nhập FBI bởi vì anh ấy khát vọng làm như thế, nếu không anh ấy đã không chọn nghề này.” Giọng điệu Alana dịu lại: “Nếu như anh có thể vượt qua phân tích tâm lý, nể mặt Will, đừng oán hận Jack, mặc dù có nhiều lúc tôi cũng muốn đánh anh ta, Jack quả thực rất thiếu đòn.”

“Một đặc vụ từng có lúc nhỏ bi thảm, phản ứng quá khích chẳng biết tại sao bị điều đến bộ phận của anh ta, phản ứng như vậy cũng không kỳ quái. Hơn nữa, BAU vốn phụ trách công tác huấn luyện thực tập sinh, anh ta không làm gì trái quy định cả.” Hill khẽ cười: “Nhưng cô cũng nói đúng, tôi cũng rất muốn đánh anh ta, anh ta quả thực thiếu ăn đòn.”

4. Chương 4: Lần Thứ Hai Gặp Mặt, Xin Giúp Đỡ Nhiều Hơn

Alana không thể gặp mặt vào cuối tuần để làm giám định tâm lý cho Hill được. Bởi vì trước đó một ngày, nữ bác sĩ xui xẻo lái xe ra đường thì gặp phải một tai nạn xe cộ không lớn không nhỏ.

Tính mạng không sao nhưng gãy tay, bác sĩ phải bó thạch cao cho cô, đồng thời dặn phải tĩnh dưỡng ba tháng. Lúc Hill nhận được điện thoại đã rất sẵn sóc mà nói: “Hoàn toàn không có vấn đề gì, chờ cô lành rồi hãy nói.”

“Chờ tôi dưỡng thương xong thì học viện FBI đã khai giảng rồi, xin lỗi, tôi sẽ nói với đặc vụ Crawford để anh ta đổi bác sĩ tâm lý. Người cố vấn cho FBI không chỉ có một mình tôi.”

“Dạy thêm một học kỳ nữa cũng không ảnh hưởng gì, bác sĩ Bloom, không cần tự trách.” Hill rất ga lăng trả lời.

“Nếu như anh không ngại, ngày mai tôi sẽ nhờ thầy tôi làm giám định tâm lý cho anh, tôi nghĩ Crawford sẽ đồng ý. Thầy tôi rất có uy tín trong giới tâm lý học, nói đến năng lực, thì thầy còn giỏi hơn tôi nhiều.”

“Cái này còn phải chờ ý kiến của đặc vụ Crawford và thầy của cô có đồng ý hay không nữa. Đừng vì tôi mà đi phiền người khác.”

“Không, không phiền gì, nói chung, tôi sẽ giải quyết, chiều nay sẽ có câu trả lời cho anh.”

Buổi chiều cùng ngày, trong tiệm thức ăn nhanh ăn một đồng thực phẩm rác rưởi, Hill nhận được tin nhắn của Crawford, bảo hần ngày mai đến chỗ bác sĩ Lecter làm giám định tâm lý, rồi kèm theo điện thoại và địa chỉ.

Hill nhìn chăm chăm tên Hannibal Lecter đến mười phút, sau đó khe khẽ thở dài.

Hắn không thể không đi, bởi vì không đi sẽ làm Crawford càng thêm hoài nghi, đến lúc đó mọi việc sẽ không đơn giản chỉ là ném vào học viện dạy học thôi đâu. Hơn nữa Hannibal cho dù có nhận ra hắn, hắn cũng chẳng có cái lý gì mà phải sợ Hannibal.

Hai tên tâm thần ngồi gần nhau, kết quả như thế nào, có trời mới biết, tính đa dạng của đáp án quyết định bởi hai người kia là loại tâm thần gì. Đồi trước, bằng vào trải nghiệm của chính mình, Hill cảm thấy bệnh tâm thần chẳng khác gì Nga và Mỹ thời kỳ chiến tranh lạnh vậy, hoặc là như QQ và 360, thế không đội trời chung – có anh thì không có tôi, có tôi thì không có anh.

Chẳng qua chưa chắc hẳn đã cho Hannibal cơ hội nhận ra mình, nguy trạng vốn là môn bắt buộc của bất cứ thợ săn nào.

Hill đem tóc nhuộm thành màu đen rồi dùng keo xịt tóc vuốt lên, mang mắt kính, thay vest với áo khoác ngoài. Quan trọng nhất là hẳn xịt cho mình không ít nước cạo râu mùi hơi nặng.

Một sát thủ ưu tú khi xác định con mồi, chưa bao giờ chỉ dựa vào thị giác của mình.

Hiện tại, chỉ hy vọng Hannibal không tin tưởng trực giác của y như thế thôi.

Hắn gọi điện hẹn trước với Hannibal rồi lái xe đến phòng cố vấn tâm lý của Hannibal. Cửa vào văn phòng có một phòng chờ vừa ấm áp vừa riêng tư, cô thư ký trẻ dịu dàng sẵn sàng bưng cà phê lên, mời Hill ngồi ghế chờ.

“Mười phút sau bệnh nhân đang khám sẽ ra về, tôi có thể giúp gì cho anh không?” Cô nàng thư ký xinh xắn vô cùng, cô có một mái tóc đen dài mượt mà, uốn cong ở phía đuôi, đôi mắt xanh như phỉ thúy, nụ cười ngọt ngào như mật.

Hill bưng ly cà phê, nhìn thoáng qua cái tên trên thẻ nhân viên đeo trước ngực cô: Gloria Creek.

“Mà phải nói, cuộc hẹn của anh được thêm vào trên tờ lịch công tác của bác sĩ Lecter, bác sĩ rất ít khi làm như vậy, bác sĩ Lecter là một người thích làm việc ngay ngắn rõ ràng, không thích chuyện đột xuất, rất ít khi thêm việc trong một thời khóa biểu đã được lên sẵn từ đầu.” Cô thư ký Gloria là một người phụ nữ dịu dàng, thế nhưng trong phần phụ nữ chín chắn lại mang theo sự hồn nhiên của thiếu nữ, khó ai có thể từ chối cô.

“Đại khái là do công việc phải như vậy? Chuyện của tôi khá gấp?” Hill không muốn nhắc đến chuyện này, thế nhưng hẳn cũng không muốn Gloria khó xử nên giả vờ chuyển sang chuyện khác, “Cái cài áo rất đẹp.”

Đó là một cái cài áo hình con chồn nhỏ, con vật dịu ngoan mà thật thà chất phác, cài áo bằng bạc có khảm thủy tinh màu vàng nhạt, xung quanh là một vòng đá thủy tinh nhỏ lóng lánh, con mắt chú chồn được đính bằng hắc diệu thạch cỡ móng tay út tròn tròn. Một tạo tác thủ công tinh xảo, hơn nữa rất hợp với khí chất cô thư ký.

“Cám ơn.” Mắt Gloria cong cong như trăng lưỡi liềm: “Đây là quà bác sĩ tặng cho tôi, khiêu thẩm mỹ của anh ấy bao giờ cũng rất tốt.”

“Hình như cô rất sùng bái bác sĩ.” Hill trêu ghẹo, nhưng không để tâm lắm đến câu trả lời.

Gloria là một cô gái đơn thuần thậm chí ngây thơ, vẫn còn mang theo chủ nghĩa lãng mạn. Người như vậy thường thường mềm mại, rụt rè, rất dễ bị thao túng. Đặc biệt, khi kẻ thao túng là một người đàn ông độc thân mạnh mẽ, trí tuệ, ga lăng, dịu dàng, sẵn sàng. Với Gloria mà nói, Hannibal quả thực là bạch mã hoàng tử trong mộng, cô chắc chắn đã đắm mẩn y, Lecter cũng biết nhưng im lặng.

“Bác sĩ rất giỏi.” Giọng nói ngọt ngào mềm mại mang theo chút ngượng ngùng ao ước lộ rõ mà cứ ngỡ là đã che giấu rất kỹ.

Hill lễ phép mỉm cười, không đánh giá điều gì, theo hẳn, Hannibal sẽ không giết cô gái lãng mạn mà thương cảm này. Dù sao nếu như thư ký của y chết hoặc là mất tích thì thế nào Hannibal cũng không thoát được can hệ. Có lẽ đối với Gloria mà nói nhận một bài học để hiểu rõ thế giới cũng là một việc tốt.

Cửa phòng làm việc mở ra, bác sĩ tóc vàng nhạt, mặc bộ suit ba lớp đứng ở cửa, ga lăng lễ phép chào hỏi: “Ngài Noras? Thật cao hứng nhìn thấy cậu, mời vào.”

Y nghiêng người mở cửa, lui ra sau một bước rồi đưa tay ra dấu mời.

Lúc Hill đi vào thì nghe Hannibal nói với Gloria vài câu rồi mới quay lại hỏi hắn: “So, bác sĩ Bloom ủy thác tôi thay cô ấy tiến hành giám định tâm lý cho cậu, để làm căn cứ bình phán điều nhiệm cho FBI.”

“Well, đúng vậy, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu chưa.”

“Trước khi cậu tin tưởng tôi, tôi không dự định dùng phương thức nói chuyện để làm giám định.” Hannibal đi tới bàn làm việc, khom lưng lấy một tờ giấy và cây bút đưa cho Hill, rồi tri kỷ chỉ một cái tấm bìa kê viết cho hắn.

“Phân tích tác phẩm? Bác sĩ muốn tôi vẽ cái gì?” Hill ngồi trên sofa, cầm lấy bút trong tay.

“Bên trong một căn nhà, bao nhiêu tầng cũng được, cậu hãy vẽ những đồ vật trong các phòng, cái gì cũng được.”

“Tôi không phải là họa sĩ đâu nhé bác sĩ.”

“Tôi cũng không phải nhà phê bình nghệ thuật đâu, phân tích tác phẩm có thể xây dựng sơ bộ dây chuẩn cho giám định tâm lý của cậu. Và cuộc nói chuyện sau đó sẽ hình thành trên sợi dây chuẩn này.” Hannibal thông dong trả lời, sau đó ngồi xuống ở đầu kia của sofa, lấy tay chỉnh trang âu phục: “Cho dù là tư vấn tâm lý hay giám định tâm lý đều cần sự tin tưởng, tôi cần cậu tin tôi, ít nhất là lúc này.”

Hill nhìn y một hồi nhưng không thể nhìn ra điều gì trong đôi mắt nâu quá sức trầm tĩnh của bác sĩ Lecter, ngôn ngữ và thái độ của y lẽ phép, chuẩn mực trong nghề nghiệp, giọng nói chân thành từ tốn.

Không ai có thể phủ nhận đây là một bác sĩ tâm lý lý trí, trầm ổn, chuyên nghiệp, xuất sắc.

Hill cúi đầu mà vẽ, có thể hắn không phải họa sĩ nhưng điều đó không có nghĩa hắn chưa từng học vẽ. Chỉ một lát, hắn đã vẽ ra một ngôi nhà ba tầng lầu bình thường ở Mỹ, lầu một là phòng khách và nhà bếp, lầu hai là phòng ngủ và phòng sách, lầu ba là gác lửng và nhà kho, WC với nhà tắm có ở tầng một, tầng hai, dưới lầu còn có ga ra.

Hannibal thò người ra nhìn lướt qua: “Cậu hãy vẽ thêm đồ dùng, nhiều hoặc ít, sắp xếp ra sao cũng được.”

Hill tiếp tục vẽ, chỉ một lát, phòng ngủ có thêm giường, phòng khách thêm sofa và TV, phòng sách có thêm bàn làm việc, giá sách. Đến lúc này, hắn lại nghe Hannibal nói: “Cậu vẽ thêm người trong nhà đi.”

Hắn rất nhanh vẽ ba con người hình que diêm trong phòng.

“Please?” Hannibal nhận lấy tờ giấy, cầm lên xem.

“Ngài Noras, cậu từng học vẽ?” Hannibal ngẩng đầu hỏi.

“Một thời gian ngắn rồi bỏ, bác sĩ biết đó, không có tài.” Hill nói.

Hannibal gật đầu: “Van Gogh chưa từng học vẽ, đến tận năm 27 tuổi, ông mới phát hiện mình yêu vẽ. Sau đó, Van Gogh tự mình mua thuốc màu, vải vẽ, rồi bắt đầu vẽ.”

“Nhưng ông ấy từng làm việc ở một công ty nghệ thuật.”

“Kiến tập sinh? Phải.”

“Tôi nghĩ bác sĩ thích nghệ thuật cổ điển.”

“Quả thực như vậy, ngài Noras, xin cho tôi được hỏi, chương trình học vẽ của cậu chỉ học tới vẽ tĩnh vật thôi à?”

“Không, tôi học phác họa, cảnh vật, tĩnh vật, nhân vật, sau đó học đến tranh sơn dầu, cuối cùng dừng ở sơ cấp tranh sơn dầu.” Hill hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Cậu biết tôi không thể nói trước cho cậu bất cứ gì liên quan đến giám định tâm lý mà.” Hannibal buông bản vẽ trong tay, sửa tư thế thành thoải mái nhất để chuyện: “Cậu có muốn nói gì về công việc không?”

“Về vấn đề gì?”

“Vấn đề gì cũng được, ví dụ như vì sao lại vào FBI?”

“Trong lòng mỗi cậu bé đều có giấc mơ anh hùng, you know, mang súng, huy hiệu, đá văng cửa, hét lớn với người trong phòng: POLICE! Hay FBI! Bỏ súng xuống! Cậu bé Mỹ nào chẳng vậy.” Hill cười nói.

“Từ tổ phá án bị điều về học viện FBI dạy học, có thể nói cho tôi biết cậu nghĩ như thế nào?” Hannibal viết nhanh vài dòng xuống sổ rồi hỏi.

“Tôi không bất ngờ khi có lệnh điều đi như vậy, nhưng nó không công bằng. Tôi có thể hiểu vì sao cấp trên làm vậy, nhưng vậy không có nghĩa là tôi chấp nhận.”

“Đó là thái độ của cậu, tôi hỏi suy nghĩ của cậu kìa, cảm xúc, tức giận? Hay thoải mái?”

Hill trầm mặc một hồi rồi nói: “Tức giận, nhưng tôi cũng xem đó là đương nhiên. Cho dù là ai, đã làm việc khổ cực cho FBI năm năm rồi sau đó bị đá đi như vậy đều sẽ cảm thấy thế, tôi đã rất cố gắng, nhưng kết quả tôi nhận được lại là sự hoài nghi.”

“Cậu tức giận vì cậu cho rằng đối xử như thế là không công bằng? Cậu nghĩ thế là không công bằng à?”

“Vậy bác sĩ nghĩ vậy là công bằng sao?” Hill châm chọc hỏi lại.

“Cấp trên của cậu có lý do của họ, nếu không, cậu đã không có cuộc hẹn này. Cậu hẳn là rõ vì sao chúng ta lại gặp nhau ở đây.”

“Đương nhiên, bởi vì anh ta nghĩ tâm lý tôi có vấn đề.”

“Do you have?”

“Bác sĩ là bác sĩ tâm lý, sao không nói cho tôi biết.”

Giọng điệu của Hill có phần hung hăng, Hannibal im lặng một hồi rồi mới bình thản nói tiếp: “Tôi là bác sĩ tâm lý, nhưng tôi không đọc được suy nghĩ trong đầu cậu. Nhận thức của cậu về bản thân có thể giúp tôi giám định tâm lý càng thêm chính xác. Tự biết mình là một trong những chỉ tiêu trong giám định tâm lý, Hill ... nếu như cậu không ngại tôi gọi cậu bằng tên, cậu phải biết rằng tôi không phải kẻ thù của cậu.”

“Tôi ở đây để giúp đỡ cậu.” Hannibal ôn hòa, chân thành nói.

5. Chương 5: Lừa Dối Là Kỹ Năng Đi Săn

Nếu như là lúc khác, Hill rất muốn vỗ tay cho Hannibal. Thợ săn đúng tiêu chuẩn đều là kẻ lừa đảo ưu tú, bọn họ dùng vỏ bọc chân thành bện ra quan tâm giả tạo, sau đó đợi bạn lơ đãng mà cướp lấy mạng bạn.

Nhân vật hôm nay hẳn sắm vai là một đặc vụ FBI xung động, chân thành, gần đây đang oán giận đầy lòng nhưng ngoài mặt vẫn phải khắc chế tình cảm. Chỉ khi nào hẳn để Hannibal nghĩ hẳn ngu xuẩn mà dễ không chế thì mới mong qua cửa.

Chỉ khi như vậy y mới lơ đãng, thậm chí phớt lờ, mới không liên hệ hẳn với người trong ngõ hẻm. Và cũng như Hill đã nói, mỗi thợ săn đều là kẻ lừa đảo ưu tú, chính Hill cũng vậy.

Mặc dù tâm lý bình tĩnh không hề gợn sóng, Hill vẫn làm bộ tâm tình kích động rồi ử rữ bất đắc dĩ, cuối cùng tin đối phương mà thỏa hiệp: “Sorry, bác sĩ Lecter.”

“Không cần xin lỗi tôi, đây là nhiệm vụ nghề nghiệp.” Hannibal bình tĩnh đáp, y chỉ cần ngồi bên cạnh cũng đã làm người ta cảm y là một người trầm ổn, bình thản, yên lặng.... chẳng qua, ai biết trong đầu y đang nghĩ cái gì?

“Tôi biết một ít hành động của mình sẽ tạo thành tranh luận. Thế nhưng tôi có thể lựa chọn sao, gã cầm súng chỉ vào tôi, phía sau là một cánh cửa, bên trong rất có thể là một cô bé mới 13 tuổi. Khi gã xoay người lại, tôi đã nghĩ gã muốn bắn vào căn phòng đó, vì bảo vệ cô bé, tôi phải nổ súng đánh gục gã.” Hill nhún vai.

“Thế nhưng căn phòng đó không có ai.”

“Tôi không biết! Nhưng chỉ cần 1% xác suất tôi vẫn chọn như vậy.” Hill kiên định vô cùng: “Tôi không hối hận vì làm vậy, nếu như bọn họ nói tôi cố ý giết gã trong lúc gã xoay người chạy trốn thì tôi cũng không biết nói gì hơn. Tôi bảo vệ cho cô bé, cho dù cô bé không tồn tại.”

“Tôi cho rằng mình đã làm đúng, lòng của tôi không hề hối hận.”

“Hill, bọn họ không chỉ vì cậu bắn chết một gã xã hội đen từ phía sau.” Hannibal mang theo thâm ý mà nói.

“I know, tôi đang dạy tâm lý ở FBI, tôi biết sự kiện bị thảm lúc nhỏ có thể ảnh hưởng đến quá trình hình thành nhân cách, có thể hình thành tâm lý phản xã hội, but, bác sĩ Lecter, anh cũng nghĩ thế sao? Bởi vì chuyện bất hạnh tôi từng trải qua, nên tôi nên bị nghi ngờ?” Giọng điệu của Hill vừa bi thương và tức giận.

Hannibal nhìn hần chậm rãi nói: “No,... tôi không nghĩ thế.”

“Lúc tôi mất đi gia đình, tôi đã 15 rồi, tôi đã có năng lực nhận thức. Tôi đã ở thời kỳ thanh thiếu niên, hoàn thiện cơ bản nhân cách, mất đi song thân đương nhiên có ảnh hưởng đến tôi, thế nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến nhân cách của tôi. Trừ phi từ trong gen đã mang yếu tố bệnh tâm thần, rồi bị chuyện này kích thích mà thành.” Hill nói: “Nhưng nếu như tôi bị bệnh tâm thần, thì từ nhỏ đã phải có dấu hiệu chứ, right?”

“Trước khi có kết luận chuyên nghiệp, không ai có thể chắc chắn cậu bị bệnh tâm thần.” Hannibal đóng sổ lại, đứng dậy, đưa cho Hill một xấp câu hỏi.

“Tôi biết những thứ này cậu đã làm rất nhiều rồi.” Hannibal ôn hòa nói: “Nhưng đây là một bước bắt buộc, sau đó cuộc hẹn của chúng ta kết thúc, sau năm ngày, cấp trên của cậu sẽ có báo cáo của tôi.”

“Anyway, cảm ơn anh, hồi này tôi có hơi... thất lễ.” Hill nhìn lướt qua câu hỏi, vẫn là những câu cũ rích.

“Làm mấy cái này cũng không có hại, cậu hiểu mà, sau hành động thất lễ đó là trạng thái tâm lý thực sự của cậu, áp chế cảm xúc không phải cách giải quyết vấn đề. Cậu cảm thấy tức giận, bất bình, không chỉ vì thành kiến mà cấp trên áp đặt lên cậu, mà còn vì ánh mắt người ngoài nhìn cậu từ khi cha mẹ cậu qua đời. Đồng tình nhưng đề phòng, từ những gì cậu nói tôi cũng hiểu cảm xúc này đã làm cậu rối rắm từ lâu. Tức giận là sức mạnh để cậu hướng về phía trước, thế nhưng cũng làm cậu tự mất đi sự khống chế bản thân.” Hannibal nói.

Rất nhanh, Hill đã làm xong xấp câu hỏi, giao cho Hannibal, bác sĩ nói: “Những gì tôi nói không phải kết luận giám định tâm lý mà là đề nghị của tôi đối với cậu, nếu cậu có vấn đề gì có thể đến tìm tôi.”

“Giống như những gì đã nói, tôi đến là để giúp đỡ cậu, Hill.”

“Thật hân hạnh khi được gặp anh, bác sĩ.” Hill bắt tay với Hannibal, đó là bàn tay của một thợ săn, ấm áp mạnh mẽ mà ổn định, Hill cẩn thận nắm một chút rồi rất nhanh rút ra. Bởi vì từ bàn tay người có thể để lộ ra rất nhiều bí mật.

“Tôi cũng vậy, Hill.” Hannibal có vẻ rất chân thành nở nụ cười, đến tận khi y mở cửa tiễn Hill, nụ cười vẫn không rời môi, làm cô nàng thư ký nhìn đến đỏ mặt.

“Tạm biệt, Gloria, thật hân hạnh được biết cô.” Hill gật đầu với thư ký, rồi sau đó rời đi.

“Bác sĩ Lecter, vị bệnh nhân tiếp theo sẽ đến sau nửa giờ nữa.” Giọng nói Gloria ngọt ngào vang lên bên cạnh Hannibal.

“Tôi biết, cảm ơn cô, Gloria.” Hannibal gật đầu, dự định về văn phòng dọn dẹp.

“Đây là công việc của tôi, bác sĩ Lecter.” Những lời của cô nàng thư ký chưa bao giờ đã động được bác sĩ, cho dù cô tỏ ra có thiện cảm với y bao nhiêu, Hannibal cũng sẽ không đáp lại. Thế nhưng đến tận đây Gloria vẫn không nhận ra ý nghĩa của việc đó.

Cho dù Hannibal Lecter là một cannibal thì y cũng không sa ngã đến mức lừa gạt tình cảm của một cô gái ngây thơ. Chọn Gloria làm thư ký vì cô dễ khống chế mà thôi, về phương diện khác, Hannibal không ghét cô, năng lực làm việc của Gloria cũng không sai.

“Gloria.” Hannibal gọi.

“Bác sĩ Lecter?” Mặc dù đơn thuần nhưng trực giác phái nữ cũng làm Gloria biết những gì đối phương sắp nói không phải là điều mà cô muốn nghe. Gloria đứng thẳng tắp như đang đợi tuyên án.

Bác sĩ đương nhiên chú ý tới điều này, y hạ thấp giọng ôn hòa mà bình tĩnh nói: “Cô là thư ký xuất sắc, tôi rất hy vọng cô vẫn sẽ làm việc cho tôi, nhưng cuộc sống của cô không phải ở đây. Với năng lực của cô, công việc thư ký quả thật phí phạm tài năng.”

“Tôi...” Gloria muốn nói gì đó, nhưng thốt không nên lời.

“Bất cứ lúc nào, nếu như cô cần tôi viết thư đề cử...”

“Tôi sẽ không bỏ việc... tạm thời là thế. Tôi còn muốn làm ở đây thêm một thời gian nữa, ý tôi là, có thể làm việc cho bác sĩ là may mắn của tôi, bác sĩ Lecter.” Âm thanh của Gloria nhỏ dần, hầu như không thể nghe rõ.

“Chuyện đó đương nhiên do cô quyết định.” Hannibal rất lịch thiệp gật đầu, trở lại văn phòng của mình.

Bác sĩ đến bên bàn làm việc, trên bàn là một bức tranh, một xấp câu hỏi và quyển sổ của y.

Không thể không nói, y có phần thất vọng. Chẳng qua, có thể mong chờ gì ở FBI đây? Hannibal cầm lấy bút chì, dùng dao phẫu thuật nhẹ nhàng gọt, từng vụn gỗ như cánh ve nhẹ nhàng rời khỏi lưỡi dao rơi xuống.

Hill Noras là một người xung động, nhiệt huyết nhưng cũng chẳng có gì thú vị. Nếu như có chuyện gì khiến y cảm thấy hứng thú thì chỉ có chuyện cha mẹ hắn bị giết bởi một tên giết người hàng loạt. Và còn bức tranh đó —

Phòng ốc cấu tạo lưu loát mà điển hình, giống như là sơ đồ đã nghĩ trong đầu từ lâu. Đó không phải vì đối phương là người cứng nhắc khuôn mẫu, đặc vụ có thể nổ súng sau lưng nghi phạm thì có thể cứng nhắc gì chứ? Chỉ là che giấu mà thôi, dù sao bọn họ mới vừa gặp nhau một lần, Hill Noras không muốn lộ ra những suy nghĩ nội tâm trước một người lạ cũng là điều dễ hiểu.

Thế nhưng, mọi vật dụng trong nhà đều đầy đặn, đều có phong cách, liên kết với nhau chặt chẽ, trừ khi là nhà thiết kế chuyên nghiệp, bằng không chỉ có thể nói người này tính cách nghiêm cẩn vô cùng, thậm chí đến trình độ nghiêm khắc.

Cho dù là thế cũng chưa có gì đáng nói, dù sao công việc của Hill cũng đòi hỏi khả năng quan sát cẩn thận với mọi vật xung quanh. Vấn đề duy nhất chính là... hắn vẽ ba người, cha mẹ và con, vẽ gia đình của hắn.

Mẹ đang làm đồ ăn trong bếp, cha thì làm việc trong phòng, con ở trong phòng mình, không làm gì cả. Đây là một cảm giác không biết theo ai rất rõ ràng, người này không hề có cảm giác liên kết với người nhà, thậm chí cũng không đồng bộ với toàn bộ hình ảnh đã vẽ.

Hơn nữa Hill Noras đã từng học vẽ phác họa cả người lẫn vật, cho dù không có thời gian, hắn cũng không nên dùng hình que để vẽ nhân vật. Rất nhiều người vẽ người hình que là do khiếm khuyết trong kỹ thuật vẽ, còn người từng học vẽ rất ít khi làm vậy.

Biết vẽ mà không vẽ, đó là phản ứng của tiềm thức nội tâm— đối với Hill Noras mà nói, người chỉ là tồn tại trừu tượng, khuôn mặt không có mắt mũi, thân thể chỉ là mấy đường cong. They are not people but things (Họ chỉ là vật không phải người). Hill Noras không có khái niệm về sinh mạng cá thể, với hắn mà nói, chết sống của một người với một que diêm không có gì khác biệt.

Dù vậy, hắn lại có tình cảm sâu đậm với đoàn thể một loài, một xã hội, sẵn sàng kính dâng, tin tưởng, cố gắng vì nó.... Nói một ví dụ, hắn có thể vì toàn bộ nhân loại mà hy sinh bản thân nhưng lại có thể lạnh lùng nhìn một người chết ở trước mặt.

Có khi chính hắn cũng không ý thức được chuyện này, cho nên Hill Noras vẫn là một con người ngu xuẩn mà không thú vị.

Hannibal gọt xong bút chì, bỏ bút và dao xuống bàn, cũng tạm thời bỏ qua Hill Noras.

#

Hill đã vẽ một vòng tròn viên mãn cho lần giám định tâm lý lần này. Mặc kệ cuối cùng kết luận Hannibal giao cho Crawford là gì, hắn cũng đã thành công, ít nhất thành công che giấu bản thân.

Nói chuyện có thể nắm chắc, xấp câu hỏi đó hắn đã làm rất nhiều lần, chỉ có bức vẽ đó là khó mà che giấu được. Lúc Hannibal nói hắn vẽ căn nhà, hắn đã đoán được đây là phân tích ba tầng, cách này hữu hiệu nhưng dễ xuất hiện thành kiến, cần yêu cầu cực cao đối với người phân tích tâm lý. Vì cần thông tin chính xác, ngay từ đầu, Hannibal cho hắn đủ thời gian vẽ kết cấu phòng ốc, đồng thời nói chuyện phiếm để hắn thả lỏng. (1)

Sau đó, y đẩy nhanh tốc độ bảo Hill vẽ nội thất trong nhà, đồng thời cố ý đợi đến khi Hill vẽ gần xong thì lại bảo hắn vẽ người, đồng thời làm ra thái độ thúc dục. Cho nên, trọng điểm của y là tầng phân tích thứ ba, hai yêu cầu vẽ ngôi nhà và đồ dùng bên trong đều là nguy trang để Hill thả lỏng cảnh giác, ở thời gian bất ngờ ra yêu cầu vẽ người chính là phân tích để hắn lộ ra cảm xúc thật.

Cho dù Hill có đề phòng thì suýt chút nữa cũng đã trúng chiêu. Nét vẽ người hình que diêm đơn giản có thể để lộ rất nhiều tin tức. Thế nhưng khi cùng Hannibal nói chuyện, hắn cũng đồng dạng tiết lộ ra khá nhiều tin tức, xem ra đối phương sẽ không hứng thú gì với hắn.

Hill chậm rãi đi về phía xe bên đường, lắc đầu cười, đối với Hannibal Lecter tiếng tăm lừng lẫy mà nói, không thể thả lỏng cảnh giác được, bằng không bản thân ngay cả hồi hận viết thế nào cũng chẳng kịp biết.

Hill mở cửa xe, ngồi vào trong, hắn nắm lấy tay lái mà nhớ đến đôi mắt nâu nhìn như trầm tĩnh của Hannibal, sau đó lại nhớ tới một đôi mắt khác, đôi mắt xanh thăm quen thuộc.

Hắn chậm rãi thở dài, nhắm hai mắt lại.

Hết chương 5

(1) Phương pháp này tiếng Anh là Analytic Hierarchy Process (phương pháp phân tích thứ bậc), pp này không chỉ dùng trong tâm lý học. Tên tiếng Việt chuẩn theo tâm lý học là Phương pháp nội quan.

6. Chương 6: Khôi Phục Công Tác

Hannibal Lecter đem báo cáo giao cho Alana, để cô chuyển giao cho Crawford, kết luận cuối cùng chính là tất cả bình thường, Hill hoàn toàn bình thường, không có vấn đề tâm lý gì cả.

Hill ngồi trong văn phòng Crawford làm ra vẻ vui mừng nhưng trong lòng cười thầm: Anh đừng có mong Hannibal hảo tâm mà nhắc nhở cấp dưới của anh có khuynh hướng phản xã hội.

Đem một gã đặc vụ phản xã hội có khuynh hướng chúa cứu thế (Well, hắn y định nghĩa như thế) đặt ở tuyến đầu truy bắt bọn giết người biến thái, cho dù sau đó, Hannibal không làm gì cả thì y cũng có trò hay mà xem dài dài.

Đương nhiên, tiền đề là Hill thật sự phản xã hội có khuynh hướng chúa cứu thế.

Crawford đem súng trả lại cho hắn, bảo hắn đi làm vào ngày mai, bởi vì trên đầu bọn họ lúc nào cũng treo đầy những vụ án chưa giải quyết xong. Dùng lời đồng nghiệp trong cục mà nói: “Thật không biết ở đâu ra nhiều sát thủ biến thái như vậy.”

Hill đem tin tốt này chia sẻ cho các bạn, đương nhiên có cả Will đang dạy học trong học viện, Will nhún vai chúc mừng, từ ngữ rút gọn hết cỡ, vô cùng không Will chút nào.

Hill cầm lấy điện thoại, nhấn lại: Làm sao vậy, Will?

Will: Chân trước của Fanny bị bẫy thú cắt đứt, tôi mới vừa đem nó về, phải đưa vào bệnh viện thú cưng.

Hill: Tệ thật, cậu có xe không?

Will: Tôi sẽ đón taxi.

Hill: Chung quanh nhà cậu không có xe taxi đi qua thường xuyên, chỗ đó chỉ toàn trạm xe buýt, hơn nữa, họ sẽ không để một con chó chó máu chảy đầm đìa lên xe đâu. Tôi tới đón cậu, cậu hãy cầm máu cho Fanny trước, tôi tới ngay.

Will: Cảm ơn.

Hill: Gặp mặt rồi nói cảm ơn thì thành ý hơn là bây giờ đó.

Will: ... Alright.

Chiếc Chevrolet xám bạc dừng trước một ngôi nhà nhỏ vùng ngoại ô, Hill mở cửa xuống xe, gõ cửa nhà, rất nhanh, Will mặc áo ba lỗ trắng, mang mắt kính, cả người đều đầy mồ hôi xuất hiện trước cửa, trên quần anh còn dính máu.

“Fanny chảy máu rất nhiều, tôi đã nghĩ cách cầm máu nhưng không hiệu quả.” Giọng Will run run.

“Để tôi coi thử.”

Will dẫn hấn vào phòng mình, không ngờ anh ta để chú chó chảy máu liên tục ngủ trên giường mình, thế mới biết anh thương yêu Fanny thế nào. Còn Fanny đáng thương ấy thì một cái chân đã bị chặt đứng, chỉ còn chút xương dập và da lông nối liền hai khúc xương với nhau.

Người không có chân còn có thể làm chân giả nhưng chó không có chân thì là một bi kịch. Huống chi hơi thở của Fanny đã rất yếu, Hill phỏng chừng lúc Will cứu Fanny ra từ bẫy thú thì nó đã nửa chết nửa sống rồi.

“Will...”

“Cậu có cách nào không?” Người đàn ông tóc quăn nghiêm túc hỏi, sự nghiêm túc của anh làm hấn không thể nói ra được những lời kia.

“Listen to me, Will, cậu dù có đưa Fanny tới bệnh viện thú cưng nào thì họ cũng sẽ khuyên cậu để Fanny đi một cách dễ chịu.” Huống chi thời gian của Fanny cũng không còn bao lâu nữa, nhưng Hill châm chước nói: “Fanny bị mắc kẹt trong bẫy bao lâu rồi?”

“Tôi không biết, có thể hai giờ... ba giờ, maybe, đại khái là bốn giờ?” Will không có cách nào dời mắt khỏi người Fanny, bụng của nó phập phồng lúc mạnh lúc yếu, anh không thể xem nó chết thế này được.

“Fanny còn sống.” Cuối cùng Will nói.

Hill không nói gì, tuy rằng điều hấn muốn hỏi là: Cậu có thể chịu được việc tận mắt nhìn Fanny chết đi? Nếu như không thể... Hill băng bó cho Fanny một lần nữa, bởi vì cách băng bó của Will quả thực như gói bánh tét.

Chẳng qua điều đó cũng không thể ngăn cản cái chết của Fanny, không qua vài phút, Fanny bắt đầu co giật, rồi chậm rãi bất động, từ từ cứng ngắc.

Hill nhìn thân thể Will cũng theo Fanny mà từ từ cứng ngắc, anh như hóa thạch đứng ở bên giường không nhúc nhích, đến tận khi Hill vỗ vai anh một cái mới hồi phục tinh thần.

“Tôi không nên để nó một mình mà đi ra ngoài, tôi biết rõ có người đặt bẫy thú hoang ở quanh đây.” Will khẽ khàng nói.

“Cậu biết nếu cậu không nhận nuôi nó, Fanny đã sớm chết rồi.” Hill lấy drap giường bao lại, ngăn cản đường nhìn của Will.

“Tôi rất xin lỗi...” Will nói.

“About what?”

“Well, vì để cậu thấy cảnh này?”

Hill cười cười: “Cậu biết tôi là đặc vụ FBI, tôi đã từng tham gia bắt trùm buôn ma túy, bỏ tù xã hội đen mà phải không? Will, không phải tất cả mọi cái chết xảy ra trước mặt cậu đều là lỗi của cậu, cậu biết thế mà.”

“Tôi biết, nhưng tôi không thể không... tự chất vấn chính mình...” Will nhún vai: “Đó là nguyên nhân vì sao tôi đến học viện dạy học.”

Cha mẹ Will chết sớm, lại không có bạn bè gì. Bởi vì chứng Asperger (1) và hội chứng tự kỷ, mọi người luôn né tránh anh, dù ngẫu nhiên có người tới gần thì cũng bị sự hờ hững thậm chí thái độ công kích của anh dọa cho chạy. Cho nên đến nay, anh cũng chỉ Alana và Crawford là có thể nói chuyện được. Người trước dù sao cũng là một cô gái xinh xắn đáng yêu, Will không muốn đem cái phần thần kinh của mình lộ ra trước mặt Alana, còn người sau... không thể không nói, Jake không phải là một người nhạy cảm, gã quan tâm đến công việc hơn tình cảm của những người xung quanh.

Đây là lần đầu tiên anh ở trước mặt người khác nói đến chuyện này, bởi vì bây giờ chỉ có Hill ở đây, Fanny vừa chết đi, nên anh muốn nói chuyện gì đó, ngăn cản cơn tim càng lúc càng nặng nề của mình.

Hill là một người dịu dàng, Crawford luôn nói hắn là một người tàn khốc, ích kỷ không quan tâm đến bất cứ ai, nhưng lời này không công bằng bởi hai người họ đã gặp mặt nhau mấy lần đâu. Hơn nữa, còn hơn nói rằng ích kỷ lạnh lùng, Hill chỉ là đã bình tĩnh đối mặt với thống khổ và tử vong hơn những người khác mà thôi. Cho dù đó là thống khổ, tử vong của người khác hay của chính hắn.

Huống hồ, Hill rốt cuộc cũng là bạn anh. Người đồng nghiệp này không bị khuôn mặt lạnh như băng của anh dọa chạy, vẫn mỗi lần như một thân thiết chào hỏi, nếu như hai người cùng có lớp một ngày thì còn có thể mời anh cùng đi ăn.

Vài lần trước, Will dùng các lý do từ chối, rồi đến một lần, anh cũng phải đồng ý, sau đó Hill vô cùng cao hứng dẫn anh đi ăn mấy món fastfood rác rưởi, không hề quan tâm kỳ thực mấy món này không hề tương xứng với khí chất của hắn.

Hill giải thích thế này, hắn thích những món chiên, cá chiên, khoai chiên, gà chiên...

Trên thực tế, Will cũng rất thích mấy món ăn mà anh hay ăn từ nhỏ này, cho nên địa chỉ ăn cơm trưa của họ lúc nào cũng không cần tranh luận mà nhất trí. Ngẫm lại xem, hai người bọn họ mà ngồi trong hàng quán sang trọng cầm dao nĩa cắt miếng thịt bò... hay là thôi đi, thực sự là một ý nghĩ đáng sợ.

Hai người xử lý thi thể Fanny, họ đào một cái hố dưới gốc cây đầy lá vàng, đặt Fanny vào đó, đắp lên bằng drap giường dính máu, sau đó vùi lại, mặc niệm một hồi.

Hill giúp Will thanh lý phòng ngủ, bọn họ lau vết máu, bỏ đi những dải băng dính máu, đem bộ quần áo dơ bỏ đi ngâm.

“Gọi đồ ăn ngoài?” Hill hỏi.

“Cậu muốn gọi đồ ăn ngoài? Ăn cái gì?” Will gạt đầu, lật một đồng tờ quảng cáo quán ăn.

“Trừ phi tủ lạnh của cậu còn có gì để ăn.”

“Ngày hôm qua tôi mới vừa đi siêu thị, gà với sữa mới mua thôi.”

“So, trứng xào sữa hả?” Hill nhún mày chọc ghẹo.

“Vậy gọi đồ ngoài thôi, cậu vẫn cá chiên với khoai chiên?”

“Cực thích.”

Bọn họ ngồi ở phòng khách, mấy món đồ chiên vàng rộm mới được đưa tới, uống một ly nước ngọt thật to.

Tâm tình Will cũng vì món gà chiên mà tốt lên. Tuy rằng mấy món thực phẩm này về mặt dinh dưỡng học thì bị chê bai đến không ngóc đầu lên nổi, thế nhưng những loại đồ ăn cung cấp nhiệt lượng cao này lại cải thiện tâm tình con người.

Dù sao ít ai có thể thương tâm sau khi gặm xong một cái đùi gà chiên hoặc ăn xong một gói khoai tây chiên cho được.

“Điện thoại của cậu.” Bàn đang rung lên, Will nhắc nhở.

Hill nhìn điện thoại một chút, là Crawford, vì vậy quay lại nói: “Chắc là có vụ án mới, vậy đi trước nhé.”

Will gật đầu, nếu như không phải có vụ án, Crawford sẽ không gọi lúc này trong khi sáng vừa bảo ngày hôm sau mới đi làm, chưa hết một ngày đã gọi người rồi, vụ án mà Crawford đang quan tâm hẳn là vụ giết những người thành đạt hàng loạt ở khu giàu có.

#

Crawford gọi Hill trực tiếp đến hiện trường.

Gã sát thủ đó được truyền thông gọi là Strangler, gã lựa chọn những nơi người thành đạt tụ tập, chọn những người đàn ông trung niên thành đạt mà hạ thủ, gã dần vặt họ tròn một đêm, dùng búa, cưa, điện..., sau khi để người bị hại thống khổ một đêm, cuối cùng mới bóp chết họ, rồi ném thi thể lại hiện trường mà bỏ đi.

Vụ án này làm Crawford rất đau đầu, dù sao người bị hại mà sát thủ lựa chọn đều là người có tiền có quyền, nên mới gọi là thành đạt, còn nếu không có quyền thì cũng có thế, càng không nói đến chuyện sát thủ đã điên cuồng đến mức gây ra ba vụ án liên tiếp trong một tháng khiến những cư dân khu giàu có này cực kỳ bất an, tiện đà gây áp lực cho FBI, để họ mau chóng phá án.

Lúc Hill đến hiện trường, thi thể đã được dời đi, người của CSI đang tìm chứng cứ khắp nơi, còn Crawford thì đứng ở cửa hiên, khuôn mặt cực kỳ khó xem mà quát tháo cấp dưới: “Again! Again! And again! Mấy người rốt cuộc đang làm gì thế hả?!”

“Cậu tới chậm, đặc vụ Noras.” Vừa nhìn thấy Hill, Crawford đã chia đầu mâu vào hắn, Hill thấy một nữ đặc vụ châu Á rụt cổ, đồng tình nhìn hắn một cái.

“Rất xin lỗi, lúc anh gọi điện thì tôi đã ở chỗ Will, từ nhà anh ta lái tới đây cần không ít thời gian.”

Nhắc tới Will, Crawford mới im tiếng, gã dường như đang tự hỏi điều gì.

“No way.” Hill nói ngay, sau đó nhú mày với gã: “Tôi biết anh muốn Will hỗ trợ, thế nhưng nếu anh là bạn anh ta thì đừng có mà làm vậy.”

“Đó là chuyện của Will.” Crawford không vui nói.

“Đúng vậy. Thế nhưng tôi quan tâm đến Will, anh ấy là bạn tôi.” Hill nhếch mép: “Hơn nữa dù không có Will, chúng ta vẫn có thể phá án, đặc vụ Crawford à.”

“Thế sao? Vậy tôi chờ nghe đáp án của cậu.”

“You should.” Hill biết Crawford có thành kiến với mình, thành kiến, thứ này vốn đâu phân biệt phải trái. Vì thế, hắn cũng không hy vọng xa vời Crawford có thể thay đổi thái độ, như vậy thì cần gì khách sáo với gã ta.

Hill nói xong, không nhìn gã cấp trên đã tức tới méo mũi mà đi lên lầu nhìn nơi nạn nhân bị hại.

“Hi, lá gan của anh lớn thật, lần đầu tiên tôi thấy có người nói chuyện với Crawford như vậy đấy.” Nữ đặc vụ châu Á xán đến.

“Really?” Hill cười cười rồi mở cửa phòng ngủ.

Hiện trường hỗn loạn vô cùng. Mỗi lần hung thủ ra tay thì đều dùng những gì sẵn có trong phòng: Gậy đánh golf, cúp thưởng, dao gọt trái cây, ...

Hill thấy mọi đồ vật có thể di chuyển nào trong phòng đều được đem tới chỗ này, trên drap giường, trên thảm, thậm chí trên vách tường đều loang lổ máu tươi, Hill mang găng tay cao su, ngồi xổm xuống xem một lưỡi dao cạo râu, vết máu vẫn còn đọng trên nó.

“Gã chính là một tên cuồng ngược đãi! Tôi nghĩ nạn nhân hẳn là mong mình sớm bị bóp chết đi cho rồi.” Trong phòng, một đặc vụ khác cũng đi tới, bắt chuyện với nữ đặc vụ châu Á, rồi nói với Hill.

“Chúng ta sẽ tìm được gã.” Hill khẽ nói, sau đó tiếp tục đi lại trong phòng.

Hết chương 06

(1) Hội chứng Asperger (tiếng Anh: AS, Asperger disorder hay Asperger's) (hay chứng rối loạn tự kỷ) là chứng rối loạn thần kinh mà có thể là một dạng rối loạn phổ tự kỷ. Trẻ em mắc hội chứng Asperger có

những biểu hiện đặc trưng có thể gây ra những khiếm khuyết từ nhẹ đến nghiêm trọng. Hội chứng Asperger đôi khi được coi là tự kỷ chức năng cao và được đặt theo tên của một bác sỹ người Áo Hans Asperger.

Thiếu hụt khả năng giao tiếp xã hội là đặc điểm nổi bật nhất của hội chứng Asperger, mặc dù những thiếu hụt này có thể khác nhau về mức độ.

7. Chương 7: Strangler

Hắn không có năng lực tái dựng hiện trường như Will, thế nhưng Hill có biện pháp của riêng mình.

Đứng trên góc độ của hung thủ mà suy nghĩ, trừ phi là người có năng lực thiên phú từ nhỏ như Will, thì chỉ còn bệnh nhân tâm thần. Người thường hiểu người thường, mà bệnh tâm thần thì hiểu bệnh tâm thần, rất phù hợp logic.

Chẳng qua, cho dù là thể giới bệnh tâm thần thì cũng có rất nhiều loại khác nhau, muốn phân tích trạng thái tâm lý của Strangler, Hill vẫn phải sử dụng những tri thức của tâm lý tội phạm học.

Hắn nhìn các đặc vụ đem từng món hung khí bỏ vào túi giữ vật chứng, sau đó đem đi. Hill đem từng món từng món ghi tạc vào lòng, sau đó ở trong không gian của tư duy mà phân loại và xác định.

Hung thủ tiện tay lấy chúng? Đúng vậy. Gã hầu như lấy hết mọi món đồ có thể di chuyển được.

Thế nhưng mấy món này không có ý nghĩa gì sao? Cũng không phải.

Gã chỉ có một đêm để dẫn vật người bị hại, cho nên, cho dù muốn dùng hết mọi thứ cũng phải lựa chọn, món nào bắt đầu, món nào cuối cùng; món nào dùng lâu hơn, món nào dùng xong thì bỏ.

Strangler không có hứng thú với những vật sắt nhọn, điều này không khó nhìn ra. Dù sao cuối cùng gã cũng bóp chết người bị hại. Gã chọn dùng những vật cùn để đánh làm nạn nhân đau đớn, chảy máu, đây là một dấu hiệu rõ ràng.

Người thích vật cùn và thích vật nhọn có bản chất rất khác nhau, hung thủ là một tên cuồng ngược đãi, không giả, thế nhưng gã không phải cuồng ngược đãi về tình dục, cho nên đây không phải vì gã thích người bị hại.

Vật dụng gia đình không được sử dụng nhiều, hơn nữa, luôn là những món dùng sau. A ha, gã thích những hung khí có ý nghĩa. Tỷ như cúp, tỷ như phần thưởng của công ty... vinh dự, đương nhiên, định nghĩa khác của thành đạt là vinh dự.

Dùng những vinh dự mà bọn họ đạt được, khiến họ hãnh diện để tổn thương chính họ, đây là đồ kỵ, cũng là thù hận, là châm chọc ác độc. Xem ra Strangler là tên biến thái có tính hài hước.

“Kết luận sơ bộ sau khi phân tích là gì?” Hill hỏi.

“Nam, không rõ màu da, khoảng 20 đến 30, cuồng ngược đãi về tình dục, thù hận lẫn say đắm loại hình đàn ông độc thân thành đạt, bởi vậy suy đoán gã là gay, hiện trường rất hỗn loạn, gã không thể khống chế hành vi của mình, tâm tình cũng không ổn định. Cuộc sống của gã hẳn rất tệ, bằng không sẽ không hận thù đồ kỵ những người thành đạt như thế, có thể gã thất nghiệp hoặc làm những nghề có thu nhập thấp.”

“Tôi nghĩ cần phải sửa lại một chút.” Hill nói: “Gã là người da trắng, nam, nơi này là khu giàu có, sau khi xảy ra những vụ án thế này, người da đen khó mà không làm người ta chú ý khi đi vào đây.”

“Tôi nghĩ tuổi tác chắc cũng xấp xỉ, thế nhưng có thể lớn hơn một chút, tối thiểu 25 tuổi trở lên. Hiện trường tuy rằng hỗn loạn nhưng đây không có nghĩa gã không có năng lực tự khống chế. Người thật sự không có năng lực tự khống chế, điên cuồng gây án rất dễ bị bắt, DNA vắng khắp nơi ấy chứ. Tâm tình của gã quả thực rất kích động, nhưng ngay trong lúc kích động, gã vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối, đó là một người cẩn thận và có kế hoạch gây án cụ thể.”

“Cho nên, gã sẽ lớn tuổi hơn một chút, và càng thêm thông minh, có năng lực hơn chúng ta tưởng tượng. Gã được hưởng nền giáo dục tốt đẹp, tự cho mình siêu phàm. Thế nhưng, trong hiện thực, cuộc sống của gã không được như ý. Gã không phải đồng tính luyến ái, gã quả thực say đắm nạn nhân, thế nhưng thứ say đắm là vinh quang mà họ đạt được chứ không phải bản thân họ. Cho nên, đồ kị? Yes! Gã đồ kị những người này.”

“Nếu như gã không phải gay, vậy tại sao lại chỉ ra tay với đàn ông độc thân?” Hill hỏi.

Nữ đặc vụ lập tức hiểu ngay: “Bạn gái hoặc vợ hắn bị một người đàn ông độc thân thành đạt cướp đi.”

“Trước đó, chúng ta có làm phân tích địa lý phải không?”

“Phải, thế nhưng vô ích, phạm vi tìm được là khu dân cư, khoảng chừng hơn ngàn hộ dân.”

“Gã ở một mình, bình thường không được hàng xóm thích, thế nhưng gã lại cho mình tài trí hơn người, người như vậy hàng xóm nhất định có ấn tượng.”

“Nếu như phải tra hỏi từng người, chúng ta không có nhiều thời gian đến vậy, mà cấp trên chỉ cho ba ngày phá án. Bằng không họ sẽ đem vụ này đưa cho tổ khác làm.” Đặc vụ khác bất đắc dĩ ôm cánh tay nói.

“What? Ôi, trời ạ!” Nữ đặc vụ không tin nổi.

“Well, cô phải hiểu, nếu như những vụ thế này còn diễn ra, ví dụ như thêm một người nữa bị hại... phỏng chừng không đến ba ngày, vụ này sẽ không còn thuộc về chúng ta nữa.”

“Nếu gã đã làm ra những chuyện như thế này, hẳn trước đó gã đã có xung đột với hàng xóm, tôi đi lật lại hồ sơ giải quyết xung đột, nói với Crawford một tiếng dùm tôi.” Hill nói.

“Tôi đi kiểm tra thi thể, xem xem có tìm được thông tin gì không, có thông tin sẽ báo với mọi người ngay.” Đặc vụ nọ nói.

“Tôi đi báo cho Crawford, để ông ta liên lạc với cảnh sát địa phương, bảo họ đi từng nhà tra hỏi, xem xem có tìm thấy người chúng ta muốn tìm hay không, by the way, anh từng sử dụng máy tính trong cục lần nào chưa? Anh có thể tìm phòng IT, bảo Tom đưa tài khoản và mật khẩu cho anh, hoặc bảo anh ta làm giúp anh luôn.” Nữ đặc vụ nói.

“Cám ơn.” Hill cười nói.

#

Trong hệ thống mỗi ngày đều có ghi lại hàng trăm hồ sơ tranh cãi trong khu vực, Hill đem lập danh sách những người có hơn ba lần nộp hồ sơ tranh cãi, sau đó bỏ đi những người có gia đình, con cái, là phụ nữ, cuối cùng bỏ đi những người tuổi tác không hợp, xóa đi những người thành công, có sự nghiệp, còn lại mười lăm người.

Hắn đem danh sách đưa cho Crawford nhưng mọi người trong BAU đều đã ra ngoài, căn bản không còn nhân viên, rơi vào đường cùng, Hill đành tự mình lái xe đi gặp mười lăm người này.

Thế nhưng, không có kết quả. Giữa thợ săn với nhau có thể nhận ra đồng loại, mà Hill không thấy mười lăm người này có vấn đề gì. Phải biết rằng, coi như là thợ săn lành nghề như Hannibal trong lúc lơ đãng cũng có thể lộ ra dấu vết.

Hill về tới cục, lại lập danh sách những người có hồ sơ tranh cãi trong vòng ba năm, lại tiếp tục sàng lọc, liệt ra danh sách trên năm mươi người, sau đó vẫn đưa cho Crawford một bản, còn mình thì tiếp tục đi xem xét họ.

Năm mươi người này dễ gì mà đi hết được, ít nhất Hill đi từ sáng đến tối cũng chỉ đi được mười sáu nhà, trong có có vài nhà chỉ mở hé cửa, ngay cả bậc thềm cũng không để hắn bước qua. Chẳng qua, Hill chỉ cần liếc mắt một cái, nói vài câu là đã phỏng chừng được rồi, cho nên vài phút là đủ để hắn nhận biết.

Mặt trời vừa xuống núi, màn đêm đã bao phủ thành phố, đèn đường chiếu sáng trong khi ánh trăng lại rất mờ. Tình hình Crawford càng lúc càng tệ, bởi vì căn cứ theo chu kỳ của Strangler, hôm nay gã sẽ ra tay, còn bọn họ thì chẳng có kết quả.

Hill có thể hiểu tình cảnh của Crawford, thế nhưng sự không tín nhiệm của gã với Hill mang đến phiền toái rất lớn. Cứu người bắt người là trách nhiệm của hắn, huống chi hắn đã cam đoan rồi.

Hill đậu Chevrolet ở ven đường, nường theo đèn xe mà đọc tư liệu, đến tận khi bóng dáng quen thuộc nọ, một lần nữa xuất hiện ở con đường đối diện.

Hắn là bởi vì đi cửa hàng tiện lợi quanh nhà mua đồ nên Hannibal không lái xe, y mặc một chiếc áo ba-đờ-xuy dài, trong tay ôm túi giấy, xem ra y vừa về nhà.

Hill chỉ nhìn y một cái, sau đó đưa mắt sang chỗ khác ngay, hắn không muốn bị đối phương chú ý. Hannibal mở cửa về nhà mình, chỉ chốc lát sau, có ánh đèn hắt ra từ cửa sổ, bởi vì cửa vốn kéo rèm nên ánh sáng hắt ra trở nên mờ nhạt朦胧 lung màu da cam, ở đó là nhà bếp.

Sờ sờ cái bụng rỗng tuếch của mình, vì tiết kiệm thời gian, hôm nay, ngay cả thời gian ăn mấy món fastfood cũng không có. Cả ngày hắn mới chỉ uống một ly cà phê và một miếng sandwich vô cùng hấp dẫn. Nghe nói, bác sĩ Lecter rất giỏi nấu nướng, chuyên gia làm những món mặn, những người từng ăn xong đồ bác sĩ nấu đều khen không dứt miệng... thử dài một hơi, lưu luyến nhìn cửa sổ, sau đó tưởng tượng những món ăn ngon lành bưng ra từ đó.

Làm một thợ săn, chú trọng chất lượng cuộc sống thế làm gì? Hill nhin không được ở trong lòng chua thêm.

Hắn vốn định lái xe chạy đi thì lại chú ý đến một bóng đen xa xa. Không thể dùng lén lút để hình dung, nhưng người này hiển nhiên là muốn vào nhà bác sĩ Lecter?

Khách? Rất nhanh, Hill phủ định ý nghĩ này, bởi vì khách thì sẽ không đi từ cửa sau mà vào, người đàn ông kia nhìn ngó xung quanh một phen, nhưng không phát hiện ra xe Hill ở dưới ngọn đèn bên này, sau đó người đàn ông nọ vòng qua lùm cây vào nhà bằng cửa sau.

Vô luận là gã đàn ông này giết Hannibal hay Hannibal đem gã này làm thành bữa tối ngày mai thì cả hai đều không phải ý kiến hay! Nhất là khi Strangler bị Cannibal ăn mất, hắn tìm đâu ra Strangler khác bồi thường cho Crawford với cấp trên?

Hill gọi về FBI, sau đó ấn vào cái nút bên cạnh loa, từ trong đó lấy ra một đôi mắt kính, rồi lại xịt nước hoa khắp người, rồi mở cửa xe đi đến trước cửa nhà Hannibal.

Hắn ấn chuông cửa, sau đó lẳng lặng chờ, chỉ chốc lát sau bên trong truyền ra tiếng bước chân không nhanh không chậm, lúc cửa mở, Hannibal mặc áo sơmi đứng trước cửa.

Tay y vẫn còn ướt, cửa tay áo xắn đến tận khuỷu tay, hiển nhiên đang làm cơm, nghe tiếng chuông thì cời tạp dề ra mở cửa.

Hannibal có chút kinh ngạc, chẳng qua vẫn khách sáo hỏi: “Đặc vụ Noras, cậu tìm tôi có việc à?”

Hill cũng không biết Strangler nấp ở đâu, chẳng qua phân tích hành vi cho thấy, nếu như xuất hiện biến cố, như có thêm khách tới nhà, Strangler có thể buông tha nạn nhân. Thông thường thì FBI sẽ không đem mạng dân thường ra làm mồi nhử, nhưng bản thân Hill lại chẳng nghĩ Hannibal sẽ bị thương nổi đâu.

“Bác sĩ Lecter, tôi xin lỗi vì đã quấy rầy anh.” Hill nói rất nhanh: “Mong anh tin tưởng tôi, hiện giờ đang có một tên giết người hàng loạt, tôi nghĩ anh biết gã qua báo rồi, Strangler. Tôi nghĩ tôi vừa thấy gã đi vào nhà anh.”

“Cậu theo dõi gã hay theo dõi tôi?” Hannibal hỏi.

“Neither, tôi ở chung quanh đây tra hỏi, nếu không thấy anh, tôi cũng không biết đây là nhà anh.” Lời này Hill nói cực kỳ chân thành, hơn nữa cũng là nói thật, Hannibal khẽ gật đầu.

“Vậy bây giờ, cậu muốn tôi làm gì?” Hannibal trầm giọng hỏi.

“Tôi đã gọi điện cho FBI, bọn họ sẽ đến ngay lập tức, anh có thể rời khỏi đây, bảo vệ an toàn cho mình, tôi sẽ vào nhà đợi bắt gã.” Hill cầm lấy súng.

“Nếu tôi rời đi, gã sẽ sinh nghi, tôi tiếp tục làm cơm, làm mồi dụ gã, cậu tới bắt.” Hannibal bắt đầu lo lắng phân nội tạng y đang tẩm ướp, nếu như bị FBI xông vào thu làm vật chứng thì... y bại lộ oan uổng quá.

Giết Hill giá họa cho Strangler rất dễ dàng, nhưng trong nhà có xác chết của FBI thì phiền phức càng nhiều hơn. Có khi đám chó điên kia sẽ cắn người khắp nơi, đem tất cả nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh bỏ ra xem xét thì càng xấu hổ hơn.

Y chỉ có thể đem mấy món trong nhà bếp xử lý hết, sau đó tận lực để hai người kia cùng sống, hiện trường bắt người và hiện trường áng mạng là hai hiện trường có quy trình lấy vật chứng khác nhau, bản bắt của hai việc cũng khác nhau.

“Như vậy sẽ nguy hiểm cho anh.” Hill nhìn ra được Hannibal muốn đi xử lý mấy thứ nguyên liệu của y, chắc chắn, thật là gấp gáp. Chẳng qua, với cái tâm tình vui đùa ác liệt, hẳn phải biểu diễn như một đặc vụ tốt quan tâm đến dân chúng.

“Tuy tôi chỉ là bác sĩ tâm lý, nhưng tôi cũng là một người đàn ông trưởng thành, để cậu ở lại một mình với một gã sát thủ mới gọi là nguy hiểm.” Hannibal vẫn ưu nhã như trước: “Ta = Tôi vẫn đề nghị như vậy.”

“Thế nhưng...” Trên mặt Hill có phần do dự, nhìn chăm chú vào biểu cảm của bác sĩ, còn trong lòng thì đã cười lẩn lộn, nếu không phải không thích hợp, hẳn nhất định không nể tình mà cười ra luôn. Nè, có ai biết chọc một sát thủ lại thú vị đến vậy chứ?

Không được, nếu thật sự cười, sẽ bị diệt khẩu mất...

8. Chương 8: Làm Khách Ăn Cần Xem Đầu Bếp

Cuối cùng Hill đồng ý đề nghị của Hannibal, trên thực tế bọn họ cũng không có bao nhiêu thời gian quyết định. Hannibal đóng cửa lại, trở lại nhà bếp nấu ăn (xử lý nguyên liệu nấu ăn thì có), còn Hill vòng ra phục ở cửa sau, Hannibal đưa chìa khoá cho hắn, không cần phải cạy cửa.

Chỗ không có ánh đèn chiếu tới rất tối tăm, nhà của Hannibal thì lớn, có tới ba tầng, tầng trệt là phòng khách, nhà ăn với nhà bếp, lầu hai phòng ngủ và phòng tắm, trên cùng là phòng làm việc và phòng đọc sách.

Chỗ duy nhất sáng đèn là nhà bếp tầng trệt, nhà ăn chỉ có một ngọn đèn yếu ớt, trên bàn đốt một cây nến tạo bầu không khí lãng mạn— Well, bạn biết đó, đàn ông cung xử nữ... có điểm gì đó... perfect.

Cho tới bây giờ, Hill vẫn không thích ăn uống ở mấy nơi tối tăm, không sợ nhét nĩa vào lỗ mũi sao. Đối với hắn, sẵn sẵn trong bóng đêm đã đủ đau đầu rồi, còn muốn ăn ở chỗ tối như mực nữa, đang ngồi tù hay sao hả?

Từ phía sau nhìn, có thể nhìn thấy ánh đèn, Hannibal đang xử lý khối nội tạng đặt trên thớt gỗ, y mang chiếc tạp dề đầu bếp, để lộ ra đôi vai dày rộng, vóc người y đúng chuẩn người Bắc Âu, cao to, cơ bắp trên cánh tay cũng càng thêm rõ ràng, ai nhìn thấy cảnh này sẽ không còn cho rằng y là một bác sĩ tâm lý tay trái gà không chặt nữa.

Những thứ này không phải cơ bắp dựa vào tập thể dục trong các phòng tập hay thuốc kích thích mà ra, cái loại cơ bắp ấy chỉ để làm màu mà thôi, nhìn thì mạnh mẽ đẹp đẽ nhưng thực chất yếu ớt vô cùng. Cơ bắp trên tay Hannibal không quá rõ ràng, mềm mại mà có đường nét, cất dấu sức mạnh như ngủ đông, hòa quyện với máu huyết, khi dùng sức thì mới căng ra.

Thuộc về cánh tay và đôi vai của kẻ săn người.

Hill cầm súng trong tay, trốn ở một góc bí mật, kiên trì chờ đợi thời khắc Strangler nhảy ra từ bóng tối tập kích Hannibal. Gã sớm muộn gì cũng không nhịn nữa, đặc biệt là sau khi Hill bấm chuông cửa, hai người ở trước cửa nói chuyện không ít thời gian, điều này sẽ làm cho Strangler cảm thấy bất an và kinh hoàng, điều đó đủ để gã làm ra chuyện ngu xuẩn.

Tập kích cũng không mới mẻ gì.

Mọi người bao giờ cũng nói khó lòng phòng bị người khác tập kích, quả thực, đột nhiên bị người tập kích từ phía sau là một việc rất đáng sợ. Cho nên bao giờ mọi người cũng nghĩ người tập kích hẳn có tài nghệ siêu quần, bọn họ ẩn hiện như tà, vọt ra nhanh như báo săn... Thế nhưng trên thực tế, chỉ cần quyết tâm muốn giết người, ra tay không do dự thì ai cũng có thể tấn công bất ngờ, lại luyện tập thêm vài lần, sau đó ai cũng có thể thành tài. Nhưng không có ai thật sự động tác mau lẹ mà yên lặng như báo săn cả.

Ngay cả đội viên đội đột kích báo biển (1) cũng phải mất một giây để tập kích từ chỗ tối, mà nòng súng Hill từ lúc nhắm đến lúc bắn ra cũng chỉ một giây là cùng.

Huống chi, người gã xui xẻo kia phục kích lại là Hannibal...

Ít nhất từ góc độ của Hill mà xem, tuy rằng Hannibal ngăn chặn ý muốn phản kích thế nhưng vẫn có thể né được công kích trí mạng. Đạn nhanh chóng bay ra không chút do dự, không nhắm trúng chỗ hiểm, chỉ bắn vào cánh tay Strangler.

Gã thét lên đau đớn sau đó té lăn ra đất. Gã bưng tay, không cam lòng muốn phản kích hoặc là bỏ chạy, lại bị Hannibal một cước đá văng ra vũ khí. Hill cầm súng đi tới trực tiếp chỉ vào đầu đối phương.

Strangler khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, người da trắng, đôi mắt màu xanh lóe lên sự oán độc và lãnh khốc, gã có một đôi mắt sáng đẹp như bảo thạch. Hill nghĩ thầm, tuy rằng hẳn cũng không phải biến thái thích sự tập mắt người, thế nhưng nhìn thấy một ánh mắt có màu sắc đẹp như vậy đều nhìn không được ý muốn giấu vào một cái chai nào đó.

Đường nhìn ác độc của Strangler hoàn toàn vô ích đối với Hill và Hannibal, tiếng xe cảnh sát gào rú chạy đến, Hill nhìn Strangler, khẽ đảo mắt lại thấy Hannibal lơ đãng đem chút thịt vụn cuối cùng trên thớt hắt vào thùng rác, nếu không phải điều kiện không cho phép, y đại khái còn muốn đem tất cả đồ dùng ra tẩy rửa một lần nữa.

Người của Crawford bắt Strangler, đám người lấy chứng cứ nhìn nhà bếp chỉnh tề sạch bóng — căn bản không có bất đầu đã kết thúc. Hill nói với đồng nghiệp một tiếng, để mấy đặc vụ lấy chứng cứ không cần phí công.

“Đi nhà gã Strangler thử xem, nơi đó hẳn là chứng cứ phạm tội của gã. Gã thu thập chiến lợi phẩm, chắc sẽ có tóc và da người bị hại ... hay các loại huy hiệu, huy chương của họ.” Hill nói.

Bọn họ không động vào nhà bếp của Hannibal mà chỉ lấy vài vết chân, vân tây, và hung khí mà Strangler mang đến. Có lời khai của đặc vụ lần Lecter, gã Strangler trốn không thoát tội danh sát nhân không thành, huống chi trong nhà gã chắc hẳn có vật chứng đủ để bắt gã phải chịu trách nhiệm với những vụ giết người trước đây.

“Tôi nghĩ anh chắc không muốn họ làm rối loạn nhà anh.” Hill nói với Hannibal đang đứng ở cửa nhà nhìn mọi người bận rộn.

“Tôi cảm ơn cậu về việc này.” Hannibal vẫn bình tĩnh thong dong như trước, kỳ thực chẳng mấy ai có thể dựa vào nhìn để biết một miếng thịt tươi có phải là thịt người hay không, mà đợi đến khi báo cáo giám định đi ra thì bắt y đã muộn.

Cho dù phát lệnh truy nã cũng chỉ là đổi cách chơi khác, một người thợ săn ưu tú sẽ không vì quy tắc khu vực săn bắn thay đổi mà bị ràng buộc.

Cửa hiên vẫn còn một ngọn đèn, từ phía Hannibal mà nhìn, Hill như được bao phủ bởi một vầng sáng nhu hòa, nhìn thấy không rõ gương mặt. Người đặc vụ lễ phép khách sáo mà mỉm cười thoạt nhìn giống như những đặc vụ đang bận rộn trong phòng như đúc, chẳng hề sai biệt. Cho dù có một khuôn mặt dễ nhìn cũng chẳng thay đổi được nội tâm thâm thuý và không thú vị.

Tất cả các đặc vụ nhiệt huyết đều tự nhận mình đang làm một công việc cao thượng, nếu như không phải một con sâu làm rầu nồi canh tham ô nhận hối lộ, thì cũng là một con chó chặn cừu suốt ngày chạy đi đuổi sói. Hannibal là sói, cho nên y ghét cái đám chó điên luôn quanh quẩn bên bầy cừu, họ đoàn kết đến không nói lý lẽ, nếu có một con nào bị thương, tiếng tru của nó làm đồng loại tụ tập lại, đuổi theo báo thù, đến tận khi cắn được con mới mới thôi.

Hill Noras là một con trong số đó mà thôi, đây là điều lý trí nói cho Hannibal. Thế nhưng ở một mặt khác, bản năng của y đã trước một bước xác nhận trên người đối phương có một dạng hơi thở không bình thường. Khôn khéo nhạy cảm như Hannibal cũng chẳng dễ lừa, Hill giỏi về che giấu thì vẫn khiến y hoài nghi.

Thế nhưng cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, có thể Hannibal sẽ mượn cơ hội dò xét, nhưng nếu Hill không cho y cơ hội này thì sao. Một bác sĩ tâm lý và một đặc vụ FBI có thể có bao nhiêu liên hệ với nhau? Phải biết rằng trong tình huống chưa rõ ràng mà đã ra tay với một đặc vụ FBI không phải phong cách của Hannibal, y không phải sợ FBI, mà là không muốn trò chơi kết thúc quá sớm.

“Tôi không biết nên thế nào cảm ơn cậu đây, Hill.” Hannibal gọi tên hắn, trong giọng nói tràn ngập lòng biết ơn chân thành.

“Tôi là đặc vụ, tuy lời này nói có vẻ nhảm nhưng đây là trách nhiệm của tôi.” Hill không ngại y gọi tên mình, tên chỉ là một ký hiệu, dùng nó để biểu thị thân hay không thân là một trò cười trong ý nghĩa xã hội học.

“Nếu như có thể, tôi muốn mời cậu lần sau tới nhà tôi dùng bữa tối?”

“Là anh tự mình xuống bếp à, bác sĩ?” Hill cười nhìn về phía người đàn ông có mái tóc vàng nhạt.

Hannibal gật đầu: “Đó là sự hiếu khách của tôi, hướng chi tôi rất cẩn thận với đồ ăn thức uống, tự mình làm là lựa chọn duy nhất, không phải sao?”

“Chỉ cần nhìn nhà bếp của anh thì đã biết bữa tối đó mùi vị sẽ không thua món ăn của bất kỳ đầu bếp chính nhà hàng gần sao Michelin (2) nào, nhưng gần đây tôi không có thời gian, bắt được hung thủ là một chuyện, để gã nhận tội lại là chuyện khác. Tin tôi đi, sau khi bắt được gã, phiên phúc chỉ mới bắt đầu.” Hill nhún vai, tự nhiên từ chối.

Tới gần Hannibal là một việc làm vô cùng nguy hiểm, nhất là sau khi biết thân phận thật của y rồi mà còn muốn tới gần thì chắc hẳn muốn tự sát. Mặc dù Hill không sợ đối phương nhưng cũng không muốn đi trên choker một người như vậy.

“Vây thật đáng tiếc.” Hannibal nhìn về mặt áy náy của Hill, thông thả đánh giá, trong giọng nói vẫn mang theo một chút tiếc nuối, “Hy vọng lần sau có cơ hội.”

Các đặc vụ lấy dấu vết, thu thập vật chứng xong xuôi, bọn họ bắt đầu rời khỏi nhà Hannibal, Hill nhìn một chút xe cảnh sát cách đó không xa: “Ngày mai phiên anh tới cục ghi lời khai, còn bây giờ, anh nên nghỉ ngơi rồi.”

Lễ phép mà khách sáo tạm biệt, Hill theo xe của cục suốt đêm chạy về văn phòng. Tham dự cuộc thẩm vấn Strangler, rồi ghi lời khai, viết báo cáo. Đương nhiên, hắn không phải người bận rộn nhất, những vật chứng tìm được trong nhà Strangler đủ để khiến người khác lú lẫm làm toàn bộ phòng thí nghiệm đều vội vàng bận rộn, lấy mẫu, phân tích, cất giữ, rồi lại lấy mẫu... tuần hoàn mấy vòng, bận đến chết lặng.

Mọi kết quả báo cáo phân tích thực nghiệm trong đêm tuôn như suối vào phòng thẩm vấn, các đặc vụ luân phiên ra trận cầm chứng cứ, báo cáo đưa ra trước mặt nghi phạm, sau đó chỉ nhận lại ánh mắt khinh bỉ lạnh lùng của Strangler.

“Son of bitch!” Crawford căm giận. “Gã không trốn thoát nổi, chứng cứ nhiều như vậy, chúng ta còn bắt ngay tại hiện trường, toàn bộ bồi thẩm đoàn chắc chắn không nghĩ gã vô tội nổi!”

Đúng vậy đúng vậy, chúng ta biết gã trốn không thoát.

Các đặc vụ oán thầm, thế nhưng gã nhận tội hay không nhận tội lại thể hiện rất nhiều chuyện, nếu không nhận tội, bọn họ còn hàng tỷ công việc khác phải làm, tỷ nhưng mấy đặc vụ thẩm vấn phải chuẩn bị tốt tâm lý để trường kỳ tác chiến.

Hill cắn miếng sandwich mềm mại, bên máy tính để một ly cà phê, hai tay lướt qua bàn phím gõ chữ, một bên nghe Crawford rống lên trong văn phòng, một bên làm việc.

Với lại, FBI tuyệt đối phải cho hắn tiền tăng ca, phải biết rằng, một đêm mà đối phó với hai sát thủ giết người hàng loạt, lại còn viết báo cáo, người bình thường nào chịu cho thấu.

Tư liệu của Strangler rất nhanh được tra ra, tên của gã là Charlie Nice, cha mẹ vốn là người thành đạt, từ nhỏ được giáo dục tốt, thế nhưng mọi chuyện tan vỡ khi gã mới 16 tuổi. Công ty cha gã phá sản, mẹ bệnh nặng hai năm thì chết, nhà họ từ khu người giàu chuyển sang xóm nghèo.

Trong công việc, gã tự nhận mình có tài nhưng không gặp thời, mỗi công việc đều làm không dài, nguyên nhân đa số do bị khách hàng phản ánh hoặc cãi nhau với cấp trên. Ngay cả công việc nhân viên văn phòng bây giờ cũng vì thường hay sơ sót mà tràn ngập nguy cơ. Thế nhưng vận xui của Charlie còn chưa hết, nửa năm trước, vị hôn thê thanh mai trúc mã của gã bỏ đi với người khác, đối tượng là một luật sư thành đạt, hai người kết hôn xong liền đi tới một đảo nhỏ ở Thái Bình Dương hưởng tuần trăng mật, bởi vậy Charlie không tìm được đầu sỏ mà xả giận nên đem mục tiêu chuyển lên đám người thành đạt trong khu nhà giàu.

Nếu như cuộc đời của gã được Hannibal biết, y chắc chắn sẽ cảm thấy vô vị.

Gã không phải thợ săn, gã chỉ là một con lợn rừng tức giận bất bình, nghĩ mình không được đối xử công bằng. Đấu đá lung tung, chà đạp nhỏ yếu trong đàn cừ non, cuối cùng bị bọn chó chăn cừu tức giận mà xông lên, cắn chết tha ra ngoài.

Không hơn, quả thực buồn chán.

Hết chương 08

(1) Đội đột kích báo biển: tên chính thức United States Naval Special Warfare Development Group hay gọn hơn, Navy SEAL là tên của đội đột kích bậc nhất lịch sử thế giới hiện nay, nổi tiếng nhất với vụ tiêu diệt thành công trùm khủng bố Osama Bin Laden. Với việc được huấn luyện đặc biệt, gian nan và đầy huyền thoại, đây chính là đơn vị đột kích tinh nhuệ trong đội quân tinh nhuệ. Dù rằng không hiện hữu trên giấy tờ, nhưng tên gọi chính thức của đội là Nhóm triển khai chiến tranh đặc biệt của Hải quân Mỹ.

Nguồn: [s://vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%B3m_Tri%E1%BB%83n_khai_Chi%E1%BA%BFn_tranh_%C4%90%E1%BA%9F](https://vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%B3m_Tri%E1%BB%83n_khai_Chi%E1%BA%BFn_tranh_%C4%90%E1%BA%9F)

(2) Sao Michelin: Sao Michelin là một thuật ngữ chỉ chất lượng của một nhà hàng được đánh giá bởi các chuyên gia ẩm thực theo mức từ 1 – 3 sao: 1 sao là nhà hàng rất tốt trong các nhà hàng cùng loại, 2 sao là nhà hàng nấu ăn xuất sắc, đẳng cấp hàng đầu trong các nhà hàng cùng loại và ba sao biểu thị nhà hàng có nghệ thuật ẩm thực đặc biệt, thường thì khá đắt với danh sách rượu vang.

9. Chương 9: Turandot (thượng)

Cuộc đời đầu tiên, làm một sinh viên Trung Quốc đúng chất, Hiil luôn ôm cứng lấy cái máy vi tính của mình không rời một bước, đối với mấy thứ nghệ thuật thanh cao hoàn toàn chỉ biết danh mà không biết nội dung. Lại càng không nói đến hành vi không hề biết thưởng thức, chỉ cần nghe nhạc cổ điển là lăn ra ngủ pho pho của hắn. Chuyện này cũng bình thường thôi, bạn gặp qua sinh viên Trung Quốc bình thường nào sẽ thích nghe thứ này mà không phải mấy bài nhạc trẻ, ai lại bỏ thời gian tiêu tốn cho những buổi hòa nhạc mà không phải những buổi live show? Huống chi trạch nam yêu nhất là anime, trạch nữ thích nhất phim Âu Mỹ, có mấy người phân biệt được tứ đại nhạc kịch và tứ đại opera?

Cái loại vừa xuyên không là lên được phòng khách xuống được nhà bếp, vừa biết vẽ tranh sơn dầu vừa biết nhiều thứ tiếng, còn biết cả võ thuật, rồi thưởng thức âm nhạc cổ điển, nếu không phải thiên tài thì chính là...

Ít nhất lúc Hill xuyên không ngay cả tiếng Anh cũng nói không được, nếu không phải xuyên vào một đứa trẻ, hẳn chắc phải đâm đầu vào tháp Big Ben chứ đừng nói đến thành phố thủ phủ Scotland Yard.

Cuộc đời thứ hai, hắn là người Anh, cảm ơn các ông vua bà hoàng, London có một nơi giàu có gọi là khu tây, hắn ở chỗ đó mà bồi dưỡng cách thưởng thức nghệ thuật cao nhã. Chẳng qua, nói thật, lúc còn trẻ, gia đình có mời gia sư dạy vẽ tranh sơn dầu, đàn violin, nhưng không cần dùng nó kiếm sống, chỉ là mấy quý ông xã hội thượng lưu cần phải biết một chút. Đến khi hắn làm trái với nguyện vọng gia đình, làm thám trưởng, công việc càng lúc càng bận rộn, ngay cả thời gian ăn cũng không có nữa.

Thế cho nên, hôm nay hẳn đối với mấy món nghệ thuật cao nhã luôn duy trì hiểu biết một hai nhưng không có hứng thú nhiều. Tầm vé xem opera trên tay hẳn là do đồng nghiệp Tổ giết người tặng, vì đồng nghiệp này thích xem bóng đá, trời mới biết ai lại tặng anh ta vé xem opera? Hơn nữa còn là vé xem “Turandot (1)”

Trong 10 vở opera nổi tiếng thế giới, nếu hỏi Hill thích nhất vở nào hẳn không chắc nhưng không thích thì nhất định là Turandot. Dù sao, từng là người phương đông thì ai cũng sẽ không thích vở kịch người phương tây viết về người phương đông này.

Dương nhiên, những khúc hát trong vở rất hay, mà đây cũng là ưu điểm duy nhất của vở opera này.

Hill thay vest, đeo cravat có sọc hoa văn, lái xe đến trước nhà hát, nhà hát opera Maltimore năm ngoai gặp khủng hoảng kinh tế, không thể không thanh toán tài sản đóng cửa. Chính phủ địa phương cho dù vô cùng đau đớn cũng làm gì được, nhà hát làm ăn lỗ lã không nổi lại không thể may mắn thu được các đại gia vùng cho một khoản tiền tài trợ, huống chi mấy ông trùm đường Wall kỳ thực càng thích xem bóng đá hơn.

Mấy nhà hát nhỏ cũng có nhưng nơi có thể biểu diễn Turandot không nhiều, lần này đoàn opera Chicago tới nơi này lưu diễn, cũng chỉ có thể mượn được sân khấu lộ thiên mà thôi. Chẳng qua rất nhiều vở opera Italia đều là diễn lộ thiên, với lại, diễn như thế cũng có chỗ hay, dù sao không ai nói với bạn nguyên nhân là do không có nhà hát lớn để diễn cả.

Lần thứ hai Hill gặp Hannibal là ngay trước cửa sân khấu lộ thiên, màn đêm bị đèn hoa làm chói lóa, sân khấu đã chuẩn bị tốt, phía sau hậu trường một vài diễn viên mặc trang phục diễn ngẫu nhiên đi qua đi lại.

Các quý bà mặc váy áo để lộ chiếc cổ dài trắng nõn, quý ông mặc những bộ vest sang trọng, bảo thạch chói lóa dưới ánh đèn, các quý cô đứng tụm lại nói chuyện với nhau, rồi tản ra, lần thứ hai tụ lại thành nhóm nói chuyện với người khác, hoa mỹ tựa như mình mới là diễn viên chính của vở opera này, không gian vừa an tĩnh mà cũng vừa huyền ảo.

Hannibal đang cùng một quý bà mặc bộ váy dài bó sát màu vàng nói chuyện với nhau, quý bà thoát nhìn không còn trẻ thể nhưng lại mang hơi thở của một người phụ nữ thành thực quyến rũ. Bọn họ kề sát nhau nói chuyện, cử chỉ vô cùng thân thiết, ngay cả nụ cười lễ phép thường ngày của Hannibal cũng cong hơn vài phần — y hiển nhiên đang vui vẻ, nếu như y có loại tình cảm này.

Hill nghĩ bản thân chịu hết nổi rồi, mỗi lần nhìn thấy Hannibal đều phải né tránh, hơn nữa, nguy trang cũng rất phiền phức, thế nhưng nếu có một ngày bại lộ thân phận, chuyện phiền phức hơn nữa còn ở phía sau. Không ai thích bị một thợ săn theo dõi chăm chăm, cho dù là hẳn.

Đến tận lúc này, Hill mới bắt đầu hối hận vì sao lúc trước lại nổi điên lên mà cứu người như vậy, cứ thế, vì một chút hoài cổ mà tự chuốc phiền phức... Quả thực là tự làm tự chịu, đáng đời bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Vì để ngừa vạn nhất, Hill chỉ có thể lui trở về chỗ để xe, đem chút nước hoa dự phòng xịt lên người. Nói thật, chiêu này thực sự là đơn giản mà thực dụng, cho dù hậu quả là không ai dám tới gần, cùng với lúc nào về nhà hẳn cũng phải tắm một giờ, nếu không cái mùi nồng nặc này đến ngày hôm sau cũng không hết.

Với lại, Hill rất bội phục Hannibal hai lần gặp gỡ trước, y đều có thể mặt không đổi sắc nói chuyện với hẳn, ngay cả lông mày cũng không nhăn lại lần nào, tựa như cái người xịt nước hoa quá lố kia không phải là Hill vậy.

“Hill?” Quả nhiên trong đám người Hannibal có thể liếc một cái là nhận thấy Hill.

Y chậm rãi đi tới, cái tư thái thông dong như dưới chân không phải là cỏ mà như bước trên thảm đỏ này của y khiến các quý cô tuổi trẻ ở đây đều liếc mắt nhìn, dù sao bác sĩ quả thực cao to anh tuấn, lại vừa ưu nhã lễ độ.

“Bác sĩ Lecter.” So sánh với y, Hill tuy rằng tuấn mỹ nhưng mùi nước hoa sực nức trên người đủ để trừ hết điểm.

“Vụ án kết thúc rồi?” Hannibal hỏi.

“Gã không nhận tội, chẳng qua, chứng cứ đầy đủ, có nhận tội hay không cũng vậy thôi.” Hill trả lời, “Công tố vẫn theo trình tự mà khởi tố, chuyện tiếp theo đã không phải chuyện của FBI nữa rồi.”

“Mặc kệ thế nào, cậu đã bắt được gã.”

“Chỉ là may mắn mà thôi, nếu ngày hôm đó tôi không đi qua khu đó để lấy lời khai mấy gia đình thì cũng không vừa vặn gặp được gã muốn ra tay với anh.” Hill nói, đường nhìn chú ý tới Gloria cũng ở đây.

“Chúng ta thật may mắn, nếu hôm đó cậu không tới thì tôi nguy mất rồi.” Hannibal theo đường nhìn của hắn nhìn Gloria, sau đó mở miệng: “Turandot là tâm nguyện rất lâu của Gloria, lần sau chắc phải mấy năm nữa đoàn opera Chicago mới lại đến đây lần.”

“Nhà hát opera Maltimore đóng cửa thực sự là làm người khác nuối tiếc.” Hill nhắc tới chuyện một năm trước.

“Quả thực như vậy, tôi nghe nói bác sĩ Lecter tài trợ cho dàn nhạc Maltimore, bằng không hẳn đã có thể giúp đỡ nhà hát rồi.” Một giọng nói trong đám đông nói chen vào, hai người quay đầu nhìn lại.

“Vị này là đồng nghiệp của tôi, bác sĩ Chilton, vị này chính là đặc vụ FBI, đặc vụ Noras.” Hannibal giới thiệu.

“Đặc vụ FBI? Chẳng lẽ là đặc vụ Hill Noras trong vụ án Strangler? Vậy thì thật vinh hạnh quá.” Bác sĩ Chilton mặc âu phục màu đen, nụ cười của gã không làm người ta ưa nổi.

“Lại một bác sĩ tâm lý nữa?” Hill cười trêu ghẹo: “Chẳng lẽ bác sĩ tâm lý đều thích xem opera?”

“Trên thực tế tôi càng thích nhạc giao hưởng hơn, dù sao tôi tài trợ dàn nhạc chứ không phải nhà hát.” Hannibal đáp lại lời trêu ghẹo của Hill, mọi người cùng nở nụ cười.

Hill không có tâm tư xem vở opera mình không thích, thế nhưng hắn có thể nhìn ra, Hannibal rất chú tâm đến nghệ thuật. Ngũ quan y thâm thúy, đôi mắt nâu chăm chú nhìn lên sân khấu, ánh mắt mãi dõi theo công chúa Turandot, thâm tình động dung.

Tất cả thợ săn đều rất mẫn cảm với những ánh nhìn của người khác cho nên ánh mắt của Hill dù chỉ dừng ba bốn giây, Hannibal vẫn cảm nhận được, quay đầu nhìn hắn một cái, Hill gật đầu chào, Hannibal cũng lễ phép gật đầu chào lại, một lần nữa đem sự chú ý tập trung vào vở diễn.

Công chúa cao ngạo mang khí thế khiếp người đứng trước mặt mọi người nói: “Ta không thuộc về người đàn ông nào.” Nàng công chúa với váy áo hoa lệ, thân phận cao quý, tài trị quốc hơn xa phụ thân nhu nhược của nàng, nàng có quyền nói lên những lời này.

Nàng trang dung lãnh khốc, ánh mắt bình tĩnh nhìn người cầu hôn thất bại lên đoạn đầu đài, cảm hận vẫn chôn sâu trong lòng nàng. Đường như vĩnh viễn không quên được lúc bà nội chết trong tay địch, bây giờ nàng là địch với toàn bộ thế giới.

Trí tuệ là trường mâu của nàng, xinh đẹp là tấm khiên của nàng, cao ngạo là chiến bào của nàng, phần nộ là sức mạnh của nàng, lạnh lùng là mặt nạ của nàng, sự nhân từ của cái chết là linh hồn của nàng, dẫn theo vong hồn đi vào nơi vĩnh hằng.

Thế nhưng chung quy công chúa Turandot vẫn không thể thoát được vận mệnh — gả cho một vương tử. Nàng nói mình bị tình yêu bắt được, thế nhưng có một loại lực lượng linh hồn, còn cao xa hơn lực lượng tình yêu. Tình yêu không thể nắm giữ nàng, công chúa Turandot không thuộc về người đàn ông nào cả, vĩnh viễn là như thế.

Cho nên mới nói, đây là một vở opera không khiến người ta thích nổi, dựa vào gạt bỏ một linh hồn cao ngạo mà lãnh khốc để làm nên một kết cục tục tĩu sung sướng trong lòng mọi người.

Hill vẫn còn chưa đi, bởi vì sau khi vở diễn kết thúc, Hannibal đi tới gặp hắn.

“Bác sĩ Lecter.” Hill lại mang biểu cảm như mặt nạ một lần nữa, sau đó nhìn Grameen cùng mấy người bạn gái trò chuyện, vở opera tuy rằng kết thúc nhưng lại tới lúc nâng ly uống rượu, diễn viên và khán giả cùng đi dạo uống rượu trong hoa viên, nâng ly xã giao, Hannibal chỉ cầm một ly champagne màu vàng.

“Hill, xin thứ lỗi, tôi cảm thấy rất bất an.” Trong giọng nói Hannibal mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Chuyện khiến anh bận lòng có liên quan đến tôi?”

“Quả thực như vậy, cậu đã cứu tôi một mạng, thế nhưng tôi vẫn chưa cảm ơn cậu.” Màu vàng rất hợp với người đàn ông này, cho dù champagne cầm trên tay y chưa uống một ngụm, thế nhưng mái tóc màu vàng nhạt và giọng nói chân thành đó khiến người ta khó lòng từ chối những gì y nói, huống chi, trong sự dịu dàng đó, Hannibal dị thường cường thế.

“Well, anh đang ám chỉ một lời mời khác?” Hill nở nụ cười.

Hannibal khẽ cong khóe môi, ánh đèn hắt lên mắt y, đôi mắt màu nâu trở nên đỏ lên.

“Tôi có vinh hạnh này?” Y giờ ỳ.

“Sure, sao tôi lại từ chối chứ?” Hill đáp lại.

Hắn có thể từ chối lần đầu, cũng không thể từ chối lần thứ hai, thứ ba, Hannibal không ngờ, từ chối nữa sẽ khiến y phát hiện ra khác thường. Điều này làm Hill rất khổ não, bởi Hannibal không phải một người sẽ ba lần bốn lượt mời một đặc vụ FBI nhỏ nhoi đến nhà dùng cơm. Nếu như y làm vậy, tức là y đã cảm thấy hứng thú với người đó, đồng thời cực kỳ cố chấp.

Thở dài trong lòng, Hill cảm thấy trán mình đang được khắc lên hai chữ ‘phiền phức’.

Hết chương 09

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Những bình luận về Turandot là cái nhìn cá nhân, bởi vì bản thân không thích gì vở opera này, chỉ cảm thấy có hai khúc hát nghe hay hay mà thôi, so với Turandot thì Carmen có vẻ thích hợp với khẩu vị tôi hơn. Mà thực ra, tôi thích nhạc kịch hơn, đặc biệt thích The phantom of the Opera bản điện ảnh, vừa hát vừa múa khá hiện đại, thích hơn kiểu hát opera bình thường.

Nhà hát Opera Maltimore quả thực đã phá sản năm 09....Ai, lúc tra tư liệu mới nhìn thấy.

Với lại, lải nhải lúc đầu chương là do một thời kì lòng không đậu... cảm thấy đời trước vốn là sinh viên bình thường, sao vừa xuyên việt đã thưởng thức nổi opera? Không lẽ xuyên việt một cái là biến cao nhã? Nếu như không có ký ức của nguyên chủ thân thể, có khi tiếng Anh còn không nói được ấy chứ. Huống chi người thích nghe nhạc cổ điển bây giờ quả thật ít...

Cho nên, ban đầu Hill cũng chỉ là một con người tục tũn phổ thông, cho dù đã trải qua ba đời thì cũng là một người thích ăn fast food, không thích nghe opera mà thôi. Có thể xuyên việt sẽ cho Hill biết thêm nhiều điều trước đây chưa từng biết, thế nhưng sở thích thì không thể thay đổi. Giống như là người không thích ăn cà rốt cho dù xuyên việt bao nhiêu lần cũng sẽ không thích ăn cà rốt vậy, tuy rằng có thể quen với mùi cà rốt rồi nhưng vẫn không thích ăn như thường thôi.

... Cho nên, nhạc cổ điển = cà rốt? b

(1) Turandot: Một trong những vở opera kinh điển

10. Chương 10: Turandot (hạ)

“Cậu không thích vở opera này?” Hannibal hỏi.

Bọn họ bắt đầu vừa ăn vừa trò chuyện, chỉ trong vòng 10 phút, Hill rốt cục cũng biểu đạt ra mình không thích Turandot, điều này làm cho Hannibal có phần ngạc nhiên.

“So với Turandot, tôi thích Carmen hơn, cho dù công chúa Turandot từng nói: ‘Ta không thuộc về người đàn ông nào’, thế nhưng, cuối cùng nàng vẫn bị vua cha gả cho vương tử Calaf.” Ngón tay Hill nhẹ nhàng gõ lên ly champagne: “Thế giới này, tình yêu là thứ tàn nhẫn nhất trên đời.”

“Bà nội nàng bị vương tử nước ngoài cưỡng bạo, bà ấy mất đi tính mạng cũng gần như đánh mất quốc gia, điều này làm cho Turandot căm hận tất cả đàn ông trên đời, nhất là... vương tử nước ngoài.” Tình tiết vở diễn phát ra từ miệng Hannibal mang một loại nhịp điệu và ý vị rất đặc biệt.

“Tất cả vương tử nước ngoài đều say đắm khuôn mặt đẹp, quyền thế, sự cao quý của Turandot, rồi lại nhân danh tình yêu.” Hill trào phúng: “Khi Turandot giết chết vương tử Ba Tư, cũng là lúc vương tử Calaf yêu sự lãnh khốc cao ngạo đó của nàng. Thực là nực cười, hắn yêu một người phụ nữ đang giết chết một vương tử khác.”

Hắn yêu nàng giết người, yêu ánh mắt lạnh lùng của nàng, nét mặt cao ngạo đưa người khác vào chỗ chết.

“Càng thú vị chính là, khi thị nữ yêu hắn chết vì cứu hắn, hắn lại trách cứ sự lãnh khốc của Turandot.” Hill tiếp tục nói: “Hắn nói cho Turandot tên thật của mình, thứ mà thị nữ của hắn đã dùng mạng sống để bảo vệ.”

“Hắn moi ra trái tim của mình, hiến cho người phụ nữ lãnh khốc mà hắn si cuồng.” Hannibal tiếp lời.

“Nếu như anh là Turandot, anh sẽ đáp lại trái tim nóng bỏng hãy còn đang đập của hắn?” Hill nở nụ cười, lắc đầu: “Cho nên tôi mới không thích vở opera này, bởi vì Turandot sẽ không gả cho Calaf. Yêu không thể cứu rỗi một linh hồn tự do, nếu đã yêu sự lãnh khốc của Turandot, thì sao lại dùng yêu để làm tan rã sự lãnh khốc ấy?”

“Cho nên đáp án của cậu là?” Hannibal đưa ly rượu lên môi, che giấu cho một nụ cười càng thêm đậm.

Hill thở dài nói: “Nàng nên giết chết hắn, như mong muốn của hắn.”

“Cắn lấy trái tim nóng rực ấy... Dịu ngoan đến chẳng còn nhịp đập.” (1) Hannibal trích dẫn một câu thơ Dante đã cải biên.

“Bởi vì đây không phải lần đầu tiên nàng cắn lấy một trái tim ái mộ nóng rực, thế nhưng đó sẽ là trái tim ngon nhất mà nàng từng nếm.” Hill trầm mặc, sau đó chậm rãi hỏi: “Bác sĩ Lecter, anh có nghĩ sẽ có người đem trái tim mình tể cho người yêu tàn khốc như Turandot không?”

Hannibal nhìn Hill: “Tôi tin tưởng trên đời này có một tình yêu sâu đậm đến thế, mặc dù tôi chưa từng gặp.”

“Still now?”

“Still now! Chờ đợi sẽ không vì vậy mà kết thúc, nếu như cuộc đời tôi có may mắn nhìn thấy nó.”

“Kỳ thực tôi cũng không xem nhiều vở opera, bây giờ, người ta càng thích nhạc kịch hơn, ngay cả tôi cũng thế.” Hill chuyển đề tài, đem bầu không khí nói chuyện quái dị trở lại bình thường, thoải mái.

“Không khó hiểu, kỹ xảo biểu diễn của opera và nhạc kịch rất khác nhau, cách hát trong nhạc kịch có phần nhỏ liên quan đến thanh nhạc mà thôi. Đương nhiên, nếu nói đến bố trí sân khấu và vũ đạo thì opera quả thực nặng nề hơn.” Hannibal cũng không bám lấy đề tài cũ, y có phần cảm thán: “Mọi người cũng không thích kinh điển nữa, đúng không?”

“Thế nhưng những quý ông như ngài vẫn còn trung thành với cổ điển.” Hill cười nói.

“Đây là khen tặng?” Hannibal dừng lại một chút, hỏi: “Hay trào phúng?”

“Tùy theo suy nghĩ của anh, bác sĩ Lecter, nói thật ra, không mấy ai dám nói đùa với anh cả. Hình như anh có vẻ quá... áp lực?” Hill có thể cảm nhận được mùi nước hoa trên người đang dần nhạt đi, hắn không dám cá xem mũi Hannibal thính bao nhiêu, chỉ hy vọng mọi chuyện mau mau kết thúc.

Hannibal có thể là một người bạn hoàn mỹ vô cùng sắc sảo, chỉ cần y có thể có được thứ mình muốn.

“Có lẽ tôi thật sự thiếu một chút tính hài hước, mà cũng có thể là do cậu chưa thấy mà thôi, như vậy nhé Hill, cuối tuần gặp lại.” Hannibal gơ ly, sau đó cực kỳ ga lăng chào một tiếng rồi đi tìm Gloria.

Hill nhìn bóng lưng dày rộng kia, tiểu ý chậm rãi tan đi.

#

Tạm thời bỏ Hannibal khó nhằn qua một bên, giống như lời Hill từng nói, hắn không sợ Hannibal. Nếu như lúc trước từng nói, hắn không muốn kết thù kết oán với Hannibal là vì sợ phiền phức, vậy thì hiện tại vẫn cứ co đầu rút cổ che giấu thân phận mang một ý nghĩa khác rồi. Hill có thể từ trên người Hannibal thấy được rất nhiều cái bóng, Hannibal giống như là một tia sáng xa hoa mà khiêm nhường, nhưng nếu có ngày bạn phát hiện ra, bạn sẽ bị y hấp dẫn đến không thể chuyển mắt.

Giống như Turandot vậy... chỉ mong mình không xui xẻo trở thành Calaf.

Si cuồng mà ngoan đạo dâng lên trái tim nóng hổi, loại chuyện này chỉ nghĩ thôi đã làm người ta phải kinh sợ rồi, hơn nữa, tuyệt đối không thích hợp với người như mình. Vì vậy Hill đem tất cả quãng ra sau đầu, quyết định tiếp tục co đầu rút cổ.

Có thể giấu tới khi nào thì giấu tới khi đó, mà có khi hứng thú của Hannibal cũng không lâu đến thế, nói không chừng lực chú ý của y sẽ nhanh dời sang chỗ khác, lúc đó, không đụng phải nhau là tốt nhất!

Sau vụ án Strangler, FBI trở lại chuỗi ngày bình tĩnh ngán ngùi. Chẳng qua, chuỗi ngày này chỉ được đôi ba ngày là cùng. Chẳng bao lâu, một vụ án cũ đối thủ xưa lại nhảy ra.

Một tác phẩm nghệ thuật trừu tượng, điêu khắc hình người xuyên ống sắt.... Ặc, đúng như mặt chữ.

Thi thể bị nâng lên không, nâng bởi mọi thứ có thể dùng tay cầm được, ống kim loại, ống đèn, giá kim loại.. Con mắt bị moi ra, chỉ để lại hai lỗ máu, hai hàng máu đỏ theo gương mặt trượt xuống, tựa như khóc ra máu. Thi thể tối thiểu bị hai mươi ống kim loại hình trụ xuyên qua.

Nhưng không cái nào tấn công vào chỗ hiểm, nói cách khác, nạn nhân xui xẻo này như miếng thịt tươi bị gác giữa không trung chảy máu đến chết. Đương nhiên, có khi lại là đau đến chết cũng không chừng.

Dựa theo phân tích, thủ pháp giày vò bạo ngược như vậy, hung thủ không phải đặc biệt hận chết nạn nhân thì chính là đặc biệt biến thái.

Chesapeake Ripper.

Rất tốt, ngay cả tên đều trong hồ sơ FBI rồi, cho nên mới nói đối thủ xưa. Kỳ thực, nói đối thủ xưa nhưng FBI ngay cả sợi lông chân cũng không mò ra, hiện trường sạch sẽ như ma quỷ làm chứ không phải con người, mỗi lần còn không chờ đến khi đặc vụ tra được cái gì, tên sát thủ này lại biến mất, ngay cả cái bóng cũng nhìn không thấy.

Thậm chí, đến nay không ai có thể giải thích được, Chesapeake Ripper vì sao vẫn duy trì chu kỳ như vậy?

Mà tất cả chỉ là bắt đầu —

Ngày thứ hai, một thi thể không lưỡi không tim bị ném ra đường cái.

Ngày thứ ba, một thi thể cũng không có lưỡi, nhưng còn trái tim, gan bị mất được người qua đường phát hiện.

Ngày thứ tư, một thi thể nội tạng còn đủ nhưng sau lưng lại bị cắt mất một miếng thịt bị phát hiện.

FBI bận rộn đến điên lên, mà Crawford cũng sắp điên rồi, bây giờ mới ngày thứ tư, nếu ngày mai ngày mốt còn thêm hai cái thi thể nữa thì bọn họ chỉ còn nước đi đâm đầu vào tường tạ lỗi với cấp trên.

Nếu như nhìn thấy thi thể xuyên ống sắt Hill còn chưa biết được là ai thì ba cái thi thể phía sau quả thực rõ ràng như có ký tên. Hill suy nghĩ một chút về bữa tối cuối tuần đã định trước với Hannibal, đại khái cũng đoán được mấy món ăn rồi.

Người này thật đúng là không kiêng nể gì cả...

Hannibal không có khả năng không nghĩ đến tuần này FBI mới vừa bị quăng cho mấy cái thi thể không tim, gan, lưỡi, cuối tuần y lại mời đặc vụ về nhà đã mấy món lưỡi bò, gan ngỗng gì gì đó thì người ăn có liên

tưởng gì không. Trong lòng y biết rõ ràng bản thân sẽ bị hoài nghi nhưng vẫn làm thế để dò xét phản ứng của Hill.

Ở hiện trường Crawford quát tháo mọi người, Hill mang bao tay cầm vật chứng, cười khở lắc đầu với đồng nghiệp: “Thật là một tay chuyên nghiệp, không ai có thể đơn giản mà bắt được y.”

“Nhưng chúng ta phải bắt được, một tuần 4 thi thể, Fuck his life! Đây là khiêu khích! Khiêu khích FBI!” Crawford cười lạnh trào phúng: “Coi đi, coi đi, gã ở chỗ này mở party cuồng hoan này, Fucking we don’t find any fucking clues! Fucking this son of bitch!”

Mấy thám viên lạnh gáy sờ sờ cổ mình, Crawford rốt cuộc giận đến điên rồi nên mới ‘fuck’ qua ‘fuck’ lại mãi như thế, chỉ mong sắp có giận thì cũng đường liên lụy đến mình, amen.

Kỳ thực không thể trách Crawford tức giận, dù sao Chesapeake Ripper lẩn lút dưới mí mắt của mình đã lâu như thế rồi mà hết lần này tới lần khác họ vẫn chưa có đầu mối gì, lại còn bị đối phương nhục nhã khiêu khích mất mặt đến thế. Lại càng không nói đến sự phẫn nộ từ những cấp trên cao, truyền thông đưa tin thêm họa vô đơn chí, áp lực bốn phương tám hướng nhắm vào người sếp sòng của BAU, kẻ luôn luôn hãnh diện vì công việc của mình như Crawford mà không điên lên thì mới là lạ!

“Đây là lần cuối cùng!” Lúc ra khỏi cửa, Crawford quay đầu nói với Hill: “Nếu như cậu còn không tìm được đầu mối gì, lần tới, khi gã này xuất hiện, tôi sẽ áp dụng thủ đoạn đặc biệt.”

Crawford ám chỉ tới việc đưa Will vào hiện trường, chuyện này tựa như con bài cuối của ông ta sau khi biết Hill rất phản đối việc đưa Will trở lại hiện trường. Trước đây trong công việc Hill biểu hiện rất xuất sắc nên tới giờ Crawford vẫn chưa thể làm gì được.

“Will cũng là bạn của anh.” Hill không nhanh không chậm cởi bao tay.

“Bởi vì thế nên tôi mới không hy vọng tài năng của cậu bị lãng phí, bị chà đạp.”

“Cho nên anh thà chà đạp cậu ấy à.” Hill bỏ bao tay vào thùng rác, không chút khách khí nói: “Tôi biết anh không vừa mắt tôi, mà nói thật nhé, lấy Will ra uy hiếp tôi!?”

“Ridiculous!” Hill nói xong thì quay đầu rời khỏi, không thèm nhìn gương mặt méo mó xấu xí của Crawford.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, mặc dù Crawford muốn mời Will trở lại, nhưng cấp trên lại không cho. Bắt không được một tên giết người hàng loạt đã là quá mất mặt, giờ lại còn để một đặc vụ có khả năng tinh thần bất ổn xuất hiện trước tầm mắt truyền thông? Sao không bảo họ chạy tới trước ống kính múa thoát y luôn đi!

Crawford bị bác bỏ đơn xin thì càng gắt gỏng, gã y chang một con voi đực Phi châu đang nổi giận, vượn cao vọi, lộ ra những cái răng nanh hung ác, chuẩn bị đập bất cứ kẻ nào dám đến trêu chọc thành thịt nát.

Hill bình tĩnh mà đối diện gã cấp trên đang tức giận, đến tận ngày thứ sáu, gặp một bóng người quen thuộc.

“Miriam?” Người tới chính là người hằn ra phải ở trong học viện FBI học tập, Miriam Lass.

“Giảng viên Noras... hiện tại phải gọi là đặc vụ Noras rồi nhỉ?” Mái tóc vàng của Miriam buộc cao thành một cái đuôi ngựa, thoát nhìn cực kỳ tinh thần.

“Thấy cô ở chỗ này thật đáng ngạc nhiên.” Hill nói.

“Giám sát viên Crawford kêu tôi đến văn phòng.” Miriam có một loại tín nhiệm và ỷ lại không hiểu nổi với Hill, giống như chim non đối với cha mẹ của chúng, đây là cảm kích từ nội tâm của cô đối với người đã dẫn đường soi sáng cho mình.

Đôi mắt xanh xám của Hill khẽ híp lại, nụ cười trên mặt vẫn ôn hòa như cũ: “Đi thôi, đừng để tôi làm cho cô trễ giờ, Miriam.”

“Lát nữa gặp?”

“Lát nữa gặp.”

Hết chương 10

(1) Câu thơ trích từ tác phẩm: La Vita Nuova của Dante Alighieri

11. Chương 11: Miriam

Việc Crawford đưa thực tập sinh FBI đi truy tìm Chesapeake Ripper là chuyện mà Hill chưa bao giờ ngờ đến, về mặt nào đó mà nói, nó không có lý trí! Mặc dù Miriam quả thực xuất sắc mà Crawford thì quả thực đã đến đường cùng rồi. Chỉ mong mọi việc không như hăn nghĩ, Crawford có rất nhiều lý do để tìm thực tập sinh, có thể không phải vì chuyện đó...

Đợi đến khi Miriam hưng phấn trở ra với nét mặt tự hào, muốn mau chứng tỏ năng lực thì Hill càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, hăn nghe Miriam nói mình vừa được giao một trọng trách.

“Đây là vụ án thứ nhất của cô nhĩ, Miriam?” Hill dịu dàng hỏi. “Vụ án đầu tiên bao giờ cũng đặc biệt.”

Miriam không dám tin tưởng cười cười: “Tôi cũng không ngờ... Ý tôi là, nhanh như vậy mà tôi đã có thể xử lý một vụ án rồi. Tôi biết, tuy ông Crawford chỉ nói tôi hỗ trợ cho công việc mọi người, kiểm tra đầu mối bị bỏ sót, nhưng...”

Cô gái này đã bị niềm vui mừng quá lớn đổ ập xuống đến mức không biết phải biểu đạt như thế nào nữa.

“Đối với một thực tập sinh mà nói, chuyện này xác thực như cơ hội khó mà có được.”

“Tôi phải cảm ơn anh, giáo sư Noras.” Đôi mắt trong suốt chân thành kia không có một chút tạp chất.

Tay Hill cầm ly chợt khựng lại: “Cảm ơn tôi?”

“Đúng vậy.” Miriam hít vào một hơi: “Hay là tôi có thể mời anh một ly cà phê?”

“Sure!” Hill đương nhiên đồng ý.

Hill và Miriam cầm ly giấy, đi trên con đường dưới cao ốc FBI, cây cỏ đang dần dần héo rũ, chỉ còn vài ba bông hoa không sợ lạnh vẫn còn ngoan cường nở rộ, trong không khí mang hơi thở băng giá, ngay cả làn hơi con người thở ra cũng đã thành những màn sương mờ.

Miriam mang một chiếc khăn quàng cổ màu xanh, có phần nam tính, nhưng điều đó chỉ làm đôi mắt cô càng thêm sáng. Cô có chút căng thẳng, dùng hàm răng cắn môi, có phần do dự: “Vì rất nhiều nguyên nhân mà tôi vào FBI, cha tôi mất từ khi còn rất sớm, thế nhưng lúc còn sống ông ấy hy vọng có thể làm cảnh sát, ông ấy đã mong anh tôi hoàn thành mong đợi của ông.”

Hill khẽ nghiêng đầu biểu thị hăn đang nghiêm túc lắng nghe.

“Thế nhưng, anh tôi lại làm ông thất vọng, anh ấy muốn làm một đầu bếp chứ không phải cảnh sát, càng không phải FBI, lúc ông mất, anh tôi còn đang học ở trường đầu bếp bên châu Âu, bảo tuyệt làm máy bay bị hoãn, ông cuối cùng vẫn không nhìn thấy được anh tôi.”

“Tôi xin lỗi.” Hill nói.

“Tôi tham gia cuộc thi, gia nhập FBI, tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của cha.”

“Còn cô có tâm nguyện của mình không?” Hill hỏi, nhìn về phía cô gái mạnh mẽ tóc vàng.

“Trước đây, tôi cũng không biết rõ mình muốn gì, giáo sư Noras, anh còn nhớ buổi học đó không, trong ‘Tâm bệnh học’ ấy? Chúng ta không thể quyết định ghen, đó là quyết định của thượng đế; cũng không thể quyết định hoàn cảnh của mình, đó là quyết định của thượng đế; Chúng ta không thể quyết định bản thân là ai nhưng có thể quyết định bản thân muốn trở thành ai.”

“Mà khi chúng ta làm ra quyết định, ta đã là ta, ngay cả thượng đế cũng không thể thay đổi.” Hill chậm rãi nói tiếp nửa câu sau, rồi hỏi: “Cô đã quyết định mình muốn trở thành ai rồi?”

“Đúng vậy, tôi muốn trở thành người như anh.” Miriam dùng một loại thái độ cực kỳ nghiêm túc mà nói.

Hill ngừng bước, nhìn về phía đối phương: “Tôi không phải là một tấm gương thích hợp đâu.”

“Thượng đế gieo một hạt giống cây gai lên bằng nguyên, ngài để thú hoang cắn gặm nó, ngài để sâu bệnh tấn công nó, lẽ nào ngài còn chờ mong nó nở ra một đóa hồng trong hoa viên thiên đường hay sao?”

“Tôi nhớ kỹ nó, ‘Lời biện hộ của tên giết người hàng loạt!’” Một trong số các cuốn sách phải đọc cho môn Tâm bệnh học.

“Anh bắt chúng tôi phải trả lời câu nói đó và viết thành báo cáo.”

“Cô vẫn còn nhớ đến bài tập đó như thế, thật khiến tôi vui mừng.” Hill đùa.

“Trên lớp học, chúng tôi cho ra rất nhiều loại đáp án, gì cũng có, cuối cùng anh nói...”

“Ít nhất nó có thể lựa chọn không biến thể giới thành một địa ngục mới, cho dù nó không thể nở ra thiên đường.” Hill đương nhiên nhớ kỹ câu trả lời của mình, thế nhưng hắn chỉ thuận miệng nói ra thôi.

Miriam nghiêm túc: “Tôi nghĩ muốn trở thành người như anh, đối mặt với loại vấn đề như thế trả lời ra đáp án như thế.”

Hill trầm mặc, thật lâu sau đó, giọng nói của hắn khuếch tán trong gió lạnh.

“Miriam, Chesapeake Ripper không phải là người bây giờ cô có thể đối phó. Cô nên từ chối Crawford, Crawford đang đẩy cô vào miệng dã thú.”

“Anh biết gì đó sao.” Quả là một cô gái nhạy cảm, nếu có thời gian, cô nhất định sẽ trở thành một đặc vụ nhạy bén.

“Điều tôi biết chỉ là, một gã sát thủ trong thời gian dài như vậy mà vẫn không lộ ra một kẻ hở, một sát thủ có thể khắc chế hành vi và chu kỳ hoạt động của mình như vậy, y rất nguy hiểm, Miriam, y so với bất cứ giáo tài mẫu (bản mẫu trong tài liệu giảng dạy) nào cô thấy trên sách vở càng thêm nguy hiểm.” Hill nghiêm túc khuyên: “Bất luận người nào muốn bắt y, phải chuẩn bị tinh thần lấy mạng sống ra đánh cược.”

“Cho dù là tôi.” Hill dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tôi cũng sẽ vì truy bắt y mà trả một cái giá lớn. Chesapeake Ripper là một mục tiêu nguy hiểm như thế. Cho dù cô không từ chối Crawford, thì cũng xin cô nhất định phải chú ý an toàn.”

“Tôi tuyệt đối sẽ không lỗ măng.” Miriam nói rằng.

“Không chỉ như thế, Miriam, ‘sẽ không lỗ măng’ vẫn chưa đủ để cam đoan an toàn cho cô, cô phải cẩn thận, cho dù là đầu mối nhỏ nhất như thế nào cũng phải cẩn thận vô cùng.”

“Tôi sẽ cẩn thận, giáo sư Noras, cảm ơn anh.” Miriam dường như còn muốn nói gì nữa, đôi mắt xinh đẹp của cô lóe lên ánh sáng chói mắt.

“Nếu như...”

“Miriam, tôi nghĩ bây giờ đặc vụ Crawford hẳn đang đi tìm tôi rồi, lần sau gặp nhé?” Hill ôn hòa cắt đứt lời cô.

Gương mặt cô gái đỏ ửng lên, thế nhưng cô cũng có đủ tự tin và dũng cảm, rất nhanh thoát khỏi tình cảnh xấu hổ căng thẳng: “Vậy lần sau gặp, giáo sư Noras.”

Nhìn Miriam rời đi, Hill im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Trên thế giới này, có vài thứ quá mức quý giá, không thể phụ lòng được, cũng là thứ mà hắn không dám hy vọng xa vời.

#

“Đó là một sai lầm, anh biết thế, nhưng vẫn làm.” Hill tìm được Crawford đang ngồi trong văn phòng, dường như chẳng thêm quan tâm hắn đang nói gì.

“Cậu đang nói đến chuyện của Lass?”

“Cô ấy là thực tập sinh, huấn luyện của cô ấy thậm chí vừa mới bắt đầu.”

“Cô ấy đã được huấn luyện hai năm rồi, tôi không để cho cô ấy gặp nguy hiểm, chỉ là nhờ cô giúp đỡ công việc mà thôi, cậu nghĩ tôi để cô ấy một mình đối mặt Chesapeake Ripper sao?” Crawford đặt một đồng văn kiện lên bàn.

Hill đi qua: “Anh cũng đâu có dám chắc là cô ấy sẽ không gặp phải Ripper trong quá trình điều tra.”

“Đúng vậy, đúng vậy, thế nhưng cô ấy cũng không phải con nít. Tôi bảo cô ấy điều tra lý lịch nạn nhân, đối phương thức nhìn vấn đề có khi có bước đột phá, không lẽ cậu tưởng tôi bị ép đến điên lên mà tùy ý quyết định sao?”

Hill không trả lời, hẳn biết cho dù nói thế nào, Crawford cũng không đổi ý.

“Look, tôi biết giữa chúng ta không có cùng quan điểm, được rồi, nói thẳng thắn thì chúng ta không ưa nổi nhau, thế nhưng mặc kệ anh rút cuộc nhìn tôi như thế nào, chúng ta đều là FBI, mà công việc của chúng ta là bắt mấy đám khốn nạn biến thái, đó là mục đích chung của chúng ta.” Crawford mở đôi bàn tay màu đen, tiếp tục nói: “Vấn đề tinh thần của Will không thông qua được đơn xin, điều tra của chúng ta lâm vào cục diện bế tắc, chúng ta cần cách nhìn mới, lực lượng mới. Miriam giống như Will, bọn họ đều có sự nhạy cảm ưu tú đối với phạm tội và khứu giác sắc bén với đầu mối.”

“Từ kinh nghiệm đối phó những tên giết người hàng loạt mà nói, cô ấy chỉ là một đứa trẻ.” Hill nói rất bình tĩnh.

“Enough! Tôi cam đoan an toàn của Miriam.” Crawford có chút không nhịn được. “Cậu từng là thầy của cô ấy, không phải mama, đi quan tâm vụ án trên tay cậu đi, bắt được Chesapeake Ripper chính là bảo vệ tốt nhất cho cô ấy.”

Cuối cùng, Hill chỉ có thể rời khỏi văn phòng Crawford. Có một câu Crawford nói không sai, Miriam chưa chắc đã tìm ra kẻ hồ của Hannibal. Chỉ cần cô không uy hiếp đến Hannibal, cô ấy không có nguy hiểm.

Hắn quả thực thích Miriam, thế nhưng chỉ vậy mà thôi, nếu có khả năng, hẳn sẽ tận sức bảo vệ an toàn cho cô ấy. Thế nhưng so với Miriam, hẳn càng xem trọng Hannibal hơn.

Trên tay Hill không có chứng cứ chỉ ra Hannibal chính là Chesapeake Ripper, mà cho dù hắn có, hắn cũng không làm vậy. Cho dù là cứu Hannibal từ hẻm nhỏ, hay trong yểm trợ cho y trong vụ án Strangler, những hành vi này sớm đã biểu đạt thái độ của Hill.

Dù không đứng về phía Hannibal, hẳn cũng sẽ giúp đỡ y, thậm chí, bảo vệ y.

Hill luôn nghĩ trái tim mình đã chậm rãi già đi qua luân hồi ba đời. Trên thực tế, hẳn đã là một lão già hàng thật giá thật rồi. Dù sao cũng đã chết hai lần, mọi người còn trong mong hắn nhiệt huyết mãnh liệt đến thế nào nữa chứ?

Yêu cũng tốt, hận cũng tốt, thậm chí ngay cả phần nộ, bi thương cũng trở nên bình thản. Khúc mắc đời thứ nhất đã mở trong đời thứ hai, khiến hẳn ngay cả lý do để vươn vãn không còn.

Hắn cho rằng, hẳn sẽ không bị bất cứ thứ gì hấp dẫn nữa, cũng không còn bị bất cứ thứ gì làm xúc động.

Mà Hannibal, tồn tại của y như một trò đùa và niềm vui của thượng đế, trong bóng đêm, ngay khi Hill nhìn thấy đôi mắt nâu khát máu lạnh lùng như dã thú kia thì số phận vừa mới chuyển bánh xe của mình.

Không muốn gây phiền phức? Không, phiền phức tự mình đến. Thế nhưng nếu tham dự vào trò chơi này, vậy thì phải chơi đến cuối cùng.

Hannibal có quy tắc của mình, chẳng lẽ hẳn không có sao?

Sớm muộn gì Hill cũng phải ra quyết định, là thẳng thắn đưa Hannibal vào ngục giam, anh tốt tôi tốt mọi người tốt; hoặc triệt để giữ ra mọi thứ bắt đầu một trò chơi mới, đặt tiền đặt cược, chấp nhận phiêu lưu.

Hắn đặt ra một cái giá quá lớn, nếu thất bại, Hill sẽ mất tất cả, Miriam, danh dự, sinh mạng....

Hill nhìn tin nhắn vừa mới nhận được, khẽ nở nụ cười.

Đối thủ đã bắt đầu từng bước ép sát dò xét, hẳn không thể lùi bước nữa rồi, không phải sao? Nếu đã đặt cược hết mọi thứ, hẳn sẽ thắng được hết mọi thứ có trên bàn cược.

Một người mềm dẻo đã lâu, không có nghĩa không còn lưỡi dao sắc bén, cắt đứt cổ họng đối thủ.

12. Chương 12: Bữa Tối (thượng)

Cho dù quyết định chơi trò chơi này với Hannibal, Hill cũng không dự định trực tiếp để lộ thân phận, ẩn dấu cũng là một loại ưu thế, nhất là đối với những người chuyên đi săn trong bóng tối.

Hắn vẫn mang cặp mắt kính cổ lỗ sĩ, phun lượng nước hoa quá mức vào người, cầm chai vang đỏ đẳng cấp trung thượng, ấn chuông cửa chính nhà Hannibal, bác sĩ mặc một bộ âu phục kinh điển 3 lớp áo, cực kỳ nhã nhặn đón khách vào nhà.

Hill cởi áo khoác, Hannibal nhận lấy, treo lên giá áo.

“Nhân viên cửa hàng nói loại vang này hợp với thịt nhất.” Hill đưa chai rượu ra.

Hannibal nhẹ nhàng lắc thân bình, kiểm tra nhãn hiệu duyên dáng: “Quả thực như vậy, loại rượu này dùng để phối hợp với lưỡi bò đã thành kinh điển. Nếu như ngày hôm trước cậu nói với tôi sẽ mang theo chai rượu này tới, tối nay tôi đã làm món lưỡi bò rồi.”

Hill nhìn về phía Hannibal, ánh mắt mang theo tiểu ý mà nghi vấn.

“Thịt sườn của nghệ, tôi cam đoan vô cùng tươi.” Hannibal khẽ kéo khóe miệng, “Có thể cậu thích lưỡi bò hơn, tôi tin chắc tôi còn một cái lưỡi bò, cũng còn tươi, tôi có thể làm ngay.”

“Thịt sườn là đủ rồi, không cần phiền phức.” Hill nói rằng: “Anh quá khách sáo rồi, bác sĩ.”

“Hannibal, please, tôi thấy chúng ta cũng biết nhau lâu rồi, hẳn cũng có thể xem là bạn bè.” Hannibal dẫn Hill đến chỗ bàn ăn, mặt bàn đặt một đĩa trái cây tươi mới: lựu, nho, sung, lê và táo. Màu sắc rực rỡ, mùi thơm phảng phất, cho dù chỉ đặt trên bàn cũng làm cho người ta vui mắt.

Hai người ngồi ở vị trí đối diện nhau, đặt hai bộ đồ ăn và hai cái ly thủy tinh.

“Mời chờ một lát.” Hannibal xoay người vào nhà bếp lấy đồ ăn.

Rất nhanh, y bưng tới hai chiếc đĩa trắng bày trí một ít thịt sườn tươi ngon phối với rau xanh và hoa quả, quanh thịt là một vòng nước sốt đỏ tươi hoàn hảo, đối lập hoàn toàn với đĩa trắng, càng khiến món ăn trở nên hấp dẫn.

“Tôi có tự ủ một ít rượu nho, cũng không quá khó, chỉ cần nắm chặt thời gian và công thức, có lẽ cậu sẽ muốn uống một chút.” Hannibal lấy từ ngăn tủ ra một chai rượu đã mở niêm phong, thể nhưng vẫn còn nút bần, ôn hòa mà nói.

“Đương nhiên, tôi nhớ không lâu trước, tôi cùng từng uống rượu nho nhà làm, hương vị đặc biệt không thể gặp lần thứ hai. Cho dù cùng một người ủ, rượu cũng không thể ủ ra hai chai giống hệt nhau được.” Hill nói.

Hannibal mở nút, đem chất lỏng màu đỏ hổ phách rót vào ly thủy tinh, chất lỏng khẽ chạm vào thành ly uốn thành một vòng cung, màu đỏ trong suốt đánh khẽ vào thành ly.

“Đó là chỗ đặc biệt của nó, mỗi một đợt rượu nho đều mang theo hương vị của mình, đối với người ủ rượu mà nói, mỗi một chai đều đặc biệt tuyệt vời.” Y cũng rót cho mình một ít vang đỏ, sau đó ngồi xuống đối diện Hill.

“Cậu có để tin nhắn rằng cậu không thích salad và mấy món khai vị, cho nên tôi không chuẩn bị.” Hannibal nói.

“Từ món chính bắt đầu cũng không có gì không tốt, tôi thích trực diện đối mặt phần đặc sắc nhất. Mẹ tôi thường nói, tôi không có kiên trì.” Hill cầm dao nĩa lên, cắt một miếng thịt, chấm nước sốt, đưa lên miệng.

Đôi mắt nâu của Hannibal nhìn chăm chăm vào từng động tác của Hill, nhìn hắn chậm rãi đưa khối thịt vào miệng, không nhanh không chậm nhắm nháp thưởng thức, sau đó uống một ngụm vang đỏ: “Độ lửa vừa đúng, đây là miếng thịt tươi mới mong nước nhất tôi từng ăn, ngoài giòn trong mềm vô cùng.”

Bất cứ ai thưởng thức tài nghệ nấu ăn này đều tán thưởng không dứt miệng, đây không phải lời khen đầu tiên Hannibal nhận được, mà lời khen của Hill cũng chẳng có bao nhiêu lời bình phẩm chuyên nghiệp, thế nhưng khéo miệng Hannibal vẫn giữ một nụ cười, đôi mắt hạ xuống, bắt đầu cắt miếng thịt của mình, bỏ vào miệng thưởng thức. Thịt sườn của tay vận động viên trẻ tuổi này quả là tươi mới, chẳng qua y đã cố ý lấy miếng thịt tốt nhất, cho nên số lượng không nhiều, chỉ đủ phần hai người mà thôi.

Về phần lưỡi bò và mấy món nội tạng khác... y còn có những người khách khác, ít nhất trong khoảng thời gian này không cần đi săn nữa. Với lại, lễ Giáng Sinh sắp đến rồi, cũng cần chuẩn bị cho tương tất bữa tiệc tối chứ, phải đãi bản thân vì một năm làm việc vất vả.

“Bạn đang có chuyện gì phiền lòng à?” Hannibal khẽ gạt dao vào đĩa rồi nói.

“Well, rõ ràng thế sao?” Hill gắp gắp miếng thịt mà lòng hai người đều biết là thịt gì. Hắn cũng không phải loại thích ăn loại thịt này, nhưng cũng không phải chưa từng ăn. Trong cái giai đoạn điên cuồng nhất của mình, hắn thậm chí đã nếm máu người tươi.

“Theo tôi, cậu chưa từng che giấu.” Hannibal mỉm cười nói: “Đúng vậy, rất rõ ràng.”

“Tôi không nên nói với anh, đây rốt cục cũng là chuyện của FBI.” Hill nhìn biểu cảm của Hannibal, chậm rãi phun ra mấy từ: “Chesapeake Ripper.”

Biểu cảm của Hannibal không hề thay đổi, tựa như chỉ là nghe được tên của gã giết người hàng loạt nào đó mà thôi, y nghiêng đầu tự hỏi một chút: “Gã giết người hàng loạt đang làm âm ỉ trên báo ấy à?”

“Anh có nghe nói về y?”

“Tôi có lên mạng, cũng xem báo. Nghe nói y giết không ít người, bảy hay tám?”

“Mười hai, nếu tính cả bốn tìm thấy trong tuần này.” Hill không còn muốn chọc ghẹo đối phương nữa, tiếp tục cắt thịt: “Vẫn chưa tìm được đầu mối, cấp trên của tôi sắp điên lên rồi.”

“Có thể hiểu, áp lực của FBI rất lớn.” Hannibal săn sóc nói, tựa như người chuyên gây phiền toái, khiêu khích, cười nhạo FBI không phải y.

Hill cười một tiếng, dùng khăn ăn lau miệng: “FBI bị áp lực rất lớn, điều này không có gì đáng nói. Thứ thừa nhận áp lực không phải cả một nhóm mà là một người. Nhưng cũng may lần này họ không ra thời hạn.”

“Bởi vì nạn nhân không phải người giàu có?”

“Chesapeake Ripper rất thông minh, chu kỳ hoạt động của y vẫn trong vòng phạm vi có thể tha thứ của FBI, mỗi khi cảnh sát bắt đầu hết kiên nhẫn nổi, y sẽ thu tay lại, biến mất tăm. Đến khi mọi người gần như đã quên mất hắn rồi thì lại xuất hiện. Cho nên vẫn chưa hạ được quyết tâm nhất định phải bắt được y.” Hill cảm thán nói: “Rất thông minh, không ra tay với người thành đạt hay chính khách, những người bị hại đều là người làm công bình thường, thậm chí còn là những người không phải ai cũng ưa.”

“Nếu không phải chữ ký phạm tội của y quá rõ ràng, vài thi thể thiếu chút nữa đã được ghi lên đầu người khác rồi, trời biết có bao nhiêu người xếp hàng muốn giết mấy nạn nhân đó.” Hill kết luận: “Không biết Chesapeake Ripper có bao nhiêu tình cảm muốn trừng ác dương thiện, nhưng cũng chính vì thế trong cục cũng không quyết tâm phải đuổi bắt y.”

Khi FBI bị kích thích quá mức, quyết tâm phải bắt cho bằng được một người nào đó thì họ sẽ dùng toàn bộ lực lượng điều tra trong cục, các bộ phận, hợp tác với cảnh sát địa phương, cho dù là tên giết người lâu cá nhất cũng khó trốn nổi. Nhưng thực tế, hàng năm FBI nhận được vô số vụ án, cho dù chỉ là hồ sơ cũ của những vụ án giết người hàng loạt thì cũng chất cao như núi rồi. Lại thêm khủng bố tập kích, rồi lại còn loại giết người chỉ nhắm vào đối tượng thành đạt giàu có như Strangler nữa, Chesapeake Ripper cũng không phải chuyện gì lớn.

Đương nhiên, có thể bắt được cũng tốt, đây là trách nhiệm của BAU, dù sao Cục không có khả năng dùng hết lực lượng để điều tra chuyện này, cho dù người nhận áp lực cuối cùng vẫn là Crawford, rồi Crawford truyền lại áp lực cho các đặc vụ trong BAU.

“Tuy nói thế, nhưng cũng không hẳn không có đầu mối.” Hannibal uống một ngụm vang đỏ, khẽ lắc chiếc ly, đặt dưới mũi, nhắm mắt hít một hơi rượu nồng.

“Cục đã kiểm tra lý lịch tất cả nạn nhân, khu vực hoạt động hằng ngày của bọn họ, khu tham gia hoạt động công ích, thậm chí trang web thường xem, tìm kiếm điểm giống nhau những vấn vô dụng. Có đặc vụ nói, y tùy cơ chọn người bị hại...”

“Cậu không đồng ý.” Hannibal khẽ nhếch môi.

“Well, theo tôi, Chesapeake Ripper có thể đem sắp xếp mọi chuyện rõ ràng trật tự như thế, y tuyệt đối không thể tùy ý chọn người bị hại. Mà tùy cơ? Chưa hẳn chúng tôi đã phán đoán sai.” Hill cúi đầu cắt thịt.

“Không phải tùy ý mà là tùy cơ.”

“Ví dụ nhé, y như một thợ săn, ẩn nấp trong một khu rừng tràn đầy con mồi, y lựa chọn con mồi mà mình thích, không phải vì săn ăn mà đem chúng đưa đến một ốc đảo trong hồ, để chúng tiếp tục sống. Đợi được ngày y muốn săn chúng, y sẽ đến ốc đảo đó, giết vài con trong số chúng.” Hill tiếp tục nói: “Vấn đề là, chúng ta dựa vào vết chân mà tìm kiếm thợ săn, bây giờ, chúng ta lại mất đi hiện trường đầu tiên. Chúng ta phải biết cách y lựa chọn con mồi để đưa vào ốc đảo.”

“Có chứng cứ gì chứng minh suy đoán này không?” Khi nghe chuyện này, tay cầm ly rượu của Hannibal khựng lại một hồi, sau đó mới như bình thường mà hỏi.

“Vì sao y muốn mổ xẻ người bị hại, lấy đi nội tạng? Làm sao thu được danh sách con mồi? Chỉ cần hai vấn đề này được giải đáp, Chesapeake Ripper không còn chỗ có thể ẩn nấp.” Hill không trả lời vấn đề của Hannibal mà lựa chọn tiếp tục kích thích y, những lời hằn nói như lưỡi dao bén ngót gác lên cổ Hannibal.

Hannibal dùng bữa tiệc “thịt bò” để dò xét hấn, vậy sao hấn có thể không trả đũa cơ chứ?

Trong tay cả hai đều cầm dao, hai thanh đã sớm dò xét, đưa lên cổ đối phương, ai cũng không chiếm được thượng phong, bọn họ đều có chuyện bại lộ, mà cũng có chuyện còn giấu, con bài chưa lật vẫn nằm vững vàng trong tay, canh bạc này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Ăn xong một hồi thịt sườn non không biết tên nào đó, Hannibal lại đem những món tráng miệng ngọt ra. Trước Hill là người Anh, mà người Anh đều yêu đồ ngọt.

“Món bánh flan caramel nướng rưới sốt quýt tiêu chuẩn, một món đồ ngọt cơ bản, thế nhưng rất được hoan nghênh.” Bánh flan mới nướng đặt trên đĩa sứ trắng, mặt trên là một tầng bánh quế rắc đường, nhìn qua rất bắt mắt, màu sắc sắc sỡ, mặt trên còn có hai múi quýt hình cánh quạt, trên phần kem bơ trắng còn cắm một lá bạc hà màu xanh ngọt cỡ ngón tay cái, sắc điệu thanh thoát.

“Có người nói món này chỉ là trứng chưng ngọt, thế nhưng muốn làm ngon cũng không dễ dàng.” Hill cầm chiếc muỗng nhỏ bằng kim loại, cười nói: “Mà tôi lại thích những món đơn giản, đồ ngọt cũng vậy.”

Người tinh ý lúc nào cũng nghe khác với người thường, Hill không suy đoán Hannibal sẽ hiểu cái từ ‘đơn giản’ này như thế nào, nhưng mục đích của hấn đã đạt được rồi.

“Những thứ nhìn có vẻ đơn giản thường làm cho người ta ngấm ra mùi vị đặc biệt, khiến người ta tán thán.” Hannibal nhẹ nhàng dùng muỗng gỗ phần bánh flan bên góc, phần caramel cứng vỡ vụn, hòa với phần bánh mềm trơn, dùng muỗng múc một miếng vào miệng, đây đúng là cách ăn bánh flan tiêu chuẩn, mùi vị ngọt thơm mềm nhảu mang theo chút đường giòn, quanh quẩn bên mũi là mùi sữa và trứng béo, vị chua của quýt thỏa đáng giảm bớt vị ngọt.

“Ẩm thực là một loại nghệ thuật.” Hill đồng ý nói, làm bộ nghe không hiểu ý của Hannibal.

“Mà nghệ thuật cần mọi người phát hiện, nếu như bỏ lỡ món ngon, đó thật là điều đáng tiếc. Cậu có biết, sau này có lẽ tôi sẽ cần thận thêm với những món ăn có vẻ bình thường nhất, để tránh khỏi sơ sót với chúng.”

Con mắt Hannibal dưới ánh đèn hiện lên màu đỏ sẫm đẹp đẽ chói mắt như màu lựu, khiêm nhường mà tuyệt diệu.

Hill nở nụ cười, đáp: “Phải như vậy.”

13. Chương 13: Bữa Tối (hạ)

Một bữa tối lòng hiếu mà không nói kết thúc, Hill cùng Hannibal ngồi uống rượu hàn huyên trong phòng khách rồi ra về.

Nhìn Chevrolet của Hill biến mất ở đầu đường, Hannibal kéo rèm cửa, xoay người vào nhà bếp, trong bồn rửa chén bát vẫn còn chưa dọn dẹp, y nhìn nước sốt đỏ tươi còn dính trên đĩa, khoe miệng khẽ cong thành một nụ cười.

Người này, thú vị hơn mình nghĩ.

Hill là một sát thủ? Không, không phải, trên người hắn mặc dù có hơi thở của đồng loại nhưng không có mùi máu nồng.

Hill là một FBI có đạo đức quan đúng đắn? Không, đương nhiên không phải, thế nhưng hắn có quan niệm tự mình ước thúc nghiêm ngặt.

Hill biết mình là Chesapeake Ripper? Không, không hẳn, bằng không hẳn sẽ không tự nhiên ngồi ăn như vậy.

Thế nhưng nếu nói hắn cái gì cũng không biết? Đây là lời nói dối lớn nhất trên đời, hành động cử chỉ của hắn đều mang theo dò xét, như lưỡi dao sắc bén gác lên cổ, thế nhưng mình lại nhìn không ra hướng của con dao.

Vốn là dò xét thế mà mình lại thành ra bị động, ánh mắt và nụ cười tựa như nắm giữ toàn cục của Hill làm cho người ta không khỏe, rồi lại sinh ra một loại khoái ý khi tham gia một cuộc chơi, một trận đấu nhẹ nhàng vui vẻ mà lâm li, thi đua không chút khoan dung.

Toàn thân hắn đều tỏa ra một loại mùi vị: Tôi đã bắt đầu, sao anh ngay cả quy tắc trò chơi cũng chưa rõ?

Hannibal rất ít để bản thân rơi vào cục diện bị động, thế nhưng Hill lại là một đối thủ tương đối có thực lực, hắn không phải một thợ săn đơn thuần, mà cũng không phải một con chó săn đơn giản, y thậm chí ngay cả hắn là gì cũng không rõ.

Thế nhưng, Hannibal biết rõ một điều, Hill Noras không giống những gì mình từng nghĩ, ít nhất cũng không phải là một gã vô vị. Đó chẳng qua là lớp mặt nạ của hắn, thế mà mình lại bị lớp mặt nạ đó lừa dối.

Well, well, well...

Kích thích tố của người thợ săn đang dâng trào trong máu mình, toàn thân tới tâm ý đều mong chờ lần gặp tiếp theo, bởi vì y biết lần gặp đó nhất định sẽ đủ đặc sắc, ít nhất còn thú vị hơn chơi với FBI.

Y còn biết, lần gặp tiếp theo cũng là thời khắc y lật được mặt nạ của đối phương, thật muốn biết dưới tấm da người đó rốt cuộc là bộ mặt gì, nó mang nụ cười như thế nào nhỉ?

Hannibal đưa tay bỏ đĩa xếp vào tủ máy rửa chén, đôi mắt khẽ hạ, phảng phất như tự hỏi, cuối cùng giọng nói khẽ khàng nhẹ nhàng đến khiến người ta sợ hãi lan ra trong không khí:

“Trò chơi bắt đầu rồi, Hill của tôi.”

#

Gần đến lễ Noel, dù là Crawford cũng muốn để cấp dưới hoãn một hơi, tối thiểu cũng để cho họ có thời gian về nhà ăn gà tây với gia đình, đến gã cũng phải buông bớt việc về nhà quây quần với vợ, ngồi trước TV, không yên lòng coi TV, kỳ thực là giao lưu một chút tình cảm bị hoang phế một năm của cả hai.

Coi đi! Đây là ý nghĩa tồn tại của lễ Giáng Sinh, dù sao nếu như không có ngày nghỉ này, có vài cặp đôi cả đời chẳng biết gặp được nhau mấy lần.

Ngay cả người không có thân nhân, tỷ như Hill, tỷ như Will đều tìm được phương pháp tiêu hao thời gian: Will dự định mang theo tất cả chó của mình đi nghỉ phép trên núi tuyết. Đúng vậy, mang chó nghỉ phép, bạn không lộn đâu! Từ sau cái chết của Fanny, Will hạ quyết tâm dành nhiều thời gian hơn cho mấy người bạn họ khuyến, dù sao anh cũng là một giáo sư dạy học, cũng chẳng có bao nhiêu việc cần làm lúc này.

Còn Hill?

Hắn từ sớm đã trữ đồ ăn trong tủ lạnh, ôm TV qua lễ Noel hoàn toàn không là vấn đề. Hill phát ra thuộc tính trạch nam, làm ổ trong phòng qua mùa đông cũng là chuyện bình thường. Cái gọi là một đời làm trạch nam, ngàn đời là trạch nam, coi như là cả hai đời làm trong Scotland Yard hay FBI gần mười năm vất vả cần cù cũng xóa bỏ được tính lười biếng cố hữu.

Nhà của hắn cũng bày một gốc cây Noel treo mấy món trang trí nhỏ nhỏ tím tím vàng vàng, mô hình ông già Noel, con nai nhồi bông, kẹo que, hạt châu đủ màu, trên lá thông treo vài bông hoa tuyết, nhìn cũng không tệ.

Chẳng qua Hill nhân duyên tốt nên cũng thu được không ít quà, ngay cả Will cũng đưa tới một bộ dụng cụ câu cá và mấy mồi câu rất đẹp tự tay làm. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc lại là Hannibal cũng tặng quà, một chai nước hoa mùi thoang thoang nhẹ nhẹ. Bác sĩ đại khái là muốn ám chỉ thẩm mỹ của hắn đối với nước hoa có vấn đề. Nếu như không thất lễ, Hannibal đại khái còn muốn gửi luôn một bảng hướng dẫn sử dụng nước hoa, đặc biệt ở phần “liều lượng sử dụng” còn được tô màu lên!

Quả thực hài hước, thậm chí sở thích ác ôn. Hill cầm bình nước hoa màu nhạt, thực sự nhịn không được cười rộ lên. Dem nước hoa bỏ lại hộp, đặt lên tủ đầu giường.

Crawford không tặng quà, đó là đương nhiên, Hill cũng không hy vọng xa vời. Cho dù gã cấp trên này không có mâu thuẫn với mình thì gã cũng không phải thuộc dạng biết mua quà tặng cấp dưới. Hắn nghĩ, có khi ngay cả Will cũng không nhận được quà từ gã.

Quà Hill đưa cho Will là một bộ đồ dùng dành cho chó cưng, bên trong có bàn chải chải lông, một bao thức ăn cho chó thượng hạng, đồ chơi dẻo hình khúc xương, trời biết một đám chó kia của Will nuốt sống biết bao nhiêu lương dạy học của anh?

Trước đó, hắn cũng không nghĩ sẽ tặng quà cho Hannibal, chẳng qua sau lễ Giáng Sinh hắn phải tặng bù một phần quà, có lẽ một con dao săn đẹp để mà sắc lẹm là một lựa chọn không sai, món này bao giờ cũng rất tinh tế, không khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Đêm trước Giáng Sinh trời bắt đầu nổi tuyết, hoa tuyết trắng xóa lả tả rơi trên nóc nhà, trên ngọn cây, trên mặt đất... ngoài phòng gió lạnh ào ào, hoa tuyết tung bay khắp trời.

Hill ngồi trên sofa, nhìn talk show, MC da đen trong chương trình đang huýt sáo rồi nói vài câu dí dỏm nào đó, khán giả dưới đài cười ha hả.

Hắn mấy mớ đem bắp rang ném vào miệng, khô cần nhai nuốt, từ khi phát hiện tuyết rơi, tâm tư hắn đã không còn đặt trên TV nữa. Trên thực tế, nửa giờ trước, hắn căn bản là ngồi nhìn TV mà chờ ra.

Oh, Come on! Năm nào cậu chẳng như thế, năm nay có cái gì khác chứ? Cũng không phải năm đầu tiên có tuyết rơi đêm Giáng Sinh! Tự mình tức giận với sự đa sầu đa cảm chẳng ra sao của mình.

Người bao giờ cũng hết cách với sự tùy hứng của mình, cho dù là người có khả năng tự kiềm chế rất mạnh, có khi cũng phải bất đắc dĩ với con quỷ nhỏ đang lẩn lẹ, gào khóc trong lòng mình kể ủy khuất kể cô đơn.

Vậy cậu muốn làm gì? Hill hỏi con quỷ nhỏ ủy khuất trong lòng.

Đây chính là lễ Giáng Sinh! Lễ Giáng Sinh! Chúng ta chỉ có thể ngồi coi cái talk show gốc gác buồn tẻ này thôi sao! Quỷ nhỏ tức giận phùng mang trợn má, bất mãn tỏ rõ mình muốn thấy người, người sống!

Talk show gốc gác? Hey, đây là ngôi sao talk show đang hot ở Mỹ đó! Hôm nay có chuyện gì vậy?

Được, cậu thừa nhận đi, cậu cô đơn quá rồi. Quỷ nhỏ xem thường nhìn về phía ‘bản thân’ giả vờ trấn định.

— Chúng ta có thể gọi điện cho Will, dù sao anh ta cũng không có người ở chung.

— Cậu khẳng định cậu muốn gặp Will?

— Well, cậu muốn ám chỉ cái gì?

— Nói chuyện với ‘bản thân’ mà cậu còn dùng cách nói vòng vo vậy sao? Tớ muốn ra ngoài, bởi vì cậu cũng muốn ra ngoài!

— Oh, không phải đâu, cưng ơi, vậy quá thất lễ.

— Thôi đi, cậu biết y cũng không có người ở chung mà, bác sĩ sẽ chuẩn bị tiệc Giáng Sinh phong phú cho chính mình.

— Cậu cũng biết đó là cho y sao? Không thông báo mà đến ăn chực? Chúng ta đã suy đồi đến mức này sao?!

— Cậu trêu chọc y rồi...

— Nè nè, dùng từ chú ý, đó là dò xét ... nói chung, bác bỏ đề nghị.

— Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo?

— Ừ... cũng được.

Hill rất cực trấn an được quỷ nhỏ trong lòng, cũng không phải nói hấn đã cô đơn đến tinh thần phân liệt nhưng sống một mình lâu quá, khó tránh khỏi thích nói chuyện với chính mình.

Hấn phủ thêm áo ba-đờ-xuy dày giữ ấm, quần khăn quàng cổ với bao tay, rồi mở rộng cửa ra ngoài.

Trên đường đã không còn ai, chỉ có hình ảnh gia đình sum vầy bên cửa sổ thủy tinh, Hill bị gió lạnh thổi đến run rẩy, hấn nghĩ mình chẳng khác nào cô bé bán diêm trong truyện cổ tích.

Ôiii, thôi rồi, cùng lắm hấn cũng chỉ như “The Nightmare Before Christmas”. (Đêm kinh hoàng trước lễ Giáng Sinh) (1)

Hấn đi tới công viên, ngồi trên băng ghế, nhìn hoa tuyết bay bay trước mắt, mắt hoa cả lên, hoa tuyết tan ra đọng trên mi mắt, khiến Hill nhận không được khẽ nhắm, lấy tay che mắt, lau đi vệt nước.

Hill nghe được tiếng bước chân khe từ xa, đang tới gần thế nhưng hấn không cảm nhận được ác ý, chỉ là người qua đường mà thôi chẳng cần để ý, tiếp tục lau đi nước tuyết trên mắt. Lễ ra không nên ra ngoài lúc tuyết lớn như thế này.

Thế nhưng người kia không bỏ đi, ngược lại, người kia dừng lại.

Một giọng nói làm người ta kinh ngạc truyền tới tai Hill:

“Hill?”

“Hannibal, sao anh lại ở đây?” Hill miễn cưỡng mở mắt, nhìn bóng người không rõ trước mắt.

Hannibal Lecter mặc áo ba-đờ-xuy màu đen, quần khăn quàng cổ caro xanh, mang bao tay da, mái tóc vàng nhạt ướt hoa tuyết, đôi mắt nâu mang theo kinh ngạc, tuy nhiên không ai biết y có thật sự kinh ngạc hay không.

“Một mình ở nhà quá buồn chán, chỉ còn talk show gốc gác để coi, sao anh lại ở đây?”

“Tôi là di dân châu Âu, ở chỗ này không có thân nhân, bạn bè thì đã cùng người nhà ăn lễ Giáng Sinh rồi. Vốn tôi định mở tiệc tiếp khách ở nhà, nhưng chắc không ai tới.” Hannibal nói như thế.

“Anh không bay về châu Âu sao?” Hill nhớ kỹ trong hồ sơ, Hannibal còn có một người chú.

“Không phải năm nào cũng về.” Hannibal mơ hồ nói lướt qua, y rất ít nói tới chuyện cá nhân, nhất là chuyện liên quan đến người nhà.

Hill tin tưởng y không phải đến đây để đi săn, săn bắn đêm Giáng Sinh? Well, nếu y thật làm như thế, cho dù là Hill cũng phải bội phục, thật có phong cách.

Hannibal ngồi xuống bên cạnh Hill, băng ghế khá rộng, hai người đàn ông ngồi cũng không có vẻ chật.

Chiếc loa phát thanh giấu ở bụi cỏ trong quảng trường công viên bắt đầu vang lên bài hát về Noel, Hannibal và Hill ngồi trên băng ghế, nhìn tuyết rơi... Cái cảnh tượng này nhìn thế nào cũng quý dị.

Ê nè, đi lộn phim trường phim ngôn tình rồi sao?

“Anh định chuẩn bị tiệc Noel?” Hill nhin không được hỏi.

Hannibal quay đầu nhìn hẩn một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Tôi còn nhiều nguyên liệu, cậu có muốn tới dùng bữa chung hay không?”

“Thật ngại quá.” Hill không hề có thành ý hay xấu hổ mà chấp nhận luôn.

Chẳng qua bây giờ vẫn còn sớm, hai người cứ ngồi im lặng ở đó, Hill đột nhiên hỏi: “Vì sao không nghĩ đến chuyện tìm một người ở với anh chứ, well, Lecter phụ nhân gì gì đó.”

Hannibal trầm tĩnh nói: “Lúc trước làm việc ở trường học thì bận rộn nhiều việc cho nên không nghĩ đến. Qua hai năm nay đã yên ổn nhưng vẫn không tìm được người.”

“Chuyện đó còn quyết định ở chỗ anh tìm ra sao, ngồi trong văn phòng sao mà tìm được cơ hội gặp người trong lòng.” Hill cười nói: “Trừ phi anh chấp nhận chọn trong đồng nghiệp và bệnh nhân.”

Hẩn đột nhiên nhớ tới một người, Alana Bloom, nữ bác sĩ tâm lý dịu dàng ngọt ngào lại xinh đẹp, tính cách sắc sảo, thế nhưng cũng độc lập tự chủ, kiên cường dũng cảm. Nếu không phải Hill hạ quyết tâm không kết hôn thì cô quả là người vợ tuyệt vời cho một người đàn ông, bao quát Hill.

Oh, come on! Ai không thích cưới một cô gái như vậy?

Mà Hannibal đã từng là giáo sư hướng dẫn của Alana, hôm nay bọn họ là đồng sự, quan hệ thân mật đến ngay cả việc cố vấn FBI cũng có thể nhờ đối phương, đây là tình cảm tin tưởng và ... thân thiết cỡ nào.

“Tôi quả thực có vài đồng nghiệp rất ưu tú, thế nhưng các cô ấy lại không thích hợp với tôi.” Hannibal nói như thế.

Quả thực không thích hợp, cannibal với ai cũng không thích hợp cả.

Hết chương 13

Kaori: Cannibal với người bình thường không hợp chứ với psychopath thì vô tư 〰

(1) The Nightmare Before Christmas (tiếng Việt: Đêm kinh hoàng trước Giáng sinh), thường được quảng bá với tên gọi Tim Burton's The Nightmare Before Christmas (tiếng Việt: Phim Đêm kinh hoàng trước Giáng sinh của Tim Burton), là một phim stop-motion nhạc kịch kỳ ảo do Henry Selick làm đạo diễn và Tim Burton sản xuất/đồng biên kịch. Phim kể câu chuyện về Jack Skellington, một người sống ở “Thị trấn Halloween” đã vô tình mở được cánh cửa đến “Thị trấn Giáng sinh” và quyết định mang lễ hội ở đó về tổ chức tại thị trấn của mình; việc làm của anh đã dẫn đến nhiều hậu quả không ngờ mà cũng rất hài hước.

14. Chương 14: Nụ Hôn Đêm Giáng Sinh

“Cùng vấn đề, vì sao cậu không tìm một người làm bạn?” Hannibal hỏi.

“Well, là do công việc cả, công việc của FBI, nhất là ở BAU, bận rộn lại nguy hiểm, tôi không muốn đến một ngày tôi chết đi, đồng nghiệp tôi sẽ tới cửa báo cho Noras phu nhân rằng cô đã thành quả phụ. Hơn nữa, cho dù tôi không chết thì cô ấy cũng sẽ phải sống như quả phụ, nếu đã không được thì đừng gây họa cho phụ nữ thì hơn.” Hill thở dài nói.

“FBI cũng không phải không có hôn nhân thành công.” Hannibal uyển chuyển phản bác.

“Quả thực có, nhưng anh coi, tỉ lệ khá thấp, tôi không thể dùng hạnh phúc của một cô gái để đi cá cược được.”

“Cho dù là hy sinh hạnh phúc của cậu?”

“Chỉ là qua lễ Giáng Sinh một mình mà thôi, tôi có công việc, có bạn bè, như anh chẳng hạn, tôi đâu cô đơn?” Hill cười tủm tỉm nhìn về phía bác sĩ, chọc ghẹo Hannibal đã trở thành sở thích của hắn rồi, mặc dù hành vi vuốt râu hùm cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng càng làm càng ghiền, làm không biết mệt.

“... Thật là cảm động.” Hannibal vừa cười vừa nói.

Hill rốt cục nhìn không được bật cười, tiếng cười hắn không vang, trầm thấp dễ nghe. Một vài bông hoa tuyết bay vào miệng hắn. Bị sắc một ngụm tuyết, lúc này Hill mới biết làm vậy thì sẽ gặp chuyện gì, hắn cúi đầu ho hai tiếng.

Hannibal vẫn duy trì khóe miệng nhếch lên khẽ cười, đương nhiên bạn phải quên cái ánh mắt thấy trò vui của y. Y không nhanh không chậm đợi Hill ho xong, lúc này mới nho nhã lễ độ, săn sóc nói: “Chắc là gió quá lớn, không bằng chúng ta đi vào nhà?”

“...” Bạn không thể trông cậy một sát thủ có lòng tốt được, đúng không?

Hai người rốt cục đứng dậy khỏi băng ghế công viên lạnh ngắt, nói thật, cái chuyện gì mà tuyết bay đêm Giáng Sinh, một đôi tình nhân ngồi trên băng ghế công viên, lãng mạn yêu đương... ngàn lần đừng có tin!

Mới ngồi không bao lâu, Hannibal và Hill đã sắp đông cứng thành người tuyết rồi, vậy thì còn lãng với mạn chỗ nào!

#

Lúc Hill đi vào nhà Hannibal, nhiệt độ ấm áp trong phòng khiến hắn rùng cả mình, hoa tuyết trên người nhanh chóng tan ra thành nước nên người hắn ướt đầm, không khác gì mới mắc mưa.

Mái tóc màu vàng nhạt của Hannibal ướt nhẹp, dán sát vào da đầu, thoát nhìn khiến y mang một vẻ yếu đuối khó tả. Đương nhiên, nếu bạn thật nghĩ y yếu đuối, vậy đáng đời bạn trở thành món chính tiếp theo trên bàn ăn.

“Tôi lấy cho cậu cái khăn mặt, cậu ngồi trước lò sưởi hong khô đồ đi, coi chừng cảm lạnh đấy.” Hannibal dẫn Hill tới phòng khách, có hai chiếc sofa đặt gần lò sưởi, chất liệu da mềm, thoát nhìn khiến bạn chỉ muốn ngồi luôn không muốn đứng lên. Sau đó y xoay người vào phòng tắm.

Hill không muốn để nước trên người làm ướt sofa bằng da, nên chỉ tới gần lò sưởi, nước trên người rơi xuống thảm, cả người vô cùng nhếch nhác.

Lúc Hannibal cầm trong tay một chiếc khăn mặt mềm mại đi ra, trên người y vẫn còn đang nhỏ nước, nhưng vẫn quan tâm đến Hill trước. Đây là phong độ quý ông và phép đãi khách bậc nhất.

Đến tận khi Hill nhận lấy khăn mặt, bắt đầu lau khô tóc, lúc này Hannibal mới nói mình cần vào nhà tắm thay đồ, tiện thể sửa soạn lại một chút.

“Anh không ngại tôi làm bẩn phòng khách là tốt rồi.” Hill lâu bầu.

“Cứ thoải mái, cậu là khách của tôi.” Hannibal nói xong thì xoay người vào phòng tắm.

Lò sưởi trong tường đã cháy một khoảng thời gian, dưới đáy vẫn còn củi gỗ chưa đốt hết, nhiệt độ ấm áp làm cho người ta buồn ngủ. Dường như củi gỗ có lẫn cành thông trong đó nhựa thông bị đốt nóng tỏa ra một mùi hương thuộc về rừng rậm tươi mát.

Hill lấy tay khê lau bọt nước trên người, dùng khăn mặt lau khô tóc rồi mới chậm rãi ngồi lên sofa, chậm rãi hong khô quần áo ẩm ướt trên người, ánh lửa đỏ sáng sủa chiếu thẳng lên mặt hắn.

Hannibal rất nhanh từ phòng tắm đi ra, y đã thay một bộ đồ mặc trong nhà, ngồi vào chiếc sofa kế bên, rót cho Hill một ly whisky: “Uống chút rượu sẽ làm ấm người.”

Không thể không nói, Hannibal quả thực là người chủ nhà chu đáo nhất trên đời này, cũng là người bạn biết săn sóc nhất.

Cho dù đã biết rõ bộ mặt thật của đối phương, Hill cũng không nhịn được mà cảm động, hắn nhận lấy ly rượu, đem chất rượu vàng lỏng lánh nuốt xuống cổ. Chất rượu nóng rực khiến dạ dày hắn ấm lên, toàn thân cũng dần ấm, tựa như mới tắm một bồn nước nóng.

Hill có chút mệt mỏi khê hạ mắt, phảng phất như mệt mỏi cả một năm ulla đến, hắn lấy tay chống cằm, ngồi nghiêng nghiêng trên sofa, tay kia cầm ly thủy tinh chậm rãi thưởng thức.

Thấy hắn có vẻ mệt mỏi, Hannibal cũng không nói gì thêm, chỉ để hắn nghỉ ngơi một chút rồi hãy ăn.

“Tôi có làm một chút thịt gà, còn có pudding nữa.” Hannibal cầm ly rượu: “Lúc nào ăn cũng được.”

“Anh thật là săn sóc.” Lời tán dương này là thật lòng nói.

“Thêm một ly nữa?” Hannibal cầm chai whisky trên bàn, hỏi.

“Cảm ơn, anh không muốn xem chương trình TV buồn chán nhĩ?” Hill hỏi.

Hannibal lắc nhẹ chai rượu, lắc đầu: “Không, bình thường tôi không xem TV đêm Giáng Sinh.”

“Cảm tạ trời đất, tôi chịu đủ mấy chương trình TV ngu ngốc rồi.” Hill uống cạn rượu trong ly, “Tôi có thể dùng đàn dương cầm của anh không?”

“Bạn muốn đàn một bài sao?”

“Để cảm ơn.” Hill đứng lên, ngồi vào đàn, nhẹ nhàng giở tấm phủ, kỹ thuật của hắn không phải rất tốt nhưng đàn hoàn chỉnh một bài ca ngợi Giáng Sinh thì vẫn được.

“Bạn chưa bao giờ nói cậu biết đàn.” Hannibal cầm ly rượu đi tới bên người hắn.

“Bởi vì anh chưa bao giờ hỏi tôi, tôi nhớ kỹ lần đầu tiên gặp mặt anh chỉ hỏi tôi có học vẽ không mà thôi. Trên thực tế, hỏi còn nhỏ, thứ gì tôi cũng học một chút, thế nhưng một chút mà thôi. Tôi không phải dân chuyên mấy thứ này.” Hill nói.

“Bạn cũng không thích.” Tuy rằng là giọng nghi vấn nhưng lại mang ý khẳng định.

“Tôi chỉ là người thường trong mắt các quý ngài cao nhĩ, so với opera tôi thích nhạc kịch hơn, so với hội họa, tôi thích comic hơn, tôi cũng thích những bài nhạc thịnh hành. Nhưng, không thích không có nghĩa là tôi không biết. Anh xem, tôi thích những thứ đơn giản nhưng không có nghĩa tôi không nghĩ ra được những chuyện phức tạp. Tôi không cảm thấy như vậy có gì không tốt.” Hill nói trắng ra.

“Đó là yêu thích của một người, mọi người không thể dùng yêu thích của mình mà quyết định yêu thích của người khác, càng không thể dùng đó phán đoán giá trị người khác.” Hannibal chỉ thẳng ra, “Đa số yêu ghét của con người đều dựa trên những gì họ không biết, thế nhưng nếu cậu hiểu nghệ thuật cổ điển mà vẫn không thích nó như cũ thì đó là lựa chọn của cậu.”

Hill đứng lên, nhường vị trí cho Hannibal: “Chẳng qua, đêm nay tôi muốn nghe một chút, tôi có thể chọn như vậy không?”

“Sure, như cậu muốn.” Hannibal đặt lại ly rượu lên bàn, mười ngón lướt nhẹ trên mặt phím.

Âm nhạc chậm rãi du dương tràn ra từ tay y, mềm nhẹ như chạm tới trái tim, khê khàng như nụ hôn phớt qua vành tai, ngoan đạo mà tha thiết, đó là ma lực của âm nhạc.

Nếu như muốn Hill giải thích cho hành vi xảy ra sau đó thì hắn chỉ có thể biện giải một câu: Thật sự là bầu không khí quá tốt! Nói đơn giản hơn, hắn còn nhớ rõ có một bài hát đã đem loại xung động bất chợt này đổ lỗi hết cho ánh trăng cao vợi.

Mà chính yếu là, Hannibal không từ chối.

Động tác của hắn rất chậm, hơn nữa tuyệt đối không có ý ép buộc, nếu như Hannibal muốn né tránh, hắn khẳng định sẽ không tiếp tục. Thế nhưng Hannibal không hề cử động, đôi mắt nâu bình tĩnh nhìn Hill chậm rãi tới gần, đôi tay đặt trên phím đàn căn bản không có căn bản không có ý muốn động.

Hai đôi môi uống rượu có phần lạnh lẽo, khẽ khàng chạm lại với nhau, Hannibal không từ chối cũng không đáp lại. Tương phản, y có phần hiếu kỳ, dường như muốn nhìn bước tiếp theo Hill dự định làm như thế nào.

Ngay khi bàn tay hơi lạnh của Hill đặt lên gáy y, Hannibal mới không khỏe mà khẽ động, phía sau gáy của con người là nơi yếu hại, nếu Hannibal ra tay, chỉ sợ một động tác đã có thể vận gãy cổ một người đàn ông khỏe mạnh, dù sao không có người thợ săn nào thích người khác đụng vào cổ mình, quá mức nguy hiểm.

Hill lập tức chuyển tay từ cổ sang vai, chậm rãi khiến nụ hôn này càng thêm sâu, cạy mở hàm răng không quá phòng thủ, hàm răng sắc nhọn cắn qua xương khớp con người, xé mở huyết nhục con người. Nếu như Hannibal đột nhiên cho hắn một phát, cắn đứt lưỡi hắn thì cũng không phải chuyện không có khả năng.

Chẳng qua, hơi rượu còn nồng, một nụ hôn đó cũng đã khiến đầu óc quay cuồng. Huống chi, khó có khi đối phương phối hợp như vậy, hôn một con thú dữ tựa như khiêu vũ trên mũi dao, nguy hiểm ngập tràn khiến adrenalin tăng vọt, trái lại càng thêm hưng phấn.

Nụ hôn chấm dứt, Hill buông lỏng ra bác sĩ tóc vàng, thoáng lui một bước để nhìn rõ biểu tình trên mặt Hannibal. Chẳng qua, có phần làm cho người ta thất vọng, nét mặt Hannibal không thay đổi, tựa như người vừa bị hôn không phải y.

Hill nhướn mày, ngón tay thon dài của Hannibal khẽ phát qua môi của y, hạ mắt tự hỏi.

Thật lâu sau đó, Hill mới nghe được giọng nói ôn hòa hữu lễ của đối phương: “Đã tám giờ rồi, ăn tối nhé?”

Hannibal cũng không phải loại người trốn tránh, y bỏ qua chuyện này là vì muốn uyển chuyển biểu đạt từ chối, tránh khiến mọi người xấu hổ. Chẳng qua điều này cũng là chuyện trong dự đoán, dù sao thế nào thì Hannibal cũng sẽ không vì một nụ hôn mà vui vẻ nhận ngay, đương nhiên cũng sẽ không như nữ sinh mới trưởng thành mà hoảng sợ giật mình.

Phản ứng như vậy mới là bình thường nhất.

Hill trầm tĩnh lại: “Đương nhiên, đương nhiên, có cái gì tôi có thể giúp không?”

“Giúp tôi rửa hoa quả vậy.” Hannibal đưa cho hắn túi giấy mới mua về, “Chờ tôi làm xong nước sốt là ăn được rồi.”

Bọn họ cùng một chỗ ăn bữa tối lễ Giáng Sinh, Hill nhắc tới nước hoa Hannibal đưa cho hắn.

Hannibal cười nói: “Chỉ là chút vui đùa mà thôi, chẳng qua nói thật, Hill, nước hoa cậu xịn nồng quá.”

“Well, tôi nói tôi không để ý tới, anh tin không?”

Hannibal không trả lời, chỉ nhìn hắn.

“Fine, có lý do cả... sau đó, có thể coi tình huống, nói không chừng tôi sẽ không nặng mùi như vậy mà gặp anh.” Hill nở nụ cười, bỏ muỗng pudding vào miệng.

Quên đi món này làm từ thịt gì, tay nghề Hannibal tuyệt đối tốt, nhất là mấy món ngọt điểm tâm, tốt không khác gì món thịt.

Dù sao hắn đã từng là người Anh, đồ ngọt là món ưa thích của người châu Âu.

Ăn xong bữa tối, rửa chén đĩa, đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi tối, Hill vốn định tạm biệt lại bị Hannibal lấy lý do tuyết còn đang rơi mà giữ lại, bọn họ thảo luận về họa tác văn hoá phục hưng một giờ, Hill lại một lần nữa muốn tạm biệt.

“Để tôi lái xe đưa cậu về.” Hannibal nói, phủ thêm áo ba-đờ-xuy.

Hai người lúc này mới ra cửa, nổ máy chạy về nhà Hill.

Chẳng qua không biết gần đây ai tương đối xui xẻo, xe Hannibal sụp hố tuyết, lúc này tuyết đã cao đến ống chân, hết lần này tới lần khác bánh xe trước lại rơi xuống hố, không thể lên được.

Hannibal cùng Hill thử hơn mười phút mà vẫn không thoát được, cả hai đành bất đắc dĩ buông tha.

“Quên đi, giao cho công ty xe tải xử lý vậy.” Hill lắc đầu, “Từ đây đến nhà tôi còn nửa giờ, quay về nhà anh thì còn lâu hơn. Rốt cuộc đây là lần đầu tiên tôi qua lễ Giáng Sinh trong tuyết, còn làm phiền anh nữa.”

“Cũng không phải tại cậu, tôi không thấy rõ đường nên mới sụp hố như vậy.” Hannibal nói.

Kim giây đồng hồ đeo tay khẽ nhích từng giây kéo thời gian đến gần hừng đông, lễ Giáng Sinh đang tới, năm mới sắp bắt đầu.

Hill nhìn đồng hồ, đến khi năm mới đến, hắn nói với Hannibal đang đứng bên cạnh xe:

“Hannibal.”

“Huhm.”

“Năm mới vui vẻ.” Hill cười rộ lên.

Tất cả vừa mới bắt đầu...

(Năm 2010 kết thúc)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Rốt cục hôn rồi!!! Dù vậy, đường của Hill vẫn còn rất dài, rất dài...

Miriam Lass là nhân vật trong phim, nhưng cũng chỉ là bia đỡ đạn thương cảm mà thôi, là thực tập sinh FBI bị chú Bal ăn tươi, còn dùng ghi âm và thi thể mà đùa giỡn Crawford nữa.

15. Chương 15: Cái Chết Của Miriam

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm mới vừa qua là đến thời gian bận rộn, FBI bắt đầu túi bụi với các vụ án.

Hill vẫn chọn một con dao săn tặng cho Hannibal, con dao tinh xảo với phần lưỡi sắt bén khiến nó càng thêm hoàn mỹ, ít nhất có thể hoàn mỹ cắt đứt cổ một người.

Từ sau hôm bọn họ bị nhốt trong tuyết tới lúc công ty xe tải đến cứu họ ra, Hannibal và Hill chưa gặp mặt thêm lần nào, cả hai đều bận rộn chuyện của mình.

Cuộc sống bình tĩnh như vậy rốt cục bị đánh vỡ, bởi vì Miriam mất tích.

Nói mất tích cũng không thỏa đáng, trong quá trình điều tra vụ án Chesapeake Ripper cô ấy đi ra ngoài tìm một nhân chứng, sau đó biến mất, không thấy xuất hiện nữa, với kinh nghiệm phá án nhiều năm của FBI, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Thế nhưng, không ai biết cô ở đâu, cũng không ai biết cô rốt cuộc tìm tới nhân chứng nào. Nếu chuyện này thật sự liên quan đến vụ án của Chesapeake Ripper thì Miriam hẳn là đã tìm ra sơ hở của hung thủ, uy hiếp tới đối phương.

Không chỉ vì cô gái trẻ tuổi đáng thương, mà còn vì đầu mối Miriam tìm được, Crawford đem tất cả nhân lực trong BAU rải ra tìm người, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể, mất tích nghĩa là sao chứ?

Thế mà chưa được mấy ngày, dự cảm bất hạnh đã được chứng minh.

Crawford thu được đoạn ghi âm, bên trong là giọng nói thất kinh của Miriam: “Jack, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi... tôi không ngờ... xin ông, cứu tôi với.”

Đoạn ghi âm đã được xử lý, cắt đi vài câu trong đó, Crawford hoài nghi đoạn bị cắt đi có chứa tin tức của hung thủ. Mà hung thủ ghi lại lời cầu cứu của Miriam gửi cho FBI chính là vì đùa cợt và khiêu khích.

Crawford vừa ảo não cực độ vừa nổi trận lôi đình nhưng lại không có cách nào. Kỹ thuật viên đã cố gắng hết sức sửa chữa âm tần, đồng thời chia các tầng âm, nhưng cũng chỉ mơ hồ nghe được một chữ không cắt sạch sẽ: “... là y... do...”

Âm tiết tiết lộ thân phận duy nhất “Do” có rất nhiều từ có thể, tỷ như Dog, Douglas, Doctor, Donna,..., tên với âm tiết như thế thì vô số kể, FBI không có khả năng tra xét cho hết.

Trong khi chia các tầng âm, ngoại trừ giọng của Miriam, các kỹ thuật viên còn nghe thấy một tiếng hít thở rất khê, tiếng động ấy được tận lực đè thấp hầu như nghe không rõ, và tiếng nước rơi. Phân tích viên cho rằng đó là một tầng hầm rỉ nước, trong lúc ghi âm Miriam, hung thủ nọ vẫn nấp ở một bí mật nơi gần đó, thường thức sợ hãi của Miriam, đưa cho cô hy vọng rồi cứ thế tước đoạt đi.

Khi Miriam tỉnh lại từ hôn mê, phát hiện trước mắt mình có một chiếc điện thoại di động thì cho dù biết đó là quỷ kế, cô cũng vẫn mừng rỡ như điên, trong lòng dấy lên một tia hy vọng. Thế nhưng cô cũng không biết hung thủ từ đâu chỉ cuối vẫn ở đó, y trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn cô nói xong những gì y cần, rồi bóp lấy cổ cô, tha cô về phía địa ngục.

Dành cho hy vọng rồi sau đó cướp lấy, còn hơn trực tiếp cướp đoạt càng thêm khiến người ta tuyệt vọng thống khổ.

Chesapeake Ripper là tên biến thái không hơn không kém, thích ngược đãi! Hành vi của y mang theo ác ý mà nhân loại không thể tưởng tượng, giống như suy nghĩ của ma quỷ, chỉ cần lóe lên ý tưởng là có thể tà ác đến kinh thế hãi tục, mà y vẫn có thể bình chân như vại thực hiện nó.

Crawford bị đả kích rất lớn, đoạn ghi âm nói rõ tỉ lệ tử vong của Miriam là 90%, còn 10% hy vọng là do chưa tìm được thi thể, cho nên mới cho nên mới tồn tại hy vọng yếu ớt.

Thế nhưng lấy phương thức hành vi Chesapeake Ripper mà phân tích, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Miriam.

Sếp sòng của BAU lần đầu tiên cảm nhận được bàn tay mình dính máu và mùi vị của hổ thẹn, là gã đã đem Miriam vào vụ án này. Gã cho rằng thứ Miriam điều tra được cũng không có gì quan trọng, chỉ là điều tra thân thể nạn nhân... Miriam vô cùng ưu tú, theo thời gian, cô sẽ trở nên chín chắn, trở thành đặc vụ xuất sắc.

Là gã đem chim non đưa vào trong miệng dã thú, khi chim non còn chưa đủ lớn, chưa thể độ sức cùng chim ưng khổng lồ và dã thú. Đây đều là do gã tự đại, gã đã hại chết cô gái trẻ này.

Mặc dù tâm tình rất tệ, Crawford cũng không biểu hiện ra mặt, gã chỉ xụ mặt, như sắp nổi bão làm chùn bước biết bao nhiêu người dám nhìn.

Hill cũng không vui vẻ, hẳn rất thích cô gái ấy, cô là người có thiên phú nhất trong tất cả học sinh. Cô ấy độc lập, lạc quan, rộng rãi, hiểu bản thân muốn cái gì, hẳn phảng phất có thể thấy tương lai cô ấy sẽ trở thành đặc vụ ưu tú đến thế nào.

Thế nhưng, hiện tại, cô ấy ngay cả thi thể cũng không còn.

Trong người nhiều như vậy, hẳn là người duy nhất biết ý nghĩa của âm “Do” ấy chỉ “Doctor”, cô ấy chỉ Hannibal, Doctor Hannibal Lecter, hẳn cũng biết rơi vào tay Hannibal, Miriam quả thực ngay cả toàn thi cũng không thể.

Cô ấy đã bị làm thành một món trên bàn ăn, bị dùng để chiêu đãi khách khứa, bị những người không biết gì cả ăn vào bụng.

Hill có chút phần nộ nhưng lại không biết điều này nhằm vào ai. Có lẽ là nhằm vào gã Crawford bảo thủ, hẳn đã nhắc nhở gã đừng để thực tập sinh làm công việc nguy hiểm như thế, kinh nghiệm của họ còn quá ít,

không có khả năng là đối thủ Chesapeake của; có lẽ nhằm vào Miriam bởi vì hấn cũng đã căn dặn cô phải cẩn thận, cho dù là đầu mối nhỏ nhất đến thế nào, đều phải cẩn thận, cô nhất định không ngờ Hannibal chính là sát thủ mà cô đuổi bắt; có lẽ là nhằm vào chính hấn, bởi vì cho dù hấn lo lắng chuyện này thế mà cuối cùng cũng không làm ra chuyện gì để thay đổi, hấn không nhắc nhở đến nơi đến chốn, hấn biết rõ cho dù là Crawford hay Miriam cũng sẽ không để lời hấn nói trong lòng...

Cũng có thể, hấn nên trách cứ đầu sỏ gây nên, cũng chính là hung thủ giết chết Miriam—

Hannibal, Chesapeake Ripper.

Đây là người nên trách cứ nhất, nhưng cũng là người mà hấn không có tư cách đi trách. Lẽ nào Hill không biết Hannibal giết người để ăn thịt? Hay là hấn không biết Miriam truy tra Hannibal?

Hấn đã lựa chọn giữa Miriam và Hannibal, nhưng khi biết tin dữ của Miriam, hấn vẫn oán hận phần nộ. Đúng vậy, bất luận kẻ nào đều có thể phần nộ với hung thủ, chỉ có hấn là không thể, bởi vì, tất cả chuyện này xảy ra đều là do hấn ngầm đồng ý.

Đây là dối trá, giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch khiến người khác buồn nôn.

Hill cười khổ một tiếng, lắc đầu. Người Hannibal giết cũng không chỉ có Miriam, thế nhưng hấn đâu để ý đến những người khác, trong đó còn có người mà hấn đã ăn vào bụng... Chỉ bởi vì Miriam là học sinh hấn thường thích, yêu thích, nên hấn mới có những cảm xúc này.

Miriam đã chết, hấn lại không thể báo thù cho cô, lại càng không thể vì cô mà chia mũi nhọn vào Hannibal. Đây là chuyện thực.

#

Giết chết thực tập sinh FBI kia chỉ là bất ngờ, hoàn toàn không ở trong dự đoán của Hannibal.

Hannibal đối với lựa chọn nguyên liệu nấu ăn thì cũng có nguyên tắc của mình, y là người rất nghiêm cẩn, y dựa theo kế hoạch và quy tắc mà làm việc. Tỷ như, eat the rude, mà cô gái trẻ tóc vàng xinh đẹp kia hiển nhiên không nằm trong số đó.

Chuyện này không thể trách y, đó là bản năng sinh tồn, y cảm thấy bị uy hiếp thế nên y tiêu diệt uy hiếp. Sau khi y giết chết người có khả năng uy hiếp đến mình, y đương nhiên cũng có quyền hưởng dụng chiến lợi phẩm. Trong văn hóa truyền thống của bộ lạc thời xưa, đây là lệ cũ. Hannibal vẫn luôn nghĩ mình là người lạc hậu, có lẽ nếu như y không sống trong cái thế giới tự nhận là văn minh này, nếu như y sinh sớm hơn một chút, nói không chừng y chính là con người mẫu mực điển hình ấy chứ.

Ngay khi cô gái ấy nói tên nạn nhân, cho dù là Hannibal có trí nhớ khá tốt cũng phải mất một lúc mới nhớ tới, thì ra đó là món gan tươi non mà mình ăn trong hôm nào đó, thuộc về một người thợ săn. Năm đó, y đang khám bệnh trong bệnh viện, buổi tối khám cho mấy ca cấp cứu, thay người này khám bệnh, thế nhưng quý ngài đây quả thật không hiểu lễ nghĩa, lấy oán trả ơn.

Thực tập sinh FBI so với đặc vụ chính thức còn khó cắt đuôi hơn, Hannibal có thể hiểu khi bọn họ nhận được một cơ hội để được trọng dụng thì hưng phấn đến thế nào. Bọn họ sẽ cẩn thận tra ra từng chi tiết nhỏ, một chút mùi yếu ớt cũng không bỏ qua, cố chấp mà nghiêm túc. Đối với FBI đây là một chuyện tốt, thế nhưng đối với y thì nguy hiểm vô cùng.

Y không thể mạo hiểm để cô ấy tiếp tục tra tìm, Hannibal dám đánh cược, nếu hôm nay y thả cô đi, chưa đến một tuần sau, nhà y sẽ bị đặc vụ FBI bao vây, nói không chừng bọn họ sẽ lục soát từng góc phòng....

Y lập tức quyết định, cô gái này không thể bước ra.

Hannibal mượn cớ lấy sổ sách, đi vào phòng trong, bỏ giấy, cầm lấy dao nhỏ trở về phòng khách. Y thấy cô gái đang nhìn bản nháp phác họa của y trên bàn.

Y nhớ tới trước đây mình có vẽ một vài bức tranh không nên để người khác thấy. Thực sự là sơ suất quá, y cần tìm chút thời gian xử lý mấy thứ này, tuy rằng bức vẽ Wounded man (1) có thể xem như là giáo trình y học ngoại khoa, thế nhưng nếu phối hợp với các đầu mối khác thì quả thật khiến người khác nghi ngờ, không ai đang yên đang lành mà tâm huyết dâng trào vẽ thứ ấy.

Cô gái này còn quá trẻ, kinh nghiệm không đủ. Bằng không cô sẽ không mặc váy đồng phục bó sát, còn đi giày cao gót, không mang bất cứ vũ khí phòng vệ gì mà đi tra án, mặc dù bây giờ y chỉ là “nhân chứng”, cô cũng không nên bất cẩn như thế.

Võ tự vệ của FBI cô ấy học rất tốt, đáng tiếc, bộ đồng phục khiến cô không dễ cử động, Hannibal thì lại là một người đàn ông cao hơn cô khá nhiều, quanh năm săn bắn khiến y càng thêm thành thạo, mạnh mẽ, chiếm được thế thượng phong.

Hannibal từ phía sau đánh bất ngờ, y dùng cánh tay chắc khỏe siết lấy cổ cô gái, cô gái tội nghiệp không ngừng phản kháng, lấy tay chống lại tay Hannibal, móng tay phí công mà nắm lấy bộ âu phục sang quý của Hannibal, nhưng bộ âu phục này chất lượng rất tốt, ngay cả vết xước cũng không có, cô đá chân, rồi chậm rãi bất động bởi vì thiếu dưỡng khí.

Trong giây cuối cùng, Hannibal đổi ý, y không cần dùng dao, mà dùng tay bóp cổ cô gái, còn bây giờ, y thậm chí không bóp chết cô. Mùi thơm trên đầu của cô gái khiến y nhịn không được cúi đầu khẽ ngửi, cuối cùng khẽ hôn một cái trên má đầu cô gái trẻ. Đây là yêu mến mà cũng là áy náy, rất xin lỗi vì đối xử với cô như vậy, bởi vì cô không nên có số phận như vậy.

Nếu FBI đã đưa chim non đến tận cửa y, thì lý gì y không vui vẻ nhận lấy.

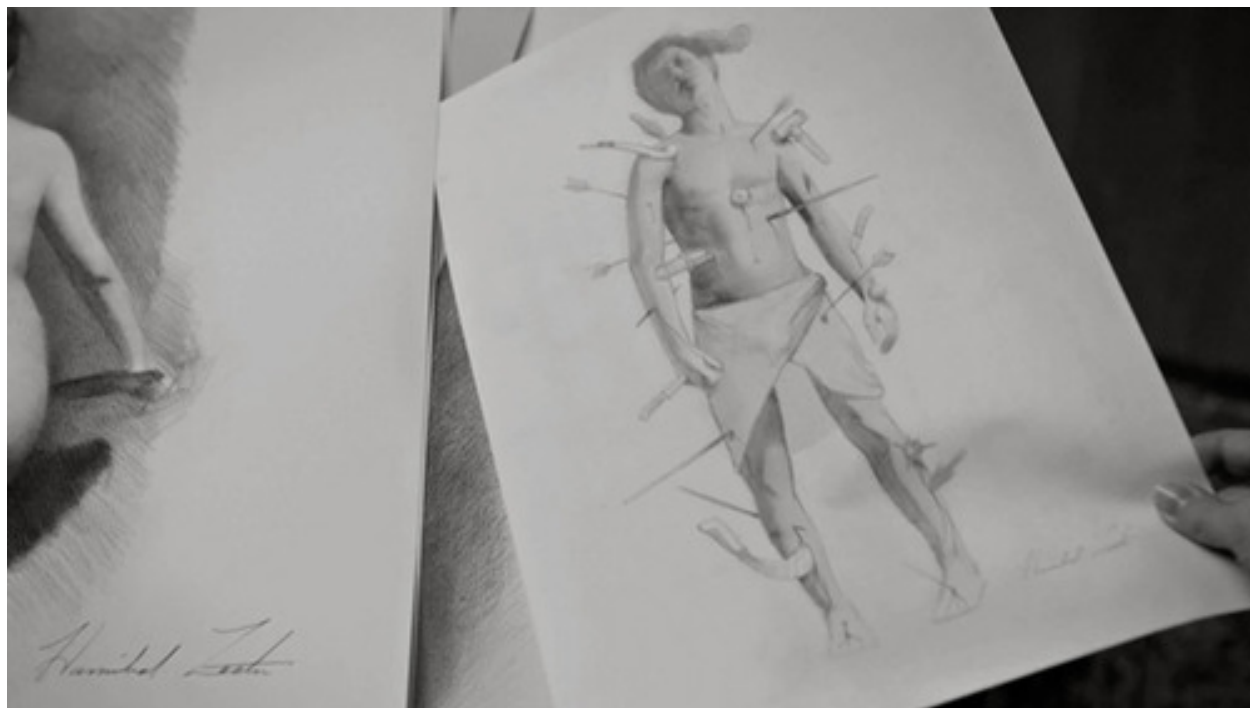
BAU ngu xuẩn, Hannibal khinh miệt nghĩ, đột nhiên y lại có ý tưởng mới. Dù sao cô gái này cũng trốn không thoát, y có thể nhả nhủ với đám chó chăn cừu một vài tin tức.

Y nhớ tới Hill, cậu đặc vụ không giống người thường kia, y không khỏi nở nụ cười, hy vọng đối phương sẽ thích “món quà” mà y tặng. Bởi vì ở một trình độ nào đó, y thật sự thích con dao săn ấy, đồng thời xem đó như một hành vi mời chào.

Hết chương 15

(1) Wounded man: Bức hình Hannibal vẽ dựa trên hình mẫu nạn nhân đã giết.

Kaori: Ở đây có vài chi tiết khác trong phim nè. Có ai nhìn ra không?

16. Chương 16: Hành Trình Anh Quốc (một)

Chuyện Miriam cuối cùng vô tội mà chết.

Bọn họ bắt không được Chesapeake Ripper, mà các vụ án khác thì lại tiếp tục xuất hiện, cho dù Crawford có tự trách ảo não đến thế nào cũng không làm nên chuyện gì, gã phải đứng ở vai trò quản lý mà xử lý sự việc, không thể vì tình cảm riêng tư mà sử dụng nhân lực FBI.

Tìm không được thì thể thì không thể khẳng định tử vong, nói cách khác, người nhà của Miriam thậm chí không thể tổ chức lễ tang cho cô. Đương nhiên, có thể trong lòng họ còn hy vọng rằng con gái mình còn sống.

Hill thấy được mẹ và anh trai của Miriam trong văn phòng FBI. Paul Lass là một thanh niên mập lùn, anh còn dễ râu mép, thoát nhìn như người có hoài bão giấc mơ nhưng không thể ổn định được.

Anh nhìn Hill, có chút căng thẳng, trên thực tế, vừa đến FBI anh đã bắt đầu mất tự nhiên. Người như vậy cũng không phải lần đầu tiên Hill thấy, những tên côn đồ ra vào Scotland Yard như đi chợ, mỗi lần nhìn thấy hắn hay nghe được tiếng còi thổi thì đều có phản ứng như thế.

Hill âm thầm thở dài một hơi, Paul hiển nhiên là khách quen của cảnh sát, và cũng là loại người không khiến người nhà bớt lo được chút nào.

“Paul?” Hill đi lên, trấn an người thanh niên có phần hoảng hốt, “Tôi là đặc vụ Hill Noras, Miriam có nhắc đến anh với tôi, này, bình tĩnh chút, anh còn phải chăm sóc mẹ mình đấy?”

Người phụ nữ trung niên tóc vàng kế bên mang vẻ mặt thương tâm tiêu tụy vô cùng, Paul không biết làm sao nhìn Hill, đỡ lấy bà Lass, do dự hỏi: “Miriam có nhắc tới tôi sao?”

“Anh trai? Đúng vậy, đương nhiên.” Hill gật đầu, “Xin nén bi thương.”

“Mama tin Miriam còn sống.” Đỡ mẹ mình ngồi xuống, đặc vụ đứng cạnh đưa cho bà ly trà, lúc này Paul và Hill mới tìm một chỗ an tĩnh nói chuyện với nhau.

Hill bắt động thanh sắc mà hỏi thăm: “Anh không tin?”

Paul có chút gắt gỏng, gãi đầu: “Tôi đương nhiên hy vọng Miriam còn sống, thế nhưng, tôi không ngốc! Tên hung thủ đó... tôi có tra tư liệu, người ta gọi y là Chesapeake Ripper, tôi biết y hắn giết rất nhiều người, tôi cũng biết y là một sát thủ hung tàn thế nào!”

Hill không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn anh.

Chậm rãi, giọng Paul trở nên nghẹn ngào, anh ảo não nói: “Đây đều là lỗi của tôi, tôi thậm chí không biết bây giờ nó ở đâu, lúc còn sống có chịu đau khổ gì không... đều là lỗi của tôi.”

Tay anh run rẩy vói vào túi, dường như muốn hút thuốc nhưng lại đột nhiên ý thức được nơi này là văn phòng FBI, anh không thể làm vậy để giảm bớt tâm trạng thống khổ hồi hận.

“Tôi biết nó vì sao làm FBI, đương nhiên, từ nhỏ nó đã hy vọng được ba ba chú ý, thế nhưng ba ba thích con trai hơn con gái. Vậy mà tôi lại làm ông thất vọng, tôi chỉ muốn làm đầu bếp, không muốn làm cảnh sát. Cho nên Miriam mới có thể thay tôi hoàn thành ước mơ của ba ba.” Ngón tay Paul khẽ run.

“Nó vốn nên có một cuộc đời rất tốt, một cuộc sống thích hợp với một cô gái hơn.... tôi...”

“Anh là anh trai cô ấy, nhưng anh không hiểu cô ấy, phải không?” Hill bình tĩnh hỏi: “Miriam trở thành FBI không chỉ vì anh hay ước mơ của cha hai người. Cô ấy làm vậy vì cô ấy muốn làm như vậy.”

Paul giật mình nhìn về phía Hill, hần khê hạ mắt, dường như đang tự hỏi, một lát sau mới mở miệng: “Miriam là học viên dũng cảm, chân thành, thiện lương nhất mà tôi từng thấy. Cô ấy có dã tâm, hy vọng thành một phen sự nghiệp, khắc phục thành kiến giới tính người khác đối với cô ấy. Miriam rất thông minh, hẳn là có thể làm nên sự nghiệp vẻ vang.”

“Nói thế này có vẻ không lễ phép, thế nhưng cô ấy càng hiểu bản thân muốn gì hơn anh. Cô ấy không bị anh hại chết, anh Lass, cô ấy vì sự nghiệp của mình mà chết— tìm kiếm chân tướng, cứu người vô tội. Có thể anh thấy không đáng nhưng đây là sự thực, cũng là điều mà Miriam muốn theo đuổi.” Hill nói như thế.

Miriam là một cô gái tốt, nghiêm túc kiên định, thông minh thiện lương, cô không nên chết, chẳng qua, thượng đế cho tới bây giờ đều không phải một người công bằng, ngài tặng cho, và ngài cũng lấy đi.

Miriam ưu tú chói mắt, cho nên cô bởi vì quá mức ưu tú, truy ra chân tướng FBI không tra được mà chết.

Đồng dạng, trong lòng rất nhiều người Hannibal là hoàn mỹ, thế nhưng y cũng là một tên cannibal tâm lý biến thái.

Hill trải qua ba cuộc đời, chiếm được vô số kinh nghiệm quý giá đồng thời hẳn cũng đã trả bằng một tâm hồn khô cạn và mệt mỏi.

“Miriam rất yêu gia đình, cho dù cô ấy chưa bao giờ nói thẳng, thế nhưng tôi có thể nhìn thấy. Mỗi lần cô ấy nói về gia đình mình, cô ấy cũng tự hào về anh, tôi không phủ nhận có thể cô ấy từng oán hận khi anh không hoàn thành ước mơ của cha. Thế nhưng cô ấy yêu anh, cô ấy vẫn hy vọng anh thực hiện được ước mơ của mình.” Hill cuối cùng vẫn an ủi Paul, người thanh niên này quá mức mê man, có thể anh ta có ước mơ, cũng có thể phấn đấu cho nó, thế nhưng lại thiếu động lực để thực hiện.

Hắn hy vọng chuyện Miriam có thể xúc động được anh ta, giúp anh ta nhanh chóng trưởng thành.

#

Hill không vì Miriam thương cảm bao lâu. Dù sao tử vong là điều mọi người rồi cũng phải trải qua, hắn sống sống chết chết mấy lần, đã sớm không còn chấp nhất với sinh tử nữa rồi.

Hơn nữa nếu hắn có thể luân hồi, linh hồn những người khác tất cũng tìm được nơi ở mới. Thân thể là ngắn ngủi, có thể bị tổn thương, nhưng linh hồn quả thực vĩnh hằng, linh hồn thiện lương cứng cỏi như Miriam, cô ấy nhất định sẽ tới được nơi tốt.

Huống chi, ai cũng sẽ chết, ngay cả Hannibal cũng vậy, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Tử vong nếu không còn gì đáng sợ thì tự nhiên cũng sẽ chẳng cần đau buồn. Cuộc đời người sống vẫn phải tiếp tục —

Hill bị Crawford phái đến Anh quốc, well, nói như vậy cũng không thỏa đáng, phải nói là Scotland Yard mời BAU cố vấn phân tích hành vi cho một vụ án đặc biệt, cuối cùng Crawford quả đoán đề cử Hill đi.

Miriam vừa gặp chuyện không may, vị cấp trên tâm tình không tốt này càng thêm không muốn nhìn thấy Hill, Hill cũng mừng rỡ không phải gặp Hannibal, đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Hắn rất sợ khi nhìn thấy y mình sẽ không nhận được mà đánh Hannibal một trận.

Hơn nữa, Anh quốc, đã lâu lắm rồi không trở lại, Anh quốc thế kỷ 19 và Anh quốc thế kỷ 21 cách nhau ba trăm năm, hắn cũng không sợ nhớ lại chuyện xưa, chỉ sợ trở lại nơi cũ nữa, đứng ở trên đường phố khác, hy vọng xa vời tìm được cái bóng này xưa... Chuyện này quả thật đáng buồn.

Hill mới vừa xuống máy bay thì có cảnh sát Scotland Yard đã tới đón. Cảnh sát Anh quốc tuy rằng không nhiệt tình nhưng làm việc rất thỏa đáng cẩn thận, thay hắn đặt phòng khách sạn, chở hành lý.

Hill trực tiếp ngồi xe cảnh sát chạy đến cao ốc mới của Scotland Yard, cảm giác này quả thật không dễ nói, dù sao hắn cũng từng là thám trưởng Scotland Yard, hôm nay lại trở thành đặc vụ FBI nhận lời đến làm cố vấn.

Trong văn phòng, ai cũng bận rộn như hện không có bốn cánh tay, văn kiện vừa vào tay đã chuyển đi chỗ khác, thỉnh thoảng có tiếng gọi tên nhau, thần sắc ai cũng lo nghĩ, vết thâm quầng mắt ai cũng đen thui.

“Xin lỗi, bình thường chúng tôi không thể đâu.” Cảnh sát đưa Hill tới đây có chút xấu hổ, “New JTR, truyền thông gọi gã như thế, gã sắp khiến mọi người điên lên cả rồi.”

“Ảnh hưởng dư luận vụ án này so với ảnh hưởng thực tế còn lớn hơn, tôi có thể hiểu.” Hill gật đầu nói: “Jack the Ripper là có thể xem là ông tổ của những tên giết người hàng loạt, truyền thông tăng bốc vụ án này cũng không kỳ quái.”

“Thám trưởng Lestrade đang ở văn phòng chờ cậu. Nể mặt thượng đế, đêm qua lại thêm một vụ nữa, hiện tại, mọi người đang ở hiện trường.” Vị cảnh sát dẫn đường nói xong thì lập tức bị cấp trên gọi đi.

Thám trưởng Lestrade là thám trưởng mới của Scotland Yard, vị thám trưởng này trạc tuổi trung niên với mái tóc xám, nét mặt tuấn lãng, chẳng qua lúc này có vẻ chật vật, tiều tụy. Hill có thể hiểu được, y mới vừa lên chức thám trưởng chưa đầy một năm mà đã xảy ra mấy chuyện quỷ quái này, áp lực quả thực lớn khó tưởng, nhất là đều xảy ra trong phạm vi quản lý của y!

“Đặc vụ Hill Noras?” Thám trưởng Lestrade thở dài, cố gắng vực dậy tinh thần, bắt tay với Hill: “Tôi là Greg Lestrade, người đã đưa ra lời mời cổ vấn, thật vui khi nhìn thấy cậu.”

Hill tin tưởng kỳ thực y một chút cũng không vui thấy mình, dù sao sự xuất hiện của Hill đồng nghĩa với sự liêu lĩnh của kẻ giết người hàng loạt và sự bất lực của Scotland Yard.

“Chúng ta bắt đầu đi, tôi cần hồ sơ hai vụ trước, một tấm bảng trắng, sợi dây, đinh gút, bút viết và miếng chì bằng... Nếu có thể, mang cả bảng tin truyền thông sắp đưa tin lại đây nữa. Với cả bảo lưu hiện trường vụ tối hôm qua mới vừa xảy ra cho tôi”, Hill đơn giản kể rõ.

“Tốt, đương nhiên.” Thám trưởng Lestrade rất thích tính trực tiếp thẳng thắn của Hill, y quay ra cửa ngõ: “Donovan, lại đây, đây là đặc vụ FBI, Noras, đem tất cả tư liệu cho cậu ta, những gì còn lại cứ nghe cậu ta dặn dò.”

“Boss?” Nữ cảnh sát tên Donovan nhìn Hill muốn nói lại thôi.

Thám trưởng Lestrade có chút gắt gỏng: “Lại xảy ra chuyện gì? Tên kẻ nghiệp JTR chết tiết kia lại gây án?”

“Không phải, có người xông vào hiện trường, còn gây gỗ với Anderson.”

“Chết tiết!” Lestrade nhin không được khề gằn: “Anderson cũng không phải con nít, vì nữ hoàng, anh ta chỉ cần để ý đến thi thể là được rồi! Còn có người muốn xông vào hiện trường à? Xâm nhập hiện trường, quấy rầy Scotland Yard điều tra tội phạm, trực tiếp bắt người, có hiềm nghi thì điều tra, không hiềm nghi thì ném sang một bên, chờ chúng ta bận rộn xong rồi tính sau!”

“Thế nhưng người đó muốn gặp anh, boss.” Donovan đợi Lestrade tỉnh táo lại rồi lấy tay vuốt mặt: “Anh ta nói anh ta có đầu mối, thậm chí biết ai là hung thủ.”

Xung quanh im lặng như đã chết, sau đó, giọng nói khô khốc của Lestrade vang lên: “Tôi đi gặp anh ta.”

Hill hỏi: “Tôi có thể đi cùng không?”

Thám trưởng Lestrade gật đầu, ba người đi về hướng phòng thẩm vấn, người xâm nhập hiện trường phạm tội đang đứng trong phòng thẩm vấn trong suốt, vóc người thon dài, mặc áo ba-đờ-xuy màu đen với mái tóc đen quăn.

Lestrade vừa mới mở cửa, người kia đã quay phắt đầu lại, anh ta có một đôi mắt xám trong suốt, bình tĩnh đến khiến người khác nao núng, lúc này đôi mắt ấy tràn ngập niềm rõ ràng mãnh liệt.

“Thám trưởng Lestrade?” Người kia nhếch lên một nụ cười giả tạo khiến người ta ấn tượng khắc sâu, sau đó không biết cử động lúc nào, chỉ một chót mắt đã đứng trước mặt Lestrade, thám trưởng có phần giật mình, nhưng vẫn dững cậm không lùi lại.

Nói giỡn sao, thằng cha người Mỹ còn ở đây, làm sao thám trưởng của Scotland Yard lại bị kẻ hiềm nghi dọa được?!

“Đứng yên cho tôi, còn bước tới tôi bắt cậu vì tội tập kích cảnh sát!” Thám trưởng Lestrade cảnh cáo.

Người kia mắt đăm đăm tai ngơ, cứ tự nói mãi: “Cần phải tìm công nhân vệ sinh, rất bình thường, làm việc vất vả cần cù, cho nên gã mới có thể trà trộn trên đường phố London tràn đầy cảnh sát tuần tra mà không bị hoài nghi. Gã không có người nhà, đương nhiên, xem những gì gã làm với thi thể cũng biết gã là người đã quen tay, và biết cách sắp xếp cuộc sống của mình. Fan cuồng của JTR? WRONG! Gã xem mình chính là Jack the Ripper!”

Nè nè, quý ngài, ngài cứ như vậy mà tự quyết định mọi chuyện thật sự không thành vấn đề chứ?

17. Chương 17: Hành Trình Anh Quốc (hai)

“What the F—” Thám trưởng Lestrade nghẹn mất mấy chữ trong cổ họng, nói mãi không ra, y trừng mắt nhìn người thanh niên cuồng nhiệt trước mắt như nhìn thấy khủng long kỷ Jura.

Hill nhin không được khẽ cười, khiến người kia chú ý đến hắn.

“FBI? Đến cố vấn? Đương nhiên, mấy vụ án kiểu này nếu không lập tức giải quyết...” Thấy người thanh niên muốn thao thao bất tuyệt, Lestrade lập tức ngăn cản.

“Được rồi, trước khi cậu nói, tôi muốn hỏi, rốt cuộc cậu là thằng chết tiệt nào? Tại sao xông vào hiện trường phạm tội?”

Người thanh niên không nhin được nhìn Lestrade một cái, hoặc như là nghĩ tới cái gì: “Mấy người không thể dùng cái bộ não nhỏ bé rĩ sét của mình suy nghĩ sao? Thay vì nghĩ vấn đề, sao không đi bắt hung thủ trước đã, không đến hai ngày, y sẽ gây án!”

“Well, Donovan...” Lestrade nghĩ mình không cần phải nhin nữa.

“Sherlock Holmes, tôi có thể giúp anh phá án.” Người thanh niên lập tức ngoan ngoãn trả lời.

Đó là một cái tên tiếng tăm lừng lẫy, cho dù Hill không biết tên Hannibal thì cũng không thể không biết tên Holmes. Huyền thoại trong văn học trinh thám, khắc tinh giới phạm tội, kinh điển trong những câu chuyện phá án.

Chẳng qua, chưa từng nghe nói Holmes là một người như vậy... Không phải nói đó là một quý ngài Anh quốc thủ vững chính nghĩa sao? Aiii, chờ một chút! Không phải Holmes là chuyện thời Victoria sao?

Một gã đặc vụ liên bang trước khi xuyên không chưa xem qua phim của BBC ngơ ngác.

Với lại, đã có Holmes, vậy bác sĩ Watson đi nơi nào?

Hill không hổ là nhà phân tích hành vi tội phạm ưu tú, cho dù trong lòng quay cuồng đủ loại giả thiết thì trên mặt vẫn bình tĩnh thông dong như cũ. Dù sao đây là người đã từng lừa được Hannibal, miễn cưỡng lừa gạt Holmes cũng không thành vấn đề.

“Cậu tự nhiên xuất hiện ở hiện trường, làm sao tôi tin cậu không phải đồng phạm, thậm chí có thể chính cậu là hung thủ?”

Sherlock bĩu môi chẳng đáng: “Rất rõ ràng. JTR quen thuộc kết cấu cơ thể người, thế nhưng cái gã người kế nghiệp này lại như người học chương trình sinh học trên mạng, ngay cả pháp y ngu ngốc không có chút chuyên nghiệp của mấy người cũng không đem thi thể biến thành cái dạng này nữa là, mà tôi tinh thông giải phẫu cơ thể người, chuyện này anh có thể tìm hiểu được.”

Nè, chuyện này đâu có giảm sự tình nghi của anh, tinh thông giải phẫu cơ thể người căn bản không phải là chuyện tốt biết không?!

Quả nhiên, lông mi Lestrade nhướn dựng cả lên, Sherlock vẫn lộ ra cái nụ cười giả đến không thể giả hơn: “Đương nhiên, tôi còn có chứng cứ ngoại phạm, tối hôm qua tôi tham gia hoạt động ấu dả của xã hội đen địa phương, tất cả mọi người có thể làm chứng.”

Hill bưng kín mặt, được rồi đó, anh đừng nói gì thì tốt hơn.

Ngay khi mọi chuyện đi vào con đường hết cách cứu chữa, rốt cục có người xuất hiện ngăn cơn sóng dữ.

“Thám trưởng Lestrade, điện thoại của cục trưởng!” Có cảnh sát hô.

Lestrade chỉ có thể tạm thời buông tha Sherlock, ra khỏi phòng thẩm vấn, trước khi đi còn không quên dặn Donovan coi chừng đối phương.

Hill thấy Sherlock đột nhiên biến sắc, miệng lầu bầu “Đồ mập chết tiệt”, “Nhiều chuyện”,.... sau đó im miệng không nói nữa. Lestrade vừa đi, anh ta liền bắt động, ngồi xuống ghế, im re không nói tiếng nào.

“Thật sự là lời biện hộ khiến người ta khó quên.” Hill nhin không được cười rộ lên, hẳn nhờ Donovan đem tư liệu chuyển vào đây, đương nhiên còn có bằng chứng và các thứ khác.

“Thế nhưng...” Donovan hiển nhiên không tán thành.

“Anh ta không phải hung thủ, hơn nữa, lời anh ta nói cũng có lý, hiện tại, bắt hung thủ mới là việc cấp bách, bằng không các cô đã không mời tôi làm cố vấn.” Hill ôn hòa giải thích: “Có lẽ ngài Holmes đây có thể giúp được.”

Sherlock nghe vậy nhanh chóng nhìn hẳn một cái, sau đó dời đường nhìn, không nói gì thêm như trước.

“Cha mẹ chết sớm, không có vợ con, quan hệ xã hội tốt, nhưng ở chung với sếp không tốt.” Có vài người là điển hình của việc không mở miệng thì còn ổn, vừa mở miệng ra là khiến người ta muốn đập, tục xưng miệng quạ.

Ở điểm này, so với Sherlock, Hannibal quả thực đáng yêu như thiên sứ.

“How?” Hill hỏi, tuy rằng hẳn đã từng nghe qua cách suy diễn cơ bản của Holmes, thế nhưng đọc sách và xem trong thực tế vẫn có cảm nhận bất đồng, hơn nữa còn là áp dụng trên người mình, quả thật làm Hill hiếu kỳ không ngớt.

“Obviously!” Sherlock lộ ra vẻ đắc ý như con nít, giọng nói mang hơi hướng xem thường, tốc độ nói chẳng khác tên bắn mà phun từ: “Cha mẹ lúc nào cũng tặng cho con cái một số món đồ, vòng cổ, đồng hồ đeo tay, đây là tượng trưng cho tình thân, anh là người coi trọng tình cảm cá nhân, bằng không anh sẽ không sử dụng cái móc trang trí điện thoại di động rườm rà mà đồng nghiệp tặng như vậy, anh giữ thứ đồ đồng nghiệp tặng nhưng lại không có đồ của cha mẹ tặng, nói rõ họ đã chết sớm, căn bản chưa kịp mua cho anh.”

“Nước hoa trên người anh là nước hoa Pháp dạng nhẹ, là mùi hương rất được nam giới thành đạt giàu có yêu thích, không giống như là thứ mà phụ nữ hay trẻ con sẽ chọn cho anh, ngay cả trang phục trên người của anh, ngăn nắp sạch sẽ lại giản đơn, nói rõ anh còn độc thân, đồng thời từ nhỏ đã biết chăm sóc bản thân.”

“Quan hệ xã hội tốt? Đương nhiên, móc điện thoại di động kia tuy rằng rườm rà hơn nữa không đẹp thế nhưng chất liệu kim loại lại rất đắt, chỉ có bạn tốt mới có thể bỏ tiền mua quà quý như vậy, mà người này đồng thời cũng là đồng nghiệp của anh. Còn nước hoa, nhãn hiệu này nhất định không phải anh chọn, hơn nữa giá trị vô cùng xa xỉ. Cho nên, anh rất được yêu quý.”

“Về phần sếp anh không thích anh thì càng thêm đơn giản, tuy Scotland Yard mời FBI làm cố vấn nhưng nếu như thành công công lao không phải của anh, còn thất bại thế nào cũng khiến Scotland Yard bất mãn. Loại chuyện phật lòng này lại đưa cho anh, nói rõ sếp anh có bất mãn với anh.”

Sherlock nói hết một hơi, rồi im lặng không nói thêm gì, chỉ để mặt Donovan tròn tròn mắt nhìn rồi anh ta đắc ý nhìn về phía Hill.

“Well, không thể không nói, đúng cả.” Hill bùi ngùi: “Cảnh sát Donovan, hiện tại cô có thể tin tưởng ngài Holmes đây sẽ giúp chúng ta phá án rồi chứ?”

“Với lại, cuối cùng công lao thuộc về ai, tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ làm tốt việc của mình mà thôi, ngài Holmes ạ.” Hill nói tiếp: “Nếu có khả năng, tôi sẽ cố gắng hết sức khuyên thám trưởng Lestrade cho phép.”

Không hổ là Holmes, lúc này Hill tin tưởng hẳn đã gặp được Sherlock Holmes trong truyền thuyết mà không phải một gã trùng tên trùng họ nào đó. Mặc kệ tính tình Holmes trở nên cổ quái thế nào, ngay cả thời đại cũng thay đổi, chỉ cần cách suy diễn cơ bản không có đổi, anh ta vẫn là Holmes.

Nếu như là lần đầu xuyên không, Hill đại khái sẽ vì gặp thần tượng mà nhiệt tình không gì sánh được cả ngày vây quanh Sherlock. Chẳng qua, luân hồi ba đời, hẳn đã sớm rèn luyện ra được sự trầm ổn thông dong dù bất kể hoàn cảnh nào. Dù rất có thiện cảm với Holmes, hẳn vẫn có thể khống chế bản thân xem anh ta như một thám tử ưu tú bình thường mà thôi.

Hill xem hồ sơ một chút, Sherlock có cách suy diễn cơ bản, hẳn cũng có kỹ năng phân tích hành vi, cho dù Sherlock cũng không ôm thái độ ủng hộ việc phân tích hành vi nhưng anh ta còn chưa tự đại đến mức cho rằng chỉ có cách của mình mới là nhất, những thứ còn lại đều là rác rưởi. Cho nên, vị Holmes này chỉ “hừ” một tiếng rồi im miệng.

Donovan trở lại phòng còn không quên hung hăng trừng người này một cái. Sau đó, Sherlock miệng quạ rất không thức thời mà đem chuyện tình ái của cô với vài người đàn ông phun ra trước mặt mọi người.

Im miệng thì chết sao! Miệng quạ sẽ bị sét đánh đó biết không....

Hill nhin không được nghĩ tới Hannibal, nghĩ thầm nếu như Sherlock dám ở trước mặt Hannibal phun ra mấy chuyện bà tám của y. Chắc chắc, phỏng chừng Hannibal muốn làm thịt anh ta ngay tại chỗ luôn ấy chứ.

Hill mới vừa xem xong hồ sơ, thám trưởng Lestrade đã mang bộ mặt không thể tin nổi trở về trừng Sherlock một hồi rồi mới nói như chịu thua: “Cậu có thể đi rồi, cậu Holmes.”

Mặt Donovan lập tức vắn vẹo như táo bón lâu ngày, chẳng qua cô nhìn ra được tâm tình sếp mình không tốt, nhưng thông minh không nói gì, nhưng thật ra Sherlock, dường như hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí xung quanh.

“Đi? Hoàn toàn không cần đi, theo cách suy lý của tôi, chúng ta đã đến rất gần hung thủ rồi, chỉ cần tìm được điểm cuối, tôi muốn đến nhà nạn nhân để xem!”

“What?!” Thám trưởng Lestrade dường như bị chọc giận, y không khách khí với Sherlock nữa: “Look, tôi không quan tâm cậu có ô dù ra sao, cũng không quan tâm cục trưởng có gọi điện bảo tôi thả cậu ra hay không. Nếu cậu còn chọc tức tôi, tôi sẽ đưa cậu vào phòng giam nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng!”

Sherlock lập tức nói: “Trông chờ vào mấy bộ não nhỏ xíu của các anh thì vĩnh viễn cũng không bắt được hung thủ, anh vừa lên làm thám trưởng Scotland Yard chưa đến một năm, vợ anh bởi anh...”

“Câm miệng, anh Holmes.” Hill quả đoán chặn họng Sherlock, nếu anh ta thật đem vợ Lestrade ra mà nói, thì anh ta hoàn toàn dừng nghĩ đến chuyện tham gia vào vụ án này nữa.

Nhưng cho dù Sherlock còn chưa nói hết, thám trưởng Lestrade đã tức tới mức thở phì phò không ngừng.

“Thám trưởng Lestrade, theo lý thuyết tôi chỉ là cố vấn, không có tư cách tham gia vào sắp xếp nội bộ Scotland Yard. Thế nhưng, anh Holmes đây quả thật không có ác ý, anh ta cũng có khả năng giúp chúng ta bắt được hung thủ.” Hill ôn hòa giải thích, “Tôi vừa xem xong hồ sơ, unsub (1) có một loại bình tĩnh và cuồng nhiệt khó hiểu, tôi đoán gã cuồng nhiệt vì Jack the Ripper, thế nhưng kế hoạch giết người lại rất tốt, trong quá trình hành động cũng rất bình tĩnh.”

“Người chúng ta đối phó chính là một tên giết người hàng loạt IQ cao phản xã hội, gã rất nguy hiểm, hơn nữa tuyệt đối sẽ không chấm dứt giết người, mất một phút đồng hồ cũng sẽ khiến dân chúng London nguy hiểm một phút, không ai muốn thấy thêm một thi thể nữa bị vứt ở trên đường cái cả.”

“Cậu ta có thể giúp chúng ta?” Lestrade là một thám trưởng có trách nhiệm, hơn nữa cũng biết cách biến báo.

Hill gật đầu: “Tôi tin như thế, nhưng đó chỉ là ý kiến của tôi.”

Lestrade nhìn Sherlock, nói thật, có thể khiến cục trưởng gọi điện yêu cầu thả người, nói rõ ít nhất Sherlock không phải đồng phạm của gã giết người hàng loạt kia. Y cũng chỉ xem anh ta như một tên con ông cháu cha quyền quý thích dương dương tự đắc, không có việc gì đi tìm việc mà thôi.

“All right!” Cuối cùng, thám trưởng Lestrade thoái nhượng, “Mong rằng tôi sẽ không hối hận vì quyết định này.”

Nói xong, y xoay người đi gặp các cảnh sát khác, y cũng không ngờ đến mức đem tất cả cuộc lên người một kẻ không rõ lai lịch, trong thời khắc quan trọng ngày, y đương nhiên tin tưởng cảnh sát của mình hơn.

Hill nhìn bóng lưng của Lestrade mà gật đầu, lương thiện, chính trực, biết biến báo nhưng cũng đủ lý trí cẩn thận.

“Bây giờ, đến nhà nạn nhân!” Sherlock nói ngắn gọn.

Hill cũng muốn đến đó nhìn một cái, hắn đã có hướng suy nghĩ cơ bản sau khi xem hồ sơ, còn lại chính là đi nghiệm chứng nó. Nói thật, tuy rằng gã hung thủ tự nhận là Jack the Ripper II, thậm chí cho rằng mình đã sớm vượt mặt Jack the Ripper, thế nhưng thực tế, gã còn kém xa vị đàn anh cách đây mấy trăm năm trước nhiều.

#

Ngay khi Sherlock như làm ảo thuật móc ra giấy chứng nhận cảnh sát của Lestrade thì Hill trầm mặc một lúc rồi thả lại cánh tay đang muốn móc ra giấy chứng nhận FBI của mình về chỗ cũ.

Người nhà nạn nhân rất đau buồn, trên thực tế, cảnh sát Scotland Yard đã sớm lật tung phòng các cô gái gặp nạn để tìm chút đầu mối báo thù giải oan cho các cô, đáng tiếc, không phát hiện gì.

Hung thủ giống như lựa chọn nạn nhân ngẫu nhiên mà lạm sát kẻ vô tội, các cô gái này không liên hệ gì đến nhau.

“Chỉ để phòng ngừa mà thôi, chúng tôi cần nhìn lại một chút.” Hill dịu dàng giải thích cho người nhà người bị hại đang khóc không thành tiếng, sau đó nhìn thấy Sherlock nhẹ nhàng như động vật họ nhà mèo lên lên lầu. “Nếu như ông không ngại, tôi muốn cùng đồng nghiệp lên phòng nhìn một chút.”

Hắn theo Sherlock vào phòng cô gái bị hại, những cô gái bị giết chỉ khoảng 18 đến 20 tuổi, khác với những cô gái đứng đường mà Jack the Ripper từng lấy làm mục tiêu, những nạn nhân này đều là các cô gái ngoan ngoãn trong mắt mọi người. Thế nhưng cùng cách thức giết hại, mổ bụng, ruột vắt lên vai, thậm chí ngay cả khăn lụa trên cổ cũng giống.

Đây là tái hiện vụ giết người cách đây trăm năm trước trong thời hiện đại.

“Mọi người ai cũng có bí mật của mình.” Hill trầm tĩnh nói, “Cho dù là người tốt nhất trong lòng mọi người.”

Sherlock không thèm phản ứng hắn, anh chỉ đảo vòng quanh mọi ngõ ngách trong gian phòng, thậm chí ngay cả hóa đơn thanh toán đồ ăn đặt mua cũng không buông tha, lật tung hết mọi thứ.

“Đi nhà tiếp theo.” Anh ta liếc mắt nói, mà Hill hoàn toàn không phản đối.

Hết chương 17

(1) Unsub: Được dùng để diễn tả những sự vật hay con người đáng ngờ trong ngành điều tra tội phạm. Cụm từ này thường được dùng để ám chỉ kẻ bị tình nghi trong những vụ án đặc biệt. Đây là cụm từ chuyên

ngành trong ngành tội phạm học.

Kaori: Thảo nào Donovan và Anderson không ưa nổi Sherlock. Lần đầu gặp nhau mà đã chơi sốc rồi!

Thật muốn nhìn thấy cảnh Sherlock gặp Hannibal quá. Nhưng nếu gặp thật thì có còn truyện gì để coi nữa không đây, Sherlock chắc sẽ lật mặt Hannibal ngay lập tức.

18. Chương 18: Bại Lộ

Tổng cộng đi ba nhà, toàn bộ chỉ trong vòng một buổi trưa.

“Tôi đói bụng, anh có muốn ăn gì không, anh Holmes?” Hill lễ phép hỏi.

“Tôi không ăn trong lúc làm việc.” Sherlock rất không nể tình phũ quyết, anh dường như có ý gì, đang tự hỏi làm thế nào để thực hiện, sau đó anh chú ý đến đường nhìn của Hill.

“Tôi có việc cần làm, món ăn ở quán gần góc đường đó cũng được.” Sherlock khó có được mà khách sáo một lần, rồi sau đó nở một nụ cười giả tạo thường xuất hiện trước mỗi lần anh ta gây sự.

Hill nheo mắt, không nói gì, chỉ đành tạm biệt đối phương. Đây là Holmes, Holmes tiếng tăm lừng lẫy, không có gì để hắn phải quan tâm cả, huống chi bây giờ đang là buổi trưa, đối với phân tích hành vi unsub mà nói, cơm nước xong rồi trở về nói với thám trưởng Lestrade cũng không muộn.

Ít nhất trước ngày mai, hung thủ sẽ không hành động đâu.

Hắn đi vào quán ăn, gọi một phần cá tuyết, chậm rãi lau bộ đồ ăn của mình. Hắn đã không nhớ rõ bao nhiêu năm trôi qua kể từ khi hắn ngồi trong một quán ăn nhỏ, cầm dao nĩa ăn cơm trưa, nhìn qua cánh cửa sổ thủy tinh nhìn cảnh đường phố London đầy sương mù, xa xa nghe tiếng vó ngựa lộc cộc bước trên đường, nhìn đám trẻ lang thang vây quanh đôi quý ngài quý cô nhẹ dạ, cầu họ cho chúng chút bố thí, để rồi sau có được vài đồng bạc sẽ lại như thủy triều mà tản ra. Cũng có khi chúng sẽ bị cảnh sát Scotland Yard cầm côn đuổi đi, thời đại đó, phân chia giai cấp rất rạch ròi, Scotland Yard đương nhiên chỉ phục vụ cho các công dân danh giá, đối với bọn ăn xin trên đường, trẻ lang thang và những cô gái đứng đường thì chẳng cần gì khách sáo.

Nếu như không có Jack the Ripper làm mọi việc trở nên kịch tính khiến lòng người hoảng sợ, rồi còn khiêu khích Scotland Yard, thậm chí kinh động nữ hoàng Victoria, Scotland Yard căn bản sẽ không quan tâm chuyện mấy cô gái đứng đường bị giết chết.

Cảnh còn người mất, dấu vết dù sâu đậm bao nhiêu cũng không thể lưu lại ký ức bao lâu trên thành phố này. Cho dù năm xưa Jack the Ripper từng làm cho toàn bộ London đứng ngồi không yên thì chẳng qua

vài trăm năm, nơi này đã quên mất gã sát thủ kia, đến tận khi gã kể nghiệp...

“Đã lâu không gặp, Hill.” Giọng nói không nên xuất hiện ở chỗ này vang lên, đẩy Hill ra khỏi hồi ức.

Mái tóc vàng nhạt được chải chuốt gọn gàng, đôi mắt nâu nhìn không ra tình cảm, tuy rằng khóe miệng vẫn giữ nụ cười lễ nghĩa thường trực nhưng Hill cảm nhận được một loại nguy hiểm, sát ý Hannibal mặc dù có che giấu nhưng vẫn lộ ra.

Y muốn giết hẳn? Vì sao? Không phải nói chuyện Hannibal giết người có gì kỳ quái, chỉ là chuyện này có chút đột nhiên.

Hill giật mình sửng sốt, trong lúc nhất thời đầu óc còn đang tự hỏi chuyện vụ án, chưa phản ứng kịp.

“Cậu dùng nước hoa tôi tặng? Mùi cuối cùng cũng không còn nồng nữa.” Hannibal ngồi xuống vị trí đối diện Hill, khóe miệng hơi nhếch lên, ôn hòa cười nói.

...

Chết tiệt! Hẳn đổi nước hoa! Lúc này Hill mới triệt để lôi mình ra khỏi vụ án New Jack the Ripper, sau đó nhớ tới khi mình tới Anh quốc làm cố vấn thì đã đổi sang dùng nước hoa Hannibal tặng, loại nước hoa dành cho nam mùi rất nhẹ, ổn trọng mà trang nhã, thế nhưng lại không thể che giấu được mùi của bản thân.

Hannibal là một thợ săn, và khứu giác là thứ mà y tự hào.

Well, Hill nhận không được thở dài trong lòng, thân phận của mình bại lộ rồi, Hannibal đã biết người đưa y ra khỏi ngõ nhỏ trước kia là mình. Nói không dễ nghe một chút, có khi y sẽ cảm thấy mấy tháng vừa rồi là mình lấy y ra đùa giỡn.

Cũng khó trách Hannibal tức giận, bị người lừa lâu như vậy, đổi thành Hill cũng sẽ thẹn quá hoá giận, khó có được Hannibal còn có thể giữ vẻ bình tĩnh thân mật như thế.

“Sao anh lại đến Anh quốc?” Hill cắt tiếp miếng cá, hỏi.

“Hội giao lưu tâm lý học quốc tế, còn cậu?” Hannibal gọi bồi bàn, kêu một một ly vang đỏ nhưng không gọi món ăn.

“Scotland Yard mời tôi đến cố vấn, vụ án gần đây hẳn anh cũng nghe nói.”

“New Jack the Ripper? Có nghe tiếng.” Hannibal nhẹ gật đầu, lại hỏi: “Vụ án rất vương tay chân?”

“Chẳng qua là một gã bắt chước theo vụng về mà thôi, những kẻ giết người hàng loạt khó đối phó chẳng đáng việc bắt chước người khác, đương nhiên, ngẫu nhiên có hứng thú lại là chuyện khác.” Hill ăn được hai miếng ca rồi dừng lại.

Bồi bàn đem ly vang đỏ của Hannibal đến, y cầm lấy ly rượu, khẽ lắc nhẹ thân ly, đặt lên mũi ngửi.

“Anh có một khứu giác xuất sắc, Hannibal, điều này gây phiền phức người khác rất nhiều, nhưng nó quả thật không thể không tán thán.”

“Mỗi người đều có một mùi vị riêng của mình, độc nhất vô nhị, nhận biết chúng là một điều rất thú vị.”

“Vậy mùi vị của tôi thì sao?”

Hannibal nghe vậy chậm rãi nói: “Hưởng qua mới biết được.”

Y khẽ giơ ly rượu, như mời Hill, sau đó đem ly rượu đỏ sậm nuốt xuống cổ họng.

Hill nở nụ cười, hắn hỏi là mùi nhưng Hannibal lại trả lời bằng vị, xem ra y thật là cực giận rồi, thậm chí không thèm che giấu ý đồ đem hắn làm thành bữa tối nữa.

Sau đó, hai người không nói gì, chỉ chậm rãi thưởng thức món của mình, thanh toán tiền.

“Đi đến bờ sông Thames (1) một chút?” Hill hỏi.

Hannibal đồng ý, hai người đi ra bờ sông, vừa mới qua lễ Giáng Sinh mới một tháng, khí trời còn lạnh, gió thổi hơi ẩm lên bờ, trong không khí mang theo ướt át, nhưng không đến mức làm người ta không khỏe.

Bốn phía không có ai, đương nhiên, cũng sẽ không có mấy món đồ nghe lén gì cả, cho nên dù bọn họ có nói gì thì cũng không ai nghe được, lời của họ sẽ trở thành bí mật của hai người.

“Nếu đây không phải khu trung tâm London, lại đang là buổi trưa, phỏng chừng anh đã ra tay với tôi rồi.” Hill cười nói, “Tôi đoán được anh tức giận cái gì, Hannibal.”

“Về chuyện này, thật không có gì cần nói nhiều.” Ngữ khí Hannibal có chút đông cứng.

“Sinh tử đạo sức, anh giết tôi hoặc tôi giết anh, chuyện này thật không công bằng.”

“Uhm?”

“Anh thật sự muốn giết chết tôi còn tôi lại không thể xuống tay giết chết anh được. Huống chi, anh xem, anh là một tên giết người hàng loạt, cho dù giết thêm một người nữa cũng không ảnh hưởng đến hình phạt, còn tôi là đặc vụ FBI, cho dù giết anh, trong cục cũng sẽ không đơn giản tha cho tôi.”

“Đây là thế giới chẳng bao giờ công bằng cả, Hill.”

“Anh giết không được tôi.” Hill không cố ý khiêu khích, thế nhưng cái cách nói như giải bày sự thực đó quả thực đáng đánh.

Hannibal không trả lời, chẳng qua ánh mắt y tối lại cho thấy y đã nhận lời khiêu khích này rồi.

“Không có ích xúc phạm, thế nhưng anh có thể thử.” Hill tiếp tục nói: “Anh không phải người đầu tiên muốn giết tôi... Cho dù anh thành công, tử vong đối với tôi cũng không phải chuyện gì đáng sợ.”

“Đây không phải lần đầu tiên tôi muốn giết cậu, cho dù trước đây nhận thức của tôi đối với cậu vẫn chưa hoàn thiện, tôi cũng đã có ý muốn giết cậu rồi.” Hannibal nói.

“Vậy cái gì làm anh đổi ý?” Hill có phần kinh ngạc.

“Đối thủ cân tài cân sức không dễ tìm. Tôi cũng không phải người thích mạo hiểm, thế nhưng tôi hưởng thụ cuộc sống. Bình thản mãi chỉ làm cho cuộc sống biến thành đáng buồn, chẳng còn lạc thú đáng nói.”

“Vậy anh xem tôi như trò vui?” Hill vui vẻ: “Đã như vậy, anh không có lý do gì để tức giận, Hannibal, tôi không hề nghĩ đến lấy anh làm trò vui. Nguyên bản chỉ là một hiểu lầm, tôi chẳng bao giờ nghĩ đến việc đùa cợt anh.”

“Có lẽ cậu có một lý do để nói cho tôi.”

“Nếu như lần đầu tiên gặp mặt chúng ta đã biết nhau là người trong ngõ hẻm thì anh sẽ xử lý ra sao? Đương nhiên, anh tuyệt đối sẽ không để bí mật mình bị lộ, anh sẽ giết tôi.” Hill nói: “Mặc dù tôi không sợ thế nhưng tôi không muốn trêu vào phiền phức. Anh là người hưởng thụ cuộc sống, tôi là người vui với bình yên.”

“Người vui với bình yên sẽ không đem mình quảng vào nước xoáy.”

“Anh muốn hỏi tôi vì sao cứu anh? Ngày đó, tôi nhìn thấy anh... tôi xuyên qua ánh mắt của anh nhìn thấy thế giới kia.”

Hannibal nhìn về phía hắt.

“Một thế giới tôi đã từng sống, từng mất phương hướng.”

“Dù vậy...” Hannibal chậm rãi nói.

“Trận đấu của chúng ta là không thể tránh được.” Hill đi tới, “Thế nhưng, anh muốn giết tôi không có nghĩa anh không muốn xem tôi như bạn bè. Bác sĩ Lecter thân ái của tôi, điều này không mâu thuẫn.”

“Người bạn muốn giết chết mình.” Trong giọng nói của Hannibal nghe không ra đùa cợt.

“Đương nhiên, nếu là tình nhân thì càng thêm hoàn mỹ.” Hill nhin không được trêu chọc đối phương.

Hannibal và Hill ở chung vài lần, sau khi biết người kia là người trong ngõ hẻm, thế nào lại không rõ Hill là loại người gì chứ. Biết rõ đối phương đang đùa thì y còn để ý tới Hill mới là lạ.

“Hậu quả của việc nói dối quá nhiều là khi cậu nói thật không ai còn tin nữa đâu.” Hill lắc đầu, lại hỏi: “Với lại, lần này anh tới Anh quốc, thư ký của anh có đi cùng không, Gloria?”

Hannibal gật đầu nói: “Cô ấy có theo.”

“Đừng đụng đến cô ấy, tôi biết anh giết Miriam, tôi rất thích cô ấy, chuyện đó làm tôi rất thương tâm đấy.”

“Tôi cũng không muốn tổn thương cô ấy nhưng tôi theo bản năng bảo vệ mình, điều này không trách tôi được. Đặc vụ Crawford không nên để chim non bay một mình, dưới tình huống nó không thể tự bảo vệ mình.” Nhắc tới Miriam thì phải nói Hannibal ngay từ đầu chỉ muốn nhắm vào FBI và Crawford mà thôi.

“Đối với cái chết của Miriam, tôi rất tiếc, thế nhưng so với cô ấy, anh quan trọng hơn.” Ánh mặt trời chiếu qua tầng mây, rơi trên người cả hai, mái tóc vàng của Hannibal càng thêm óng ánh.

Hannibal lấp lững nhìn hắn, muốn y có phản ứng gì đối với lời tâm tình của Hill là chuyện không có khả năng.

“Anh có hứng thú với tôi không?” Hill nghiêng đầu hỏi.

“Cậu không phải người bạn đời lý tưởng của tôi.” Hannibal từ chối.

“Đó không phải vấn đề, anh biết mà.” Đối tượng cảm thấy hứng thú chưa hẳn sẽ là bạn đời trong lý tưởng, rất nhiều người bạn đời khác xa những gì đã tưởng tượng. Chẳng qua sự từ chối của Hannibal nằm trong dự liệu của Hill, cho tới bây giờ Hannibal vẫn không là đối tượng dễ động lòng, càng đừng nói yêu cầu đối phương nỗ lực tình cảm, giao ra chân tình.

Mà Hannibal rút cuộc có tim hay không còn phải bàn lại ấy chứ.

Hai người bọn họ tất sẽ có một hồi độ sức, cho nên Hill cũng không quan tâm việc có chọc tức Hannibal thêm nữa hay không, dù sao cũng đã tức sẵn rồi. Cho nên hắn kéo tay Hannibal, nghiêng đầu hôn lên.

Hannibal tránh được, chẳng qua Hill kiểm chế những nơi y có thể né tránh, dưới ban ngày ban mặt, hắn có thể lưu manh một chút nhưng Hannibal không thể thật sự giết người, mà muốn y kêu cứu thì lại không có khả năng.

Người có lo lắng sẽ bị vây ở hạ phong.

Thế nhưng Hill không có khả năng thật sự ép buộc Hannibal, điều này không liên quan đến giá trị vũ lực của ai mạnh hơn, mà là bọn họ đều coi khinh loại người phải ép buộc người khác. Nếu như có người cần đến ép buộc để giữ người khác thân mật với mình, thì đó mới là điều sỉ nhục lớn nhất đối với chính mình.

Cho nên Hill chỉ khẽ ấn lên môi đối phương một nụ hôn, vừa chạm đã rời đi, không lưu lại một vết tích gì.

Hắn nhìn đôi mắt nâu nhìn không ra vui buồn, khẽ nói: “Tôi đợi anh.”

Sau đó, hắn để lại y một mình, xoay người trở về Scotland Yard tìm thám trưởng Lestrade.

Hết chương 18

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hai người kia cứ chậm rãi mà rầy rà đi, a ha ha.

(1) Sông Thames (phát âm như là sông Thê-m) là con sông ở phía Nam nước Anh, nó là con sông quan trọng nhất ở Anh. Sông Thames là nguồn cung cấp nước chính cho London. Đoạn sông ngay phía dưới cầu London được gọi là Pool, và đoạn giữa cầu này và Blackwall được gọi là Port. Hai bên bờ được kè bao.

19. Chương 19: Anh Em Nhà Holmes

Muốn hỏi Hannibal có giận hay không, quả thật y giận.

Cho dù là ai, bị người khác đùa giỡn đến mấy tháng, bị che giấu như một thằng ngốc — người cần tìm biết bao lâu nay lại dùng một thân phận khác lượn qua lượn lại trước mặt bao nhiêu lần mà không biết, còn tiếp cận mình gần như thế... ai cũng không vui nổi.

Nhất là Hannibal, chưa có ai dám đùa giỡn với y như vậy, đương nhiên, dù có cũng trở thành món ăn hết cả rồi.

Hơn nữa Hannibal thích khống chế, khống chế người khác, khống chế sự việc, một ngày thế cục thoát ly khỏi sự khống chế của y, y sẽ bất an, cho dù không thể phủ nhận rằng y rất cường thế. Đó cũng là lý do, dù y phủ bên ngoài một cái áo khoác ôn hòa lễ phép thì mọi người vẫn nghĩ y là một người tác phong cứng rắn.

Cho nên mỗi khi giao phong với Hill, với việc lúc nào cũng mất quyền chủ đạo khiến y rất lo lắng và không vui. Nhất là sau khi Hill không còn gì phải che giấu nữa, loại tính cách thoát nhìn ôn hòa nhưng lại cực kỳ cứng rắn này khiến Hannibal nghĩ tất cả đều mất khống chế, rất không tốt.

Y không thích cảm giác này, vì thế càng đề phòng Hill hơn.

Đây không phải một tên dễ đối phó, Hannibal đương nhiên biết. Lại nói đến chuyện Hill có hứng thú với y, đây không phải lần đầu tiên y có người ái mộ, trong ba mươi sáu năm cuộc đời, người muốn lấy lòng cũng có, người muốn dây dưa quần quýt cũng có, người muốn ép buộc cũng có, thậm chí có người còn muốn nhốt y lại để chiếm hữu cho riêng mình cũng không hiếm.

Đương nhiên, người có can đảm làm thế đều phải trả một cái giá đắt.

Hill... không giống. Tuy rằng thể hiện ái mộ, nhưng hần chẳng bao giờ xum xoe, cũng không dây dưa, hay ép buộc, hai lần kia kỳ thực đều là y ngầm đồng ý.

Hannibal đối với dự vọng của cơ thể không có cảm nhận gì đặc biệt, thế nhưng y lại hiếu kỳ với Hill. Trên người mang theo hơi thở của thợ săn nhưng lại không phải thợ săn. Nội tâm hần không thể nhìn rõ, cho dù Hannibal am hiểu nhân tâm đến gần như hoàn mỹ thì cũng không thể nhận rõ hình dáng chân thực của Hill.

“Tôi xuyên thấu qua ánh mắt anh nhìn thấy thế giới kia.”

Hannibal khẽ nâng khóe miệng, nếu như không phải Hill có sức uy hiếp quá lớn, uy hiếp đến bản năng sinh tồn y thì có lẽ y đã kiên trì tiếp tục tiếp xúc Hill, hiểu Hill, nhìn được thế giới đó.

Chỉ là, bây giờ đã không còn khả năng nữa rồi, Hill phải chết, bí mật của y không thể bị lộ.

Trên thế giới, bí mật vĩnh viễn chính là bí mật mà chỉ mình mới biết, y không thể tin Hill, đối với y, tin tưởng là một chuyện quá khó khăn, đó là chưa nói đến sự nguy hiểm của Hill.

Mặc dù đáng tiếc, nhưng chuyện này cũng là bất đắc dĩ, tựa như y bất đắc dĩ phải giết thực tập sinh FBI đó vậy.

#

Hill ngồi taxi về Scotland Yard, đem phần phân tích tâm lý của mình nói cho thám trưởng Lestrade.

“Unsub khoảng 40 tuổi, làm nhân viên vệ sinh, có thể tự do ra vào khu vực bị phong tỏa mà không bị cảnh sát tuần tra chú ý. Gã rất bình thường, bình thường đến không dễ bị chú ý, thế nhưng gã hoàn thành tốt công việc của mình, mọi người chỉ có thể nói gã là người tốt, nhưng không nhớ nổi những tin tức về gã. Gã không được quan tâm, nhưng đây không phải nguyên nhân khiến gã phẫn nộ, ngược lại, gã rất bình tĩnh.”

“Hứng thú của gã với Jack the Ripper không phải mới đây, chìm đắm trong tư liệu về JTR một thời gian dài là nguyên nhân khiến gã từ từ sản sinh ảo giác, gã nghĩ mình chính là Jack the Ripper. Mà sự bỏ qua của mọi người trong hiện thực đã cổ vũ gã thoát ly thực tế. Cuối cùng, có người bóp cò, gã bắt đầu giết người, từ đó về sau, không còn cách cứu vãn.”

“Điểm then chốt là ai bóp cò súng, với lại, gã lựa chọn người bị hại như thế nào.”

“Trong nhà người bị hại, tôi phát hiện một việc, tất cả người bị hại đều là thành viên của một câu lạc bộ fan hâm mộ JTR, đồ trang trí trong nhà họ đều bố trí rất chi tiết theo một vụ án nào đó của JTR, trừ khi là người hiểu rõ về các vụ án của JTR ra, người bình thường sẽ không biết được chi tiết đó, đây cũng là vì sao cảnh sát không tìm được điểm giống nhau giữa các nạn nhân. Tôi nghĩ, mấy cô gái này cũng biết nhau cả.”

“Hiện tại không thể biết các cô gái này liên hệ với nhau như thế nào, tôi đề nghị điều tra toàn bộ nhân viên vệ sinh của London, sắp xếp chọn lọc, sau đó thẩm vấn. Thời gian của chúng ta cũng không ít, ngày hôm qua gã mới vừa gây án, tối thiểu trong hai ngày nữa, gã sẽ không động thủ.”

Cuối cùng, Hill bổ sung: “Chuyện này phải bí mật với truyền thông, tuyệt đối không thể kinh động unsub!”

Thám trưởng Lestrade gật đầu, chăm chú nghe, rồi hỏi lại: “Còn thằng cha tóc quăn đâu rồi?”

“Mr. Holmes?” Hill hỏi.

“Phải, không phải cậu ta đi với cậu kiểm tra gia đình người bị hại sao?”

.... Hắn có thể nói Sherlock kiểm tra xong thì không nói lấy một chữ rồi chạy mất đất không?

Chờ một chút!

Lúc đó hắn không để ý, sau đó gặp Hannibal xong thì không còn tâm tư nghĩ về Sherlock nữa. Giờ ngẫm lại, Sherlock nói có việc muốn làm... Lẽ nào anh ta đã phát hiện cách liên lạc của câu lạc bộ?

Hill cảm thấy đau đầu, kẻ tình nghi có khả năng ở trong câu lạc bộ, Sherlock cứ như vậy không nói một lời, lỗ mãng chạy tới đó sao? Hành động lỗ mãng như thế, anh ta có thể sống bình an tới bây giờ quả thực không dễ.

“Ai có số điện thoại của Mr. Sherlock Holmes?” Hill day day trán.

Cảnh sát Scotland sao lại có được điện thoại của Sherlock được, Hill tìm cách khác: “Thám trưởng Lestrade, nghĩ biện pháp liên hệ Mr. Holmes, cậu ta có khả năng biết câu lạc bộ ở đâu, thậm chí cậu ta đã chạy đến đó.

Mặt Lestrade méo mó: “Cậu ta đi một mình? Chết tiệt!”

Biết ngay thằng cha tóc quăn mặt dài đó thần kinh không bình thường mà — đây là tiếng lòng của thám trưởng. Đương nhiên, y không biết nhiều năm về sau, y sẽ phải thường xuyên gặp mặt thằng cha mặt dài tóc quăn thần kinh không bình thường đó dài dài, ngoài ra còn có Holmes lớn tuy thần kinh bình thường nhưng lại là một tên cuồng khổng chế.

“Tôi đi gọi điện thoại.” Lestrade là người tốt, cho nên y không thể bỏ mặt Sherlock trong nguy hiểm, y vội vã đi vào văn phòng gọi điện thoại cho cục trưởng.

Hill vẽ mặt đau khổ đợi trong văn phòng vài phút, thám trưởng Lestrade đi ra, sắc mặt vẫn xấu như cũ: “Ông ấy nói sẽ nhanh chóng liên hệ, cậu ta đi bao lâu rồi.”

“Trước giờ ăn, giờ đã qua 2 tiếng rồi.”

“Ôi, thượng đế ơi, nữ hoàng ơi!”

Lúc này, Donovan chạy tới: “Sếp, có người tìm, giấy chứng nhận cao cấp.”

Giấy chứng nhận cao cấp là một đại từ, chỉ nhân viên cao cấp của chính phủ, nhất là người trong hệ thống tư pháp và hệ thống an toàn, vì phòng người Bộ tình báo xảy ra xung đột với Scotland Yard, nên những người này thường được cấp một giấy chứng nhận màu đen, người Scotland Yard chỉ cần nhìn liền biết địa vị của đối phương, và biết đây là chuyện mà Scotland Yard không thể can thiệp vào.

Bởi vì những giấy chứng nhận này đều do tự tay nữ hoàng cấp, thân phận của họ bí mật nhất trong toàn quốc.

Người đàn ông trung niên bước vào mặc bộ suit ba mảnh màu đen, giày da sáng tới phản quang, trong tay cầm một cây dù vô cùng không phù hợp với tình hình, người hơi mập, nhưng khí thế khiếp người, mặt mang một nụ cười đặc biệt giả tạo của chính khách.

“Anh là ai?” Thám trưởng chính trực mặc kệ gã đàn ông có giấy chứng nhận hay không, y còn đang rầu rĩ về chuyện Sherlock.

“Tôi vì chuyện của em trai mà đến đây.” Người đàn ông mở miệng, giọng nói mang theo khẩu âm thượng lưu xã hội London, khéo đưa đẩy mà ưu mỹ.

Nếu hỏi Lestrade ghét loại người nào nhất, chính khách tuyệt đối đứng đầu, hơn nữa cầm cờ đỏ không thể vượt qua, cho nên y không thiện cảm gì với người này, giọng điệu cũng không khách sáo: “Bây giờ tôi đang có một vụ án nghiêm trọng cần giải quyết, nghe đây, tôi mặc kệ anh muốn nộp tiền bảo lãnh cho thằng ranh nào, tất cả sau rồi hãy nói! Giờ thằng đó ở Scotland Yard ngủ một đêm cũng không chết ai cả, còn vụ án trên tay tôi liên quan đến mạng nhiều người đấy, vậy nên đừng lấy thân phận ra mà uy hiếp tôi, biết không?”

Người đàn ông nọ cười, nụ cười mang theo chút nguy hiểm: “Tôi tên Mycroft Holmes, em trai tôi là Sherlock Holmes, thay mặt nó, tôi xin lỗi về những phiền phức đã gây ra.”

“What the.... Holmes?” Một Holmes nữa, lẽ nào thuộc tính di truyền của gia đình Holmes là khiến người ta ghét?

Chẳng qua, thám trưởng Lestrade còn nhớ y muốn đi tìm Sherlock, nếu người này là anh trai của Sherlock thì chắc biết cách liên lạc.

“Không biết Mr. Holmes em anh ở đâu?” Thám trưởng Lestrade hỏi.

Mycroft nhìn y một cái: “Quán cà phê Rono.” Người đàn ông gảy nhẹ cây dù trên tay, nói tiếp: “Chuyện của em tôi, tôi không tiện đứng ra, còn phải nhờ Scotland Yard nhiều.”

“Tôi sẽ không để người vô tội gặp chuyện không may trước mắt tôi, cho dù người đó có phải em anh hay không?” thám trưởng Lestrade nói.

#

Sherlock Holmes không dễ gặp chuyện không may như vậy.

Anh ta thành công tìm được phần tử phạm tội, đồng thời cực kỳ anh dũng mà độ sức với tên hung thủ thể hình tráng kiện hơn, làm vỡ nát một đồng ly, tách, đập bể vài cái ghế, cái bàn cũng không quên tính vào, dù sao cuối cùng cũng là anh trai anh ta trả tiền bồi thường.

Vạn hạnh là Sherlock thành công bắt được thủ phạm, tuy rằng bản thân bị thương không nhẹ. Chỉ là, điều này thành công chiếm được sự áy náy và cảm ơn từ Lestrade, y chân thành cảm ơn Sherlock, và sau khi nghe phân tích suy lý của Sherlock xong, y đồng ý sau này nếu có vụ án nào khó giải sẽ tìm anh để cố vấn.

Chuyện này rất cực vui về kết thúc, thế nhưng vụ án thì không như vậy, người quản lý câu lạc bộ nói, anh ta chưa gặp người sáng lập ra câu lạc bộ này lần nào, mà người đó có thể có được rất nhiều tư liệu về JTR như thế, rất có thể là hung thủ giấu mặt điều khiển tất cả của những vụ án kia. Dù vậy, sau khi sự việc phát sinh, đối phương tựa như bốc hơi khỏi mặt đất, cho dù là Sherlock cũng bất lực, chỉ có thể chờ người kia tự mình lộ mặt mà thôi.

Scotland Yard còn tìm được một lượng lớn tư liệu về JTR, thậm chí tư liệu còn tương tận hơn cả tư liệu của chính phủ. Tất cả được coi như tư liệu nghiên cứu quý giá mà bị đưa vào nhà bảo tàng lịch sử cho chuyên gia nghiên cứu.

Hill chỉ là cố vấn Scotland Yard mời tới, hẳn không có giấy phép mang súng ở Anh quốc, tự nhiên cũng không có cách nào chạy đi bắt hung thủ. Sau khi mọi thứ ổn định, Scotland Yard muốn vội vàng kết án, còn anh em nhà Holmes cần thảo luận một chút chuyện giữa nhà người ta với nhau, tiện thể đem Mr. Holmes em đi bệnh viện kiểm tra và điều trị vết thương.

Hill chỉ có thể tự mình kêu xe taxi trở về khách sạn.

Hắn mở đèn, bỏ áo khoác trên giường rồi lập tức nhanh chóng khom người, tránh được một cú đánh bất ngờ.

Không thể không nói, Hannibal làm việc rất có hiệu suất.

Hết chương 19

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vụ án này còn chưa xong đâu, big boss còn chưa lên sân khấu, cho nên kiếp trước của Hill còn phải chờ ít lâu sau mới viết ra, ít nhất cũng phải bồi dưỡng tình cảm giữa Hill với chú Bal nữa sau đó mới cho họ đối mặt big boss.

Chú Bal nhất định cảm thấy thú vị cho xem, O(_)O ha ha ~

20. Chương 20: Tập Kích

Phản ứng của Hannibal rất nhanh, ngay khi Hill phát hiện đợt tấn công đầu tiên, mũi dao của y đã nhanh chóng lần thứ hai tấn công vào cổ họng Hill. Đó là một con dao nhỏ mà sắc bén, cho dù dưới ánh đèn bàn mờ tối vẫn lóe lên hàn quang lạnh lẽo. Tay người cầm dao vô cùng mạnh mẽ mà ổn định, biết rõ từng bộ phận trên cơ thể con người, có thể cắt lìa da thịt con người dễ dàng như xăn bơ.

Một ngày bị Hannibal bắt được kế hoạch, thứ Hill phải trả giá chính là mạng sống của mình.

Hannibal thật sự muốn giết chết Hill, mỗi đòn đều là đòn hiểm chết người.

Mũi dao phát qua cổ Hill, một loại chất lỏng dính dính từ cổ hắn chảy xuống, Hill thuận thế bắt được cổ tay Hannibal, sức của hắn cũng không nhỏ, thế nhưng cũng chỉ có thể ngăn lại động tác của y, không thể cướp được vũ khí.

Hannibal trực tiếp lấy khuỷu tay thúc vào ngực Hill, Hill cảm thấy tức ngực vô cùng, trong miệng bắt đầu có vị ngọt tanh, cảm giác như xương sườn đã gãy lìa, hắn đau đến thất thần. Tay phải Hannibal giãy ra khỏi vòng kim, dao lại một lần nữa nhắm vào chỗ hiểm mà đánh, xé gió mà đi.

Hill lùi rồi lùi thêm một bước, thân dao găm vào vai hắn, sau đó, một tay hắn cầm lấy tay phải Hannibal, tay kia trực tiếp mò đến các đốt ngón tay của đối phương, giãy tiếp theo vặn trật khớp tay y.

Hannibal chỉ có thể buông dao, Hill không cầm lấy nó mà nghênh đón một đợt tấn công không vũ khí mới, cho dù không có dao, Hannibal cũng tuyệt đối không phải dễ đối phó, hơn nữa Hannibal tận lực tấn công phần vai bị thương, rồi còn muốn cầm lại con dao. Rất nhanh, bờ vai trên áo sơ mi trắng của Hill bắt đầu biến đỏ, con dao vẫn cắm ở đó.

Đương nhiên, tình hình của Hannibal cũng không tốt gì, Hill muốn mình còn sống thì chỉ có thể mạnh tay hơn với y. Cánh tay phải của Hannibal bị bẻ trật, cổ tay trái gãy xương, mấy đốt ngón tay bị tấn công nghiêm trọng.

“Well, còn muốn tiếp tục không? Tôi theo tới cùng.” Hill nở nụ cười, nhưng ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Tổ chất thân thể Hannibal so với tưởng tượng của hắn tốt hơn nhiều, có nhiều kinh nghiệm săn bắn hơn hẳn tưởng, nếu như Hill không sống hơn y hai cuộc đời, kinh nghiệm tích lũy phong phú hơn thì hắn đã sớm chết trong tay Hannibal.

Có thể nói, bây giờ, Hannibal vẫn chưa hoàn toàn thành thực, nếu cho y thêm thời gian, có lẽ năm sáu năm sau, thắng bại khó mà đoán được. Đáng tiếc, Hannibal lựa chọn tấn công lúc này...

Hill rút con dao từ trong vai ra, hoàn toàn không để ý tới máu chảy ra, con dao dính máu trong tay hắn tựa như có mạng sống, trở nên càng linh xảo, sắc bén. Nếu nói tới khả năng sử dụng dao, Hill chưa chắc đã kém hơn Hannibal.

Nếu có thể lựa chọn, hắn thật sự không muốn tổn thương đến đối phương, thế nhưng, thể lực của hắn đang hao dần, đối với Hill quanh năm chưa săn bắn lần nào mà nói, sức chịu đựng không thể so được Hannibal. Lúc này Hill mới bù ngùi cảm thấy mình quả thật thiếu khuyết vận động.

Phải tốc chiến tốc thắng, triệt để khiến Hannibal mất đi lực lượng phản kích.

Con dao trong tay Hill linh xảo tránh qua cổ Hannibal, lưu lại một vết máu trên mặt đối phương, mũi dao hướng về con mắt Hannibal. Nếu như y không tránh, mắt y cũng chỉ còn một con mà thôi.

Thế nhưng Hannibal không thoái nhượng, y tựa như một con dã thú thị huyết xông chuồng, mùi máu khiến y muốn chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, đây là cuộc chiến mà ai lui lại đầu tiên, người đó sẽ chết. Cho nên, y chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ một con mắt cũng phải giết chết Hill.

Hill chửi thề một tiếng, mũi dao vung văng dừng trước con ngươi của Hannibal. Sự dừng lại của hấn khiến Hannibal có cơ hội cơ hội phản kích. Hannibal nắm lấy đầu vai chảy máu, sau đó khuỷu tay tàn nhẫn mà thúc vào ngực hấn, vẫn vị trí cũ — xương sườn bảo vệ nội tạng vang lên tiếng rắc lạnh lạnh, Hill ới ra một búng máu.

Ai nhẹ dạ trước, người đó chết trước, hấn đã sớm biết quy tắc này, thế nhưng, đến cuối cùng cũng không nhẫn tâm giết y được.

Hill cảm thấy trước mắt tối sầm lại, quỳ trên giường, che ngực ho khan, sau đó ho ra từng khối máu. Hấn thấy Hannibal chậm rãi đi tới, sau đó dùng bàn tay còn hoàn hảo siết lấy cổ hấn.

Hill cười nói: “Anh dự định dùng một tay bóp chết tôi sao, tôi cũng không phải một cô gái trẻ đâu... khụ khụ.”

“Không.” Hannibal trầm tĩnh đáp, trong mắt y là màu máu đỏ tươi, thái độ vẫn bình tĩnh như cũ, y biết cánh tay mình đã bị thương nặng, siết không chết được Hill cho nên hấn cầm lấy con dao nhể nhại máu tươi trong tay Hill.

Hill khẽ chớp mắt: “Anh dự định giải thích như thế nào? Vết thương trên người anh?”

“Tôi gặp cướp.” Hannibal giải thích: “Mà cậu chỉ mất tích thôi, Hill.”

“Hannibal, anh có biết...” Hill cười đến hưng phấn, “Vì sao anh vẫn chưa ra tay? Nếu như anh ra tay mà không phải trả lời tôi... anh sẽ không thua.”

Hill nhanh chóng lấy tay chặn lại lưỡi dao Hannibal đâm tới, chịu đựng đau đớn vặn vẹo khớp cánh tay kia của Hannibal, sau đó cướp con dao, vứt ra xa.

“Cậu gãy xương sườn.” Hannibal nói.

“Vẫn chưa, my dear, chẳng qua quả thực sắp gãy.” Hill cởi cravat của mình trói chặt hai cánh tay đã vô lực của Hannibal, cột vào đầu giường.

“Đến khi cái xương gãy đâm vào trái tim của cậu, cậu sống không quá mười phút.”

“Nên lo cho anh trước đi, bác sĩ.”

Hannibal nghiêng đầu, khó có được kéo khóe miệng lộ ra một nụ cười tràn đầy bình tĩnh và ác ý: “Cậu sẽ giết tôi?”

Hill nhướn mày: “Anh thật là không sợ.”

“Cậu không định giết tôi, cuối cùng tôi sẽ giết cậu.” Đôi mắt Hannibal tối dần, giọng nói vẫn trầm tĩnh: “Không phải lần nào cậu cũng may mắn được như thế.”

“Anh nghĩ đây chỉ là may mắn thôi sao?” Hill cuối người, động tác cuồng dã thô bạo cởi quần áo đối phương.

“..” Nếu như còn không biết Hill định làm gì thì Hannibal thật sự chết đi cho rồi.

Hill chớp chớp mắt hỏi: “Well, bác sĩ, bây giờ anh đang nghĩ gì?”

“Bây giờ tôi không thể ngăn cậu được.” Giọng nói Hannibal tắc ngang trong cổ họng, bởi vì Hill đã cúi người ngậm lấy nhũ thủ của y, đầu lưỡi linh xảo mạnh mẽ gầy một cái.

Được rồi, y là một tên giết người hàng loạt, có lẽ cũng là một tên biến thái nhưng không có nghĩa y không có cảm giác.

Hill nghe được tiếng hít thở của Hannibal trên tóc mình, y tiếp tục nói “Tôi sẽ ghi nhớ chuyện này.”

“Vậy cũng tốt.” Hill mập mờ nói, tuy rằng hẳn biết điều Hannibal muốn nói chính là “Chúng ta chưa xong đâu!”

Đôi mắt nâu của Hannibal như biến thành màu đỏ sậm, khóe miệng băng lãnh tựa như trào phúng nhưng lại không phát ra lời nào.

Hill chỉ có thể thở dài, ngẩng đầu lên, trong lòng ngực nặng nề như bị đá đè, trong miệng toàn là mùi máu, hẳn ho hai tiếng: “Tôi hỏi anh, vì sao không ra tay ngay lập tức mà lại nói chuyện với tôi, vậy nên tôi có cơ hội phản kích. Hannibal, chính anh cũng biết vì sao mà.”

“Anh cũng không muốn giết tôi giống như anh nghĩ đâu.” Hill dịu dàng hôn lên khóe môi đối phương, giọng nói mang theo chút quý trọng hàm xúc. “Anh vẫn có thể tiếp tục giết tôi như anh luôn nghĩ, nhưng sau ngày hôm nay đã, tôi sẽ không tổ giác với FBI.”

“Tin tưởng chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả, Hill.” Hannibal nói như thế.

“Vậy không cần tin tôi, thế nhưng nói thật, tôi cũng không có thói quen ép buộc người khác, bác sĩ thân mến.” Hill dò xét: “Chẳng qua anh thật sự không muốn sao? Tôi nghĩ anh cũng không phải dạng cấm dục.”

Sau đó, Hill tiếp tục vô liêm sỉ nói: “Vội lại, Hannibal, nếu lúc tôi cùng anh lên giường, vì quá mức kích động mà xương sườn đâm vào trái tim chết, chẳng phải anh cũng giết được tôi đó sao, tuy rằng giết tôi ở trên giường.”

...

Cho nên, không làm vậy thì không phải chết, những lời này đúng với bất cứ ai.

Hannibal nở nụ cười, khoe miệng y vùng lên một nụ cười mà chẳng để bất cứ ai cảm thấy vui vẻ nổi, trái lại tiêu ý ấy làm người ta rợn gáy. Thái độ y càng thêm bình tĩnh, giọng nói càng thêm mềm nhẹ, tính nguy hiểm lại càng lớn, y nói: “Như vậy, Hill, thả tay tôi ra.”

Hill nhìn cặp mắt phẳng phất không thuộc về nhân loại ấy, thở dài, cởi cravat trên cổ tay của Hannibal.

“Giúp tôi bẻ lại khớp.” Hannibal nói thẳng.

“Anh làm thật à?”

Hannibal liếc mắt nhìn hấn, Hill lập tức không cốt khí dùng sức bẻ lại khớp cho đối phương. Hannibal nghỉ ngơi một chút, sau đó nhẹ nhàng nắm nắm tay, cảm nhận đau nhức trên các đốt ngón tay, sau đó cử động.

“Tôi có cảm giác mình sắp chết.” Hill nhẹ nhàng nói, không hề sợ hãi đem cái cổ mềm mại của mình gác lên đầu vai Hannibal, hô hấp phả lên trên da thịt y.

“Quả thực như vậy.” Hannibal không nhanh không chậm mà nói, “Nhưng không phải hôm nay.”

Tiếp tục đánh đối với ai cũng không tốt, hơn nữa Hannibal cũng đã nhìn ra, trong lúc này y quả thật hết cách với Hill. Đợi đến khi vết thương khỏi rồi chậm rãi tính khoản nợ này sau vậy.

Chẳng qua, bây giờ việc đầu tiên cần làm là khẳng định một việc, chuyện quan trọng nhất bây giờ là —

Đó chính là rốt cuộc hôm nay ai ở trên, ai làm chủ.

Hannibal là một tên cuồng khổng chế, ở phương diện nào đó, một ngày sự việc không còn trong khổng chế, y sẽ rất khó chịu. Đương nhiên, y rành nhất là khổng chế tâm hồn con người, chẳng qua nếu không khổng chế được, khổng chế thân thể cũng không sao.

Đến lúc này, y vẫn còn đang bồi hồi bên ngoài nội tâm của Hill, Hill tuyệt đối không phải loại người ý chí không kiên định đến mức để người xâm lấn vào cung điện tư duy của mình. Cho nên Hannibal lựa chọn giết hẳn cho xong chuyện, bất quá hiện tại thoát nhìn không dễ dàng.

Hill sẽ không thoái nhượng, Hannibal cũng nhìn ra được.

Cho nên trận tranh đấu thứ hai bắt đầu, so với máu tanh lạnh khốc trận trước, lần tranh đấu này vẫn máu tanh như cũ nhưng thiếu lạnh khốc, thêm một phần ám muội, thân thể giao triền tuy hai mà một, bầu không khí nhìn như phần hồng lại lặng lẽ trôi lên.

Hannibal đối với dự vọng thân thể không có ham mê, y đối với loại chuyện này có phần lạnh nhạt, nhưng không phải không có kinh nghiệm. Y đã từng đi qua rất nhiều quốc gia châu Âu, cũng từng thưởng thức qua vũ nữ, gái phong trần ở các làng chơi. Các cô có những phục vụ đặc sắc khiến y phải mở rộng tầm mắt. Còn đàn ông? Tự nhiên cũng đã từng ném thử vài thiếu niên mềm mại khi hiếu kỳ, nhưng không có gì đặc biệt thích hay chán ghét.

Chỉ bất quá, y chưa bao giờ ở mặt dưới, chưa bao giờ để người khác xâm lấn mình, như thế quá mức thân mật và phơi bày bản thân.

Bọn họ nhiệt liệt hôn môi, trong miệng hai người đều có mùi máu tươi, thể nhưng mang theo khát cầu cùng đầu lưỡi đầy máu vuốt ve khoang miệng, hàm răng nhau, mang đến tê dại và tiếng than khẽ khàng.

Hannibal chìm đắm trong mùi ngọt của máu, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt theo trò chơi truy đuổi, thời thời khắc khắc đối chọi với nhau.

Tay Hill vỗ về Hannibal, thân thể mang theo vết thương không trơn nhẵn mịn màng như thân thể thiếu niên trẻ tuổi, vóc người Hannibal mạnh mẽ, trắng quá mức tới gần tái nhợt, rồi lại mềm dẻo hữu lực.

Những thiếu niên trẻ trung chỉ giống như món thịt xay, thích hợp cho trẻ con và người già thưởng thức. Còn Hannibal như món thịt bò tươi, chẳng qua muốn ăn cần phải có sức khỏe và một hệ tiêu hóa siêu cường.

Hannibal đối với bàn tay linh hoạt và gian xảo của Hill có phần bất mãn, y giữ chặt vai Hill, khiến máu chảy ra càng nhiều hơn.

“Như thế là phạm quy, Hannibal, anh không phải đang tra tấn...” Hill ngay cả lông mày cũng không nhăn, hiển nhiên hormone trong cơ thể đang tiết ra khiến hắn quên đi thống khổ của thân xác, người ta thường gọi đó là tình trạng thượng não.

“Tôi thật muốn cắn đứt cổ cậu.” Hannibal nói một câu, chẳng biết là oán giận hay cảnh cáo.

Hill nghe xong trái lại nở nụ cười, lồng ngực rung động kéo theo thân thể hai người.

“Vinh hạnh của tôi, nữ vương điện hạ, anh muốn ăn tôi sao, vậy xin mời.” Hill dịu dàng nói, Hannibal cảm nhận được đại thể đã mất hết sức cũng chẳng thèm nhúc nhích, buông bỏ phản kháng, trái lại lưỡi biếng chờ Hill hầu hạ.

21. Chương 21: Đừng Gây Chú Ý ~~

#

Bác sĩ nhìn hai người đàn ông đang đứng trước mặt mình chẳng khác gì mới vừa bước ra từ hiện trường án mạng, nghe họ khẳng định rằng đây chỉ đơn giản là thú vui tình ái của họ.

Vị bác sĩ ca tối London kia hồ nghi nhìn hai người một cái, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Tôi biết tôi không có tư cách nói, nhưng, tốt xấu cũng một vừa hai phải thôi.”

Anh quốc tuy rằng không phải quốc gia tiết tháo rốt sạch sành sanh như Đan Mạch (1), dân phong cũng rất thoát, đối với người có sở thích SM không kỳ thị, vị bác sĩ này cũng từng gặp vài ca bệnh giống vậy.

Thế nhưng chơi đến mất nửa cái mạng thì chưa từng thấy, đây là lần đầu tiên.

Thương thế Hannibal còn đỡ, uống thuốc chích vài mũi, tỉnh dương một chút là ổn. Thế nhưng Hill thì tương đối thâm hiểm, chụp X-quang xong mới phát hiện ra một thanh xương sườn xuất hiện vết rạn, tuy rằng chưa gãy thế nhưng cũng rất nguy hiểm.

“Chúng tôi đề nghị phẫu thuật.” Bác sĩ nói.

Hill cười khổ nói với Hannibal: “Anh nói xem, tôi phải giải thích với Crawford thế nào về việc tôi phải vào viện phẫu thuật đây chứ? Anh ra tay nặng quá đó.”

Hannibal không để ý tới hắn, y vốn định giết Hill, ra tay sao không nặng được chứ?

#

Hill nằm một mình trong bệnh viện tĩnh dưỡng chờ phẫu thuật, sau đó vẽ mặt đau khổ dự định viết đơn xin nghỉ phép cho Crawford, lý do đương nhiên không thể nói vì lăn lộn trên giường quá kịch liệt mà bị ép vào bệnh viện phẫu thuật được. Hắn đương nhiên phải viết khác đi, hơn nữa còn cường điệu nói từ khi mình vào FBI cho đến nay đã hơn năm năm chưa từng nghỉ phép ngày nào, mà còn phải tăng ca!

Hắn mặc kệ Crawford thấy đơn xong sẽ có phản ứng gì, trực tiếp gửi bưu điện thẳng tới chỗ ông.

Hannibal đã đi sớm, y chỉ bị ngoại thương, nên không cần nằm viện, mà chính y cũng có thể tự băng bó vết thương cho mình được. Huống hồ y còn có hội giao lưu tâm lý học cần phải đi, chẳng qua nhờ phúc Hill, y chỉ có thể mặc áo cổ cao, khuy áo sơmi gài đến nút trên cùng, mặc áo ba-đờ-xuy còn phải quấn khăn quàng cổ dày để che vết tích trên cổ.

Hơn nữa động tác của y cũng có chút chậm chạp, vết thương trên mặt rõ ràng vô cùng, điều này làm cho mấy học giả tâm lý học quen y nhìn y nhiều hơn bình thường, chẳng qua ai cũng thông minh không hỏi ra miệng.

Gloria có phần lo lắng Hannibal, chẳng qua đã bị Hannibal lấy cái cớ nào đó lừa qua, cuộc sống trong lúc nhất thời khôi phục bình thường. Thế nhưng dù cho Hill hay cả Hannibal đều nghĩ nước Anh chính là khắc tinh của họ.

Gloria mất tích, chính xác hơn, cô đã chết.

Không phải Hannibal ra tay, khi về gian phòng của mình trong khách sạn, thấy nó bị người khác đụng vào, rồi xem xét đầu mối để lại, Hannibal cũng biết Gloria dữ nhiều lành ít.

Trên địa giới Anh quốc, y bất tiện làm việc, huống chi y chỉ là bác sĩ tâm lý học đến dự hội nghị ở London. Y cũng không muốn đi báo cảnh sát, như vậy sẽ phải tiếp xúc cảnh sát London, y không muốn cảnh sát chú ý.

Sau đó, Hannibal vốn đã quăng người nào đó ra sau đầu rồi cuộc nhớ tới Hill, tốt xấu cũng là FBI, làm việc gì cũng tiện hơn mình, cũng không biết một tuần rồi, hẳn đã có thể xuống giường được chưa?

Lúc Hannibal đi tới bệnh viện vừa vặn gặp được thám trưởng Lestrade, vị thám trưởng tốt bụng này sau khi phá xong án mới nhớ tới phải đi cảm ơn sự giúp đỡ của Hill, hỏi ra thì mới biết Hill đã vào viện nằm.

Đối với lời hỏi thăm chân thành của thám trưởng Lestrade, gương mặt Hill càng thêm méo mó, hẳn do dự mà nói: “À, chỉ là gặp người quen, tính người đó không tốt cho nên không cần thận trọng vào tử.”

Lời nói dối này quả là lời nói dối sứt sẹo nhất trong ba cuộc đời của Hill. Quả nhiên, thám trưởng Lestrade nhú mày, chẳng qua dường như ý thức được chuyện này là chuyện riêng của người ta, hơn nữa liên quan đến quan hệ cá nhân nên Lestrade lập tức ngừng hỏi.

Hannibal tới phòng bệnh sau đó, y đại khái nghe được câu trả lời của Hill, chẳng qua khuôn mặt bình tĩnh của y không thể hiện cảm xúc, chỉ gật đầu chào Lestrade rồi nói với Hill: “Nghe nói mấy ngày trước cậu mới vừa giải phẫu xong, hồi phục tốt chứ?”

“Vị này chính là bác sĩ Lecter, bạn của tôi tại Mỹ, vị này chính là thám trưởng Lestrade của Scotland Yard.” Hill giới thiệu.

“Anh là bác sĩ?” Thám trưởng Lestrade bắt tay với Hannibal, hỏi.

“Tôi là bác sĩ tâm lý.” Hannibal trả lời.

“Giao lưu tâm lý học quốc tế, tôi có biết.” Thám trưởng Lestrade nhớ tới chuyên gia tâm lý học tổ chức ở London trong hai tuần, người tham gia hội nghị đều là tinh anh và chuyên gia trong nghề.

Chẳng qua, đường nhìn Lestrade nhìn không được lưu ý đến vết thương trên mặt Hannibal mãi, nghĩ đến người bạn mà Hill nói tới, rồi lại nhìn vết thương của hai người, trí tưởng tượng siêu việt của ngài thám trưởng lập tức viết nên một câu chuyện yêu hận tình thù vô cùng đặc sắc.

Thiệt muốn biết chuyện gì xảy ra, khụ, hơn nữa dường như mình đã biết nhiều lắm rồi, dù sao cũng là việc riêng của người ta. Thám trưởng chính trực tự nhủ như vậy, sau đó lại nhìn hai người, nghĩ thầm cái này thật đúng là tình cảm kịch liệt, lẽ nào phải nói không hổ là người Mỹ quá mức cởi mở sao? Hay là người Anh chúng ta tương đối rụt rè.

Hai đương sự ở đây đều là cao thủ phân tích tâm lý, nhìn nét mặt của Lestrade cũng đủ hiểu y đang nghĩ gì. Hannibal đương nhiên sẽ không biểu hiện tức giận ra mặt, y bình tĩnh giống như đương sự Lestrade tưởng tượng không phải y, mà Hill cũng chỉ là cười khở không ra tiếng.

“Aaaa, vậy hai người cứ chậm rãi trò chuyện, tôi chỉ tới thăm đặc vụ Noras chút thôi, có gì cần cứ liên lạc với tôi, ít nhiều gì nhờ cậu và Sherlock mà gã giết người đó mới bị bắt.” Thám trưởng sáng suốt rút lui, chẳng qua mới qua vài ngày mà người bị gọi là “tên khốn chết tiệt” đã biến thành “cậu Holmes” rồi biến thành “Sherlock” vậy?

Lestrade rời khỏi phòng bệnh, Hill mới hỏi: “Anh tìm tôi khẳng định là có chuyện, xảy ra chuyện gì vậy?”

22. Chương 22: Jim Bé Bỏ

Hannibal ngồi xuống cạnh giường bệnh, vắt chéo chân, thân thể thả lỏng như đang tán chuyện với bạn cũ: “Gloria đã xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì xảy ra?” Hill nhớ tới cô thư ký ngây thơ đó.

“Có người lục lọi trong phòng rồi bắt Gloria.” Hannibal bình tĩnh đáp.

“Mục tiêu của những người đó là anh?” Hill nhíu nhíu mày, lý trí kiến nghị: “Anh nên về nước thôi, Hannibal. London không phải địa bàn của anh.” trở về Maltimore an toàn hơn nhiều..

“Gloria là thư ký của tôi, với lại hội nghị còn một tuần nữa mới kết thúc, tôi không thể trở về được.”

“Anh không muốn báo cho Scotland Yard?”

“Để đường nhìn của cảnh sát quay hướng vào tôi không phải chuyện tốt.”

“Anh muốn tôi làm gì?” Hill nhìn về phía Hannibal, thấy vậy y nói: “Tôi mỗi ngày đều đi gặp bạn cũ, còn phải tham gia hội nghị giao lưu, hãy giúp tôi tìm Gloria.”

“Anh có nhớ tôi mới làm phẫu thuật không?” Hill cười nói, “Hơn nữa, vì sao tôi phải giúp anh? Đặc biệt là sau khi anh thiếu chút nữa đã giết chết tôi. Nếu tôi không được lợi gì cả, vì sao mang cái thân thương tật này mà giúp anh?”

Hannibal tự hỏi một chút, nhìn Hill: “Cậu muốn giao dịch gì với tôi?”

Hill lắc đầu: “Nói như vậy cũng đúng, thế nhưng tôi muốn hỏi anh chấp nhận trả thù lao thế nào cho tôi?”

Đôi mắt nâu Hannibal nhìn không ra vui giận gì, bình tĩnh nói: “Không bằng hỏi một câu, cậu muốn gì, Hill?”

“Đình chiến ba tháng?” Hill thở dài nói, “Tôi là FBI, tôi có công việc, còn là một công việc 24/7 không có ngày nghỉ, công bằng một chút đi, Hannibal, mỗi ngày đều phải đề phòng anh tới giết tôi thật mệt mỏi.”

“... Được.”

“Với lại... Hannibal, đêm đó thế nào?” Hill nghiêng đầu hỏi.

“Cậu hy vọng tôi trả lời thế nào?” Hannibal trầm giọng hỏi.

“Anh có từ chối lần thứ hai không?” Nè, trực tiếp quá đó!

“Nói đến vấn đề này.” Hannibal thay đổi tư thế, cúi người sát Hill đang nằm trên giường bệnh, “Tôi không từ chối giao dịch hợp lý, thế nhưng điều đó có nghĩa cậu được một tác lại muốn tiến một bước, tôi không ngại lật lọng.”

“Anh nghĩ muốn cái gì?” Hill hỏi ngược lại.

“Phá đi lá chắn tự duy của cậu, tôi muốn nhìn thấy não của cậu, linh hồn... của cậu.”

“Nói chung anh đều yêu cầu như vậy đối với bệnh nhân của mình sao?”

“Bệnh nhân bình thường không biết tôi là ai, bọn họ tin tưởng tôi, lá chắn tư duy cũng không đủ chắc chắn.” Hannibal lúc này khó có được nói vài câu thật, “Cậu có một lá chắn tư duy không gì phá nổi để ngăn chặn tôi đi vào. Cũng không phải tôi từng cố vấn tâm lý cho cậu, thế nhưng cậu căn bản là đùa cợt tôi, cậu là người đầu tiên làm như thế và cũng là người đầu tiên thành công.”

“Cho nên tôi càng muốn biết tư duy cậu như thế nào?”

Hill nở nụ cười: “Nếu như anh không thể nhìn thấy.”

Hannibal cũng nở nụ cười, lãnh khốc đáp: “Vậy tôi sẽ dùng phương pháp khác nhìn vào tim cậu.”

“Anh sẽ thấy, cho dù là dùng phương pháp nào, anh cuối cùng sẽ thấy.” Hill dịu dàng nói: “Đây là lời hứa của tôi đối với anh, Hannibal.”

Ánh mắt Hannibal lóe lên, rồi lập tức khôi phục thái độ trầm tĩnh.

“Nếu có người muốn đối phó anh, bọn họ không có khả năng thả anh đến tận bây giờ, nhất là khi thể lực anh vẫn chưa hồi phục.” Hill vòng lại chuyện chính, “Cho nên hơn 50% bọn họ nhằm vào Gloria, cô ấy hẳn đã không cẩn thận vướng vào chuyện gì rồi, thế nhưng tôi vẫn lo là...”

“Nếu như bọn họ không thể có được thứ họ muốn từ Gloria, họ sẽ tìm đến anh.”

“Tôi sẽ xử lý chuyện đó, cậu chỉ cần tìm kiếm Gloria là được.” Hannibal tràn ngập tự tin đối với bản thân.

“Đương nhiên.”

#

Không có Gloria, Hannibal vẫn duy trì cuộc sống bình thường mỗi ngày.

Sáng sớm tỉnh dậy ở khách sạn, ăn đồ ăn Anh quốc, tham gia các loại hội nghị nhỏ, ngẫu nhiên theo bạn bè ăn một bữa. Cho dù không có thư ký, y cũng có thể sắp xếp được cuộc sống của mình ngay ngắn rõ ràng.

À, đúng rồi, có khi y còn bớt thời gian đi viện bảo tàng xem triển lãm nghệ thuật.

Hannibal gặp Jim trong một cuộc triển lãm mặt nạ châu Âu, lúc đó, y đang xem một chiếc mặt nạ ma cà rồng bằng vàng, chiếc mặt nạ khéo léo ấy chỉ che được nửa gương mặt, răng nanh lại chiếm một phần ba

mặt nạ, bén nhọn băng lãnh, cho dù trải qua mấy trăm năm cũng tỏa ra hàn quang sắc bén.

“Mặt nạ hút máu trong truyền thuyết, thuộc về gia tộc ma cà rồng — di vật của gia tộc Francis. Khi gia chủ mất đi, họ sẽ đem mặt nạ mang lên mặt người mất, bỏ vào trong quan tài, để nó trong hầm ngầm tròn bảy ngày, có người từng tận mắt thấy sau bảy ngày ông chủ nhà biến thành ma cà rồng sống lại.” Một giọng nói ngả ngớn mang theo khẩu âm Ireland chen vào.

Hannibal quay đầu lại, một thanh niên mặc âu phục Westwood chậm rãi đi tới, gã ta có một khuôn mặt xem như đáng yêu, lại bởi vì ánh mắt hài hước và mái đầu xít keo chải chuốt cẩn thận mà trở nên chín chắn không ít. Trên mặt gã ta cho dù có che dấu vẫn hiện lên một vẻ điên cuồng phóng đảng mơ hồ.

Hannibal theo lễ phép mà nở một nụ cười ưu nhã, trong lòng lại nổi lên sự hiếu kỳ sung sướng.

“Truyền thuyết bao giờ cũng có phần thật cả, mặt nạ hút máu vào thời gia chủ Saatchi của gia tộc Francis, ông ta chết do bị hạ độc, vì che giấu tội ác, các bà vợ ông ta đã đeo mặt nạ lên thi thể rồi giấu nó vào hầm ngầm. Thế nhưng, có người hầu vì muốn ăn trộm mặt nạ vàng mà lén vào hầm ngầm, lúc người hầu đeo mặt nạ lên mặt, các bà vợ vô tình thấy được, sau đó cho rằng Saatchi sống lại, bởi vậy sợ hãi chạy đi. Người hầu cũng kinh hãi, gã ném lại mặt nạ đào tẩu, không ai biết thi thể Saatchi bị gã nhét vào thùng gỗ trong hầm ngầm, ai cũng nghĩ Saatchi biến thành ma cà rồng đi mất.” Hannibal chậm rãi nói, thanh niên nọ cũng vui vẻ đứng nghe.

“Các bà vợ của Saatchi lần lượt chết đi, mọi người đều tin rằng đó là do Saatchi trả thù. Còn chiếc mặt nạ kia vì truyền thuyết mà trở thành báu vật truyền đời trong gia tộc Francis.”

Thanh niên nở nụ cười, trong mắt lóe ra quang mang ác ý: “Quả thực như vậy, thế nhưng hậu duệ của Francis không biết tổ tiên họ không phải trở thành ma cà rồng mà bị phơi khô trong hầm ngầm. Thế nên bọn họ noi theo Saatchi, cũng hy vọng sau khi chết có thể trở thành Saatchi, đương nhiên đây là chuyện không có khả năng.”

“Vì ‘thức tỉnh’ mặt nạ, gia tộc Francis ra tay tàn sát dân thường, dùng máu tươi ngấm mặt nạ, hy vọng mặt nạ có thể lấy lại lực lượng thần kỳ, cuối cùng, bọn họ bị dân chúng nổi giận giết chết trong chính lâu đài của mình.”

Hannibal nói: “Sau đó, mọi người phát hiện thi thể của Saatchi ở hầm ngầm và thư tình mà tên người hầu viết cho nữ đầu bếp, bên trong là bí mật gã thám thính được từ các phu nhân, còn có kế hoạch trộm mặt nạ bỏ trốn với tình nhân.”

“Tất cả chỉ là hiểu lầm và âm mưu, gia tộc Francis đáng thương vì thế mà diệt vong.” Thanh niên vươn tay: “Jim Moriarty, rất vui khi được gặp anh.”

“Hannibal Lecter.” Hannibal bắt tay đối phương rồi tiếp tục nói: “Gia tộc Francis chết không phải vì mặt nạ mà vì dục vọng dơ bẩn, tà ác của mình.”

“Khát vọng sống lại sau khi chết, khát vọng có được sức mạnh của ma cà rồng và sự trường sinh.” Jim trào phúng: “Chiếc mặt nạ vàng kia đối với họ là sự trào phúng lớn nhất, gia tộc ngu xuẩn.”

“Bí mật của mặt nạ vàng hút máu vẫn chưa được giải hoàn toàn.” Hannibal nhìn về phía mặt nạ dữ tợn lóe ra ánh sáng tối tăm, tiếp tục nói: “Không ai có thể giải thích, các bà vợ của Saatchi rốt cục chết như thế nào.”

“Có người suy đoán là do sợ Saatchi trả thù, tự mình hủy mình; có người nói do hồn ma Saatchi trở về tìm họ báo thù; có người nói, người hầu đó không hề đào tẩu mà bị bắt diệt khẩu, nữ đầu bếp phần nộ hạ độc trong thức ăn của nữ chủ nhân, báo thù cho người yêu.” Jim nói tiếp, “Dù thế nào chăng nữa, chiếc mặt nạ đó đã nhiễm vô số máu người, điều này làm nó trở nên vô giá.”

Chiếc mặt nạ không mang sức mạnh ma cà rồng tà ác nào cả, nó chỉ ngưng tụ nội tâm đáng ghê tởm của nhân loại. Sự ghê tởm của Saatchi ngược đãi các bà vợ, sự ghê tởm của các bà vợ giết chồng đoạt tài sản, sự ghê tởm của gia tộc Francis vì trường sinh bất tử mà lạm sát dân thường. Nếu nói trong nó có phần nào dịu dàng đáng nói thì cũng chỉ có tình yêu giữa người hầu và nữ đầu bếp.

Bức thư tình quý giá cuối cùng bị thiêu hủy trong thế chiến II, đạn đạo của quân Đức đã phá hủy bảo tàng lưu giữ nó, vô số lịch sử trân quý cũng bị thiêu rụi, kể cả bức thư tình mang theo chân tình duy nhất trong câu chuyện kia nữa.

Tồn tại trân quý duy nhất cũng đã hủy trong tay nhân loại, chiến tranh cũng là kết quả của dục vọng, là sự ghê tởm của nhân tâm.

Phía sau vàng, là máu tươi nặng trĩu không thể khô, nhân loại vĩnh viễn đều không thoát được tội ác, người vô tội vĩnh viễn đều là những người phải đau đớn chết đi, người có cường quyền bị ngu xuẩn và tham lam che mờ hai mắt.

Nhân gian tức là địa ngục, xưa nay đã như vậy.

Theo Hannibal, tồn tại của chiếc mặt nạ đó chính là lời châm chọc sâu cay nhất đối với sự tham lam, ích kỷ của nhân loại.

“Anh rất hiểu về tác phẩm nghệ thuật.” Jim đánh vỡ sự trầm mặc của Hannibal.

“Chỉ là có đọc qua mà thôi.” Hannibal khiêm tốn.

Ánh mắt Jim trở nên sáng sủa, gã tựa như si mê nói: “Tôi thích nghệ thuật, chúng là những thứ tốt đẹp nhất. Lý tính thuần túy và sắc đẹp thuần túy không có gì quan trọng hơn cái này.”

Hai người tiếp tục xem các tác phẩm trong triển lãm rồi cùng nhau hàn huyên vài câu, Jim biết Hannibal là nhà tâm lý học tới London dự họp, mà Hannibal cũng biết Jim là nhà toán học, đương nhiên, nhà toán

học thuần túy mua không nổi âu phục Westwood.

Một gã phản xã hội điên cuồng mà lý trí, có thể cũng là phần tử phạm tội.

Hannibal lộ ra mỉm cười hứng thú, y thật không ngờ lại có thể gặp được một người thú vị như vậy ở London. Jim ngừng nói, quay đầu thấy nụ cười của Hannibal.

“Bác sĩ Lecter, thật vui khi được biết anh.” Gã cười để lộ hai cái răng nanh đáng yêu.

“Tôi cũng vậy, Jim.”

“Tôi có dự cảm, chúng ta sẽ còn gặp lại, tôi rất chờ mong ngày ấy, aaa, nói không chừng, sẽ nhanh thôi.” Jim đắc ý nói, ánh mắt phấn khởi cực kỳ.

Hannibal không trả lời, đôi mắt nâu bình tĩnh như nước.

23. Chương 23: Búp Bê Và Bữa Tối

Hill vẫn nghĩ hình tượng con gián đánh không chết chỉ dùng để hình dung loại người đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Thế nhưng, Sherlock đã đổi mới nhận thức cho hắn, vị này vài ngày trước còn cùng gã giết người hàng loạt độ sức đến độ vào viện nằm vài ngày vậy mà chẳng qua bao lâu đã vui vẻ lắc lư trước mặt hắn.

Vẫn tóc quăn, áo ba-đờ-xuy với thân hình thon dài, khăn quàng cổ màu xanh lam, đôi mắt tựa như loài bò sát.

Bọn họ gặp nhau tại một cửa hàng búp bê thủ công, mà nói cho cùng, búp bê với Sherlock? Chúng nó hợp nhau sao? Cửa hàng búp bê này rất lâu đời, các búp bê bên trong đều là hàng thủ công từng chút từng chút mài ra.

Chẳng qua, nếu loại búp bê này cứ nhìn chăm chăm vào bạn sẽ mang lại cảm giác âm trầm lạnh lẽo, nhất là khi rất nhiều con đều trừng trừng nhìn bạn như thế.

“Lại gặp nhau rồi, anh Holmes.” Hill chủ động chào hỏi.

Sherlock quay đầu lại, sau đó nheo nheo mắt, Hill lập tức có dự cảm bất tường—

“Hoặc trong lúc truy tìm một gã hung thủ nào đó, cậu bị cưỡng bức, hoặc người cậu thích là một người có sở thích SM, chẳng qua nói thật, nếu là cái sau, tôi khuyên cậu nên đổi người, bởi rất có khả năng hắn có nhân cách phản xã hội.”

“...” Đây, Sherlock, miệng cậu không qua một chút thì cậu chết sao?

“Well, tôi nói sai sao?” Sherlock cho rằng suy lý của bản thân đã sai, bao giờ cũng có thể sơ sót ở điểm nào đó.

“Tôi đối với người ấy rất thỏa mãn, cảm ơn.” Hill lại một lần nữa cảm tạ trời đất Hannibal chưa từng gặp Sherlock.

“Ông chủ tiệm đâu rồi?” Hill quả đoán thay đổi câu chuyện, nhấn chiếc chuông trên quầy hàng.

Sherlock cũng không nghĩ tới chuyện Hill và người yêu nữa, anh đang tìm ông chủ tiệm vì một vụ án: “Ông ta sẽ không đi ra.”

Nói xong câu đó, Sherlock tựa như nhanh nhẹn như một con vật họ nhà mèo, bay qua quầy hàng, bước vào gian chế tác. Hoàn toàn không cố kỵ chuyện bản thân làm là trái pháp luật, chẳng qua cho dù Hill có nói với anh thì cũng vô dụng.

Sherlock mở cánh cửa sau quầy hàng, một mùi máu tươi rất nhạt khế phát qua mũi Hill, hắn lập tức biến sắc, theo Sherlock đi vào gian chế tác.

Ông chủ cửa hàng búp bê nằm trong vũng máu, sau đầu có vết đánh mạnh, ngay cả sọ não cũng lõm xuống, máu tươi lấy đầu ông làm trung tâm hóa thành một vệt máu đông, ông đã chết một thời gian, ngay cả máu trên mặt đất cũng đã đông lại.

Sắc mặt Hill ngưng trọng mà nhìn đường nhìn nhạy cảm của Sherlock đảo qua từng góc hiện trường, sau đó đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất, lấy tay khế vân vẽ một viên gò rất nhỏ, đặt trước mũi người.

Hill không đánh nhiều Sherlock điều tra hiện trường, ngược lại, hắn nhìn về phía con búp bê đang được làm dở dang ở gian chế tác, đó là một con búp bê rất tinh xảo, dù cho khuôn mặt vẫn chưa được khắc ra, tứ chi và thân người thì đã thành hình.

Mái tóc màu vàng nhạt được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, mặc một bộ âu phục màu xám, bên trong là áo sơmi caro, cravat đỏ sẫm. Mặc dù không có khuôn mặt, thế nhưng đường viền cơ bản đã xong, đặt trên bàn là một đôi mắt màu nâu.

Hill nhìn một chút đơn đặt hàng viết tay dưới thước gỗ — người đặt hàng là Gloria.

Tới đây thì không cần nghĩ cũng biết Gloria đã đặt ông chủ cửa hàng làm một búp bê Hannibal. Hill bắt động thanh sắc đem đơn đặt hàng nhét vào tay, sau đó đi vào bên trong.

“Cửa sau mở, hung thủ đi đường đó.”

“Câm miệng, tôi cần tập trung suy nghĩ, mà anh thì rất ồn!” Sherlock không chút khách sáo la lên.

Hill ghen hòng, nhưng không cãi lại làm gì, hắn chỉ là trong lúc điều tra hành tung của Gloria thì tra ra cửa hàng này mà thôi, hắn vốn muốn hỏi ông chủ xem chiều này hôm đó Gloria đến đây làm gì, đi đâu, có hẹn với ai không.

Chẳng qua, bây giờ xem ra, sự mất tích của Gloria có liên quan đến cái chết của ông chủ cửa hàng.

Đám người kia dường như đang tìm cái gì, trong cửa hàng có dấu vết lục soát, mà gian phòng của Hannibal cũng bị người ta lục soát, bọn họ nghĩ món đồ đó ở chỗ Gloria, vì sao lại vậy?

Hill ra khỏi cửa hàng búp bê, gọi điện cho thám trưởng Lestrade, không bao lâu, xe cảnh sát Scotland Yard chạy đến.

Sherlock diện vô biểu tình nói: “Còn có một người mất tích, nữ, hai mươi đến ba mươi tuổi, cô ấy có liên quan đến chuyện này.” Nói xong, anh nhìn thoáng qua Hill.

Hill nhạy cảm nhận ra Sherlock đã bắt đầu hoài nghi hắn, nhưng hắn vẫn không có biểu cảm gì nói với thám trưởng Lestrade: “Cửa sau mở, bọn họ vào bằng cửa sau, giết ông chủ, có khả năng bắt cóc một cô gái, trong cửa hàng có dấu vết lục soát, hắn là tìm thứ gì đó.”

“Nói cho tôi biết vì sao hai người lại ở đây?” Thám trưởng Lestrade quả đoán nói ngay trọng điểm.

“Vụ án khách hàng ủy thác, có người mất món đồ quan trọng gì đó, tôi theo dấu mới tra ra đây.” Sherlock khó có khi tốt tính giải thích, anh vẫn cầm chiếc điện thoại Blackberry của mình nhấn tin không ngừng.

“Tôi cần mua quà tặng bạn, có người giới thiệu rằng cửa hàng này làm búp bê rất đẹp.” Hill nói, Sherlock làm như lơ đãng liếc hắn một cái, nhưng không nói gì.

“Xem ra cậu cần đổi một cửa hàng khác rồi.” Lestrade dùng ánh mắt đồng tình nhìn Hill.

“Quả thực như vậy.” Hill nhìn đèn xe cảnh sát bình tĩnh đáp.

Hill rời khỏi hiện trường, lấy điện thoại từ trong túi nhấn số: “Hannibal, đêm nay có rảnh không?”

#

“Bạn tôi vừa gọi tới nói đêm nay sẽ tới gặp tôi, có chút việc gấp.” Hannibal đem salad trong khay đặt vào đĩa của Jim, một phần đặt ở đĩa mình, phần còn lại đặt vào vị trí trống.

“Bạn của anh cũng là bạn của tôi, bác sĩ Lecter.” Jim đưa nĩa lật lật rau cải, lật ra khối thịt đã được ướp tốt ra, thản nhiên mà chọc chọc miếng thịt.

Hannibal liếc nhìn khối thịt sắp bị chọc đến nát bét, trong mắt mang theo một tia không vui khó phát hiện ra, chẳng qua hắn vẫn xoay người đi vào nhà bếp lấy món chính ra.

“Beefsteak tôi cung cấp thế nào?” Jim nhe răng cười lộ ra hai chiếc răng nanh vô cùng không hảo ý.

Hannibal cười đáp lại: “Jim, cậu biết, tôi rất cảm ơn cậu có thể cung cấp cho tôi chỗ này, và cả những nguyên liệu nấu ăn mới mẻ nữa, lẽ nào nhất định tôi bắt phải đem lời tán dương nói ra miệng mới được sao?”

“Anh đâu phải người dễ xấu hổ như vậy, bác sĩ thân yêu.” Jim nhìn y mang đĩa beefsteak tươi mới lên cho mình thì lộ ra một nụ cười khó xác định: “Anh cũng chuẩn bị cho người bạn sắp tới ăn những món thế này?”

“Hill là người bạn tôi quen ở Mỹ, tôi cũng từng mời cậu ta về nhà dùng bữa.” Hannibal hồi đáp.

“Không biết tương lai tôi đi Mỹ thì có vinh hạnh này không?” Jim nhướn mày.

“Đương nhiên, tôi đối xử bình đẳng với tất cả bạn bè.” Hannibal rót rượu vào ly thủy tinh, sau đó tiếng chuông cửa vang lên, ngôi nhà này thuộc về Jim Moriarty, gã cung cấp địa phương và tài liệu, mà Hannibal cố gắng hiển tài nấu ăn.

Người hầu đưa Hill dẫn vào nhà hàng.

“Không ngờ có mấy ngày mà anh đã dự định ở Anh quốc an cư lạc nghiệp rồi đấy, Hannibal?” Hill chọc ghẹo, không để lại vết tích thoáng liếc nhìn qua Moriarty, lúc này mới giả vờ kinh ngạc hỏi: “Vị này chính là?”

“Ngài Jim Moriarty, tôi vừa gặp tối qua ở nhà bảo tàng, mới gặp đã thấy thân, ngài Moriarty đây có hiểu biết về số học và nghệ thuật khiến người khác phải tán thán, đương nhiên, cậu ấy cũng là người Anh chính gốc.” Hannibal giới thiệu: “Vị này chính là đặc vụ Hill Noras, FBI.”

Moriarty tự tiểu phi tiểu nhìn Hill một cái, Hill vừa nghe người trước mặt tên tên Moriarty thì sắc mặt vẫn như bình thường. Hắn đương nhiên biết tên vị đại nhân vật phản diện này, biết đã Holmes thì không thể

nào không biết kẻ thù lớn nhất của anh, giáo sư Moriarty. Chẳng qua nhìn người này như một doanh nhân nhiều hơn giáo sư.

“Tôi đã từng nghe qua về cậu.” Jim nói rất ăn ý.

Hill cười nói: “Tôi luôn cảm thấy hình như đã gặp cậu ở đâu đó rồi thì phải, thì ra là giáo sư Moriarty.”

“Quả thực tôi có danh hiệu giáo sư vinh dự của đại học Newcastle thật, thế nhưng cũng rất ít người biết, cậu quả thật làm tôi bất ngờ đấy, đặc vụ Noras.” Jim giả vờ kinh ngạc há miệng, khoa trương vô cùng.

“Tôi ngửi thấy mùi đồ ăn, là anh làm sao, Hannibal?” Hill chuyển đề tài, nhìn về phía Hannibal.

Hannibal gật đầu, sau đó kéo ghế ngồi.

“Trách không được mùi nghe quen như vậy. A, tôi quên mất mang quà tới rồi.” Hill cũng ngồi vào ghế.

Món thịt bò trên bàn được mang ra với ba phần chín mang màu đỏ, thậm chí, máu trong thịt vẫn còn ướt, lần này Hannibal không dùng nhiều gia vị để tẩm ướp mà hoàn toàn để nguyên vị, nguyên chất nước, chỉ dùng chút muối để xử lý sơ mà thôi.

Hill cắt một miếng bỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức, sau đó nhìn về phía Jim: “Như là ghé con bốn ngày trước mới từ bãi cỏ bắt ra, anh không ăn sao?”

Hannibal nhìn hẩn một cái, không nói gì, mà đồng dạng nhìn về phía Jim.

“Không chờ nổi nữa.” Jim nở nụ cười, cắt miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó nói “Đáng lẽ tôi phải gọi mọi người đến sớm hơn, như vậy thịt bò sẽ càng thêm tươi, để hai ngày chất thịt cũng có chút thay đổi rồi.”

“Thịt để lâu ngày thay đổi rất khó xử lý, chúng ta quả thực nên nhanh một chút.” Hannibal tiếp tục cắt thịt trên đĩa.

Jim bĩu bĩu môi, bắt đầu dĩ: “Được rồi được rồi, đều tại tôi không phải. Tôi không nên trộm ghé con từ nông trường của người khác, điều này quả thật làm tôi mất cả một bữa tiệc đấy.”

Hannibal bình tĩnh đáp: “Cậu không chỉ trộm ghé trong nông trường của người khác, Jim, anh còn muốn trộm thứ mà họ sở hữu nữa, đó là hành vi thô lỗ.”

“Tôi biết, đó là sai lầm, trước đó, tôi còn chưa biết hai người, nhất là anh, bác sĩ thân ái, nếu như tôi biết anh sớm một chút, tôi nhất định sẽ không làm một chuyện thô lỗ như thế.” Jim nhìn Hannibal, nhe răng.

“Anh không nên nói thế trước mặt tôi, có thể tôi sẽ ghen đấy.” Hill chậm rãi nói, Jim kinh ngạc mở to hai mắt, như con sóc bị kinh hãi mà phồng má ra, sau đó nói lớn: “WOW, surprise!”

Gã nhìn sang Hannibal bất động thanh sắc, lại nhìn một chút Hill đang cười: “Hai người rất thú vị, phải không nào?”

Lúc này Hannibal mới nói: “Cậu là người thông minh, Jim, mà chúng tôi thích người thông minh.”

“Why not? Ai lại thích ở chung với bọn ngu xuẩn chứ?” Jim nghiêng đầu: “Thế nhưng, hai người coi, cuối cùng tôi vẫn có công việc của mình, mặc dù đó là công việc ngu xuẩn không thú vị. Đương nhiên, vì hai người để cho khách hàng chết tiệt ấy gặp quỷ cho rồi!”

Hill cười khê một tiếng, Hannibal đáp: “Tôi không định ở lại London.”

Jim có chút thất vọng, sau đó lại chờ đợi nhìn về phía Hill, Hill nhấp một ngụm rượu nho: “Tôi đang làm việc cho liên bang, tôi là đặc vụ FBI đấy nhé, giáo sư Moriarty.”

” Tôi thích chơi ở phía sau hậu đài, còn hai người lại thích trực tiếp tham gia vào sân khấu chính. Được rồi, mặc dù có phần đáng tiếc.” Jim thở dài nói.

“Đáng tiếc? Tôi không nghĩ như thế.” Hill cười rộ lên, trong mắt không hề có nửa phần tình cảm.

“Aaa, chẳng lẽ có bất ngờ gì vui đang chờ tôi.” Jim hỏi.

“Sherlock Holmes, anh ta sẽ là món quà Noel tốt nhất mà đời này cậu có được.” Hill nói.

Lúc này Jim mới có thêm chút hứng thú: “Tôi chưa từng nghe đến tên này.”

“Cũng như cậu chưa từng nghe đến tên chúng tôi thôi. So với chúng tôi, sở thích của anh ta gần với cậu hơn.”

“Vì sao không nói rõ hơn nhỉ?”

“Anh ta là thám tử cổ vấn duy nhất trên thế giới, còn cậu là ... cổ vấn tội phạm duy nhất. Cannibal giết người hàng loạt không khó tìm nhưng thám tử cổ vấn cao IQ phản xã hội lại chỉ có một.” Hill mỉm cười nói.

“Nếu đã nói đến thế, không bằng nói cho Jim bé bỏng tội nghiệp biết, hai vị rốt cuộc muốn gì đi?” Jim Moriarty rất cục thu liêm lại cái hình dạng thân kinh không bình thường của mình, kiêu căng mà nói.

“Gloria là thư ký của tôi.” Hannibal đáp.

“Cô gái trẻ đáng yêu ấy đã theo người yêu mình dự định định cư ở London, không thể trở về với anh được.” Jim không dừng lại nói tiếp: “Cho dù thân nhân của cô ấy cũng sẽ biết cô là một người dũng cảm theo đuổi tình yêu.”

“Không ai biết chúng tôi có tham dự trong đó.” Hill tiếp lời.

“Ôiii, hai người thậm chí còn chưa gặp Jim bé bỏng tội nghiệp nữa.” Jim nói xong, khóe miệng nhếch lên: “Hiện tại chúng ta sẽ là bạn, đúng không?”

Hannibal trầm mặc một lúc rồi đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười: “Đương nhiên.”

24. Chương 24: Búp Bê ‘ý Nghĩa Phi Phàm’

Moriarty là một đối tác tốt, cái gã muốn chỉ đơn giản là một cái USB.

Người bị gã truy tìm rất lâu trước khi chết đã đem USB giấu vào búp bê của cháu gái mình, con búp bê đó được con gái ông giao cho cửa hàng búp bê sửa chữa, ông chủ cửa hàng từ chối sửa con búp bê đã không còn được sản xuất này nữa nên dùng một con búp bê mới giống như đúc để đổi. Đến khi tay chân của Moriarty tìm đến cửa hàng thì trùng hợp cũng là lúc Gloria vừa mới mua con búp bê cổ ấy.

“Gloria không mang con búp bê về khách sạn.” Hannibal nói.

“Vậy cô ấy nhất định đã đi tới chỗ khác.” Jim chắc chắn đáp.

Hannibal trầm giọng nói: “Gloria có nhắc tới sẽ đi thăm một người bạn đại học, còn nhắc tới đứa con gái nhỏ của họ nữa.”

“Uuuu, thật là ngọt ngào, mang theo búp bê cổ đi làm quà tặng bạn, còn có con gái bạn nữa chứ.” Jim nở nụ cười, thoát nhìn vô cùng đáng yêu, “Jim bé bỏng hẳn phải đi thăm họ một chút, anh nói xem nên đem theo cái gì đây?”

Hill chọc: “Có lẽ là một con búp bê khác?”

Jim ngẩn người, sau đó bị chọc cười đến cười rộ lên, Hannibal nhìn hai người một chút, đứng dậy ra hiệu muốn đi lấy món tráng miệng.

“Come on, thừa dịp bác sĩ Lecter không ở đây, nói cho bé Jim biết đi nào, cậu muốn gì?” Jim cười chớp chớp mắt.

“Gloria có đặt hàng một con búp bê, một con rất đáng yêu, tôi muốn nó, đáng tiếc Scotland Yard coi nó là vật chứng nên cất kho rồi.” Hill nhanh chóng đáp: “Cậu đưa nó lại cho tôi, tôi sẽ đem con búp bê ấy tặng cho cậu? Búp bê đổi búp bê, công bằng phải không?”

Jim Moriarty đương nhiên biết Hill muốn cái gì, chính gã đã tự mình đến hiện trường, thấy bán thành phẩm trên bàn, gã không chút kiêng dè mà cười ha hả, nhin không được vỗ vỗ vai Hill: “Đương nhiên đương nhiên, bé Jim sao lại không giúp chứ?”

Gã lộ ra hai cái răng nanh rất đáng yêu: “Cậu nói đúng, Hill, con búp bê ấy quả thật rất đáng yêu.”

Nói xong gã nhìn Hannibal đang mang món tráng miệng trở về, lập lại một lần nữa: “Đáng yêu cực kỳ!”

“Nếu như có thể hoàn thành thì càng tốt, cậu biết còn thiếu cái gì mà.” Hill mơ hồ nói.

Jim cười càng thêm hả dạ, ngay cả vai cũng nhin không được run lên: “Cậu chờ xem bé Jim lợi hại thế nào.”

Món tráng miệng được ăn xong trong bầu không khí vui vẻ thoải mái.

Hill và Hannibal rời khỏi nhà của Moriarty, gọi taxi đi trên đường khuya London về khách sạn.

Ánh trăng mờ ảo rơi xuống mái tóc vàng của Hannibal, phẳng phất như mộng ảo, gương mặt lập thể của y tựa như rơi vào bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm, chẳng qua Hill biết Hannibal không vui vẻ gì.

“Hannibal...”

Hill còn chưa nói hết đã bị một bàn tay bóp cổ, sức tay Hannibal rất lớn, dùng thêm chút lực nói không chừng sẽ vặn gãy cổ hắn. Dưới ánh trăng, hai tròng mắt Hannibal không có lấy chút tình cảm, lãnh khốc vô tình.

Hill không phản kháng, chỉ đưa tay vén những sợi tóc vàng trên trán Hannibal, ánh mắt dịu dàng như nước, mặc dù cổ họng đau như cháy vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Hannibal buông lỏng tay, để hắn lại có thể thở được một lần nữa.

“Tôi biết anh không vui.” Hill nói.

Hannibal không có khả năng không tức giận, tuy rằng hắn chưa hẳn thật sự quan tâm Gloria, thế nhưng đúng như lời Moriarty, gã dám trộm đi con mèo trong túi y, đưa tay vẫy trước mặt y như thế.

Nhưng y lại không có khả năng thật sự xung khắc với Moriarty, không phải nói Hannibal e ngại Moriarty, chỉ là không cần phải tạo ra một cường địch như thế cho mình. Hannibal có đủ kiên trì và ý chí, y hiểu nhẫn nại, giống như lúc này. Thế nhưng không có nghĩa là y sẽ vui vẻ. Trên thực tế, y tức giận vô cùng, chỉ không thể hiện trên mặt, gân cổ chỉ nổi lên như người thường mà thôi.

Y giận chó đánh mèo lên Hill, nhưng Hill lại có lý do vui vẻ.

Hannibal vì tức giận của mình giận chó đánh mèo Hill, về mặt nào đó mà nói, y đã tiếp nhận Hill là người thuộc phe mình. Đa số tình huống, người ta không thể hiện sự tức giận của mình về phía người lạ hay kẻ địch, mà chỉ thể hiện tức giận cho người trong nhà.

Hơn nữa Hannibal cuối cùng cũng không giết Hill, ngược lại, y buông tay.

Hill sớm đã biết muốn cho Hannibal chấp nhận hắn không phải chuyện dễ dàng. đối phương chưa bao giờ tin tưởng người khác, hơn nữa mặc dù Hannibal có tình cảm thì tình cảm đó cũng quá rất thừa thớt và chôn chặt trong lòng, không dự định phân phát cho bất cứ ai.

Cứ từ từ đi vậy, hắn có cả đời để đợi Hannibal.

“Lúc đó...” Hannibal trầm giọng hỏi, giọng bình tĩnh như người vừa giận chó đánh mèo không phải y vậy.

“Hửm?” Hill có cảm giác bất tường.

“Có lẽ cậu có thể giải thích cho tôi biết, ghen là sao, và, con búp bê nào đó?”

Hannibal nhẹ nhàng mà liếc hắn.

Quả nhiên, Hannibal nghe được.

Tại người yêu quá thánh cũng là một vấn đề lớn, đặc biệt là với Hannibal, bạn đừng mơ có bí mật gì giấu được y.

“Chỉ là một món quà, hơn nữa, nếu để Moriarty tới thăm gia đình đó, tôi nghĩ sau hai ngày Scotland Yard lại muốn rối loạn. Vì trời, ở đó còn có một đứa trẻ mới bốn tuổi, dù là anh cũng sẽ không tổn thương một con cừu non mới sinh như thế.”

“Cậu biết?” Ngay cả con nhà người ta mấy tuổi cũng biết, hiển nhiên Hill đã tìm hiểu không ít.

“Anh bảo tôi đi điều tra, tôi đương nhiên tận tâm hoàn thành.” Hill chậm rãi trả lời, kỳ thực then chốt của chuyện này là ở Gloria, mà Sherlock thiếu khuyết tin tức, còn Moriarty thiếu khuyết hiểu biết đối với Gloria.

Trên thực tế, chỉ cần hỏi thăm Hannibal là đã có thể biết Gloria sẽ đi đâu rồi.

Gloria thích búp bê, Gloria đã từng nhắc tới bạn ở London, Gloria thích sưu tầm... đem tất cả tin tức sắp xếp lại với nhau, lại thêm án mạng cửa hàng búp bê, trong lòng Hill đại thể đã có khung chuyện.

Sau khi rời khỏi hiện trường, gọi điện cho Hannibal, trực tiếp đến nhà người bạn đó. Hill nhìn cả gia đình quanh bữa cơm, bé gái bốn tuổi có một mái tóc vàng, nở nụ cười vô tư lự.

Hill mang đi búp bê, đồng thời dự định trực tiếp tìm hung thủ phía sau màn, kết thúc mọi chuyện. Cho nên dù khách Hannibal đêm nay không phải Jim, Hill cũng sẽ tìm ra gã.

“Thứ đó đang ở trên người cậu?” Hannibal hỏi.

Hill rút từ trong túi áo phục ra một chiếc USB màu xám bạc dài cỡ ngón tay út, rộng chừng một đốt tay, đưa cho Hannibal: “Tôi chưa xem những thứ bên trong, loại USB này có ghi lại thời gian sử dụng, nếu như bị người khác xem, cũng sẽ ghi lại, phiền phức này không dễ chọc.” Trời biết khách hàng của Moriarty là loại người gì, cho dù là hắn cũng không muốn giao tiếp với phần tử khủng bố hay gì khác.

“Cậu không đem thứ này giao cho gã.” Hannibal bình tĩnh nói: “Cậu không tin gã.”

“Không chút nào.” Hill lắc đầu, “Gã là tên điên không hơn không kém, là tên điên không có gì ràng buộc, muốn làm gì thì làm!”

“Cậu tin tôi?” Hannibal có phần thú vị nhìn Hill.

“Có thể có, có thể không.” Hill trả lời, “Tôi tin anh có nguyên tắc làm việc, thế nhưng tôi không tin anh đã buông tha ý muốn giết tôi, chỉ cần có cơ hội, tôi vẫn có khả năng trở thành món chính trên bàn anh.”

“Thế nhưng cậu không lo lắng gì cả.” Hannibal đem USB trả lại cho Hill, y không có hứng thú với mấy thứ này.

Hill cầm lấy: “Lựa chọn anh là một quyết định điên cuồng của tôi, khi ra quyết định này thì phải nghĩ cho hết các cách cục có thể xảy ra, ngay cả chuyện trở thành nguyên liệu nấu ăn của anh.”

“Quá mức thích mạo hiểm sớm muộn gì cũng làm cậu mất mạng.” Hannibal trả lời.

“Tôi cũng không quan trọng sống chết cho lắm, Hannibal, làm người ai cũng sẽ chết, anh, tôi, cũng sẽ như

vậy.” Hill ôn hòa đáp.

Hannibal khẽ dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Thế nhưng chết vì sự lỗ mãng của mình không phải cách chết vinh quang gì.”

“Chết vì anh cũng không phải chuyện gì tệ.”

Hannibal không xem những lời này là thật, dù có xem là thật cũng sẽ không đặt nó trong lòng, lời tâm tình cỡ này vô hiệu với y. Hơn nữa y cần nhớ lời tâm tình của người chết làm gì? Nếu có một ngày, y thành công giết Hill, có lẽ ngày hôm sau, y đã bỏ hắn ra sau đầu, chìm vào quên lãng, một người yêu chết đi thì chẳng có gì đáng giá để ghi nhớ cả.

#

Hill và Moriarty lại gặp nhau lần nữa, để trao đổi USB và búp bê.

“Cậu biết tôi có thể đem nó giao cho ngài Holmes.” Hill nhìn USB xám trắng mà nói.

Jim nở nụ cười: “Sherlock là người thích hỏi đến tận nguồn tận gốc, cậu nghĩ khi anh ta tìm hiểu đến cuối cùng thì có biết cậu và bác sĩ thân ái của cậu đã làm những gì, ăn những gì không?”

Hill cũng cười, lắc đầu: “Cậu hiểu lầm ý tôi rồi, giáo sư Moriarty, tôi không phải nói đến Sherlock mà là anh trai cậu ta, lãnh đạo của MI5. Công việc của anh ta khiến anh ta luôn đứng ở giữa trắng và đen, anh ta sẽ chấp nhận lễ vật từ thế giới ngầm, đồng dạng cũng sẽ bảo mật cho chúng tôi.”

“Một cái USB không đủ để Mycroft bảo vệ hai người, giá hai người đưa ra quá thấp.” Jim kiêu căng mà nói.

Hill dán sát vào người Jim, cự ly hai người quá gần, ngay cả hơi thở cũng có thể cảm nhận được, Hill cười nói: “Để tôi đoán xem bây giờ có bao nhiêu khẩu súng giấu đang nhắm vào đầu tôi, chỉ cần tôi tấn công cậu thì đầu tôi sẽ nổ đầy hoa?”

Jim lộ ra răng nanh: “Đại khái ba khẩu, hoặc năm?”

“Cậu biết người điên là như thế nào, dù sao chính cậu cũng là người điên, tôi không có nhiều nhân lực và thể lực như thế, thế nhưng cậu coi, Jim? Tôi biết đến nhiều thứ hơn cậu, những thứ tôi có thể làm không chỉ có như vậy, then chốt ở chỗ, tôi cũng là người không biết kiêng dè thứ gì. Cậu có thể dùng gì để uy hiếp tôi? Chỉ bằng mấy khẩu súng giấu buồn chán? Hay Hanni?” Hill cười rộ lên, “Tôi thật tình vui lòng để cậu thử lấy Hanni ra uy hiếp tôi đấy, anh ấy là một quý ông, nên cũng không cau gợn lắm đâu.”

“Thế nhưng, tôi thật không muốn nhìn thấy anh ta khi thực sự tức giận.”

Gương mặt Jim sụp xuống, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, hai người bao giờ cũng thích khi để Jim bé nhỏ tội nghiệp hết, Sebas, bảo họ hạ súng xuống, đừng vô lễ như vậy chứ. Hill bé bỏng đáng được thứ tốt hơn.”

“Uiii, được rồi, phiền cậu gỡ bỏ máy nghe lén và định vị trong búp bê với, với lại bom nữa?” Hill mỉm cười nói.

“Cậu thật thú vị đó, thật không muốn để hai người trở về Mỹ.” Jim phát phát tay, kêu người mang búp bê trở lại, mở ra ngay trước mắt Hill, đem các loại máy phức tạp bên trong gỡ ra.”

“Cậu cũng đâu có ga lăng như bác sĩ Lecter, anh ta hẳn sẽ ghét bỏ sự thô lỗ của cậu.”

“Anh ấy luôn luôn nghĩ vậy.” Hill chẳng quan tâm, “Dù vậy, phiền cậu lần sau giữ chữ tín một chút, nếu không sẽ chẳng còn ai muốn chơi với cậu nữa đâu.”

“Bullshit!” Jim phồng mang trợn má: “Bé Jim muốn chơi với ai, không ai có thể từ chối.”

Hill nhướn mày.

“Chờ tôi gặp Sherlock rồi sẽ đến Mỹ chơi với cậu và bác sĩ.”

Hill rất cục nạnh không được nở nụ cười, rất tốt, chậm rãi chơi với Sherlock đi, sau đó hai người chơi chết nhau luôn nhé! Đỡ phiền tới tôi và Hanni.

Hill biết Sherlock sớm muộn gì cũng nghi ngờ hắn, nhưng vậy thì đã sao, chỉ cần Moriarty cứ chăm chăm vào anh ta, ngài Holmes này, a, không, có lẽ hai ngài Holmes cũng không có thời gian gây phiền cho hắn đâu.

“Búp bê của cậu đây, tuyệt đối sạch sẽ, tin tưởng bé Jim đi.” Người của Moriarty đem búp bê trả lại cho Hill.

Hill nhìn con búp bê nhỏ xinh ôm trong tay, mái tóc vàng nhạt, đôi mắt nâu, đường viền thâm thúy của người Bắc Âu, mặc áo phục, trong tay còn có một quyển sách, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Cậu nói coi bác sĩ có biết tôi tặng cho cậu cái này không?”

“Xác thực mà nói, là trao đổi, giao dịch. Quy định bảo mật cho khách hàng đâu?” Hill liếc Jim, gã hừ hừ hai tiếng, rất cục quyết định đem cái tên đáng ghét Hill đuổi đi.

25. Chương 25: Săn Bắn

Hill đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đem chuyện búp bê ra kể cho Hannibal, bọn họ căn bản không ngồi một chiếc máy bay về lại Mỹ.

Thế nhưng hắn lại không muốn đem Hanni nhỏ bỏ vào hành lý, đành ôm búp bê ngồi ghế hành khách. Không thể không nói, nó quả thực là một búp bê đáng yêu, ngay cả cô tiếp viên hàng không xinh đẹp tóc vàng trên máy bay cũng nhìn không được liếc nhìn vài lần.

“Tay nghề thật tốt, đây là hàng thủ công sao?” Hành khách ngồi bên cạnh Hill hỏi.

“Phải, đặt làm ở London.”

“Anh định đem tặng à.”

“Không, tôi định giữ, tôi không định đưa cho bất cứ ai cả.”

Thần sắc người ngồi bên thay đổi, dùng một loại ánh mắt ‘tôi hiểu rồi’ nhìn Hill: “A ha, tôi hiểu, rất đẹp. Chẳng qua nhìn có vẻ bảo thủ, chắc làm cho anh đau đầu lắm nhỉ.”

“Quả thực là một người bảo thủ, đôi khi tôi cũng không biết làm gì mới khiến người đó vui vẻ được?” Hill thở dài nói.

“Muốn làm một người bảo thủ vui vẻ, phải dùng cách cũ mới được.”

Hill nheo mắt, dường như có chiều suy nghĩ: “Well, đây cũng là ý hay.”

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng phát qua mái tóc vàng nhạt xinh đẹp của búp bê, đem Hanni nhỏ đặt trước ghế ngồi.

#

“Cậu mời tôi đi săn?” Hannibal lật một quyển sách rất nặng, căn bản không thèm ngửa đầu hỏi lại.

“Săn bắn theo đúng nghĩa đen.” Hill giải thích.

Lúc này Hannibal mới ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng mang theo nụ cười trào phúng: “Cậu nghĩ tôi sẽ hiểu theo nghĩa khác à? Tôi không để bất cứ ai đụng đến con mồi của mình.”

“Tôi biết, sắp tới mùa xuân rồi, lúc đó là mùa cắm đi săn. Sau đó phải chờ ba tháng nữa, với lại tôi mới vừa mua khẩu súng săn mới, mà bây giờ khó có dịp Crawford không còn vụ án nào mới.” Hill tận khả năng đầu độc Hannibal.

Chẳng qua Hannibal không quan tâm, y hỏi: “Nói như vậy, gã dự định đóng hồ sơ Chesapeake Ripper rồi sao?”

“Từ chuyện của Miriam mà nói, Crawford sẽ không đơn giản buông tha Chesapeake Ripper, thế nhưng mọi người nhất trí unsub đã tiến vào thời gian chờ, muốn bắt thì cũng phải đợi đến lúc gã tiếp tục gây án nữa.” Hill hoàn toàn vô tình đem tin tức đáng lẽ phải giữ bí mật ra nói cho hung thủ.

“Cậu đang cố gắng lấy lòng tôi.” Hannibal bình tĩnh vạch ra điểm này, “Mời người khác cùng đi săn là cách làm truyền thống, tặng hũu nghị, xích gần quan hệ.”

“Đó là điểm chính yếu.” Hill thừa nhận.

“Tôi càng thích điểm khác, chẳng qua, tôi sẽ không từ chối việc này.” Ngón tay thon dài của Hannibal khép sách lại, nhất cử nhất động của y đều mang theo thái độ thông dong ưu nhã của một quý ngài cổ điển, tính cách trầm ổn bình tĩnh càng khiến y mang một loại hấp dẫn trí mạng.

Hill đánh đổ hẳn không phải người đầu tiên nỗ lực lấy lòng Hannibal, thế nhưng có lẽ hẳn là người đầu tiên thành công... Được rồi, ít nhất hẳn thành công có được Hannibal, cho dù chỉ là một buổi tối, lần đó máu tanh nhiều hơn ám muội.

Đôi khi, Hannibal tựa như một con báo đốm đẹp dễ lười nhác, nằm trên cây, ưu nhã nghỉ ngơi dưới ánh mặt trời. Những ai thấy y đều muốn có được y. Thế nhưng, con vật họ nhà mèo nhìn có vẻ rất ngoan này sau một giây đã có thể nhảy đến trước mặt họ, dùng răng nanh sắc bén cắn đứt cổ họng họ, chiếm đoạt máu thịt họ.

Mà cho dù biết y sẽ làm như vậy, mọi người vẫn cứ muốn y.

Hill và Hannibal sẽ đi săn vào cuối tuần, rừng rậm vừa mới vượt qua thời gian tối tăm lạnh lẽo, lá thông vẫn còn khoác lên người chiếc áo tuyết, chỉ cần khẽ chạm vào, hoa tuyết sẽ khẽ khàng rơi xuống, rơi vào chiếc áo khoác màu rậm nắng của hai người.

Hannibal cầm trong tay khẩu súng săn, đứng dưới gốc cây thông, khẽ nhắm mắt lại, ngửi lấy mùi vị trong không khí.

Hill đi bên cạnh y, Hannibal mở mắt ra nhìn hẳn, sau đó đột nhiên ghé sát vào cổ Hill, khẽ ngửi: “Hôm nay cậu không dùng nước hoa?”

“Trước đây tôi cũng không thích dùng nước hoa gì cả. Hill nhún nhún vai, “Mũi anh nhạy quá đó, Hannibal,

nếu không phải muốn giấu anh, tôi cũng chẳng mua mấy thứ xức nước ấy làm gì.”

“Mỗi người đều có mùi vị riêng của mình.”

“Mùi vị tôi là gì?”

Hannibal nhắm mắt lại nhẹ nhàng hít vào một hơi, bình tĩnh đáp: “Mùi rượu Gin.”

“Mùi thơm ả?” Có người nói rượu Gin có mùi thơm ả nông trường.

“Còn có, mùi nhựa thông.” Rừng rậm trong mùa đông, mặt trời chiếu lên mặt đất phủ tuyết, ánh sáng vàng tựa hồ phách bị những chiếc lá thông tí xíu xanh biếc che giấu trong màu xanh.

Có gió thổi qua khu rừng, mang theo một mùi xa lạ.

Hannibal ung dung nhìn qua chầm chầm một chỗ, đôi mắt nâu như đang suy nghĩ.

Tuy rằng Hill không có khứu giác đặc biệt của Hannibal, thế nhưng hắn cũng nghe được mùi máu tươi bay theo gió, hắn đưa tay dưới mũi, nhẹ nhàng nắn vuốt.

Hannibal thu súng lại, đi về phía mùi máu, vóc người y tuy rằng cao to, động tác lại nhẹ nhàng linh mẫn, dù đi trên mặt tuyết cũng không lưu lại dấu vết gì.

Ánh mắt Hill lộ ra một tia kinh ngạc, khẽ hỏi: “Anh cảm thấy hứng thú sao?”

Hannibal quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đó khiến Hill thức thời cầm miệng, tiếp tục theo bác sĩ vốn khó có khi hăng hái đi tới nơi tỏa ra mùi máu.

Đó là một người đàn ông, mang theo một cô gái, kéo theo một chiếc xe trượt tuyết, trên xe đặt con mồi mới săn được, đi về phía ngôi nhà gỗ nhỏ trong rừng. Trên lưng người đàn ông đeo súng săn, dáng người cao gầy nhìn qua cực kỳ cường ngạnh, cổ chấp, gã lôi kéo cô gái nhỏ vẫn còn do dự, cho dù không nhìn rõ mặt cũng cảm thấy người đàn ông đó đang tức giận.

Cuối cùng, cô gái nhượng bộ, cúi người, dùng bàn tay run rẩy vuốt ve con mồi trên xe trượt tuyết, tóc con mồi xuyên qua kẽ tay cô gái, Hill nghĩ cô gái đó run rẩy đến khóc mất thôi. Thế nhưng cho dù sắp tan vỡ cũng không có nghĩa là tan vỡ, cô ấy vẫn bình tĩnh, giúp người đàn ông kéo con mồi vào nhà gỗ.

Con mồi đó ... là một cô gái khác trạc tuổi.

Phản ứng đầu tiên của Hill là nhìn Hannibal, thấy y không mang chút biểu cảm, nhìn đôi cha con kia một cái rồi xoay người bỏ đi.

Bọn họ chậm rãi rời xa nhà gỗ, trở về khu rừng mênh mang, không nhanh không chậm mà đi, con mồi dễ săn bắn thì vẫn còn, nhưng cả hai đều không còn hứng thú, mà Hannibal căn bản sẽ không ăn những động vật nhỏ kiểu này.

“Có người nói săn bắn động vật để thu hoạch da là việc rất tàn nhẫn.” Hill vừa đi vừa bẻ những cành cây chắn đường mình, “Nếu như săn bắn để ăn thì ngược lại, lại là chuyện có thể hiểu được, còn để làm đẹp thì không thể.”

“Dùng động vật để làm làm đẹp hay dùng chúng mua vui cũng như nhau cả thôi, thế nhưng săn để ăn thì lại khác. Săn ăn là dùng chúng để cung cấp dinh dưỡng cho bản thân, tiếp tục sinh tồn.” Hannibal thấy một con hươu rừng ở xa xa đang cúi đầu liếm nước sông đang tan, đôi mắt đen như mực của nó không nhìn thấy thợ săn, bóng dáng mạnh mẽ đẹp đẽ lại trở thành căn nguyên cho lòng tham con người, bày ra phong thái dụ ngoạn mà lại cao ngạo.

Hannibal cầm lấy súng, dùng kính ngắm mà nhìn rồi nói: “Là hươu cái.”

“Anh muốn hươu đực à?” Hill hỏi.

“Cũng không phải.” Hannibal chậm rãi nói, “Trên thực tế tôi cũng không đặc biệt thích loại động vật này.”

“Thế à?” Hill nở nụ cười.

“Huh?” Hannibal nhìn về phía hắn.

Hill ôm cánh tay: “Tôi nghĩ loài động vật này rất giống anh, một con hươu đực mạnh mẽ.”

Hannibal cười nói: “Tôi không cho rằng tôi giống động vật ăn cỏ chỗ nào.”

“Hươu đực không phải ngoạn hiền như anh nghĩ đâu, có lẽ văn phòng của anh sẽ có thêm một cặp sừng hươu để trang trí?” Hill nhin không được chọc ghẹo Hannibal, nụ cười của hắn rất có sức nguy trang, làm cho người ta nhin không được thân cận.

Giống như sự hấp dẫn của Hannibal đối với mọi người, bề ngoài Hill hào sảng lại dịu dàng, đối với người ngoài khách khí mà quan tâm, lúc cười lên càng dễ thu được hảo cảm của người khác, ai cũng không nghĩ hắn sẽ có lúc rắp tâm hại người. Hannibal cũng ổn trọng, thế nhưng bề ngoài của y vẫn có phần sắc bén và có tính xâm lược, điểm này, y còn kém Hill.

Chẳng qua Hannibal đã sớm hiểu hắn là loại người nào nên cho dù có gương mặt khá đẹp trai, hắn cũng

không có khả năng tăng sức hấp dẫn lên Hannibal. Ngược lại hành vi lâu lâu lại nổi ý trêu chọc sẽ khiến Hannibal khẽ híp mắt, đôi mắt nâu hiện lên ánh sáng nguy hiểm mà băng lãnh.

Bọn họ đứng dưới tán cây khá lâu, tuyết đọng rơi vào áo ba-đờ-xuy của Hannibal nhưng y không thèm để ý, ngược lại Hill nghiêng người, cởi bao tay da, dùng tay phất qua phần tuyết đọng trên áo y, nét mặt chuyên chú ngoan đạo tựa như đang cầu nguyện.

Mỗi người đều có mùi vị của mình, Hannibal cũng thế.

Hill khẽ hít nhẹ mùi nước cạo râu nhàn nhạt của y, sau một làn hương mỏng manh đó, chính là mùi vị của ngài bác sĩ. Đối với kẻ đã nếm qua mùi vị của Hannibal như Hill, cho dù là một làn hương mỏng manh đi chăng nữa cũng là mùi vị tuyệt vời nhất, khiến hẩn nhin không được nhắm mắt say mê, khẽ hít lấy mùi vị trên từng tắc da thịt.

Chẳng qua, Hill cảm nhận được, khi bản thân tới gần, Hannibal lập tức bày ra trạng thái đề phòng. Hill dám cá, nếu hẩn còn dám không kiêng nể hoàn cảnh ăn bậy đậu hũ của Hannibal, động tay động chân, hẩn nhất định sẽ bị ghét bỏ.

Hannibal cũng không phải nữ sinh mười sáu tuổi bị sàm sỡ, chuyện đêm đó là cả hai đồng ý, không thể nói ai có hại, ai chiếm tiện nghi. Dù sao xét về thương thế thì Hill nặng hơn một chút, mà Hannibal cũng không phải rất dễ chịu. Đó cũng là một trong những lý do vì sao Hannibal cho phép Hill tiếp tục xuất hiện trước mắt mình.

Bị một người biết bí mật, lúc đầu, làm y rất không vui, y cũng đã nói với Hill, bản thân y không phải người ưa mạo hiểm, y là một người lạc hậu bảo thủ, thích chặt đứt nguy hiểm từ trong nôi. Thế nhưng song song đó Hannibal cũng có phần chán ghét cuộc sống không thú vị hiện tại, không có bệnh nhân làm y cảm thấy hứng thú, cũng không có kẻ thù đáng giá y quan tâm, Crawford chẳng qua chỉ là một thằng ngu không hơn không kém! Hill chọn thời gian vô cùng tốt, hẩn xuất hiện ngay lúc Hannibal buồn chán nhất.

Hill là một người có bí mật, Hannibal biết nội tâm người này tuyệt đối sẽ không buồn chán. Sau khi nếm thử việc giết Hill mà không có kết quả, y cuối cùng đành chấp nhận một người đặc thù như vậy tồn tại. Thế nhưng điều đó không có nghĩa Hannibal tin tưởng Hill, không đề phòng hẩn. Trong lòng Hill cũng biết rõ như vậy, nhưng không thèm để ý làm gì.

Nên trêu chọc Hannibal, hẩn sẽ đủ gan trêu chọc, nên ăn đậu hũ Hannibal, hẩn cũng ăn vui vẻ, hoàn toàn không quan tâm hành vi nếu do người khác làm ra thì kẻ đó đã sớm bị bùng lên bàn ăn rồi.

Loại hành vi này hoàn toàn mang phong cách muốn tìm chỗ chết ‘sáng nay có rượu sáng nay say, để ý làm chi tới tháng ngày?’ và ‘chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ vẫn phong lưu’.

Thế nhưng về phương diện khác, hẩn bao giờ cũng đứng về phe Hannibal. Tỷ như chuyện Moriarty, Jim Moriarty tiếp cận Hannibal cũng không phải vì điều gì tốt đẹp, bác sĩ cũng hiểu rõ chuyện này, thế nhưng London không phải địa bàn của y, Gloria lại khiến y rơi vào cục diện bị động. Lúc này, Hill đương nhiên đứng ở phe y, quả đoán và vô lại xua Moriarty đi.

Cũng không phải Hannibal không có Hill hỗ trợ thì không đối phó được Moriarty, gã là người điên, còn một trong những sở trường của Hannibal là đối phó với đủ dạng người điên.

Thế nhưng, tuyệt đối không giản đơn như vậy...

Hill dùng hành động để chứng minh, hắn vĩnh viễn đứng về phe Hannibal, bằng không nếu hắn muốn bán đứng Hannibal thì cho dù không có bằng chứng, Hannibal cũng sẽ bị FBI giám thị suốt ngày.

Cho nên, mặc dù Hannibal vẫn không tin Hill, thế nhưng đối với những hành vi đôi khi thân thiết quá mức, thậm chí đến sở sàng của Hill, Hannibal cũng mắt nhắm mắt mở ngẫm đồng ý. Cái này chẳng khác gì nuôi thú cưng vậy, phải cho nó chút ít ngon ngọt mới được.

Chẳng qua, y nên sớm biết, Hill tuyệt đối là một tên được một tác lại muốn tiến một bước!

26. Chương 26: Strangler Trở Về

Cuối cùng, Hannibal không có hăng hái sẵn sẵn, nhưng Hill lại may mắn vô cùng giết được một con cáo và hai con thỏ rừng. Căn cứ vào mục đích khó thể cho người biết, hắn buông tha những con hưu chạy qua trước mặt.

Hắn không có công cụ, một người cũng không có cách nào chở con mồi sẵn được về, hai người đành phân công nhau: hắn ở lại canh con mồi, Hannibal đi tới bìa rừng tìm dịch vụ phục vụ thợ săn, để dịch vụ dùng xe chuyên dụng chở con mồi ra khỏi rừng.

Có người thích bộ da cáo tuyệt đẹp đó nhưng Hill không dự định bán cho người khác.

“Phần thịt tôi không quan tâm, tôi chỉ cần bộ da đó làm một đôi bao tay.” Hill nói, Hannibal đứng ở trong tiệm gọi một ly rượu, chẳng qua y dường như cũng không khát mà chỉ nhìn quả anh đào trôi nổi trong ly.

“Chúng tôi có thợ chuyên nghiệp, giá cũng rẻ hơn người trong các cửa tiệm, hơn nữa tay nghề tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng đâu.” Người bên phía dịch vụ nói: “Nếu anh muốn xử lý luôn phần thịt thì có thể ủy thác cho chúng tôi.”

“Tôi muốn làm bao tay để đem tặng.” Hill suy nghĩ.

“Nếu như anh chấp nhận xem thành phẩm chúng tôi đã làm, anh sẽ thấy mình không cần lo lắng đâu.” Người bên dịch vụ đã chuẩn bị vài cái bao tay mẫu cho Hill xem, tất cả đều là bao tay da, thoạt nhìn ấm áp tử tế vô cùng.

Chỉ là... tất cả đều là bao tay nữ.

“Có kiểu bao tay nam không?” Hill hỏi.

Người nọ giật mình sửng sốt: “Bao tay kiểu nam rất ít khi dùng da cáo...” Thường nữ mới dùng da cáo!

“Tôi hỏi, có không?” Hill nhú nhú mày, lập lại lần nữa.

“Có thể dựa theo kiểu nam để làm, da dê, da cá sấu, da chồn nước đều có.” Người nọ lại lấy ra vài cái bao tay da nam các kiểu khác.

“Vậy cứ dựa theo kiểu này mà làm.” Hill chỉ chỉ một cái trong số đó.

Tấm da cáo rất lớn, làm bao tay khẳng định dư dả, trên thực tế, rất ít ai dùng nguyên bộ da cáo chỉ để làm một đôi bao tay, làm vậy thật sự là phí phạm của trời, chỉ cần dùng một phần nhỏ là đủ rồi.

“Làm thêm món khác sao? Vậy càng giống như làm cho nữ vậy.” Hannibal vốn đã không thích mấy thứ thế này, chỉ là Hill cũng không quan tâm đến điều này lắm, chắc không đến mức kêu hấn đem tặng Crawford chứ?

“Quá lãng phí, bao tay chỉ cần một miếng da là đủ rồi, hơn nữa, đuôi chắc không đến mức cũng làm thành bao tay chứ.”

“Đuôi thì làm thành cổ áo, cái loại đặt trong áo ba-đờ-xuy đó.” Hill tự hỏi tự nói.

“Vẫn như cũ... kiểu nam?”

Hill cam chịu gật đầu, chỉ mong sau khi thấy quà, sắc mặt Hannibal không quá tệ.

#

Lúc Hill đi vào văn phòng FBI thì đã cảm nhận được bầu không khí nặng nề trong này.

“Charlie Nice chạy trốn.” Có người nói khẽ cho Hill, Hill nhìn sang khuôn mặt của Crawford, kinh ngạc nhú mày.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Luật sư đề nghị làm giám định tâm thần, gã lợi dụng lúc đó giết một bác sĩ tâm lý, chạy trốn từ WC, còn cướp mất súng của một cảnh sát toà án.”

“What?!” Hill nhú nhú mày, sau đó thấy Crawford vẫy vẫy tay với hắn.

Hill đi vào rồi đóng cửa văn phòng, trực tiếp đi tới trước mặt cấp trên mình.

“Strangler chạy, nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội bắt gã.” Crawford nói rất trực tiếp.

“So?” Hill nhướn mày.

“Cậu còn nhớ ai là người bắt gã không? Tôi không lo vì Charlie Nice, tôi lo vì cậu, và còn vị nạn nhân cuối cùng của gã nữa, gã nhất định sẽ đi hoàn thành chuyện gã chưa hoàn thành.”

“Gã sẽ đi tìm bác sĩ Lecter?” Hill hỏi.

“Tôi đã phái cảnh sát đi bảo vệ bác sĩ, chỉ cần Charlie Nice dám xuất hiện, gã sẽ xong đời.” Crawford rất tự tin.

“Bảo vệ 24/7?”

“Đương nhiên.”

“...” Hannibal khẳng định sẽ phiên muện cho coi.

“Vậy anh gọi tôi đến đây có chuyện gì?” Hill hỏi.

Crawford hít vào một hơi, lấy ra túi vật chứng từ ngăn kéo, bên trong là một tấm thiệp màu đen: “Chúng ta không thể lúc nào cũng phái người bảo vệ bác sĩ Lecter, cho nên nhất định phải bắt Charlie Nice gấp.”

Hill lấy bao tay từ trong túi ra, mở thiệp mời, lúc mở ra thiệp còn vương mùi phấn nong nặc, tấm thiệp màu đen mỏng manh như lá, thoát nhìn vô cùng tinh xảo, chữ viết bên trong như chảy máu.

“Đây là dùng máu viết ra, chỗ kiểm nghiệm đã kiểm tra rồi, là máu người, là máu của bác sĩ Harris.” Crawford dùng ngón trỏ gõ gõ bàn: “Cậu biết đây là gì không? Đây là thư tuyên chiến, đây là khiêu khích!”

“Gã tiến hóa rồi?” Hill nói.

Máu viết trên nền thiệp đen rất tiếp màu không dễ thấy, thế nhưng cố gắng nhìn cũng chỉ có thể nhìn ra một câu: “Dùng máu bọn mày để vinh quang tao sáng mãi.”

“Cậu có thể bắt gã một lần, cũng có thể bắt gã hai lần.” Crawford nói rằng: “Gã đừng mong thoát được mãi mãi.”

Hill gạt đầu, bỏ thiệp vào túi vật chứng.

Cửa ban công bị gõ, Crawford gọi người vào, nữ đặc vụ châu Á nói: “Người phái đến chỗ bác sĩ Lecter báo về, có người gửi đến chỗ đó một tấm thiệp.”

Hill liếc nhìn Crawford, sau đó tự giác nói: “Tôi đi ngay.”

Lúc này Crawford mới gạt đầu, còn bổ sung thêm: “Có tin gì mới phải báo ngay cho tôi.”

#

Lúc Hill đến nhà Hannibal, mấy cảnh sát đáng lẽ ra nên bảo vệ ở bên ngoài vì an toàn đều đứng trong phòng khách. Còn Hannibal thì ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo nhau, ngã lưng ra sau, trầm mặc mà nhìn tấm thiệp đen trên bàn. Cảnh sát tới lần này đều còn trẻ, bất an đi tới đi lui trong phòng khách, khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Hill đưa giấy tờ FBI ra cho mấy cảnh sát đang đề phòng, sau đó mang bao tay đến gần bàn trà.

Hắn cầm lấy tấm thiệp màu đen, nhìn những con chữ màu đỏ sẫm viết bằng máu, chẳng qua, đây là một câu khác: Khi máu anh nhuộm đỏ tay tôi, đó là nơi kết thúc của anh.

Hill nhướn mày, Charlie Nice đang đe dọa Hannibal?

“Đưa lúc nào vậy?” Hắn hỏi cảnh sát.

“Gã cho một thiếu niên ngoài đường 10 dolla, bảo cậu ta đưa tới đây, bây giờ chúng tôi vẫn đang tra hỏi.” Cảnh sát đáp.

“Khăng định là gã?”

“Hai mươi sáu, hai mươi bảy, người da trắng, tóc nâu, mắt xanh, mặt mũi âm trầm.”

“Đúng chính gã, Charlie Nice.”

“Sếp, hoài nghi gã sẽ ra tay với nạn nhân không thành công cuối cùng, cho nên chúng tôi chỉ ở ngoài cửa bảo vệ, nhưng lần này đã khẳng định được gã sẽ nhắm vào bác sĩ Lecter, có phải chúng ta nên xin bảo vệ theo sát?” Cảnh sát hỏi.

“Gã không ngóc đến nổi ra tay trước mặt FBI, thế nhưng gã quả thật nhắm tới bác sĩ Lecter.” Hill vừa nói, vừa nói lỏng cravat, dận dò cảnh sát: “Các anh cứ tiếp tục bảo vệ, chờ mệnh lệnh.”

“Yes, sir.”

Hill nhìn Hannibal vẫn bình tĩnh, im lặng, hơi hơi gật đầu, sau đó ra ngoài phòng gọi cho Crawford, báo cáo tình hình.

“Tôi nghĩ như thế nào? Charlie Nice là một gã cố chấp, gã nếu đã định vị bác sĩ Lecter là mục tiêu thì nhất định sẽ ra tay với bác sĩ. Điểm khác nhau là lúc nào mà thôi, chúng ta có thể phái cảnh sát bảo vệ bác sĩ một ngày, một tuần, thậm chí một tháng nhưng là chúng ta không thể bảo vệ một năm. Còn Charlie Nice thì có đủ kiên trì để đợi đến khi chúng ta thả lỏng, chúng ta không có khả năng chờ được gã.”

“Gã đang trốn ở nơi bí mật nào đó, nhìn chúng ta, rất khó bắt gã.”

“Well, tôi nghĩ bác sĩ Lecter cũng không chấp nhận hình thức bảo vệ giam cầm đâu, lẽ nào anh thật sự muốn bác sĩ vì Charlie Nice mà mai danh ẩn tích, trốn ở phòng an toàn cục liên bang cung cấp sống đến hết đời sao?”

“Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ cố gắng khuyên bác sĩ Lecter.”

“Đương nhiên, gã sẽ không thoát nổi đâu.”

Hill gác điện thoại, đi vào trong phòng, nói với Hannibal: “Bác sĩ Lecter, có nơi nào để nói chuyện riêng với anh không?”

Hannibal dẫn Hill đến thư phòng, giá sách ba mặt tràn đầy sách quý, tự như lúc nào cũng có thể chôn vùi người trong này. Hannibal hỏi: “Crawford có đề nghị gì?”

Hannibal trào phúng FBI đã lâu, y dường như cũng đã đoán ra Crawford sẽ đề nghị ra cái điều tồi tệ nào.

“Đầu tiên, giam cầm bảo vệ, nếu như vẫn không bắt được Strangler, vì an toàn của anh, chỉ có thể đưa anh vào kế hoạch bảo vệ liên bang. Nói cách khác thay tên đổi họ, đổi chỗ ở, trốn.” Hill khẽ cong khóe miệng: “Đương nhiên, tôi biết anh sẽ không chấp nhận, cho nên Charlie Nice phải bị bắt.”

“Cậu có kế hoạch?” Hannibal bình tĩnh nói, đôi mắt nâu nhìn không ra một chút phập phồng, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Mục tiêu của gã là anh, gã là một kẻ cố chấp, người mang chủ nghĩa hoàn mỹ, không cho tác phẩm của mình có một nét bút hồng. Ngay từ đầu, gã vì quá mức lỗ mãng và nôn nóng mà bị bắt, lần này gã nhất định sẽ rút kinh nghiệm, gã sẽ có đủ kiên nhẫn để đợi đến khi FBI thả lỏng bảo vệ anh.”

Hannibal cầm lấy bút chì trên bàn, dùng dao mổ nhẹ nhàng đặt ở đầu bút, khẽ đẩy, lớp vỏ mỏng bị bào ra, giọng nói của y vẫn trầm thấp bình tĩnh như thường: “Gã tiến hóa rồi, thế nhưng điều đó không có nghĩa gã có thể thay đổi triệt để.”

“Gien mỗi người đều là dấu vết in vào từng tế bào, thay đổi tâm lý cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Có thể gã hiểu được tầm quan trọng của kiên nhẫn nhưng gã cũng vẫn khó nén được cảm giác nôn nóng chờ đợi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Hill dùng tiếng Trung khẽ nói.

Hannibal nghiêng đầu nhìn về phía hấn, Hill nhếch miệng cười: “Một câu ngạn ngữ Trung Quốc. Anh nói gã không có nhẫn nại, Hannibal, then chốt không phải là hấn có thể nhẫn nại hay không mà là mất bao lâu để gã bộc phát.”

Đáy mắt Hannibal mang theo nét lạnh lùng, buông bút chì xuống, cầm lấy dao mổ: “Vậy chúng ta phải giúp gã bộc phát.”

“Kích thích gã, gã nhất định đang ở một nơi bí mật nào gần đây để quan sát, gã sẽ không tự mình lại đây, cho nên tin tức của gã sẽ càng thiếu chuẩn xác.”

“Kẻ nhát gan một khi phần nộ sẽ bị che mờ lí trí, sự nhu nhược tràn ngập nội tâm.” Hannibal không hứng thú đối với Strangler, thế nhưng không thể không thừa nhận, tên hề này gây rất nhiều phiền phức cho y, vì gã mà nhà y sắp bị FBI chiếm luôn rồi!

“Well, một hồi tôi sẽ để bọn họ canh ở bên ngoài.” Hill sẵn sọc nói.

“Uhm?” Dưới tấm thiệp mời đầy khiêu khích Strangler gửi, vấn đề an toàn của y lại được thăng cấp, mà không phải được thả lỏng. Coi như là Hill thông cảm cho tâm lý ghét cảnh sát của Hannibal thì hấn cũng không thể tự ý chủ trương.

“Trên thực tế, Crawford kiên trì muốn cho cảnh sát bảo vệ sát người, nhưng tôi nghĩ anh sẽ không thích vậy. Cho nên tôi đề nghị ít nhất lúc tôi ở lại bảo vệ anh thì cảnh sát không cần ở trong phòng.” Hill giải thích.

27. Chương 27: Cái Gọi Là Bảo Vệ 24/7

Cảnh sát phụ trách bảo vệ lui ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại Hill và Hannibal, Hill đang xem tư liệu vụ án mà FBI chuyển tới. Đương nhiên, hắn sẽ không để ý việc chia sẻ những tin tức này cho Hannibal.

“Lúc gặp phải nguy hiểm, mọi người bao giờ cũng có khuynh hướng trở về nơi quen thuộc.” Trong tay Hill chính là tư liệu cuộc đời của Charlie Nice, gã quả thật xui xẻo — những gã sát nhân hàng loạt thường đều là kẻ xui xẻo. Thế giới ác ý thương tổn bọn họ, bọn họ hồi báo gấp vạn lần cho toàn bộ thế giới, không ngừng truyền ác ý ấy lên người trên thế giới.

Gia đình của Charlie Nice đã từng cực kỳ giàu có, cha của gã là một tổng giám đốc cao cấp trong một sở sự vụ kế toán trong ở phố Wall, làm sổ sách giấy tờ cho 10 công ty tài sản hơn tỷ bạc, mẹ là một y tá, sau đó về hưu làm một bà chủ thượng lưu.

Loại hạnh phúc này chỉ kéo dài đến khi Charlie Nice mười sáu tuổi thì vỡ tan. Công ty cha gã phá sản, còn ông ta bị nghi lừa đảo, sắp vào tù vì phạm tội kinh tế, nhà họ cũng bị kiện đến táng gia bại sản. Đương nhiên, rốt cuộc ông Nice thật là lừa đảo làm giả sổ sách hay chỉ là con cừu thế tội thì không biết. Nói chung, Charlie Nice từ thiên đường té xuống địa ngục.

Người mẹ buồn bã không vui, rốt cục tới ngày bộc lộ vấn đề về tinh thần.

Sau khi mẹ Charlie Nice phát điên rồi bị cơ quan chăm sóc đặc thù mang đi hai năm thì trọng bệnh mà chết.

Mặc dù mất đi song thân, Charlie Nice lại dựa vào trí thông minh của mình, thi vào một trường đại học rất tốt nhưng tiệc vui chóng tàn. Năm thứ ba, gã vì đi thi nhờ giúp người ta để kiếm tiền nên bị khai trừ, không thể tốt nghiệp.

Gã đã từng làm người giữ cửa trong khách sạn, dựa vào bề ngoài anh tuấn và tài ăn nói học thức, kỳ thực gã vốn rất được yêu thích. Thế nhưng Charlie Nice vẫn không khống chế được sự kiêu hãnh méo mó và sự không cam tâm của mình. Thế nên, gã đánh nhau với khách hàng rồi bị đuổi việc. Sau đó, gã lại thay đổi vài công việc nữa, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân mà tất cả đều không lâu dài. Cuối cùng, bạn gái đã yêu nhau nhiều năm bỏ đi kết hôn với người khác cho gã một kích trí mạng, Charlie Nice bắt đầu cuộc đời giết người hàng loạt.

Gã bao giờ cũng nhớ kỹ cuộc sống trước năm 16 tuổi của mình, đồng thời không bỏ xuống được cảm nhận ưu việt, rực rỡ dưới ánh sáng. Sau khi giết người bị hại, bị dán cái nhãn Strangler, bị truyền thông truy đuổi săn tin khiến gã cảm thấy thỏa mãn.

Khi gã dùng cúp của nạn nhân gõ vào đầu đối phương, trái tim đồ kị đã có mùi hư thối của Charlie Nice mới được thỏa mãn.

Đây là một kẻ đáng thương đã hư thối đến tận ruột gan luôn rồi.

Hill chẳng có chút đồng tình gì với loại người như vậy, bởi vì so với những người thật sự cần thương xót, Charlie Nice đã có rất nhiều cơ hội để thay đổi kết cục của mình, bắt đầu một cuộc sống mới, thế nhưng gã đã hủy diệt chúng cả rồi — không sai, chính gã đã hủy diệt chúng, không liên quan đến ai khác.

“Đó là một gã nhu nhược đến mức ngay cả cuộc đời của mình cũng không thể thay đổi được, gã sẽ không trốn mãi ở một quán trọ nào đó đâu, điều đó sẽ làm gã bất an. Cho nên chỗ gã ở nhất định là nơi gã quen thuộc.” Hill nhú nhú mày, bởi vì những nơi Charlie Nice từng đi qua rất nhiều, nhất là những năm trước khi 16 tuổi, cha gã có không ít bất động sản.

“Nếu như rút dây động rừng thì chỉ làm gã thêm liều lĩnh thôi.” Hannibal bình tĩnh nói, chính tính cách ổn trọng gặp phải chuyện gì cũng đều sừng sững bất động như núi mà bệnh nhân của y đều cảm thấy an toàn vô cùng.

Thế nhưng Hill lại biết, Hannibal bình tĩnh vì y không cảm thấy chuyện này không có gì để mà kích động. Với ánh mắt của Hannibal, chẳng còn mấy điều có thể khiến y kinh ngạc. Huống chi, điều khiến y cảm thấy hứng thú càng thêm ít.

Tỷ như hiện tại, phỏng chừng Hannibal cũng chỉ muốn bóp chết Strangler càng sớm càng tốt cho xong việc.

“Không sợ gã không tìm tới, chỉ sợ gã nấp trong tối, chờ lúc nhảy xổ ra.” Hill ra vẻ không để ý.

Hannibal nhếch miệng trào phúng, đương nhiên, loại lạnh lùng trào phúng này chỉ xẹt qua rất nhanh. Y vẫn dùng giọng nói trầm ổn không sợ hãi mà nói: “Nếu như gã tới nơi này thì chẳng có vấn đề gì cả, thế nhưng một ngày chọc giận gã, gã sẽ ra tay với ai thì thật khó biết được.”

Y không quan tâm Charlie Nice ra tay với con người vô tội nào, thế nhưng Hill không thể không quan tâm.

Nếu như hành vi của Hill chọc giận Nice khiến gã giết người lung tung thì Crawford nhất định sẽ cho Hill biết, bộ dạng khi sắp của BAU nổi giận là như thế nào!

Hill nhú mày, cuối cùng đành buông tha việc lục soát những nơi Charlie Nice có thể ẩn nấp.

Hắn không thể luôn ở bên Hannibal, mặc dù hắn chấp nhận thì điều này cũng không hiện thực. Việc này phải tốc chiến tốc thắng. Cho nên hắn quyết định hỏi ý kiến chuyên gia cố vấn—

“Ý kiến của anh thì sao, Hannibal?” Hill buông hồ sơ, đi tới cạnh sofa, nhìn người bác sĩ đang cầm ly cà phê.

Hannibal căn bản không ngẩng đầu nhìn Hill, chỉ khẽ hạ giọng nói: “Cậu thật sự muốn nghe ý kiến cố vấn của tôi.”

“Đương nhiên, từ khi cùng nhau thiết lập quan hệ, tôi đương nhiên muốn nghe ý kiến từ anh. Chuẩn bị giải quyết Charlie Nice một cách nhanh nhất, để chúng ta có thể sống thoải mái hơn, anh đừng nói anh thích cảnh sát canh cửa cho mình nhé?” Hill rất tự nhiên quỳ một gối xuống cạnh sofa, ngẩng đầu nhìn Hannibal đang ngồi.

Động tác này nếu là một người nào khác làm thì sẽ rất kỳ dị, đặc biệt bây giờ đã không phải thời đại của các kỵ sĩ nữa rồi. Thế nhưng Hill quỳ gối bên cạnh Hannibal như thế lại không làm cho người ta cảm thấy lạ, mọi chuyện tựa như vốn lý là như thế.

Sắc mặt Hannibal không thay đổi, Hill đứng, ngồi hay quỳ dường như cũng chẳng ảnh hưởng gì đến y, chẳng qua y vẫn nói ra ý kiến của mình. Cũng như những gì Hill nói, y đã chịu đựng Charlie Nice quá đủ rồi.

“Charlie Nice quả thực là một kẻ vừa nhu nhược lại tham lam, nếu như gã cảm thấy mình đã cùng đồ mạt lộ, gã khẳng định sẽ liều lĩnh giết người lung tung. Thế nhưng chỉ là khi gã cảm nhận được uy hiếp mà thôi, nếu hắn cảm thấy thứ gã muốn sắp mất đi, như vậy gã sẽ buông tay mà cược một lần.” Hannibal chậm rãi nói xong nửa câu sau: “Vào mục tiêu mình đã chọn.”

“Lấy anh làm mồi dụ, gã đã dính bẫy một lần rồi.” Hill thở dài.

“Gã cũng sẽ dính bẫy lần thứ hai.” Hannibal bình tĩnh tiếp lời: “Bởi vì có một số người không biết tự lượng sức mình.”

Thảo luận xong chuyện Charlie Nice, Hannibal ngồi trên sofa bình thản thờ ơ lật xem tư liệu của gã, mà Hill thì ra ngoài gọi điện thoại về FBI, báo cho cấp trên, tiện thể sắp xếp mọi chuyện.

Lúc Hill đi vào phòng khách, Hannibal đã thu xếp lại hồ sơ, đặt trên đầu gối, còn mình thì ngồi trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vì đang ở trong nhà mình, cho nên Hannibal cũng không mặc những bộ vest âu phục 3 phần mà chỉ phủ thêm một chiếc áo choàng bên ngoài áo sơ mi. Đại khái vì cảnh sát vào nhà sau khi y mới vừa tắm xong nên mái tóc màu vàng nhạt không dùng keo xịt tóc, mềm mại rũ xuống trán, nguyên bản chiếc áo sơ mi nhất định phải cài đến chiếc cuối cùng cũng được mở ra, lộ ra một phần da thịt.

Người thuộc phái cấm dục nếu một ngày bỏ xuống bộ dạng thường ngày thì ngay lập tức sẽ khiến người khác phải điên cuồng, huống chi Hill vốn có ý với Hannibal?

Hắn không cần cố nhẹ chân mà cứ để Hannibal biết hắn đã đến, rồi cúi người, đem tay chống lên tay vịn sofa.

Hannibal vẫn nhắm mắt như cũ, tựa như đang nhắm mắt suy nghĩ, không thèm để ý đến hắn.

Hill nhẹ nhàng mà hôn y, sau đó bỗng nhiên thấy Hannibal mở đôi mắt nâu, ánh mắt bình thản nhìn hắn.

Biết thích phải người thuộc phái cấm dục có cái gì không tốt không? Ày, chính là như vậy đó!

Hill thở dài trong lòng, thấy ánh mắt lạnh nhạt không gợi sóng sợ hãi của Hannibal thì làm sao hắn còn có thể tiếp tục cho được? Hắn vừa định đứng dậy rồi đi thì chợt nghe Hannibal hỏi: “Hôm nay cậu muốn à?”

Hill kinh ngạc mở to hai mắt, lời này thật không giống như Hannibal sẽ hỏi, lẽ nào hắn đói khát đến mức nghe lộn rồi sao?

Thấy biểu cảm của Hill, Hannibal nhướn mày, dù lạnh nhạt nhưng y cũng không phải không có cảm giác, y chỉ là khắc chế chứ không phải thuộc phái cấm dục. Thật tình mà nói, phản ứng kiểu này của Hill thật làm cho người ta nổi nóng, dù sao y cũng là đàn ông.

Chẳng qua, biểu cảm của Hannibal vẫn bình tĩnh như trước, khó có khi hỏi lại lần hai: “Bây giờ cậu muốn à?”

Hill gật đầu theo bản năng, sau đó mới ý thức được bản thân vừa làm gì.

Chỉ một câu nói thế thôi nhưng dù là một người thông minh tới đâu thì khi gặp phải người mình thích cũng sẽ trở nên ngu ngốc, huống chi bây giờ người mình thích lại chủ động mời gọi... xin thứ lỗi trong khoảng thời gian này Hill đã treo máy, biến thành một tên ngốc.

“Đừng ở phòng khách, tới giường đi.” Hannibal tự nhiên nói, sau đó chuẩn bị đứng dậy.

Khoảng chừng ba giây sau mới hiểu hết ý nghĩa của những câu này, Hill im lặng một lát, rồi quyết định mặc kệ Hannibal rồi cuộc nghĩ cái gì. Thịt đưa lên cửa còn không ăn thì hắn quả thật bất lực rồi.

So với cái lần không biết gọi là hợp gian hay cường khụ khụ, nói chung, lần này hai vị đương sự đều đồng ý, bầu không khí rõ ràng bình yên hơn mà sự khắc nghiệt của Hannibal cũng được biểu hiện triệt để.

Bọn họ không vào phòng ngủ Hannibal mà tới giường phòng cho khách.

Hill nhìn Hannibal chậm rãi cởi áo khoác, xếp gọn gàng để sang một bên, cởi áo sơ mi, lại chậm rãi xếp lại để một bên, sau đó là quần.

Hill:....

Hắn phỏng chừng đây là tính ưa sạch sẽ của Hannibal chứ không phải cố ý để giày vò hắn, mặc dù mấy chuyện này quả thực giày vò hắn. Chẳng qua, Hill cũng có kiên trì chờ người trong lòng ở trước mặt hắn

từng chút từng chút cởi sạch, đem quần áo xếp lại ngay ngắn, đặt trên ghế.

Chẳng qua, kết quả vẫn tốt đẹp. Ít nhất Hannibal không có ư sạch sẽ đến mức muốn Hill cũng phải xếp quần áo lại cho ngay ngắn. Chẳng qua Hill cũng không dám ném quần áo lung tung, mà chỉ để ý đặt lên ghế, sau đó hẩn nhìn thấy ánh mắt thoả mãn của Hannibal.

Hill:...

Quên đi, khỏi nhiều lời, trực tiếp tiến lên thôi. Đỡ cho hôm nay hẩn không phải bị Hannibal dùng dao cắt cổ chết mà bị Hannibal giày vò phiền muộn mà chết.

Mặc dù bình thường cử chỉ Hannibal rất ưu nhã thế nhưng trên giường y cũng không theo phong cách hòa nhã như thế. So với sự dịu dàng như nâng niu châu báu của Hill, y càng thích thô bạo hơn một chút. Hill cũng đành chiều theo ý y, nhưng khi tới lúc chạm tới nơi sâu nhất, người dưới thân bắt đầu chuyển động, hẩn sẽ lấy tay bảo vệ đầu Hannibal, miễn cho y bị đụng vào đầu giường.

Thân thể quấn lấy nhau va chạm, tiếng nước theo quy luật trong bầu không khí ám muội, môi lưỡi dây dưa cuồng dã, tiếng thở dốc khe khẽ lộ ra, im bật rồi vào lúc chạm đến tận cùng lại từ cổ họng rít ra thành tiếng gầm của loài dã thú, đôi mắt nâu trong bóng tối vứt bỏ hết mọi thứ ngụy trang, trở nên thị huyết tàn nhẫn.

Đôi mắt như ngưng tụ tất cả ác ý, thuộc về ác ma, lúc này lại đắm chìm trong dục vọng và thỏa mãn, tản ra sức hấp dẫn rung động lòng người.

Hill cúi đầu nhìn đôi mắt không rõ của nhân loại hay loài ác quỷ, va chạm lần cuối, hôn thật sâu vào đôi mắt như đỏ sẫm ấy, rồi thả ra bên trong.

Hẩn cảm nhận được phần cổ mình đang lộ ra trước miệng đối phương, mà lần này Hannibal đã rất khắc chế, chỉ cắn một dấu răng lên hầu kết hẩn, xé rách lớp biểu bì, vỡ một ít tĩnh mạch nhỏ, chảy ra vài giọt máu, nhưng không thực sự cắn đứt cổ hẩn.

Hai người nghỉ ngơi một lát, ngay khi Hill ngẩng đầu nhìn lại Hannibal, người đàn ông đó lại khôi phục về bình tĩnh thường ngày, đôi mắt nâu sâu không thấy đáy, vĩnh viễn nhìn không rõ y đang nghĩ gì.

“Hannibal.” Hill nhẹ nhàng gọi.

Y không đáp lại, chỉ đem ánh nhìn chuyển đến người hẩn.

Hill khẽ cười đứng lên, thấp giọng nói: “Không có gì.”

28. Chương 28: Cạm Bẫy

FBI phát lệnh truy nã với Charlie Nice, truyền thông như cá mập ngửi thấy mùi máu mà ùn ùn kéo tới.

Một ngày sau, những bài phân tích tâm lý và cuộc đời Charlie Nice được lấy danh nghĩa Unknown chen đầy trên các báo, mặt trên trích dẫn ý kiến chuyên nghiệp của bác sĩ tâm lý kiêm chuyên gia tâm lý học, bác sĩ Lecter, đem Charlie Nice định nghĩa thành một kẻ hèn nhát tâm lý méo mó, đồ kị thành cuồng, đặc biệt nhắc tới việc Charlie Nice tập kích những người đàn ông thành đạt là bởi vì gã có ẩn tật không thể cho ai biết về chỗ nào đó.

Hai ngày sau, các bài phân tích muôn hình muôn vẻ xuất hiện trên báo, trong đó có vài bài phân tích những nơi có thể là chỗ ẩn nấp của Charlie Nice, bao quát cả những bất động sản của cha gã khi chưa bị bỏ tù, những đơn vị công tác trước kia của gã.

Ba ngày sau, FBI di chuyển bác sĩ Lecter, dưới sự hộ tống của 10 đặc vụ, ba xe cảnh sát, bác sĩ Lecter được di chuyển khỏi nhà mình, rồi biến mất trong tầm mắt mọi người.

Buổi tối ngày thứ tư, ngay khi Hill đi tới ga ra, từ nước sơn phản quang của xe hơi, hẩn nhìn thấy người tập kích phía sau, hẩn khẽ cười.

Con cá đã cắn câu.

Charlie Nice không biết kiếm ở đâu ra một cây súng, gã nhắm thẳng vào đầu Hill.

“Không được quay lại, lấy súng ra khỏi người, chậm rãi đặt xuống đất, ném ra sau.” Ánh mắt tối tăm của Charlie như uy hiếp nhưng trong giọng nói lại mơ hồ lộ vẻ đắc ý.

Hill đưa tay mò lấy súng bên hông, sau đó rút ra khỏi vỏ, đặt trên đất, đẩy đi.

“Rất tốt, rất nghe lời, đặc vụ Noras.” Giọng nói trào phúng, ác ý không chút che giấu, Charlie Nice nói: “Bây giờ, hai tay ôm đầu chậm rãi quay lại.”

Hill đưa tay ôm đầu, xoay người về phía Charlie Nice, thoạt nhìn Charlie sống cũng không tệ lắm, ít nhất quần áo trên người đều là những nhãn hiệu không tệ, cũng không biết gã lấy tiền từ chỗ nào.

“Mày tới báo thù sao?” Hill hỏi.

“Báo thù? Đương nhiên, dù sao cũng là mày và thằng bác sĩ chết tiệt kia bắt tao mà. So với thằng đó, mày chỉ là nhân vật râu ria mà thôi, ngại đặc vụ à, mày chẳng qua chỉ là một tên đặc vụ FBI quèn.” Charlie Nice khinh thường.

Hill nghiêng đầu, chân thành đáp: “FBI cũng không nhỏ, ít nhất tao nghĩ vậy đó, so với người giữ cửa, nhân viên văn phòng thì có quyền hơn, còn có thể mang súng hợp pháp, bắn chết người cũng không tính phạm pháp, ví dụ như nếu bây giờ tao giết mày, vậy sẽ thành đang thi hành pháp luật.”

“Câm miệng, ở đây không có chỗ cho mày nói chuyện.” Charlie kích động, chẳng qua cơn kích động của gã tới nhanh, đi cũng nhanh, chốc lát sau, gã đàn ông sắc mặt tối tăm này tỉnh táo lại, cười lạnh: “Mày muốn chọc giận tao à, đừng mơ.”

“Tao không phải mấy thằng ngu bị FBI dọa một cái là cái gì cũng liều mạng.”

“A? Vậy mày không phải đang liều mạng mà tìm tao sao?”

“Hiện tại tao trên cơ mày đây, nói cho tao biết tội FBI khác ở đâu?”

“Được rồi mày trên cơ tao.” Hill nhún vai, dùng giọng dành chịu hỏi: “Như vậy, mày muốn gì?”

“Đoán chút đi, đặc vụ à.” Charlie Nice cười đến quỷ dị.

“Bác sĩ Lecter?”

“Thằng bác sĩ ở đâu?” Charlie Nice hỏi.

Hill nhếch mép: “Mày nghĩ tao sẽ nói cho mày?”

“Nếu mày không nói, tao đánh nát đầu mày? Hừm?” Charlie Nice hung ác nói, lại đột nhiên cười ha hả, châm chọc mà nói: “Mày nghĩ tao sẽ nói vậy phải không? Tao không cần, đặc vụ thân mến à.”

Gã chậm rãi tới gần Hill, dùng súng chỉ vào giữa trán hắn, gần từng tiếng một: “Bởi vì tao biết, nó ở đâu.”

Con người Hill rút lại, sau đó vùng cổ nhói đau, một ống tiêm đầy chất lỏng chảy vào cơ thể, cảm giác mơ hồ lập tức ủa vào đại não.

“Ngủ một giấc đi, đặc vụ, chờ khi mày tỉnh lại, mày và thằng bác sĩ chết tiệt kia sẽ cùng nhau mà chết.” Giọng nói ác độc lọt vào tai hắn, tựa như một lời nguyên rửa độc địa.

#

Lúc Hill tỉnh lại, hắn đã bị trói lại trong một tầng hầm, bốn phía là vách tường âm lãnh ẩm ướt, bên người tất cả đều là mấy món tạp nham, mà trong gian phòng khác lại mơ hồ có tiếng người.

Hắn giật giật tay, phát hiện sợi dây trói rất chặt, chẳng qua mấy sợi dây này chẳng là gì cả.

“Tao nên giết mày thế nào đây, bác sĩ Lecter?” Giọng nói Charlie Nice truyền ra từ phòng đó.

Hill không vết tích nhú mày, cúi đầu ngậm vòng cổ vào miệng, sau đó dùng hàm răng cắn đứt sợi dây, mặt trang sức tối màu không nổi bật rơi xuống bên cạnh.

Hắn chậm rãi xoay người, cầm lấy mặt trang sức trong tay, nhẹ nhàng đề lên chỗ lõm trên đó, lưỡi dao nhỏ xíu bén ngọt lộ ra chỉ dài khoảng chừng một ngón tay, nhưng vô cùng sắc bén.

Hill trở tay cầm lấy lưỡi dao, đặt lên sợi dây, chậm rãi cắt.

Tiếng nói trong phòng vẫn còn tiếp tục —

“Charlie, tiền của tao đâu? Tao nói rồi, nếu phải giết người, mày phải đưa cho tao 100.000, vậy mà giờ mày lại ra tay với cả FBI! 100.000 là quá rẻ, 300.000, bằng không tao bỏ cuộc.” Một giọng nói xa lạ lo âu.

“Bây giờ mày không giúp tao thì ngay cả một xu cũng không có, mày còn là đồng phạm của tao nữa.” Charlie Nice lạnh lùng uy hiếp.

Hill đã cắt được nửa sợi dây.

“Charlie Nice!” Người lạ không thể nhìn được nữa quát lên.

“Câm miệng cho tao, bác sĩ, nếu không chúng ta sẽ bắt đầu bằng những thứ gì mà mày am hiểu nhất, tao nghe nói trước đây mày là bác sĩ ngoại khoa, hay là chúng ta thử xem nhỉ...”

“Ôi, chờ một chút, Charlie..... Thượng đế ơi!!! Không—” giọng nói kinh khủng đột nhiên im bật.

Những âm thanh rất nhỏ vang lên, thế nhưng Hill có thể nhận ra đó là tiếng dao cắt vào thịt và tiếng máu bắn ra khỏi cơ thể.

Sau 15 phút, hắn đã cắt đứt sợi dây, chạy vào trong phòng.

Trên mặt đất là hai thi thể, đều bị cắt cổ họng từ phía sau, mà khi chết Charlie Nice trong tay vẫn còn cầm một con dao phẫu thuật, chết không nhắm mắt.

Hannibal mặt không chút thay đổi lau khô vết máu trên dao, đó là một con dao rất nhỏ, ẩn giấu trong một khối kim loại màu tối như mặt dây chuyền, giống như đúc với con dao trong tay Hill.

Hill chỉ cần nhìn thoáng qua là đã hiểu, ngoài phòng tiếng còi xe cảnh sát hú vang trời.

“Anh mua nó lúc nào vậy?” Hill thở dài hỏi.

“Ba ngày trước.” Hannibal trả lời tự nhiên vô cùng.

Hill suy nghĩ một chút, sắc mặt thay đổi, cười khở: “Lẽ nào lần trên giường hôm đó ở nhà anh, anh đã đựng tới vòng cổ của tôi.”

“Tôi chỉ xác nhận một chút xem nó có phải dao không mà thôi.” Hannibal đáp: “Ngụy trang rất khéo.”

“Anh tìm được điểm ẩn nấp của Charlie Nice, anh biết gã sẽ tìm người hỗ trợ.” Hill bình tĩnh nói.

Hannibal lấp lửng.

“Hôm ở trong nhà anh, khi anh xem tư liệu FBI cung cấp đã nghĩ tới chuyện này, cho nên khi tôi ra ngoài gọi điện cho Crawford, anh cũng đã gọi điện để chứng thực.”

“Vì thế, anh đề nghị tôi, khiến tôi lấy anh làm mồi dụ, kích thích gã, dẫn gã ra.”

“Trên thực tế, anh mua sợi dây chuyền có ẩn chứa lưỡi dao, anh gọi điện cho Charlie Nice, nói cho gã nơi ẩn náu của chính anh.”

“Anh giao dịch với gã, anh nói nơi ẩn náu của mình cho gã, để trao đổi với tôi. Chính anh yêu cầu Charlie Nice đem tôi tới đây, anh biết gã sẽ đối phó với anh trước, mà tôi sẽ trở thành món hàng trao đổi với người gọi điện thần bí kia.”

“Giết họ, giá họa cho tôi, bởi vì lưỡi dao tôi dùng cắt đứt sợi dây và lưỡi dao cửa cổ họ cùng là một loại. Cho dù tôi có dùng lý do phòng vệ chính đáng đi nữa, Crawford cũng sẽ không tin tưởng tôi dùng dao cắt cổ hai người từ phía sau là chính đáng, kết cục tốt nhất là tạm thời cách chức, xấu nhất là....”

“Lỗ hổng duy nhất là, nếu tôi khai ra anh, Crawford chưa hẳn sẽ không tin, anh ta tuy không ưa tôi nhưng anh ta vẫn giống tôi, đều là đặc vụ FBI, anh ta không tin tôi, nhưng cũng càng không tin anh.”

“Anh vẫn chưa điều tra kỹ càng, Hannibal.” Hill thở dài một cái.

Lúc Hannibal rốt cục có phản ứng, tiếng bước chân nhanh chóng có trật tự đã vang lên rất gần, hiển nhiên đặc công SWAT đã vào nhà. Tìm thấy tầng hầm ngầm này chỉ là vấn đề thời gian.

Đôi mắt nâu Hannibal bình thản nhìn Hill, sau đó khoe miệng khê cong lên, lộ ra một nụ cười ác ý.

Hill chậm rãi đi qua, cầm lấy mặt dây chuyền trong tay y, dùng ngón cái lau đi vân tay của Hannibal, rồi cầm chắc trên tay mình, để lại dấu tay của mình, sau đó nhẹ nhàng thì thầm bên tai Hannibal:

“Thế nhưng, anh cũng biết.”

“Tôi cũng sẽ không để FBI bắt được anh, ném anh vào nhà tù.”

Cửa tầng hầm ngầm bị đá văng ra, đặc công cầm súng và đặc vụ ào đến, vây quanh hai người.

Hill bình tĩnh nhìn Hannibal một cái, sau đó chậm rãi xoay người nhìn Crawford đang tái mặt, ném mặt dây chuyền trong tay đi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Crawford nhìn hai thi thể, sắc mặt rét run, ánh mắt nhìn quét qua Hannibal và Hill, hy vọng ai đó có thể giải thích một chút.

“Cái này mẹ nó là ai làm?!” Crawford khê quát.

Hill nói: “Charlie Nice bắt tôi tới đây, tôi cắt dây trốn ra thì thấy gã muốn giết bác sĩ Lecter, cho nên ta phải giết gã.”

“Dùng cách này sao? Hả?”

“Trong tay tôi chỉ có cái này là vũ khí, lúc đó là tình huống khẩn cấp.” Hill biện giải hai câu rồi im lặng, bởi vì lý do quá mức yếu ớt, coi như là vì cứu người thì hẳn cũng không cần tàn nhẫn cắt cổ họng để giết người như vậy.

Crawford nhìn về phía Hannibal, hỏi: “Bác sĩ Lecter.”

Hannibal do dự một chút, nhìn qua giống như vẫn còn kinh hãi, thế nhưng y vẫn gắng gượng để giọng mình không đến mức run, y tránh đi ánh mắt Hill tựa như ánh mắt của hắn là nguyên nhân khiến y kinh hãi.

“Đặc vụ Noras... là vì cứu tôi...” Giọng nói mặc dù đã cố gắng khống chế nhưng vẫn mang theo cảm xúc phập phồng chưa thể trấn định lại được.

Thế nhưng, những lời này đã nói lên tất cả.

Đối mặt với ánh mắt sắc soi dò xét của Crawford, thái độ Hill vẫn tương đối bình tĩnh, đến tận khi

Crawford nghiêm mặt nói: “Về trước đi! Tìm người CSI đến, còn mấy người...”

“Bác sĩ Lecter cần đi bệnh viện.” Hill cắt đứt lời Crawford, không thèm quan tâm ông sếp da đen đang trợn mắt nhìn mình.

“Fine! Bác sĩ đến bệnh viện, cậu về BAU nói rõ ràng cho tôi!”

29. Chương 29: Giả Thảm Ván Và Thật Cố Ván

Một trong những người chết đi là Charlie Nice, một người khác chính là đồng nghiệp cũ của gã, Jones. Charlie Nice cướp một phú ông rồi dùng tiền đó thuê Jones làm việc cho mình, cuối cùng không ngờ rằng mình lại chết trong gian phòng đó.

Hill rất bình tĩnh, cho dù bị Hannibal giả họa hãm hại hấn cũng không cảm thấy có cái gì đau buồn. Dù sao đó cũng là Hannibal, còn có thể nói gì nữa chứ? Hấn đã sớm biết y sẽ không ngồi yên, chỉ là Hannibal muốn ra tay lúc nào, ra tay như thế nào thôi.

Suy nghĩ theo hướng tích cực, ít nhất Hannibal không đánh lén thêm lần nữa, lúc này gây thêm vài đoạn xương sườn thì hấn cũng hết cách giải thích với Crawford. Hơn nữa lần này coi như là giả họa, Hannibal cũng không đẩy hấn vào chỗ chết, nếu nói là muốn hại chết hấn, không bằng nói là dò xét hấn.

Đối với Hannibal mà nói, đây là một cuộc dò xét nguy hiểm. Nếu như Hill quay ngược lại căn y một phút, nói người là do Hannibal giết, Crawford chưa chắc đã tin tưởng Hill, nhưng chắc chắn sẽ điều tra Hannibal.

Người dù cẩn thận thế nào cũng khó tránh khỏi sơ hở, huống chi có một câu nói: một ngày bị hoài nghi thì xem như đã thất bại hơn phân nửa. Tìm kiếm hung thủ trong biển người rất khó nhưng nếu đã khẳng định được mục tiêu, tìm chứng cứ và điểm đáng ngờ lại rất dễ với FBI. Với lại, trời biết Hannibal đã bỏ bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh nhà mình, còn cả đồng danh thiệp và thực đơn nữa chứ.

Thế nhưng đã như vậy, Hannibal vẫn quyết định mạo hiểm. Tất nhiên, y là người điên, thích mấy trò kích thích cũng là một nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân khác là y tin Hill sẽ không bán đứng mình. Y khẳng định cho dù Hill phải đối mặt với một cuộc điều tra sau tất cả mọi chuyện thì vẫn sẽ không bán đứng y.

Không hề nghi ngờ, Hannibal đã lợi dụng tình cảm của Hill, chẳng qua những thứ này đều tạo dựng trên cơ sở tình cảm của Hill đối với y. Từ góc độ này mà nói, thật đúng là một bước tiến đáng mừng.

Hill nhìn Crawford mang vẻ mặt như muốn bức cung, lòng rất bình tĩnh.

Nếu hấn cứ khẳng định là vì cứu người, tối đa chỉ tạm thời cách chức kiểm tra, thêm phụ đạo tâm lý,

chấm thêm một lỗ đen trên lý lịch của hắn mà thôi, Hill không quan tâm nhiều đến mấy chuyện này. Crawford cũng không làm gì được hắn, tình huống lúc đó bốn người đã chết hai, hai người còn lại thể nào cũng sẽ không bao giờ nói ra sự thực.

“Tôi đi xuống bãi xe dưới tầng ngầm thì gặp Charlie Nice, gã dùng chĩa vào tôi, sau đó tiêm cho tôi vài loại thuốc, rồi mang tới đây, tôi đã báo động cho FBI ngay khi có thể, hơn nữa, chuyện này cũng giống như kết quả chúng ta muốn, con cá đã mắc câu đúng chứ?”

“Dù vậy, cậu nói chỗ bác sĩ Lecter cho gã.” Crawford nói: “Cái này khác với kế hoạch.”

“Tôi không có, tôi cũng không cần làm vậy, Charlie Nice đã sớm biết bác sĩ Lecter ở đâu, bằng không gã cần gì phải mang tôi tới đây, nếu như tôi nói cho gã bác sĩ Lecter ở đâu, gã đã trực tiếp giết tôi rồi.”

“Vậy ai nói cho gã?”

“Tôi không biết, nhưng tôi nghe Charlie Nice nói, đối phương yêu cầu dùng tôi đổi lấy địa chỉ bác sĩ Lecter.”

“Ngoại trừ một số ít FBI và bản thân bác sĩ Lecter, không ai biết địa chỉ này, cậu nói FBI có phản đồ?”

“Chưa hẳn là phản đồ, có lẽ chỉ là người muốn giết tôi.”

“Nhưng cậu chưa chết.” Crawford không chút khách sáo nói: “Người chết là chúng.”

Hill ghé sát người Crawford: “Nếu như tôi không ngăn cản chúng, người chết là bác sĩ Lecter.” Vô nghĩa!

Crawford nhận lấy bản kiểm tra pháp y: “Well, tất cả đều là một đao cắt từ phía sau mắt mạng, rất nhanh, có người nói cho tôi biết đó tuyệt đối không phải kỹ thuật thành thạo trong một lần được.”

Hill nhìn thẳng Crawford chậm rãi nói: “Tôi từng nằm vùng trong tổ chống xã hội đen.”

“Vậy thì?”

“Trong thời gian nằm vùng, giúp đỡ bằng đăng thanh toán một số người, bọn họ thích cắt cổ, làm như mình là phần tử khủng bố vậy. Thế nhưng phần lớn thời gian tôi đều dùng dao gỗ để tập, trong tình huống bất đắc dĩ, tôi sẽ dùng cách này giết người, cái này trong hồ sơ có nói đến, uiiii, được rồi, là hồ sơ tuyệt mật, tôi nghĩ anh không xem được.” Sắc mặt Hill lạnh lùng, cười nhạt.

“Tôi thừa nhận lúc đó tâm trạng có phần quá khích, nếu như tôi chỉ đánh xỉu chúng mà không phải giết chết thì bây giờ đã không phiền phức. Thế nhưng anh nên nhớ lúc đó trong cơ thể của tôi vẫn còn ảnh hưởng của thuốc, lại bị chúng nhốt trong hầm ngầm, nghe Charlie và Jones thảo luận làm sao dẫn vật bác

sĩ Lecter. Tôi cắt đứt dây chạy đến đây thì đã thấy Charlie Nice dùng dao phẫu thuật gác ở trên cổ bác sĩ. Lúc đó cơ thể của tôi phản ứng nhanh hơn đầu óc.”

“Không sai, tôi giết Charlie Nice, theo bản năng bảo vệ người nên được bảo vệ. Sau đó Jones muốn nhào tới chỗ bác sĩ, bắt cóc bác sĩ uy hiếp tôi, tôi chỉ còn cách giết gã.”

Con mắt sắc bén của Crawford nhìn chăm chăm Hill, khi thấy trong đôi mắt của Hill sự mệt mỏi và kiên định được che giấu thì nói: “Tôi nói cho cậu biết, chuyện này chưa xong đâu, cấp trên khẳng định sẽ tiếp tục điều tra, trong lúc này cậu tạm thời bị cách chức để điều tra.”

“Có cần tôi trả lại súng và giấy chứng nhận không? Chết tiệt đương nhiên!” Hill đặt giấy chứng nhận FBI và súng đặt lên bàn.

“Vội lại, cậu cần phụ đạo tâm lý, phải thế, hơn nữa cần ngay lập tức!” Crawford dùng ngón tay thô to đen nhẻm chỉ vào mặt bàn: “Đừng có dùng năng lực phân tích tâm lý của mình mà đối phó với bác sĩ tâm lý, đừng có ra vẻ với tôi, nếu cậu có bệnh, cậu phải đi chữa trị! Chuyện này mà còn xảy ra thêm một lần nữa thì sẽ không đơn giản chỉ là cách chức điều tra đâu.”

Hill nhú hai hàng lông mày, khó có lúc Crawford lại tốt bụng như thế, hắn hỏi: “Anh chỉ định bác sĩ tâm lý?”

“Giờ cậu tạm thời không còn là đặc vụ FBI nữa, chẳng lẽ còn muốn dùng bác sĩ tâm lý của FBI sau? Đừng mong cục sẽ trả hóa đơn khám bệnh cho cậu, tự mình tìm bác sĩ đi, thế nhưng tôi muốn xem báo cáo trị liệu của cậu. Vội lại, không được tìm bác sĩ Lecter!”

“Hửm?”

“Cậu cứu anh ta, chuyện đó đủ để anh ta thiên vị cậu rồi.” Crawford nói xong thì đuổi Hill đi.

#

“Đã lâu rồi anh không tới đây, Hannibal.” Nữ bác sĩ tóc vàng ngồi trên sofa nói.

“Công việc của cô bề bộn, của tôi cũng vậy.” Hannibal ngồi bên kia sofa, nhìn bác sĩ tâm lý của y, Dr. Bedelia, người khác rất khó tưởng tượng vì sao y cũng có một bác sĩ tâm lý, thế nhưng trên thực tế, y chỉ là hứng thú với Dr. Bedelia mà thôi.

Đó là một người phụ nữ rất kiêu hãnh, hơn nữa ưu nhã, quyến rũ, biết trấn an nhân tâm.

“Gần đây thế nào?” Dr. Bedelia tiếp tục hỏi.

Hannibal là đồng nghiệp của cô, nhưng cũng là bệnh nhân của cô. Dựa theo cách nói của Hannibal, tính cách y quá mức quái gở, bao giờ cũng khước từ người khác tới gần, không thể xây dựng quan hệ tình cảm bình thường, cho dù hẳn quan hệ xã hội không tệ, nhưng y và người khác luôn không thể giữ được quan hệ bạn bè thân thiết.

Thế nhưng theo Dr. Bedelia thấy, Hannibal chỉ là quá cẩn thận trong vấn đề tin tưởng người khác mà thôi, tâm linh của y rất khó cởi mở cho người khác đi vào. Thế nhưng, bác sĩ tâm lý nào lại không như vậy chứ? Nguyên nhân chính là vì quá hiểu nhân tâm, thế nên càng thêm quý trọng chính mình.

Hơn nữa Dr. Bedelia luôn luôn có một loại cảm giác kỳ quái, Hannibal nói tâm lý của mình không đơn giản chỉ là chỉ quái gở và không tin tưởng người khác mà thôi. Hannibal có bí mật, mà bí mật này y sẽ không nói cho người khác, cho dù là bác sĩ tâm lý của mình cũng thế.

“Tôi gặp một người.” Hannibal tiếp tục nói, “Một người rất đặc biệt. Tôi gặp cậu ta trong một lần cố vấn tâm lý, khi đó, cậu ta ngụy trang bản thân để gặp tôi. Khi tôi biết được chuyện này, tôi đã rất tức giận.”

“Lúc ban đầu, bệnh nhân giấu diếm tình hình của mình là chuyện bình thường, bởi vì họ không thể tin tưởng một bác sĩ tâm lý xa lạ được, Hannibal.” Dr. Bedelia nói.

“Hill cũng không phải là bệnh nhân của tôi, chỉ là một lần giám định thôi. Cậu ta muốn làm bạn với tôi, thậm chí càng gần thêm một bước. Đối với chuyện này, cậu ta rất chấp nhất, hơn nữa tạm thời tôi cũng không có cách ngăn cản cậu ta, đối với việc này, tôi cảm thấy không tốt.”

Dr. Bedelia có phần giật mình với cụm từ ‘gần thêm một bước’, cô có thể hiểu được ý ngầm của Hannibal. Cậu ta đang theo đuổi Hannibal. Kỳ thực, người thích Hannibal cũng không ít, y là một người đàn ông độc thân có sức hấp dẫn, cho dù nam hay nữ đều có thể bị y hấp dẫn, chính cô cũng biết số lần Hannibal bị người khác thổ lộ cũng không dưới năm lần.

Thế nhưng, những lần đó Hannibal chỉ nhẹ nhàng lướt qua không nói sâu thêm, không giống hôm nay—

“Cậu ta làm gì khiến anh khó chịu sao? Hay anh nghĩ cậu ta tới quá gần, cho nên khiến anh bất an?”

“Có lúc Hill rất vô lễ, nhưng không thô lỗ. Tôi không chuẩn bị sẵn sàng để tiếp thu một người nào đó bước vào thế giới của mình. Thế nhưng Hill không quan tâm nhiều như thế, cậu ta chỉ dựa vào cách của mình để xông vào thôi.”

“Hannibal, anh dựng một bức tường rất cao giữa chính anh và người khác, anh ngăn cản bất cứ ai đi vào thế giới của mình. Thế nhưng, mặc dù vậy, anh vẫn mong có người đi vào đó, bởi vì bản thân anh cũng biết, anh viên viên sẽ không tự mình phá hủy bức tường.” Dr. Bedelia dịu dàng mà chính xác nói: “Anh nói anh chưa chuẩn bị sẵn sàng, trên thực thể anh chưa bao giờ sẵn sàng để người khác đi vào nội tâm của mình, thế nhưng cậu ta lại vào được, điều này làm cho anh bất an.”

“Tin tưởng không phải chuyện dễ dàng.” Hannibal trả lời lấp lửng.

“Cậu ta là người thế nào, Hill ấy?” Dr. Bedelia hỏi.

“Hill là đặc vụ liên bang, lần đầu tiên cậu ta đến chỗ tôi để làm giám định tâm lý bởi vì cấp trên nghi ngờ trạng thái tâm lý của cậu ta không thể làm việc ở ngoài được, nhưng trên thực tế, tâm lý cậu ta đủ cứng cỏi mạnh mẽ, không gì có thể dao động được cậu ta. Dù là tôi thì cũng rất khó đi vào nội tâm cậu ta, hiểu cậu ta nghĩ gì. Bởi vì mạnh mẽ, nên cậu ta cũng rất tự tin, vừa hoàn thành công việc vừa sống vui vẻ. Đối với một số chuyện nhất định, cậu ta không để bất cứ ai thay đổi. Cho dù cậu ta lúc nào cũng lấy thái độ nhân nhượng khi đối mặt với người khác thì trên thực tế, cậu ta vẫn là người nắm giữ tất cả, sâu trong nội tâm, cậu ta là một người rất mạnh mẽ.” Hannibal dùng đôi mắt chuyên nghiệp nhận xét.

“Cho nên anh không muốn cậu ta tới gần mình vì anh cũng là người như vậy.” Bề ngoài galăng, nội tâm mạnh mẽ, muốn nắm giữ tất cả.

“Với tính cách chúng tôi, ở gần với nhau xảy ra tranh chấp là chuyện rất bình thường, nhưng thật sự chúng tôi lại chưa từng xung đột bao giờ.” Hannibal nói: “Cậu ta luôn nghe theo ý kiến tôi, thế nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được.”

“Bởi vì anh không thể từ chối?” Dr. Bedelia nói: “Cậu ta luôn nghe theo ý kiến anh, nhưng cũng bởi vì vậy, anh không thể từ chối cậu ta làm theo ý kiến của mình. Cho nên anh cảm thấy cậu ta ép buộc anh, cố gắng khống chế anh, ràng buộc anh. Mà anh thì không cho phép cậu ta làm như thế, nên anh mới nghĩ phải thoát khỏi cậu ta.”

Hannibal trầm mặc không nói.

“Hannibal, anh biết bác sĩ tâm lý chỉ có thể giúp đỡ bệnh nhân giải quyết vấn đề chứ không thể thay họ giải quyết vấn đề.” Dr. Bedelia có phần mệt mỏi, nói chuyện với Hannibal bắt đầu không thoải mái: “Cậu ta rốt cuộc có cố gắng khống chế anh hay không, hay chỉ là anh cảm thấy cậu ta muốn khống chế anh, tất cả đều do anh tự phán đoán lấy.”

“Còn tôi thì chỉ có thể nói cho anh một loại khả năng, bởi vì những người đang yêu đều như nhau cả, họ cố gắng làm điều tốt nhất cho người mình yêu, thỏa mãn tất cả của người đó. Tình yêu là một loại quan hệ tình cảm, người trong mối quan hệ này cũng như đang ở trong một chiếc lưới, luôn luôn phải dùng một phần tự do để trả giá cho tình cảm.”

Cuối cùng Dr. Bedelia tổng kết: “Rốt cuộc là Hill làm anh bất an?”

“Hay xây dựng quan hệ thân mật khiến anh bất an?”

30. Chương 30

Sau khi Hill bị cách chức tạm thời, người thứ nhất nghe tin sau đương sự, dĩ nhiên là Will.

“Thỏ rừng cậu đưa cho tôi rất ngon.” Gặp lại Will sau một khoảng thời gian thấy anh trầm mặc ít lời, anh vượt lòng cú nhà mình nửa ngày rồi mới nói được một câu.

Hill ngồi trong căn nhà ở Wolf Trap của Will, trong tay bưng một ly cà phê. Đầu xuân, nhiệt độ chậm rãi tăng lên, nhưng không khí vùng ngoại ô lại mang một cảm giác biếng nhác chậm chạp, Hill nghe tiếng chim kêu ở xa xa mà sắp gục đầu ngủ.

“Will, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.” Hill bắt đầu dĩ nói.

“Về chuyện tạm thời cách chức.” Will không nói thêm gì nữa.

“Chỉ là tạm thời cách chức mà thôi, tuy rằng Crawford chắc chắn tôi có bệnh.”

“Đúng là cậu có.”

Hill trợn to mắt ngạc nhiên nhìn Will, chẳng qua biểu cảm không phải tức giận mà chỉ là ngạc nhiên hiểu kỳ.

“Cậu nhìn rất bình thường, nói thật, so với ta còn bình thường hơn.” Will giải thích.

“Tôi cũng nghĩ tôi bình thường.”

“Một người thích cùng người không bình thường giao tiếp theo cách nào đó rất cuộc cũng không thật sự bình thường.” Will nói: “Cậu thích người tài, điều này không thể nghi ngờ, thế nhưng cậu lại chẳng thích những người tài giỏi mà bình thường. So với nhiều người, cậu rất thích mạo hiểm, cho dù chính cậu không thừa nhận.” Will tiếp tục nói: “Cuộc sống tĩnh lặng làm cậu bất an.”

“Không phải...” Hill dường như muốn phản bác thế nhưng chỉ mở định nói, rồi lại thôi.

“Đó là một tính cách đặc thù, đây không hẳn là bệnh, thế nhưng nếu cậu cố chấp đuổi theo cảm giác nguy hiểm, thì lại là có vấn đề về tâm lý, đó là khuynh hướng tự mình giết mình.” Will dường như chẳng bao giờ biết khéo léo uyển chuyển trong nói chuyện cả.

Hill nở nụ cười: “Tôi cam đoan tôi không có khuynh hướng tự sát, tôi vẫn còn quý mạng mình lắm.”

Thế nhưng Will không cười, thậm chí anh còn bén nhọn đáp: “Cậu biết đó không phải chuyện vui gì để mà cười, có thể cậu không tự sát thế nhưng cậu ham muốn cảm giác nguy hiểm thì sớm muộn gì cũng gặp mặt tử thần, cho dù cậu có là đặc vụ FBI đã qua huấn luyện cũng vậy thôi.”

“Tôi tin vào bản thân mình, Will.”

“Đó chính là vấn đề, cậu không phải bắt tử, cậu cũng không phải vô địch.” Chú cún dưới tay Will bắt đầu khó chịu vận mình, Will nhẹ nhàng buông lỏng chú nhóc ra.

Hill cũng không tiếp tục chọc tức Will, theo hần, nếu thật có nguy hiểm khiến hần chết đi, vậy thì chết cũng là chết có ý nghĩa. Dù sao hần vẫn cho là mình khá lợi hại, nếu hần thật chết, vậy tức đối thủ còn lợi hại hơn, chết trong tay người như thế cũng không phải sỉ nhục. Chẳng qua lời này không tiện nói lúc này.

“Xin lỗi.” Will thấy Hill không nói nữa, anh khẽ xin lỗi.

“Cậu không cần xin lỗi vì quan tâm tôi.” Hill nói như thế, “Tôi cũng không phải theo đuổi nguy hiểm mà chỉ là thích cuộc sống muôn màu đặc sắc. Thế giới này người đến người đi, mỗi ngày người người đều chỉ nghĩ đến vài vấn đề gia đình, công việc, tiền, cái vãi... một cuộc sống bình thường. Bình thường đến mức có khi tôi nghĩ nó không phải thật.”

“Không thật?”

“Cứ như đã được lập trình trước vậy, như một giấc mơ.” Hill ngừng câu chuyện.

“Vội lại, hình như Crawford lại muốn gọi cậu ra làm việc?” Hần chuyển sang chuyện khác.

“Không phải lần đầu tiên, áng chừng cũng không phải lần cuối cùng, mà tôi thì biết thái độ của cậu với chuyện này.” Will cũng không tiếp tục vấn đề cũ.

“Dù sao cũng là chuyện của cậu, tôi không thể quyết định thay cậu, cũng vì chuyện này, Crawford không ít xem tôi là cái đinh trong mắt, dù sao quen rồi.” Hill cười rộ lên.

“Tôi không đồng ý.”

Hill nhìn về phía Will, hỏi: “Thế nhưng Crawford sẽ không bỏ cuộc, đến lần thứ mấy cậu mới đồng ý đây?”

“Tôi không thể vì Jack mà đồng ý được, cho dù Jack có là bạn tôi cũng vậy.”

“Để những tên giết người hàng loạt chiếm lấy trí óc cậu không phải chuyện gì tốt, cho dù tôi không có năng lực của cậu, tôi cũng biết thế. Đối với Crawford mà nói, anh ta không phải người gian ác gì, thế nhưng đến lúc cần thiết, anh ta sẽ không còn đáng tin nữa. Crawford chỉ yêu mình mà thôi, yêu thể diện, sự nghiệp, tiền đồ của anh ta. Dựa vào chút lương tâm còm cõi không đủ để anh ta mãi mãi đứng về phía cậu.” Hill bình tĩnh nói.

“Cậu nói cứ như Jack cực kỳ không đáng tin vậy, tính anh ta có thể không tốt, cũng có lúc thiên vị thế nhưng anh ta sẽ không bỏ rơi bạn bè, lại càng không để tôi chịu chết.” Will lắc đầu.

“Bạn bè cũng có năm bảy loại đấy, Will. Tới bước đường cùng, người cố gắng hết sức để đứng bên cạnh mình mới là người bạn trung thành.”

“Rất hiếm người như thế đúng không?”

“Trung thành không liên quan đến tốt xấu, cho nên tôi không nói Crawford là người xấu, mặc dù anh ta quả thật quá khó ưa.”

“Không phải ai cũng có thể trung thành được.” Will khẽ cười giễu một tiếng.

Trong đầu Hill đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Hannibal, không hề nghi ngờ, gã cannibal kia cho dù là theo nghĩa rộng hay nghĩa hẹp thì cũng là một tên biến thái. Hannibal không dễ dàng tin tưởng chứ đừng nói đến trung thành, thế nhưng nếu y sản sinh sự trung thành thì y sẽ không bao giờ phản bội, cho dù chuyện gì xảy ra, cuối cùng, y sẽ mãi mãi đứng bên bạn.

Chỉ cần bạn không phản bội y thì cho dù gặp phải hiểm cảnh thế nào, lúc bạn cần y, Hannibal tuyệt đối sẽ không vì nguy hiểm mà vứt bỏ bạn. Mặc dù chưa ai có được sự trung thành ấy, thế nhưng Hill khẳng định Hannibal có phẩm đức như vậy.

Cũng không phải chỉ khi đến bước đường cùng mới có thể hiểu rõ một người, sống ba cuộc đời, hẳn sao lại không rõ nhân tâm chứ?

#

Hill lên mạng tìm một vị bác sĩ tâm lý có danh tiếng, chẳng qua những bác sĩ tâm lý tốt ở Maltimore cũng không có mấy người. Kỳ thực làm trong ngành tâm lý thì nhiều hay ít cũng có chút quái gở.

Tỷ như bác sĩ Chilton là một tên cuồng sưu tập, chuyên môn sưu tập những tên biến thái nguy hiểm cùng hung cực ác, cả ngày muốn nghiên cứu của mình đã vang dội cổ kim; tỷ như bác sĩ Bloom là một người phụ nữ mạnh mẽ trong ngành, ngoại trừ có hình dạng là phụ nữ ra không còn chỗ nào cô như phụ nữ cả; rồi tới bác sĩ Bedelia cũng vậy, tuy là một nữ bác sĩ xinh đẹp dịu dàng nổi tiếng thế nhưng lại nhận rất ít bệnh nhân, hơn nữa ngoài thời gian làm việc ra thì rất ít giao tiếp, mà điển hình nhất lại chính là Hannibal, y cũng nổi tiếng không kém bác sĩ Bedelia (vị nữ bác sĩ này còn hành nghề sớm hơn y không ít), nổi danh cả thành phố, chỉ là... y lại có sở thích ăn thịt người.

Chilton là một thằng ngốc khoái làm màu, đây là cái nhìn của Hannibal. Mà bác sĩ Bloom lại là học sinh của Hannibal, tuổi trẻ quá mức, quan hệ tốt với Will. Bác sĩ Bedelia cũng được, nhưng cần sắp xếp thời gian, lúc Hill gọi điện qua để đặt hẹn, cuối cùng lại bị thư ký của người ta từ chối do lịch bác sĩ đã kín.

Nếu như nhất định phải chọn giữa Chilton và Bloom thì Hill thà chọn Chilton còn hơn tiếp xúc với Bloom. Dù sao Chilton có thể tùy ý đối phó thế nào cũng được, còn Bloom thì lại có quan hệ thân thiết quá mức với FBI.

Suy nghĩ một chút, Hill bắt đầu gọi cho số điện thoại trên trang web. Hắn vừa đặt hẹn với bác sĩ Chilton vừa nhìn món quà đã chuẩn bị xong trên bàn — bao tay da cáo đã hoàn thành.

Từ khi vụ Strangler kết thúc, hắn vẫn chưa gặp lại Hannibal, cần tìm thời gian tới thăm thôi.

Nghĩ như vậy, Hill nhẹ nhàng chọt chọt trái tim búp bê Hannibal, thở dài cười: “Thật muốn biết anh có tìm hay không nữa.”

#

Khứu giác Hannibal rất nhạy, thế nên khi y về đến nhà, liền nghe ra được mùi khác thường.

Như mùi nhựa thông chảy, mang theo chút mùi rượu Gin thuần, giống như mùi của một người.

Y đưa tay mở đèn phòng khách, thấy Hill đứng bên sofa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ da thuộc sofa, nhìn qua rất thông dong, không hề vì sự xuất hiện của Hannibal mà luống cuống.

“Cậu vào bằng cách nào?” Hannibal hỏi.

“Dù sao cũng không phải bằng chìa khóa.” Hill nhún vai.

Hannibal nhẹ nhàng liếc ra cửa sổ, không có dấu hiệu bị mở trộm, đương nhiên cũng có thể là vào bằng cửa sổ phòng khác, sắc mặt y bắt đầu lạnh lại, không chút khách sáo nói: “Cậu làm vậy thật không lễ phép, Hill.”

Lúc này, Hill khó có khi thoái nhượng, cười yếu ớt đáp: “Hãm hại người khác thì càng thêm không lễ phép, Hannibal.”

“Tôi không ép cậu nói dối, là chính cậu chọn nhận lấy chuyện giết người.” Hannibal cởi áo ba-đờ-xuy, mặc lên giá, rồi chậm rãi đi về phía Hill, hỏi: “Hay nói, cậu dự định trả thù? Giết tôi?”

Hill nghiêng đầu, tới gần thân thể Hannibal, chớp mũi quanh một mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Tôi mãi mãi sẽ không tổn thương anh, cho dù anh có tin hay không.”

“Bây giờ không có nghĩa là mãi mãi, mỗi người ai cũng sẽ thay đổi theo thời gian.” Hannibal đáp, “Nếu như cậu không ngại, tôi cần vào nhà bếp cất đồ.”

Hill liếc sang chiếc hộp giữ tươi Hannibal cầm trong tay, ướp lạnh có thể đảm bảo nguyên liệu nấu ăn thêm

tươi mới, xem ra ngày mai FBI lại có thêm một vụ nữa của Chesapeake Ripper rồi.

Một lát sau, Hannibal đã đi ra, y đã cởi âu phục, bên trong là chiếc áo sơ mi và áo gi-lê. Y thấy được thứ đặt trong một chiếc hộp Hill mang đến, là một bộ bao tay và cổ áo ba-đờ-xuy.

“Da cáo lúc đó?”

“Coi như quà tặng, lúc đó, tôi giao cho người ta xử lý, ngày hôm qua mới vừa lấy về.”

“Tặng quà cho người vừa hại cậu bị cách chức sao, thật rộng lượng.” Hannibal trào phúng.

“Tạm thời cách chức không tính là gì cả, BAU không phải nơi ai cũng có thể vào, tới khi thiếu nhân viên, bọn họ vẫn cần tôi như cũ, hay phải nói là cần hiệu suất phá án của tôi. Thứ còn lưu lại chẳng qua chỉ là một vết tích ghi trên lý lịch thôi. Nếu như anh muốn hăm hãi tôi, hẳn nên làm ác thêm chút nữa.” Hill nói như thế.

“Đây là khiêu khích? Hay cười nhạo?” Hannibal bình tĩnh hỏi.

“Hannibal, ở góc độ nào đó mà nói, anh quả thật khổn nạn, xin lỗi cho từ ngữ của tôi. Thế nhưng —” Hill nở nụ cười, “Về cái này, tôi đã sớm biết rồi, đồng thời tôi cũng không hy vọng xa vời rằng anh sẽ thay đổi, trên thực tế, tôi không quan tâm anh có thay đổi hay không.”

“Cậu muốn nói gì?” Hannibal bình tĩnh hỏi.

“Là anh muốn tôi như thế nào, Hannibal, anh muốn giết tôi, không sao, chỉ cần anh có thể; anh muốn hại tôi, không sao, chỉ cần anh muốn làm như vậy. Từ đầu đến cuối quyền quyết định đều nằm trong tay anh, cho dù anh muốn làm gì cũng vậy.” Hill chân thành nói.

Hannibal nhìn về phía hắn: “Không cần như thế.”

“Tôi không cần cậu làm cho tôi bất cứ thứ gì, cho dù tôi không nói rõ, thái độ của tôi cũng là từ chối mà thôi.”

“Cho nên?”

“Rời khỏi đây, đừng nhúng tay vào chuyện của tôi, bằng không cuối cùng tôi cũng sẽ tìm ra cách giết cậu. Hiện tại tôi nói rõ mọi chuyện ở đây, nếu cậu là người như cậu đã nói.” Hannibal không nói gì thêm, thế nhưng Hill hiểu.

“Nếu như đây là điều anh muốn, được rồi.” Hill đáp.

31. Chương 31: Nguy Cơ = Xoay Chuyển

Ngay từ đầu chỉ là cảm thấy hứng thú, bởi vì đôi mắt của dã thú trên khuôn mặt con người. Đôi mắt cho người ta cảm giác như lưỡi hái tử thần kề sát bên cổ.

Rốt cục quá khứ đã xảy ra chuyện gì mới tạo nên đôi mắt như vậy trên khuôn mặt một con người? Dùng kinh nghiệm của bản thân Hill mà nói, cho dù là chuyện gì xảy ra, đó cũng không phải chuyện vui vẻ gì.

Một con đường khi đã bước ra bước đầu tiên thì không thể quay đầu lại được nữa, từ lúc tay nhuộm máu, một người sẽ khác biệt với những người khác. Càng đừng nói đến loại người tay đầy máu tươi như hắn và Hannibal. Nói là nhân loại không bằng nói là dã thú xen lẫn trong con người, chỉ là khoác thêm một lớp da người mà thôi, từ nay về sau đã là một giống loài mới.

Tìm kiếm đồng loại trong biển người là việc không dễ dàng, có lẽ những kẻ giết người hàng loạt không ít, thế nhưng không phải tên nào cũng có thể xem là đồng loại. Luôn luôn có những tên giết người so với người bình thường càng thêm sợ chết, sợ đau, chúng mượn dùng lực lượng tà ác, nhưng lại không đại diện cho tà ác.

Hannibal Lecter là một danh hiệu, y tựa như Jack the Ripper, trở thành một biểu tượng vĩnh hằng. Cho dù Hill đã không nhớ rõ tình tiết trong tiểu thuyết, thế nhưng nó không ảnh hưởng đến việc nghe thấy danh tiếng y.

Thế nhưng, phải tiếp cận thì mới hiểu đó là người như thế nào.

Ở một trình độ nào đó thì ngoại trừ cái tật ăn thịt người, Hannibal còn cao thượng hơn phần lớn con người nhiều. Thậm chí tuân thủ nghiêm ngặt phẩm đức và nguyên tắc tựa như người thời Trung cổ vậy.

Dịu dàng với phụ nữ, đồng cảm với trẻ nhỏ, căm hận người khi dễ kẻ yếu, đồng dạng hết lòng giữ chữ tín. Y không phải người tốt, thế nhưng Hannibal tôn trọng người tốt, nhưng phải là người tốt chân chính; trào phúng bọn ngụy quân tử và những kẻ quyền thế đạo đức giả.

Dù thế tất cả cũng không thể che giấu được y là một tên biến thái, cho dù Hannibal tự nhận tất cả chỉ do nhân sinh quan của mình khác với phần đông con người bình thường, đồng thời y cao ngạo đến mức không thèm lấy người thường làm chuẩn.

Mâu thuẫn rồi lại như đương nhiên.

Hill đã sống ba cuộc đời, hắn dùng cả ba đời để học được một điều, đó là thích thì phải nói ngay, đồng thời không được buông tay. Cho nên hắn không chút nào che giấu tình cảm của mình với Hannibal.

Chẳng qua, đây cũng thật là lần đầu tiên yêu đương trong cả ba đời của hắn. Hắn biết cách đối xử với bạn bè, với kẻ thù, với đồng bọn, thậm chí biết dùng nguy trang đối phó với người thường. Vậy là lại không biết đối xử với người mình yêu như thế nào, nhất là người yêu này cũng không phải người bình thường, người đó không chấp nhận phương thức yêu đương của người thường.

Hill tôn trọng Hannibal, đồng thời làm bất cứ điều gì mà người mình yêu mong muốn, chỉ cần hắn có thể làm được. Thế nhưng, Hannibal không cần ai cho ý bất cứ thứ gì, những gì y muốn, y sẽ tự tay nắm lấy.

Điều này giống như nhìn thấy chúa tể rừng xanh với bộ lông bóng mượt trong rừng sâu, dáng người mạnh mẽ của nó làm Hill mê muội, say đắm. Thế nhưng con thú đã tính mười phần, cảnh giác với con người đó lại gằm nhẹ uy hiếp người xâm lấn vào lãnh địa của nó.

Móng vuốt của nó có thể cào Hill bị thương nhưng không thể ngăn cản Hill bước đến gần nó. Tôn nghiêm khiến nó không thể lùi bước, cho dù nó hiểu Hill không muốn tổn thương nó thì chúa tể rừng xanh vẫn cảm thấy phần nộ, nó cảm thấy tôn nghiêm của mình bị chà đạp.

Hill thấy đối phương đã đưa ra lời cảnh cáo, bày ra tư thế tấn công và chuẩn bị từ chối, hắn biết, đối phương đã không nhịn được nữa.

Cho nên, Hill chỉ có thể lui về sau, làm trống không gian. Hắn chưa bao giờ muốn làm tổn thương nó, cũng chưa bao giờ muốn thuần phục nó, bởi vì hắn yêu đã tính đó, yêu sự cao ngạo đó.

Hannibal là số ưu tiên số một, mong muốn của y cũng là ưu tiên số một, thậm chí cao hơn cả tình cảm Hill dành cho y. Không có loại tình yêu nào phải để người mình yêu không thoải mái, làm cho người ta cảm thấy bị ràng buộc, nếu như yêu là thuần phục người mình yêu, vi phạm mong muốn của người đó. Thì đó là tình yêu nên vứt bỏ.

Thế nhưng, Hill không muốn buông tay, bởi vì hắn cũng là người cố chấp như thế, có tính chiếm hữu như thế. Cho nên, kẻ sách hôm nay chỉ có thể lùi một bước, Hannibal rồi sẽ có lúc cần người giúp đỡ.

#

“Hi, boys!” Người đàn ông mặc âu phục Westwood, nói giọng Ireland cười cười nhìn về phía vị thám tử đang đứng trước mặt mình cùng với vị cựu quân y vóc dáng nhỏ con, aaaa, ngàn vạn lần đừng quên cả trái bom đeo trên áo nhé.

“John!” Sherlock che trước người Watson, giơ súng lên nhắm vào đầu người nọ.

“Sherlock Holmes, tôi đã đưa cho cậu danh thiếp rồi, vậy mà cậu lại quăng đi, thật là làm Jim đau lòng quá.” Moriarty cười lộ ra hai chiếc răng nanh, chẳng qua con mắt lại mang tia sáng phần khởi nguy hiểm.

“Jim Moriarty.” Sherlock nói ra thân phận của đối phương, bàn tay nâng súng vẫn chỉ vào Moriarty.

Hai tay Moriarty đút vào túi, nhún vai, khoa trương làm động tác ‘bất đắc dĩ’: “Tôi có một người bạn, anh ta đề cử cậu với tôi, nhưng mà, cậu không làm tôi thất vọng chút nào, coi mấy ngày nay chúng ta chơi với nhau thử coi. Không thể không nói, đặc sắc tuyệt luân! Nhưng mới là mấy trò nho nhỏ hà, bé Jim còn chuẩn bị nhiều trò hay hơn nữa.”

“Tôi không thể không thừa nhận, trò xiếc hôm trước của cậu quả thực thú vị hơn mấy trò buồn chán của bọn nào đấy.” Lời của Sherlock rước lấy một cái trợn mắt của Watson, anh mím môi, tiếp tục nói: “Nhưng tất cả phải dừng lại.”

“Boring!” Moriarty cảm giận mà nói, trong giọng còn mang theo chút thất vọng.

“Có người chết vì nó rồi.” Sherlock nói.

“That’s what people do!” Moriarty rống lên như tâm thần, sau đó nở nụ cười, lại dùng cái giọng Ireland biến điệu lảm bảm nói: “Đó chỉ là mở đầu thôi.”

Ánh mắt Moriarty trở nên âm trầm, một loại cảm giác lạnh lẽo âm u lan tỏa, cuối cùng gã nói: “Hôm nay chỉ nói hello thôi, nhưng nếu cậu còn đứng đối địch với tôi, vậy tôi phải nói goodbye với cậu thôi.”

Nói xong, Moriarty huyết sáo, lưng thừng bước đi.

Sherlock lập tức tháo khối thuốc nổ ra khỏi người Watson ném sang một bên, thế nhưng rất nhanh, điểm đỏ laser súng ngắm lại nhắm ngay họ, hai người bất đắc dĩ thở dài, nhìn sang bên.

“Jim rất hay thay đổi, cho nên Jim nghĩ lại rồi, hai người cứ chết đi.” Moriarty hứng khởi nói.

“Mày vốn là thằng tâm thần.” Watson khẽ nói.

“Có lẽ vậy, dù sao người thú vị không chỉ có cậu, Sherlock, tôi có thể đi Mỹ tìm bạn để chơi.” Moriarty nhướn mày.

“Mỹ?” Súng Sherlock giơ lên một lần nữa, lần này không phải quay về Moriarty, mà là chỉ vào đồng thuốc nổ.

Ánh mắt Moriarty tối lại: “Cậu không bắn đâu.”

“Nghĩ vậy sao?” Sherlock lộ ra một nụ cười giả tạo, không thềm nói nữa.

Ngay lúc hai bên đang giằng co, không ai chịu lùi bước, điện thoại Moriarty reo lên.

“Có phiền không?” Moriarty trợn mắt, hỏi.

“Hoàn toàn không.” Sherlock dùng khẩu hình của miệng nói.

Moriarty bắt điện thoại, nói hai câu rồi che điện thoại lại: “Giờ tôi còn có việc, để hôm khác đi.”

Sau đó, gã tiếp tục gọi điện thoại, vừa rời khỏi hồ bơi vừa rút tay súng bắn tĩa về.

Moriarty cúp điện thoại của Adler, ngồi lên xe của mình.

“Lái xe, về câu lạc bộ.” Moriarty nói, bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo trong kế hoạch.

Phía trước không có phản ứng.

Con mắt Moriarty híp lại, giọng Ireland biến điệu lại vang lên một lần nữa: “Well, là ai tìm bé Jim chơi vậy? Hummm, có chuyện gì?”

Người đàn ông ngồi ở ghế phó lái quay đầu lại: “Chủ nhân của tôi có việc tìm ngài, ngài Moriarty.”

Nói xong, ông ta nhìn về phía ghế lái, từ thị giác của Moriarty, gã chỉ có thể thấy một đôi tay mang bao da đặt trên vô lăng, là đôi bao tay da sói, kiểu dáng bình thường nhưng giá thành cực kỳ đắt.

“Vấn đề đầu tiên, ngài Moriarty, ngài muốn thi thể tài xế xuất hiện ở chỗ nào?”

Moriarty không nói gì, chỉ là nâng cằm lên, mặt lạnh tanh.

“Vấn đề thứ hai, ngài hy vọng ông Moran còn sống hay đi theo cậu tài xế?”

Sắc mặt Moriarty trở nên xấu đi, chẳng qua gã vẫn không nói gì.

“Vấn đề thứ ba, ngài lựa chọn cái chết hay nói cho tôi biết —“

“Chuyện về Hill Noras?”

Bao tay biến mất, rất nhanh, đôi tay lại một lần nữa đặt lên tay lái, trong tay còn cầm thêm một con dao cạo gấp sắc bén sáng như tuyết.

“Tôi cho rằng, ngài là người rất biết giữ bình tĩnh, bằng không ngài đã không đem thể giới ngăm của mình phát triển đến thể này.” Đối phương nở nụ cười, nhưng tiếng cười không chút vui vẻ.

“Ngài cho rằng, tôi sẽ vì lời uy hiếp của ngài mà thỏa hiệp. Làm ăn là hứng thú, còn ngài....” Diên cuồng như Moriarty cũng không chút nào lộ cảm xúc.

“Ngài Moriarty, bán đứng ngài cho tôi là ngài Holmes, Holmes anh, ông ta dường như rất bất mãn với việc ngài quấy rầy quốc gia lẫn em trai của ông ta. Còn ngài lại cao thượng vì bảo vệ đặc vụ Noras mà chấp nhận buông tha hai anh em nhà Holmes.”

“...” Moriarty trầm mặc.

“Tôi chỉ là một người phụ nữ tìm kiếm người yêu mà thôi.” Giọng người nọ chậm lại, giọng điệu bi thương của cô cực kỳ cuốn hút, đầu độc người khác: “Mỗi một ngày, tôi đều hối hận, bởi vì sai lầm của tôi mà khiến chúng tôi chia xa nhau lâu như vậy.”

“Tôi phụ tình yêu của anh ấy, phản bội lòng tin của anh ấy.”

“Ngài có đồng ý, giúp đỡ tôi, tìm anh ấy? Coi như giúp đỡ một người phụ nữ thương cảm đang hối hận.”

Trong mắt Moriarty hiện lên sự thú vị điên cuồng và trào phúng, gã cong khóe môi, hỏi: “Như vậy, thưa quý cô, cô muốn biết cái gì?”

#

Sau ngày kết thúc cuộc nói chuyện giữa Hill và Hannibal, mấy tháng đã trôi qua.

Hắn vẫn chưa được phục chức, cấp trên đã duyệt công văn rồi nhưng Crawford vẫn dè lại đơn xin phục chức của hắn không buông, theo như lời Crawford nói thì, trừ khi thấy được giấy chứng nhận của bác sĩ Chilton, bằng không Hill cứ tiếp tục ở nhà chơi đi.

“Gần đây, tâm trạng của cậu càng lúc càng xấu.” Bác sĩ Chilton hỏi.

Hill nhắm mắt, Hannibal có câu nói chẳng sai, bác sĩ Chilton quả thực ngu xuẩn, tuy rằng đó không phải nguyên lời Hannibal, thế nhưng ý y là vậy. Bác sĩ Chilton không phải không có năng lực mà là quá mức tham quyền tham thế, bởi vì tham lam, tri thức chuyên nghiệp của gã đều bị sự ngu xuẩn che mờ.

Nhưng cũng bởi vì thế, nếu muốn lừa Chilton, những lời nửa thật nửa giả là tốt nhất.

“Tôi vẫn còn trong tình trạng bị cách chức, đồng thời trong mấy tháng nữa cũng không có hy vọng phục

chức.” Giọng Hill hạ xuống.

“Và sao nữa? Cậu đã từng nhắc tới mối tình đầu của mình? Hôm nay cậu muốn nói tiếp không?” Bác sĩ Chilton không buông tha.

Hill nhìn vào mắt đối phương, nghĩ thầm, gã này làm bác sĩ tâm lý thật là uổng phí nhân tài, gã phải làm paparazzi mới đúng!

“Nếu người yêu bảo anh cút đi thì anh sẽ làm gì?”

“A, xin lỗi, dù sao chuyện cũng đã là quá khứ rồi, ai thời trai trẻ chẳng có lúc ngu dại.”

...

...

Hannibal, tôi nhớ anh, thương lượng nhé, anh có thể giết chết gã này không?

32. Chương 32: Giao Tranh

Trong lúc Hill bất đắc dĩ tiếp tục lấy lệ bác sĩ Chilton, Hannibal vẫn đang làm việc, cuộc sống không có Hill quấy rối vẫn trước sau như một, làm cố vấn tâm lý và trị liệu, về nhà làm cơm, đọc sách, xem tin tức mọi ngày như một, đôi lúc sẽ đi săn, mở tiệc đãi khách, đi dự nhạc hội, tựa như một cỗ máy hiệu suất và chuẩn xác theo quy luật nghiêm ngặt.

Kỳ thực điều này không có gì không tốt, chỉ là có phần đáng tiếc, dù sao tư duy của Hill vẫn là một bí ẩn, thế giới tâm lý của hắn khiến Hannibal cảm thấy rất hứng thú. Nếu như có thể, y muốn mở bộ não đó ra mà nhìn. Chỉ là ... tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Hill quả thật khó đối phó, cho dù là một hiện tượng quý giá khó gặp thì Hannibal cũng chỉ đành buông tha đối tượng thực nghiệm này.

Cũng may, vật thí nghiệm không phải ít, cho dù quý giá đến đâu, rồi tới lúc nào đó cũng sẽ gặp thôi.

“Tiểu thư Curson? Mời đến.” Hannibal cửa, đón bệnh nhân đi vào.

Một người phụ nữ mặc váy dài màu đen, khoác áo khoác màu ngà, đội một chiếc mũ kiểu nữ màu đen. Cô có một mái tóc vàng, phủ xuống vai, màu tóc rực rỡ hơn Hannibal, thuần túy màu vàng, đôi mắt xanh biếc phảng phất phi thúy để vương khảm trên tượng thần. Khuôn mặt hài hòa, nhìn qua là một người phụ nữ dịu dàng.

Ngoại trừ đôi bông tai bằng trân châu ra, cô không có bất cứ thứ trang sức nào khác, ngay cả hoa văn trên váy áo cũng rất ít, kiểu dáng cũng rất bình thường. Thế nhưng cho dù là đôi bông tai hay bộ váy mộc mạc ấy thì cũng chỉ người hiểu mới biết những thứ tưởng như bình thường đó quý giá đến cỡ nào. Đây là một người phụ nữ giàu có, giàu có mà khiêm tốn.

Catherine Curson, phú bà có dòng máu Nga đến từ Anh quốc, bệnh nhân mới của Hannibal, đây là cuộc hẹn đầu tiên của hai người.

“Rất xin lỗi, tôi tới trễ.” Giọng nói Catherine rất ôn hòa, mang theo khẩu âm Anh quốc.

“Tôi trễ năm phút đồng hồ là một phần của truyền thống.” Nhất là truyền thống Anh quốc, mặc dù đang ở Mỹ, nhất là trong các thành phố lớn không còn phổ biến, dù sao đối với đám người trên phố Wall mà nói, thời gian chính là tiền bạc, năm phút đồng hồ cũng đủ cho bọn họ ăn được bữa cơm trưa rồi.

“Tôi luôn nghĩ...” Catherine đi vào gian phòng, hiểu kỳ mà không mất lễ phép đánh giá căn phòng.

Bệnh nhân nào của Hannibal cũng như thế, như vậy thuận lợi cho việc khiến cảm xúc của các bệnh nhân thả lỏng ra, có lợi cho cuộc nói chuyện. Hẳn đợi Catherine thu hồi đường nhìn, sau đó cô xoay người tiếp tục nói: “Tôi cho rằng là người ai cũng sẽ có thời gian không thoải mái, đó không phải bệnh tật tâm lý, không cần đi xem bệnh. Thế nhưng quản gia của tôi lại cho rằng tôi đã buồn bã quá lâu rồi.”

“Ông ấy đúng, có tâm trạng buồn bã thích hợp cũng là một cách điều tiết tình cảm, khiến thân thể phân bổ đủ cho cân bằng đầu óc, tự mình kiểm điểm. Lúc buồn bã, con người thường hay hồi tưởng quá khứ, đồng thời trở nên nhạy cảm, đó không phải chuyện xấu.” Hannibal giải thích: “Dưới tình huống bình thường, sau một thời gian, điều tiết hoàn thành, não trung gian sẽ tự mình phân bổ dopamine (1) và hormone khiến tâm tình tốt lên.”

Catherine cảm thấy hứng thú mà nghe, sau đó hai người mặt đối mặt ngồi xuống.

“Nói chung, hệ thống điều tiết này là hoàn toàn tự động, không thể khống chế. Nhưng con người có thể khống chế não bộ của mình, tâm lý là một trong những nguyên nhân, sau khi đại não tiếp nhận được lệnh chặn dứt việc phân bổ Dopamine, thì sự điều tiết của cơ thể con người cũng vì thế mà xáo trộn, kích thích tổ cũng trở nên hỗn loạn, kết quả dẫn đến chính là tâm lý càng thêm nghiêm trọng.” Hannibal vừa nói vừa mở sổ.

“Tôi từng nghe nói một số thuốc dẫn đến chứng trầm cảm, là bởi vì những loại thuốc này đã khống chế tín hiệu ở não, cưỡng chế rối loạn tuần hoàn?” Catherine hỏi.

“Quả thực có chuyện như thế, tỉ lệ chứng trầm cảm trong con người được tính bằng chữ số đơn vị trong %, nói cách khác, trong một trăm người thì sẽ có 3 đến 5 người bệnh, trong đó 80% chỉ là tạm thời, còn 17% là bệnh mãn tính. Điều tiết tuần hoàn có thể tạm thời rối loạn nhưng muốn làm nó rối loạn mãi mãi lại không dễ dàng, bởi vì bộ não con người có khuynh hướng tự bảo vệ mình.” Hannibal tiếp tục nói: “Tôi nói những điều này là hy vọng cô không cần quá lo lắng.”

“Anh biết tôi lo lắng sao?” Catherine mỉm cười nói.

“Nhiều người biết đến chứng trầm cảm chỉ thông qua những ca bệnh mãn tính nặng, điều này rất phiền diện, hơn nữa dễ làm người bệnh sản sinh khủng hoảng, nhất là phần lớn người chỉ mất cân bằng trong một thời gian ngắn, thậm chí tất cả chỉ là quá trình tự điều tiết mà thôi.” Hannibal nói rất lấp lửng: “Nếu như cô nghĩ mình có chứng trầm cảm, thì sau khi xem những tư liệu như vậy, rất khó mà không lo lắng.”

“Trên mạng có những bài kiểm tra trắc nghiệm.” Catherine chậm rãi nói.

“Như vậy, kết quả thế nào.” Hannibal không có biểu cảm gì, đối với bệnh nhân tâm lý, bọn họ thường rất nhạy cảm, biểu cảm thích hợp nhất của bác sĩ tâm lý chính là không có biểu cảm, để tránh họ hiểu lầm.

“Trên mạng nói nếu tình trạng duy trì hơn hai tuần, còn tôi đã kéo dài đến mấy năm rồi. Hơn nữa khi làm bài kiểm tra trắc nghiệm, điểm đạt được đến 80, trong khi chỉ cần điểm đến 50 thì đã là có chứng trầm cảm đến mức nguy hiểm rồi.”

“Kéo dài nhiều năm?” Hannibal không để ý đến câu sau, trên mạng luôn luôn có rất nhiều người thích tâm lý học một cách không bình thường, làm một vài bài trắc nghiệm cũng bất bình thường nốt. Chưa nói đến chuyện mấy bài trắc nghiệm ấy có đáng tin hay không, cho dù là bác sĩ nổi danh trong ngành tâm lý học cũng không dám nói mình chẩn đoán đúng 100%, chứ đừng nói đến chuyện phần lớn bác sĩ tâm lý đều dùng bản lĩnh nghề nghiệp mà chẩn đoán.

Vấn đề tâm lý rất khó nắm bắt, cho dù là trong giới tâm lý học cũng có những cuộc tranh luận không ngừng nghỉ, tới giờ ngành tâm lý học chỉ mới chập chững bước đi mà thôi. Nếu dựa vào mấy bài trắc nghiệm của vài chục trang web linh tinh thì chỉ là tự mình hù mình mà thôi.

Nhận thức của một người về bản thân mình mới là then chốt trong giải quyết tâm lý. Theo cách thông thường mà nói, bạn cho rằng mình bị bệnh gì vậy bạn sẽ bị bệnh đó. Không nhận ra mình mang bệnh không có nghĩa mình bị bệnh, mà khi nghĩ rằng mình có bệnh thì dù không có cũng sẽ thành có.

Catherine nói vấn đề trầm cảm của mình đã kéo dài vài năm rồi, mặc kệ nó thật sự kéo dài vài năm hay chính cô cho rằng đã kéo dài vài năm thì đó đều là nhân tố then chốt.

“Đúng, giống như đã kéo dài cả đời rồi vậy.” Catherine hạ mắt.

“Trước đây, cô cũng nghĩ như thế hay chỉ mới nghĩ gần đây?” Hannibal lại hỏi.

“Bác sĩ Lecter, bác sĩ có tin con người có kiếp trước không? Trong tôn giáo đông phương, trong truyền thuyết về quỷ thần có một nơi luân hồi chuyển thế, người ta đến nơi đó, xóa đi ký ức, trở thành một sinh mạng mới mà sống lại. Thế nhưng cho dù mất đi ký ức kiếp trước, thì anh vẫn có tính cách kiếp trước, khi đụng đến một số tình huống, cảnh vật nào đó thì sẽ đột ngột nhớ lại một vài hình ảnh.” Catherine chuyển đề tài.

Đó là một vấn đề tôn giáo, cũng là vấn đề về thế giới quan.

Hannibal không thích thảo luận phạm trù tôn giáo học với bệnh nhân, bởi bản thân y không tin thần thánh, cũng không quan tâm khi chết sẽ như thế nào. Y cho rằng tôn giáo chỉ là một loại quyền lực mà thôi, nếu như thật sự có thượng đế như vậy thượng đế nhất định si cuồng quyền lực.

Một ngày dính đến vấn đề tôn giáo, người không điên cũng sẽ biến thành người điên, mà người vốn đã điên càng thêm điên. Áo giặc không biết tại sao nổi gót tới, điểm chết người chính là, người bệnh sùng đạo luôn cho rằng mình bình thường, cho dù toàn bộ thế giới có khác biệt thì cũng là do thế giới có vấn đề chứ bản thân tuyệt đối bình thường, đồng thời cũng không nghe theo bất cứ khuyến can nào.

Hannibal nhịn không được muốn xoa trán, tuy rằng dùng tôn giáo tẩy não, khống chế nhân tâm rất tốt, thế nhưng làm thế thì rất buồn chán. Hắn muốn chính là một bệnh nhân thú vị mà không phải người say mê tôn giáo luân hồi.

“Tôi không theo tôn giáo nào cả.” Mặc dù bắt đầu không nhịn được rồi nhưng Hannibal cũng không biểu hiện ra ngoài.

Catherine cười nói: “Tôi cũng không theo tôn giáo, dù là tôn giáo nào.”

“Nhưng cô cho rằng sự trầm cảm của mình là do đời trước?”

“Tôi tin chắc.” Giọng nói Catherine trở nên kiên định.

Hannibal trầm mặc một hồi, đây không phải chứng trầm cảm, đây là chứng hoang tưởng.

“Cô tin chắc thế? Vì sao?” Hannibal đột nhiên hỏi.

Catherine khẽ vuốt bao tay của mình, dáng vẻ có phần cô đơn, nhưng khi mắt cô hướng lên một lần nữa, trong đôi mắt màu phỉ thúy là ánh sáng mạnh mẽ đến điên cuồng: “Bởi vì tôi nhớ kỹ chuyện kiếp trước, từng hình ảnh từng chi tiết.”

Giống như là một chú dê con dịu ngoan gây yếu đột nhiên lột da biến thành một con sói, hơi thở của Catherine đột nhiên trở nên nguy hiểm, nhưng cô không trực tiếp phát rồ mà vẫn bình tĩnh ngồi một chỗ. Cô vẫn biết cách kiềm chế, như thế độ nguy hiểm lại càng cao. Một người điên lý trí còn đáng sợ hơn một người trực tiếp điên cuồng.

Ngay từ đầu, Hannibal chỉ nghĩ cô phát bệnh, có phần kinh ngạc nhưng hứng thú lập tức dâng lên. Thế nhưng ngay khi Catherine ngồi lại trên ghế, bình tĩnh mà lại điên cuồng nhìn y thì cảm nhận quen thuộc lại xuất hiện.

Đó là cảm nhận tìm thấy đồng loại.

Đôi mắt nâu của Hannibal trầm lại, bình tĩnh ngồi bất động trên ghế.

Cùng một động tác, cùng một vị trí, trước chỉ là tán chuyện bình thản đến buồn chán, vậy mà chỉ chưa đầy nửa phút, bầu không khí lại khác một trời một vực. Không khí như ngưng lại, đôi bên nhìn vẫn thông thả nhưng thực tế đã bắt đầu vào trạng thái phòng bị.

Thần kinh vô hình trung bị kéo căng, càng lúc càng mỏng manh yếu đuối đến mức có thể giật đứt trong nháy mắt —

Catherine nở nụ cười mà trong mắt lại không có chút ý cười, nhưng bầu không khí căng thẳng biến mất không thấy tăm hơi, Hannibal biết hôm nay cô sẽ không ra tay, mà bản thân y thì không thể ra tay giết người trong văn phòng, bởi vì lúc đó, ngay cả lý do phòng vệ chính đáng cũng không thể dùng được.

“Bác sĩ Lecter, anh quả thật là bác sĩ tâm lý rất xuất sắc, thật vui vì được biết anh.” Cô nói một cách dịu dàng.

“Tôi cũng vậy.” Hannibal trả lời.

“Ngài Moriarty thật là một quý ngài ga lăng, lời đề nghị của ngài ấy chẳng sai chút nào.” Catherine vui vẻ nói.

“Cô biết tôi thông qua Moriarty?” Hannibal mỉm cười hỏi, tựa như hai người giằng co căng thẳng lúc trước không phải hai người vậy.

Catherine đứng lên, khẽ chỉnh lại váy áo: “Xem như thế đi.”

“Sau khi từ Anh quốc trở về, tôi chưa liên lạc với cậu ta, cậu ấy gần đây thế nào?”

“Anh ta và ngài Holmes có một vài câu chuyện cần nói riêng với nhau, nhờ anh và bạn anh đấy, ngài Moriarty vốn muốn đích thân đến đây cảm ơn. Nhưng anh ta còn bận với ngài Holmes nên tôi phải đi thay thôi. Dù sao anh ta cũng nói, hai người chúng ta quả thực rất hợp duyên. Sự thực đúng là thế đấy.” Catherine mỉm cười.

“Vậy lần sau chúng ta lại gặp nhau nhé, bác sĩ Lecter?”

Hannibal gật đầu, tới gần cửa, lễ độ mở cửa cho Catherine, đưa cô ra ngoài.

Sau đó y đóng cửa lại, ánh mắt chậm rãi tối lại.

33. Chương 33: Nhật Ký

05/3/2011

Anh có từng yêu em? Người mà em yêu, người thầy của em.

Em cứ luôn nghĩ đến hình dáng anh, bởi vì em sắp quên mất rồi, sương mù London đã che mờ tất cả về anh, thậm chí, ngay cả giọng nói của anh cũng đều phủ sương mờ. Em bắt đầu khủng hoảng mà không làm được gì, ai có thể giữ lấy bờ cát lúc thủy triều xuống đây? Cho dù kèn lệnh Poseidon có thể nhắc lên sóng cả, quyền trượng Moses có thể chia đôi biển lớn, nhưng lại không có vị thần nào có thể giữ lấy thời gian đã trôi qua. Từ xưa đến nay không có vị thần nào nắm giữ thời gian cả, nếu đáng tạo hóa vạn vật có thể quay ngược thời gian, vì sao ngài không quay ngược lại thời khắc con người được sinh ra mà nhào nặn lấy một nhân loại tốt hơn?

Nếu như tất cả có thể bắt đầu lại, người mà em yêu ơi, anh có còn chọn lấy em, giáo dục em, hay anh sẽ bỏ qua em, để em biến thành một con người khác. Mỗi một đường nét trên em chính do anh mài nắn, thầy của em, đáng tạo hóa của em.

Trong bóng đêm em không ngừng hối hận, nếu nước mắt có thể khiến anh trở lại, cho dù khóc đến hết cả máu huyết thì có sao? Thế nhưng em chỉ có thể nhìn anh càng lúc càng xa em, cho dù là anh trong trí nhớ em, cũng bị xóa mờ.

Em không tìm thấy anh, người yêu lòng em ơi, em phải tìm anh ở đâu?

#

19/5/2011

Không khí ở Scotland Yard vẫn như vậy, cho dù hình dạng có thay đổi, nhưng chỉ là chuông điện tử thay thế còi, xe cảnh sát thay thế xe ngựa mà thôi. Người mà em yêu ơi, anh có còn nhớ đến nơi này?

Em vẫn còn nhớ kỹ anh từng đứng trước cửa Scotland Yard, mặt chiếc áo choàng hai hàng nút áo, mang chiếc mũ cao rộng vành, đứng lặng một bên hút tẩu, nhìn cảnh sát bốn phía ra ra vào vào. Anh đứng ở đó cả một ngày, nhìn họ, mà em cũng đứng cả một ngày, nhìn anh, đến tận hoàng hôn sa xuống, bóng dáng anh hòa vào bóng đêm.

Thám trưởng Grant của Scotland Yard.

Mọi người luôn nhắc tới anh, người thầy mà lòng em ái mộ. Xung quanh em, tất cả đều là những lời tán thưởng và ái mộ anh. Các cô gái yêu giọng nói trầm thấp của anh; yêu gương mặt nghiêng nghiêng anh

tuần của anh; yêu cái cách anh cởi mũ, gọi các cô bằng “ladies”; yêu cái bóng dáng châm tẩu thuốc bên góc tường của anh. Anh bao giờ cũng vậy, không nóng không lạnh, lúc nào cũng ở trong sương mù do chính anh dựng nên.

Anh nói hút thuốc có thể phá hư phổi anh, rồi giết chết anh. Thế nhưng anh lại nói, đó là cách chết tốt nhất anh có thể tưởng tượng. Lúc nói những lời này, tay anh vẫn cầm tẩu thuốc, vừa cười vừa ho khan.

Trên thế giới này, có bao nhiêu người sống rồi chết đi, rồi lại có biết bao nhiêu cách chết đi, cho dù thử từng cái từng cái một mãi cũng không chán, cả đời không chừng cứ thế trôi qua. Anh nói London mỗi ngày đều có vô số người chết oan chết uổng: chết đói, chết mệt, chết bệnh... Scotland Yard chỉ để ý đến phần ít nhất trong số đó, bị giết chết.

Có thể chỉ vì một ổ bánh mì, mạng người vốn rẻ mạt như thế. Anh nhìn thấy những cô gái đứng góc đường, em biết có khi họ còn không đáng giá bằng một ổ bánh mì, ngay cả không khí sạch sẽ cũng có giá hơn.

Sau đó anh cười nói, phải bắt đầu từ thứ đơn giản nhất.

#

07/6/2011

Cuối cùng em cũng tìm được anh, người mà em yêu, em biết anh nhất định ở chỗ này. Em luôn ở chỗ này mà đợi, sao anh có thể không tới chứ? Chỉ cần có thể tìm được anh, em chấp nhận trả giá tất cả.

Câu lạc bộ của chúng ta lại được dựng lên một lần nữa, anh nhất định sẽ thích. Trước đây anh lúc nào cũng không muốn đi chơi cùng các quý ngài lịch lãm, đánh giá rượu ngon, người đẹp, đua ngựa. Anh thà ngồi trong một nhà hàng nhỏ, nhìn dòng người qua lại ngược xuôi.

Hơn nữa, nếu không phải anh em nhà Holmes đa sự, em có thể nào gặp được anh. Cho dù trên góc cùng thế giới nào đi nữa, chỉ cần anh nghe thấy còycat của JTR, anh sẽ đều xuất hiện, em biết thế. Em không muốn thế giới quên lãng anh, nếu như London lại xuất hiện Jack the Ripper, anh có thể nhớ tới em không?

Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Chúng ta tựa như đã hiểu về nhau, tựa như linh hồn chúng ta đã từ ngàn năm trước hòa quyện vào nhau, em vĩnh viễn không quên.

Anh chậm rãi đứng lên, áo choàng phất qua bóng tối, ánh trăng sau lưng anh chiếu sáng một thi thể, em không còn nhớ rõ hình dạng người đã chết. Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy người bị giết, nhưng em lại chỉ nhìn mãi vào mắt anh.

Anh có một đôi mắt nâu, lạnh lùng bén nhọn. Anh chậm rãi đi về phía em, em có thể nghe tiếng chân anh vang trên mặt đá lát đường, ổn định mà thông thả, đến tận khi anh đến trước mắt em. Em nhìn thấy em trong mắt anh, không có sợ hãi, không có lùi bước, chỉ có si mê và hưng phấn, tựa như khi còn bé, lần đầu

tiên cha mua cho em đôi giày đỏ.

Gắng tay anh dính máu, tay còn cầm một con dao cạo. Đúng vậy, dao cạo, em luôn nghĩ anh sẽ chọn một loại vũ khí phù hợp với thân phận của mình hơn, thế nhưng anh lại chọn một con dao cạo mà người thợ cắt tóc nào cũng có. Dù vậy, nó đủ sắc bén, lưỡi dao mỏng đã được mài rất nhiều lần, phẳng phất như chỉ nhìn không cũng có thể bị cắt ngọt một đường.

Người yêu lòng em ơi, câu nói đó, cho dù đến tận cùng thế giới, em cũng sẽ không quên —

Anh hỏi em: “Đi cùng không?”

#

11/8/2011

Người mà em yêu ơi, anh còn hận em không?

Có lẽ anh vẫn còn hận em. Thế nhưng cho dù anh tự tay giết chết em vẫn còn tốt hơn lần tránh em như vậy. Hay anh vẫn chưa biết em đã tới đây, em đang đợi anh, tìm kiếm anh, nhớ đến anh.

Không lúc nào em không hối hận, em xin phủ phục ngóng trông sự tha thứ của anh, em không muốn anh xoay đi bỏ lại em sau lưng. Cha xứ nói, Chúa là thân cây còn chúng ta là cành lá, chỉ phụ thuộc vào ngài, tín ngưỡng ngài mới có thể không tàn úa, một ngày héo úa, đó là tự hủy tương lai.

Em hỏi Cha, lá cây rơi xuống có thể quay lại cành không.

Cha nói cho em, Chúa tha thứ tất cả tội nhân, dùng lực lượng của Ngài triệu hồi cành lá đã từng phản bội, chỉ cần thật tình sám hối.

Em hỏi Cha, Chúa của Cha có tha thứ khi Cha lấy trộm tiền tín đồ quyên tặng để nuôi bao hai cô tình nhân hay không?

Dù sao em cũng nghĩ Cha sẽ không sám hối. Thế nhưng điều đó không có nghĩa Cha không thể trở lại thân cây, em đã cho người đào rỗng một thân cây, cắt nhỏ Cha ra rồi nhét vào trong đó, cuối cùng ông ấy đã có thể hợp làm một với cây, từ nay về sau không còn chia ly nữa.

Em là cành cây rơi xuống từ anh, người mà em yêu ơi, thế nhưng em không muốn mình chỉ là một cành cây của anh. Cho dù em rời đi, phản bội anh, anh vẫn có thể có thêm một cành cây mới.

Anh mạo hiểm tính mạng giúp Scotland Yard điều tra vụ án JTR mới, thế nhưng lại đem tất cả công lao

cho cậu Holmes em, còn mình thì giấu trong bóng tối, anh còn hận em sao? Không muốn em xuất hiện trong tầm mắt anh? Hay anh đã không còn cần em nữa? Anh đã có một cành cây mới, lại có thêm một người mới như em?

Người mà em yêu ơi, em mong được cùng anh hòa làm một thể.

Mãi mãi chẳng chia xa.

#

27/8/2011

Ngài Holmes anh là người thông minh, ngài Moriarty cũng thế.

Người mà em yêu ơi, anh đã từng tiếp xúc với họ, anh cũng cho là thế, đúng không?

Thế nhưng, ngài Moriarty thật không làm người ta vui vẻ. Thế lực anh ta khổng lồ, em có thể đánh lên nhưng chưa hẳn có phần thắng. Dù sao cả hai cũng không cần thành kẻ thù của nhau, thứ anh ta muốn và thứ em muốn không hề xung đột.

Thế nhưng anh ta thật hẹp hòi, ít nhất em cũng sẽ không truy sát đối tác ngay sau khi vừa mới hợp tác với nhau. Anh ta phải sát thủ đến biệt thự của em, còn phá hủy câu lạc bộ em mới thành lập.

Em đành trốn trong một căn cứ của một câu lạc bộ khác, cảm tạ trời đất, anh đã từng dạy em, kế hoạch chuẩn bị cho tương lai phải chuẩn bị ba phần mới an toàn. Chẳng qua, giờ đây, anh ta cũng không còn thời gian mà truy sát em nữa, cho dù thượng tá Moran bởi vì bị đánh lên mà gãy vài cái xương sườn thì cũng chỉ là chút thương tích vặt vãnh với anh ta thôi mà.

Chẳng qua em thật sự kính phục sự trung thành của thượng tá Moran, cho dù thế nào anh ta cũng không nói cho em biết ngài Moriarty đã đi đâu, thậm chí ngay cả khi em cắt một chiếc xương sườn của anh ta, rồi làm thành một chiếc sáo nhỏ đưa cho anh ta, ngài thượng tá Moran vẫn giữ im lặng tuyệt đối.

Trung thành là một phẩm đức tốt, cho nên, em để anh ta sống trở về, đương nhiên, mang theo cả chiếc sáo bằng xương. Mấy năm nay, em có học không ít trò vui, tuy rằng không tốt bằng những gì anh dạy em, thế nhưng trong một vài phương diện, chúng vẫn rất hữu dụng. Câu lạc bộ bình thường cũng có vài người thú vị, cách làm sáo bằng xương là do một quý ngài trong đó dạy em làm, những khúc xương dài ngắn không đồng nhất có thể thổi ra âm điệu khác nhau.

Có người nói lúc con người còn sống trong hang động, lúc còn dùng tảng đá làm thành nhạc cụ, bọn họ hay dùng những tảng đá có cạnh bén đục lỗ trên những đoạn xương rồi đặt lên mép thổi. Từ thời kì đồ đá cho tới hôm nay, văn minh chúng ta kéo dài mãi, nhưng vẫn thổi ra những làn điệu giống như trăm vạn năm trước. Rất thú vị có đúng hay không, người mà em yêu ơi, người thầy duy nhất của em ơi, trừ anh ra,

không ai có thể làm thầy của em cả.

Cho nên em đã đem quý ngài sáo xương ấy làm thành quý ngài sáo xương thật sự, em nghe nói, ở phương đông xa xôi, ở một thời kỳ xa xăm nào đó, từng có người xếp những hòn đá to nhỏ khác nhau lên giá rồi gõ, đây là loại nhạc cụ cao quý chỉ có hoàng gia mới có thể sử dụng. Em đã dùng quý ngài sáo xương làm thành một bộ như vậy, người mà em yêu ơi, anh luôn thích đất nước phương đông đó, có lẽ anh sẽ thích bộ nhạc cụ này.

Chẳng qua phải nói thật, nó không êm tai bằng sáo thổi.

Em còn học làm tượng sáp, mặc dù dùng tủ lạnh và formalin chống phân huỷ, thế nhưng tượng sáp cũng chỉ có thể bảo tồn vài năm rồi hư thối, không thể sinh động được như khi còn sống. Chúng nó xám ngắt tái nhợt, chẳng hề có giá trị sưu tập gì cả.

Kỳ thực em cũng chẳng thích gì tượng sáp, thế nhưng anh thích mà, phải không?

Em đã thấy con búp bê trong nhà anh rồi, chế tác rất tinh xảo, thế nhưng búp bê dù có tinh tế thế nào cũng không thể bằng tượng sáp. Người mà em yêu ơi, những thứ anh muốn, em đều có thể cho anh, dù anh muốn điều gì.

Một tượng sáp vĩnh viễn sẽ không hư thối, tinh xảo của bác sĩ Lecter, anh sẽ thích món quà của em chứ?

#

02/9/2011

Người mà em yêu ơi, người mà em yêu ơi

Em đã gặp bác sĩ Lecter, anh ta vẫn đầy sức hấp dẫn như thế, bác học mà nhạy cảm, thật thích hợp để sưu tập.

Em vốn định làm anh bất ngờ, mang tượng sáp của bác sĩ gõ cửa nhà anh. Thế nhưng, điều này không dễ chút nào, ngài Moriarty là kẻ lòng dạ hẹp hòi, bằng không sao anh ta lại không nói với em, bác sĩ Lecter không dễ đối phó?

Anh đừng thất vọng về em, thầy của em, em luôn luôn nhớ kỹ từng lời giáo dục của anh, thế nhưng, cho dù anh cũng không thể dễ dàng đối phó bác sĩ đâu. Một ngày ra tay, thắng bại khó liệu. Huống chi, dù gì em cũng chỉ là một phụ nữ, xét thể trạng, tỉ lệ thắng của bác sĩ lớn hơn em.

Chẳng qua không cần lo, người mà em yêu ơi, em không chỉ có một mình.

Luôn có bạn bè đứng về phía em, chấp nhận giúp em dọn dẹp con đường phía trước. Còn bác sĩ chỉ có một mình, cho dù đã thú có mạnh mẽ hơn cũng không thể đỡ được bảy sói đồng loạt tấn công, bác sĩ sớm muộn cũng nằm trong nước thuốc, an tường mà dịu ngoan, làm món đồ sưu tập của chúng ta.

Em và anh sẽ cùng nhau ngắm nhìn nó, em sẽ nói cho anh từng bước chế tác một, em sẽ nắm tay anh, tặng món quà như bằng chứng lời thề vĩnh hằng.

Người mà em yêu ơi,

Anh có nghĩ đến em? Không cần lo lắng, đừng nhúu mày, chúng ta sẽ gặp lại, nhanh thôi.

34. Chương 34: Cộng Sự Cũ

Hill biết có người đã vào phòng hắn, nếu hắn ngay cả đồ đạc bị người khác động chạm cũng không biết thì đã sớm bị Hannibal giết chết.

Thế nhưng hắn không biểu hiện ra, tới giờ hắn vẫn chưa biết đối phương là ai. Suy nghĩ một hồi, bây giờ Hannibal khẳng định không có tâm trạng tới giết hắn, còn những người khác... a, kỳ quái, hắn gây chuyện với ai? Moriarty? Không phải đang vui vẻ chơi đùa với Sherlock à?

Mặc kệ người nọ là ai, cho tới bây giờ Hill vẫn không phải là quả hồng mềm mại cho người ta bóp nát, chỉ cần ngồi đợi, đối phương nhất định sẽ lộ diện. Hắn không nóng vội, cuối cùng, người sốt ruột sẽ là người nọ mà thôi, bởi vì cho dù người đó muốn gì, bây giờ người đó vẫn chưa có gì cả.

Hill vỗ nhẹ con búp bê mặc âu phục ngồi trên bàn, đã một thời gian rồi hắn chưa gặp Hannibal, giờ thì chỉ có thể chờ đợi với búp bê, suy nghĩ xem lúc nào xuất hiện thì không làm Hannibal phản cảm.

Hắn thậm chí còn chưa kịp đặt cho búp bê một cái sofa nhỏ, để dễ đặt búp bê lên bàn, đỡ bị đổ xuống.

Ngay khi Hill về đến nhà, trong nháy mắt lúc cửa mở ra, hắn đã phát hiện trong nhà có khách.

Lần này không phải do hắn nhạy cảm mà vì trong phòng ngủ vang vọng tiếng nhạc êm đềm, ánh đèn vàng xuyên qua cánh cửa chưa đóng hắt lên mặt đất. Sofa trong phòng khách còn đặt một hộp quà cỡ bàn tay.

Lúc này chỉ cần không phải là người chết đều phát hiện có người vào phòng.

Hill chậm rãi vào phòng, nhìn hộp quà tinh xảo kia, hắn không chạm vào nó, mà tiếp tục đi về phía phòng ngủ của mình, đẩy cửa, nhìn người phụ nữ trong phòng mà nhúu mày.

Từ ánh mắt của hắn mà xem, đó là một người phụ nữ xinh đẹp khiến đàn ông điên đảo. Cô mặc chiếc váy lễ phục đơn vai màu đen, đầu vai trắng nõn lộ ra, những sợi tóc vàng hắt qua vai lò xo rơi trên vai, đôi hoa tai trên châu dịu dàng tỏa ánh sáng dịu nhẹ khiến gương mặt nhìn nghiêng của cô càng thêm ưu nhã, đôi mắt xanh biếc tựa như nước hồ thu, cười mỉm mừng rỡ nhìn Hill đi vào phòng. Cô buông ly rượu trong tay ra, vội vàng bước lên, nhưng khi đến gần Hill, cô lại do dự mà dừng lại.

“Nếu là khách thì gõ cửa vẫn tốt hơn.” Hill phát hiện sau khi mình nói xong, mắt người phụ nữ đó hiện lên một tia u buồn.

“Anh không có ở đây.” Cô dịu dàng nói.

Hill gật đầu, trào phúng: “Tôi biết tôi không ở nhà.”

“Em có mang quà đến cho anh, anh đã xem chưa?” Người phụ nữ tràn ngập mong đợi nhìn về phía Hill.

Hill nheo mắt, hỏi: “Cô là ai?”

“Anh không nhận ra em?” Người phụ nữ buồn bã nói: “Em biết, em đương nhiên biết, Elland.”

Cái tên như một thanh kiếm, trong nháy mắt đâm vào đầu Hill, con người hắn co rút lại, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ càng thêm thâm trầm và bất định.

“Anh còn nhớ em không?” Người phụ nữ đưa tay đặt lên vai trái, sau đó mở nút cài, chiếc váy tơ tằm trơn tuột như một thác nước đen tuyền nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Hill còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một đóa hoa hồng làm choáng váng, hình xăm diêm lệ hầu như trải rộng khắp cơ thể cô, đóa hồng được vẽ chi tiết từng nhánh rễ đến từng răng cưa lá, cuống hoa quấn quanh bụi gai, sau đó nở thành một đóa hoa tươi đẹp đã tính từng từng trên vai trái, những cánh hoa đỏ tươi tựa như chỉ cần nắm mạnh một cái thì cánh hoa sẽ chảy ra dịch thể đỏ tươi.

Ký ức quen thuộc ập vào não Hill, hắn đương nhiên nhớ kỹ cái này, cũng nhớ kỹ người kia.

“Georgiana.” Hắn gọi lên cái tên mà mình đã từng gọi vô số lần, trước mắt hiện lên nữ hộ sinh mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt xanh lam, cô gái đem tất cả cuồng nhiệt giấu ở ngưỡng ngưỡng tự ti.

Cuộc sống của cô từng vô cùng chán nản, cô mặc chiếc váy xám tro, gương mặt thanh tú lúc nào cũng không dám ngẩng lên, cô không dám nói gì mình muốn, cũng không dám làm gì những gì mình thích, cho dù cô luôn khao khát thoát khỏi chính mình.

Cô thấy hắn giết người trong ngõ nhỏ, Hill cho rằng cô sẽ hoảng sợ chạy mất, hoặc như phần lớn phụ nữ ‘mảnh mai’ trong thời đại đó, thét bẻ nóc giáo đường rồi xỉu. Thế nhưng cô không la lên một tiếng, đôi mắt

xanh trong suốt nhìn chăm chăm hấn như tín đồ ngoan đạo nhìn chúa Jesus.

Cô là Eva của hấn, là đồng loại làm từ xương sườn của hấn, là người làm bạn hấn qua thời Victoria cô tịch.

Nàng đã từng cởi xuống những lớp váy phòng, lộ ra tấm lưng đầy sẹo, đó là những vết thương do bị cha đánh từ lúc nhỏ, chẳng qua ông công nhân già đó đã sớm chết vì viêm phổi. Cả gia đình họ sống bên cạnh nhà xưởng dệt đầy sợi bông trong không khí, tất cả sống trong lều, ngày qua ngày ăn khoai tây độn bã, đến tận khi em trai em gái Georgiana chết đi, cha mẹ cô cũng chết đi.

Tên trước đây của Georgiana là Mary, một cái tên rất thông thường, thế nhưng cô ghét cái tên này, tựa như cô căm ghét chính mình. Cô quỳ trên mặt đất van xin Hill giúp đỡ cô. Ngày đó, Hill tự tay vẽ cho cô bức tranh hoa hồng, giúp cô xăm lên người, từng kim từng kim, lần đầu tiên Hill xăm lên mình người khác, thế nên hấn làm cho lưng cô máu me nhể nhại.

Thế mà Georgiana không kêu một tiếng, đến tận khi hoàn thành, cô nắm lấy bàn tay chuẩn bị rời đi của Hill.

Đôi mắt xanh đã vứt bỏ nét hèn mọn uể oải, trở nên kiên định, kiên định đến tàn bạo, hấn nhớ cô đã nói, cô không bao giờ sống như trước đây nữa, cô muốn đổi một cái tên khác, không còn là cô con gái của ông công nhân già xưởng rượu bị ngược đãi khi xưa nữa.

“Xin cho em một cái tên, xin anh, thám trưởng Grant, cho em một cái tên...”

“Georgiana.” Hill khẽ nói, giải thích trong ánh mắt kỳ vọng của cô: “Ý của nó là nữ hoàng, cô sẽ không bị những kẻ ti tiện thống trị nữa, cô nhất định làm được.”

“Bởi vì tôi sẽ giúp cô, lấy cho cô quyền trượng, mang đến cho cô vương miện, phủ thêm cho cô áo choàng bằng tơ vàng, quân lâm thiên hạ.”

“Cho dù em bây giờ là Catherine Curson, thì em vẫn thích anh gọi em là Georgiana, đó là ý nghĩa sống mà anh trao cho em.” Catherine chậm rãi tới gần Hill, không thêm để ý thân người không một mảnh vải của mình, chẳng qua, lực chú ý của cả hai không nằm ở đó. So với linh hồn, thân thể chỉ là thứ ti tiện mà thôi, cho dù bỏ qua cũng không sao.

Sau đó, khi Catherine đến sát bên mình, Hill đỡ lấy vai đối phương, nhẹ nhàng đẩy ra.

“Georgiana, cô đã không còn là Georgiana nữa rồi, cô là Catherine Curson, cũng như tôi là Hill Noras, thám trưởng Elland Grant cũng không còn tồn tại nữa.” Hill trực tiếp từ chối.

Catherine cười rộ lên, cô khẽ hôn lên môi Hill, Hill nghiêng đầu đi nhưng không tránh hấn, khiến cô ấy có thể chạm đến môi hấn. Hấn có dự cảm, việc Catherine muốn làm không chỉ có như thế.

Con người một tay hắn tạo ra, cho tới bây giờ cũng sẽ không là người dễ đối phó. Hill một chút cũng không ngạc nhiên khi đối phương có thể mang theo rất nhiều phiền phức đến cho mình, cho nên, hắn chỉ có thể chờ bước tiếp theo của Catherine.

Mà trước đó, không cần làm cô ta mất mặt.

“Em có mang quà đến cho anh, anh còn chưa xem mà.” Catherine dịu dàng nói, dắt tay Hill vào phòng khách, cô cầm lấy chiếc hộp, không mở ra mà trực tiếp đưa cho Hill, hắn không do dự mà nhận lấy.

Chiếc hộp mở ra rất dễ dàng, không hề có bất cứ gì, nó chỉ là một cái hộp bình thường mà thôi.

Thế nhưng thứ đặt bên trong là một đôi mắt.

Mắt người, màu nâu, đôi mắt có vài phần quen thuộc.

Hill quay phắt sang nhìn Catherine, rồi đột nhiên ý thức được mình đã bị lừa.

Không nói đến chuyện Hannibal có thể thua trong tay Catherine hay không, nhưng nếu Catherine thành công giết Hannibal, cô sao lại chỉ lấy đôi mắt cho hắn? Cô nhất định đem Hannibal hoàn toàn chinh chiến làm quà tặng đến cho hắn, đương nhiên, đã chết.

Catherine chỉ là dò xét mà thôi, thế mà hắn lại bất ngờ lộ ra tình cảm của mình. Hill quá hiểu Catherine, hắn biết cô học trò của mình cố chấp và điên cuồng bao nhiêu.

Catherine nhìn Hill yên lặng như thế, khóe miệng cô khẽ nhướn lên, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía hắn: “Rất thích hợp cho búp bê của anh đúng không? Thủy tinh quá giả tạo, mắt thật vẫn đẹp hơn. Nhưng mà em chưa lấy được đôi mắt đẹp nhất.”

Hill trầm mặc không nói.

Đối phương nói tiếp: “Em định tặng cho anh một tượng sáp người thật, để anh vĩnh viễn cất giữ anh ta. Đáng tiếc, em không nắm chắc làm được tượng sáp mà không làm hỏng tiêu bản, anh ta lợi hại hơn em tưởng nhiều.”

Catherine nhẹ nhàng mà cầm lấy một con người, dịu dàng nói: “Mà anh lại chú ý đặc biệt đến anh ta còn hơn em tưởng, Elland, ánh mắt anh nhìn em, tựa như sắp giết em vậy, khiếp sợ, phần nộ, thống khổ...”

“Em đã nhìn thấy một lần, đó chính là lúc em...” Cô đặt con người vào giữa hai người, mắt không nháy nhìn chăm chăm Hill, “Giết chết anh.”

Sau đó, cô bóp nát con người trong tay, dịch thể phun ra khắp nơi, lộp bộp rơi xuống đất.

35. Chương 35: Thôi Miên

Nợ của đời trước không phải chết là hết, báo ứng cho tới bây giờ cũng không là quá muộn.

Hill thấm thiết hiểu những lời này, Catherine không nói thêm gì mà xoay người bỏ đi. Cô không cần nói bất cứ điều gì cả, cô sẽ đi thực hiện chúng. Cô là người rất cố chấp, khi đã quyết định thì rất khó thay đổi.

Nói đến chuyện yêu đương, thì thật cả hai cũng chẳng có gì. Hill chưa từng chạm vào cô, bọn họ từng là thầy trò, đồng sự, chẳng qua là do kẻ giết người cũng sẽ cảm thấy cô đơn mà thôi.

Hắn nhìn cô từ từ trưởng thành, thấm đẫm máu tươi. Trên đầu đường London lạnh đến tê tái, hắn mỗi điều thuốc, lúc này, nếu có người ở bên cạnh chắc người sẽ ấm áp hơn một chút, mặc dù chút ấm áp này chỉ là ảo giác.

Tình yêu trong thời đại đó không là gì cả, quan trọng chỉ có làm bạn và trung thành.

Hắn bởi vì cô độc và ích kỷ mà tạo ra một quái vật khác, nên vì thế mất mạng, ngay lúc hắn bị Georgiana xé mở, hắn đã không còn sợ chết nữa, nhưng vẫn sợ hãi sự cô độc, hắn phần nộ vì cô phản bội. Sự làm bạn và trung thành trước đây thật như một loại cười nhạo những suy nghĩ hão huyền của hắn. Vốn là quái vật khát máu được chế tạo từ mục đích riêng thì sao lại mong chờ có người làm bạn và trung thành chứ?

Hắn hiểu rồi, nhưng mọi chuyện đã muộn.

Máu tươi ấm nóng trào khỏi thân thể, khiến tim hắn lạnh giá, cổ họng phát ra vài tiếng khô khè nhưng không thành lời, chỉ có thể nhìn Georgiana dùng chính cách hắn đã dạy cô, móc nội tạng của mình ra.

Sương mù London che lấp ánh trăng, hắn có thể cảm nhận sức lực và sinh mạng mình từ từ trôi đi, và cả bầu trời xám nữa.

Trong thời khắc của cái chết, con người bao giờ cũng hiểu ra rất nhiều chuyện, thám trưởng Grant cả đời đều bị oán hận che khuất con mắt, phần nộ và oán khí khiến hắn trở nên điên cuồng, âm trầm. Hắn giết rất nhiều người, coi thường tất cả tình cảm, vứt bỏ thân hữu bên người.

Đến tận khi cái chết hàng lâm, lại không người để nhớ, không người để lưu luyến, trong hồi ức trừ máu ra thì cũng là bóng tối, không còn gì khác. Trời cho hắn một cơ hội để sống, hắn lại dùng nó trả thù thế giới này.

Đem đau đớn bản thân chịu đựng cho người khác, đem sai lầm của mình đẩy cho người khác, lãng phí cả một cuộc đời, đem tà ác truyền lưu muôn đời....

Vì sao hắn lại biến thành như vậy? Vì sao hắn lại sống như thế? Đến tận giây phút ấy, hắn mới biết được mình đã gây nên chuyện gì cho Georgiana. Là hắn kéo cô gái đứng ở vách núi ấy xuống thẳng địa ngục, mà không phải kéo cô lại.

Chuyện mình làm sai, mình phải sửa.

Càng không nói đến, người Catherine muốn giết chính là người trong lòng của hắn, việc này không liên quan đến Hannibal, y chỉ bị tai bay vạ gió mà thôi.

#

Qua mấy tháng, lần thứ hai, Hill và Hannibal gặp mặt, vì cùng một việc, bầu không khí lại càng thêm xấu hổ.

“Tôi đến vì chuyện của Catherine Curson.” Hill rất cục thở dài một tiếng.

Động tác châm trà của Hannibal hơi dừng lại, sau đó tiếp tục sau đó tiếp tục châm trà, đem ấm trả lại chỗ cũ: “Cậu biết cô ta?” Giọng nói Hannibal vô cùng chắc chắn dù cho y dùng câu hỏi.

“Không chỉ có vậy.” Hill cầm lấy chén trà, nước ấm không đến mức làm phỏng dạ dày nhưng cũng đủ nóng, hắn nhấp một ngụm: “Catherine đã từng là học sinh và đồng sự của tôi.”

Đôi mắt nâu của Hannibal liếc nhìn hắn.

Hill cười khở nói: “Yes, chính là học sinh và đồng sự theo cái nghĩa ấy đó.”

“Cô ta xấp xỉ tuổi cậu, hơn nữa chưa bao giờ rời khỏi Anh quốc, cậu cũng chưa từng ra khỏi nước Mỹ trừ lần năm ngoái.” Hannibal bình tĩnh nói, y đương nhiên đã tra qua tư liệu của Catherine, nếu đối phương đã khiêu khích y, thoái nhượng không phải phong cách của y.

Hill không trả lời vấn đề này, mà hỏi lại: “Cô ấy nói gì với anh?”

“Cũng không ít, cậu muốn hỏi cái gì?” Hannibal đá trọng tâm câu chuyện trở lại.

“Well, cùng loại luân hồi kiếp trước gì gì đó.” Hill chỉ.

Hannibal gật đầu, hạ giọng: “Quả thực có nói, tôi còn cho rằng chúng hoang tưởng là lý do giết người của cô ta.”

“Anh không tin?”

“Tôi không phát biểu cảm tưởng về những chuyện không được xác nhận.” Hannibal cẩn thận nói: “Có lẽ nó có tồn tại, cũng có thể không, thế nhưng ai có thể chứng minh được nó.”

“Hiện tại chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, có người đã thôi miên tôi và Catherine từ lúc nhỏ theo cùng một kiểu, khiến chúng tôi có cùng phán đoán, hoặc là ...” Hill buông lỵ: “Đây là thật sự?”

Hannibal hỏi: “Cậu cho rằng kiếp trước, cậu và cô ta là thầy trò, cộng sự?”

“Tôi đã từng chết, nhưng tôi lại mang theo ký ức trước đây mà sống. Tôi cũng không định nghiên cứu xem vì sao chỉ có chúng tôi là đặc thù như vậy, cũng không biết nguyên nhân, nhưng tôi khẳng định, tất cả đều là sự thật.” Hill thở dài: “Bằng không, nhà thôi miên kia quả thật quá giỏi.”

“Muốn biết có phải là thôi miên hay không rất đơn giản.” Hannibal nói ngay.

Hill gật đầu nói: “Anh muốn đi vào tư duy tôi.”

“Không thể không thừa nhận, điều này rất hấp dẫn.” Hannibal bình tĩnh nói: “Tôi đã muốn làm thế từ lâu rồi, hôm nay có người cung cấp cơ hội. Thế nhưng, bằng ý chí của cậu, tôi không thể ép buộc mà thôi miên cậu.”

“Một ngày tôi mở ra cửa chính tư duy, tất cả mọi chuyện tôi từng trải qua sẽ mở rộng với anh. Anh là một bác sĩ tâm lý ưu tú, điều đó có nghĩa không bí mật nào của tôi an toàn với anh, không có bí mật nghĩa là không còn ý nghĩa và không thể che giấu được nhược điểm.” Hill nói: “Anh đang yêu cầu tôi tự sát, hơn nữa, còn muốn tự sát bằng cách thẩm nhất.”

“Cậu cho là cậu rất hiểu tôi?” Hannibal hỏi lại.

“Tôi biết một ngày khi anh biết chân tướng mọi việc, việc anh làm đầu tiên sẽ là dùng nhược điểm trong trí nhớ tôi để giết tôi, bởi vì anh đã biết được bí mật của bộ não này rồi. Nó không còn gì hấp dẫn anh nữa, nó chỉ còn đáng xuất hiện trong bữa ăn của anh mà thôi.” Hill bình thản nói ra những gì mình nghĩ, tựa như bộ não có thể bị ăn không phải của mình.

“Quả thực có khả năng này.” Hannibal thản nhiên gật đầu thừa nhận: “Khả năng rất lớn.”

Hill tiếp tục bình tĩnh nói: “Thế nhưng tôi phải thế. Cái này không chỉ vì anh, Hannibal, mặc dù anh còn quan trọng hơn bản thân tôi, chứ đừng nói đến bí mật não bộ gì.”

Hannibal nhìn đôi mắt xanh xám bình tĩnh khác thường kia, tựa như đó mới là hình dạng vốn có của nó. Mỉm cười, lấy lòng, bao dung, tất cả đều không phải ánh mắt của người đàn ông này, bình tĩnh và kiềm chế mới chính là hắn.

“Tôi nợ cô ta.” Hill mỉm cười nói.

“Đường nhìn của những người đứng xem mới là rõ ràng nhất, tôi đem tất cả tư duy của mình giao cho anh, tìm cách đối phó cô ta. Đây là cái giá mà tôi đưa ra cho anh, mà tôi cần lời hứa của anh, một lời hứa thật lòng.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức tìm cách không tổn thương cô ta để giải quyết chuyện này.” Hannibal rất ít khi thật lòng hứa hẹn, thế nhưng một khi y đã quyết định làm thì y nhất định làm được.

Hill rõ ràng Hannibal chỉ là nói cố gắng không tổn thương Catherine, nhưng lại không nhắc đến mình. Thế mới biết phương pháp mà y tìm không hề bận tâm đến sống chết của Hill, thậm chí như Hill suy đoán, Hannibal sẽ dùng những gì trong cung điện tư duy của mình để giết chết mình, thậm chí, ăn luôn não hắn.

Thế nhưng, hắn không có đường lui, hắn quá hiểu Catherine cũng như Catherine hiểu hắn. Cho nên phải tìm một người mà cô ta không biết để tìm cách. Catherine không phải một người, chuyện ở Anh quốc đã nói rõ, ngay cả Moriarty cũng có thể bị bắt cóc thì chỉ bằng Hannibal và Hill không thể dùng giá trị vũ lực để giải quyết vấn đề.

Một ngày kinh động đến FBI, ai cũng không sống được tốt lành, mà yêu cầu của Hill chính là không thể tổn thương đến Catherine.

Chiếc cân lực lượng không còn cân bằng, nhưng bọn họ là phần có ưu thế hơn — chấp của Catherine là Hill, đó là nhược điểm lớn nhất của cô. Phải làm sao một kích tất trúng chỗ hiểm, triệt để giải quyết việc này.

Muốn có được sự tin tưởng hoàn toàn của Hannibal, muốn y đứng ở lập trường không thương tổn Catherine giúp đỡ Hill thì bộ não này, những ký ức này chính là lợi thế lớn nhất. Trong lòng Hill biết rõ, Hannibal tuyệt đối không cưỡng được sự hấp dẫn này.

Cái gọi là tính toán vốn đơn giản như thế, bởi vì ai cũng có nhược điểm không thể bỏ qua.

#

“Ý chí của cậu sẽ chống lại thôi miên, não của cậu sẽ che giấu tín hiệu của tôi. Nếu muốn thôi miên cậu, tự do tìm kiếm bí mật trong đầu cậu, tôi phải làm cậu triệt để thả lỏng, thuyết phục cậu tin tôi.” Hannibal ngồi vào sofa văn phòng.

Đó là một chiếc giường đơn nhỏ đủ cho một người nằm, chiếc gối xốp mềm khiến bệnh nhân thả lỏng, nhanh đi vào trạng thái thôi miên hơn.

“Tôi đã từng được huấn luyện kháng thuốc.” Hill nằm ở trên giường, nói: “Khi não bộ của tôi bị tấn công, nó sẽ đóng lại. Tôi đương nhiên sẽ phối hợp với anh, thế nhưng, nếu kích thích quá độ, tôi cũng không thể không chế phản ứng bản năng của não bộ.”

“Cậu có thể, cậu có thể không chế não bộ của mình, có lúc có ý thức có lúc vô ý thức, nhưng đó là sự thực. Não bộ của cậu đóng lại là do cậu muốn nó đóng, mà điều tôi cần là nó phải làm việc.” Hannibal không chút khách sáo.

Hill thở dài nói: “Tôi tưởng khi thôi miên anh sẽ dịu dàng hơn một chút.”

“Nếu tôi đối xử dịu dàng hơn thì chỉ càng làm cậu thêm bất an thôi.” Hannibal nói trắng ra, Hill thiếu chút nữa cười ra tiếng nhưng bị y lạnh lùng liếc một cái.

“Bây giờ, tỉnh táo lại, đem xoác sạch tất cả tư duy dư thừa, không nghĩ gì cả, thả lỏng.” Giọng nói của Hannibal cực kỳ có tính dẫn dắt, không cần cố gắng hạ giọng hay giả vờ dịu dàng, cho dù chỉ đi qua ngữ điệu thay đổi y cũng có thể khống chế được tư duy mọi người.

Khi tư duy chìm nổi lắng đọng lại, trước mắt chỉ còn một màu đen thuần túy, ngoại trừ màu đen không còn bất cứ thứ gì, thậm chí ngay cả tồn tại của bản thân cũng không còn, tư duy trở nên chậm lại, trong đầu có thứ gì đó chậm rãi tan ra.

Giọng nói Hannibal tiếp tục dẫn dắt hắn.

“Cậu đang rơi xuống, rơi xuống, bốn phía không có gió, không có ánh sáng, cậu không cảm nhận được chính mình, cậu vẫn rơi xuống ... thả lỏng cảm quan, buông bỏ khống chế thân thể, không cần lo lắng, giọng nói của tôi sẽ dẫn cậu theo đúng hướng.”

Giọng nói chậm rãi trở nên xa xôi, Hill khắc chế ý muốn phản kháng, muốn mình không phòng vệ theo bản năng không phải chuyện dễ dàng, tiềm thức của cậu luôn muốn phảng kháng, ngay lúc tan vào khoảng khắc vô tri giác, lý trí sẽ mạnh mẽ kéo lại thần trí của Hill.

“Tin tôi, tôi sẽ không thương tổn cậu, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu, dẫn dắt cậu đến nơi cậu muốn.” Giọng nói đó vô cùng nhẫn nại, từng chút từng chút lặp lại, trấn an hắn.

Cuối cùng, giọng nói đó im lặng, còn Hill rốt cục đi vào trạng thái tiềm thức.

“Tell me, cậu là ai?” Giọng nói từ nơi xa xôi, theo nhịp điệu truyền vào ý thức.

“...” Hill nhúc nhích môi, nhưng không nói gì.

“Cậu nghĩ mình là ai, cậu vốn nên là ai? Ngay từ đầu... lúc ban đầu.” Giọng nói đó hướng dẫn.

Cái tên đã đọng ở bên mép Hill, thế nhưng dù cách nào cũng không thể mở miệng. Thế nhưng hẳn biết, biết đó chính là cái tên đầu tiên của mình, cái tên không thể chạm đến, không thể nói ra vì nếu nói ra chỉ còn thống khổ.

“Khi tất cả còn chưa bắt đầu.”

“Cậu là ai?”

Chiếc cửa giữa chặt ký ức bắt đầu sập, hình ảnh như thủy triều tuôn ào ạt, chúng rõ ràng như mới ngày hôm qua, mỗi một khuôn mặt, mỗi một thanh âm, mỗi một đoạn ngắn... tất cả đều la lên một cái tên.

“Dương Tu.”

Tôi tên Dương Tu.

36. Chương 36: Ký Ức Quá Khứ

Dương Tu chỉ là một người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn. Cái cuộc đời trẻ tuổi mà ngắn ngủi của hắn chỉ có duy nhất một chuyện hắn làm khiến người khác muốn rút mắt kính chính là tiếp nhận công việc phóng viên chiến trường do tòa soạn cử đi.

Chuẩn xác mà nói, hắn là nhiếp ảnh gia chiến trường, khiến chiếc máy ảnh còn nặng hơn súng mà chụp lại những bức ảnh bí mật. Không tìm chết thì sẽ không phải chết, những lời này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người hắn.

Cho nên, khi hắn bị quân bên phe chống đối bắt được, nghiêm hình bức cung muốn hắn giao ra những bức ảnh đã chụp thì mọi chuyện cũng không có gì khó hiểu. Đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma, ngày ngày chụp những bức ảnh như thế rốt cục Dương Tu cũng bị người ta để mắt.

Trời biết, hắn với mấy cái phẩm chất ngoan cường bất khuất không hề liên quan gì đến nhau. Hắn cũng muốn rút cuộc phim ra đưa, thế nhưng trước đó một ngày, một cô gái trong đoàn phóng viên đã làm lẫn lộn 2 cuộn phim, cuộn phim ký gửi về nước chính là cuộn phim bí mật, lúc đó, phóng chừng nó đã lên máy bay trở về Bắc Kinh, làm sao mà lấy về được? Có bản lĩnh, họ tới Bắc Kinh mà lấy!

Nhân viên an ninh trong nước tuyệt đối sẽ cho họ biết hoa vì sao hồng (1) khi phát hiện ra phe phản đối đương nhiên không có gan đi Bắc Kinh cướp phim, thế nên chỉ có thể trút giận lên người Dương Tu.

Dương Tu không biết kết cục ở trong nước là gì, dù sao xem ở công hắn ký cuộn phim ấy về nước, nói không chừng hắn còn có thể coi như là anh dũng hy sinh vì sự nghiệp, coi như có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo cao thượng, hiến dâng cả tính mạng tuổi trẻ sao có thể không cao thượng? Đơn vị nhất định lo phí mai

táng không nói, bảo hiểm cũng có thể để hai ông bà ở nhà hưởng tuổi già.

Thế nhưng, hắn vẫn oán hận mà chết.

Bởi vì, hắn bị người trong đoàn phóng viên bán đứng.

Bởi vì, hắn bị người hành hạ đến chết.

Trước đây chỉ là người thường, ngay cả vết thương lớn cũng chưa từng bị, thế mà lại bị dằn vặt đến chết. Nước muối tưới lên da thịt bong tróc, mười ngón tay ngón chân bị kiềm bẻ gãy.

Bắt đầu hắn còn có thể kêu lên đau đớn, tới cuối cùng thì cổ họng khàn đến không thể phát ra tiếng.

Oán hận, oán hận nồng đậm theo thống khổ tích tụ trong lòng, trách không được người già thường nói, người bị hành hạ đến chết thường biến thành lệ quỷ! Lệ quỷ nghe không vào tiếng người, cho dù có phải là kẻ thù hay không cũng có thể lung tung giết chóc. Thì ra là oán hận tới cực điểm, phần nộ tới cực điểm thì chỉ có thể dùng giết chóc giải tỏa thống khổ.

Dương Tu nhìn chăm chăm vào người ra tay với mình, không thể nhắm mắt, đến tận khi mắt cũng bị móc ra, trên gương mặt chỉ còn hai lỗ máu dữ tợn thê lương và oán khí, chết không nhắm mắt, thân thể cứng ngắc đầy người sát khí.

Làm sao có thể bỏ qua? Làm sao có thể nhắm mắt? Sao hắn lại không hận chứ?

Dương Tu nếu thật thành lệ quỷ, phỏng chừng cũng sẽ thành lệ quỷ lệ khí khó tiêu, so với vài nữ quỷ ở Nhật Bản cũng không tốt hơn chỗ nào. Đáng tiếc hắn không biến thành quỷ, mà lần nữa làm người.

#

Elland Grant là con trai độc nhất của nhà Grant.

Đó là thời cận đại cách mạng công nghiệp Anh quốc, đế quốc Anh được gọi là đất nước mặt trời không bao giờ lặn, những năm tháng huy hoàng chói lọi. Nhà Grant lấy nghề dệt lập nghiệp, trở thành một trong những gia đình đứng đầu trong ngành nghề này. Tiền không có khi nào phải chê ít, nhất là đối với những nhà tư bản được ví như quỷ hút máu, cha của Elland, Martin khi còn trẻ có đi châu Phi khai thác mỏ vàng, dựa vào may mắn và ủng hộ của gia đình, nhà Grant giàu càng thêm giàu, và chiếm được thị phần không nhỏ trong thị phần khai thác khoáng sản.

Thế nhưng, có được tất có mất. Martin Grant đến tận năm bốn mươi tuổi vẫn chưa có con, vợ ông chết trong một trận dịch ở châu Phi, ngay cả một đứa con cũng không có. Muốn thừa kế gia đình thì phải cưới vợ sinh con, khi đó gia đình Grant sốt sắng cưới một tiểu thư quý tộc cho ông, là một tiểu thư quý tộc đã

xuống dốc đến mức thảm hại trong thời đại công nghiệp.

Martin Grant cưới cô vợ thứ hai, một cô con gái của một bá tước xuống dốc ở châu Âu. Một người vợ nhỏ hơn ông hai mươi tuổi và căn bản không hề muốn lấy ông. Martya là một cô tiểu thư quý tộc, cho dù gia đình đã xuống dốc thì tính quý tộc cao ngạo vẫn không thể mất. Cô khinh thường ông chồng đầy mùi tiền của mình, hướng chi, cô chỉ mới mười tám tuổi, mà Martin đã sắp bốn mươi, tuổi cũng xấp xỉ cha cô luôn rồi! Nhưng vì gia đình cần tiền nhà Grant, cô mới phải gả cho một ông già như vậy.

Thế nhưng, Martya không thể phản kháng số phận này, cô gái được nuôi lớn như tiểu thư quý tộc cũng chẳng có tinh thần cầu tiến phản kháng vì tự do. Cách thức biểu đạt sự bất mãn của mình chỉ là lạnh lùng, lạnh lùng với chồng, lạnh lùng với đứa con mới sinh.

Elland sinh ra trong một gia đình lạnh lẽo đến tận cùng như thế. Đương nhiên, làm người thừa kế duy nhất của nhà Grant, không ai ngu đến mức ngược đãi hắn. Hắn sống cuộc đời một cậu ấm, ăn những thứ ngon nhất, mỗi ngày được người hầu cung kính hầu hạ.

Nếu như Elland chỉ là một đứa trẻ bình thường, cùng lắm sau khi lớn lên hắn sẽ chỉ lạnh lùng mà thôi, nhưng dù sao, ở thời đó, nhà tư bản nào không như thế, chẳng riêng gì mình hắn.

Thế nhưng oán khí của Dương Tu theo cái sự lạnh lùng, lạnh nhạt mặc kệ không hỏi đó mà lắng đọng lại thành méo mó. Có câu tục ngữ nói, không có chết trong im lặng, chỉ có biến thái trong im lặng. Elland là một người thông minh, hắn nhận lấy sự chăm sóc lạnh lùng mà tử mỉ này, học tập những thứ hắn chưa từng được học, thể hiện như một quý ông thượng lưu bình thường.

Thế nhưng, ngoài mặt càng bình thường, trong lòng lại càng méo mó. Trong cái thời đại tốt đẹp đó, lòng con người đều làm từ đá cả, Elland muốn biết, lòng của họ có thật có thể chảy ra máu hay không, loại máu đỏ tươi, mang theo nhiệt độ nóng hổi ấy.

Khi hắn trở thành thám trưởng Scotland Yard, cha hắn tức giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ, thế nhưng mọi người đều biết Martin Grant đã sáu mươi tuổi rồi, ông cũng chỉ có một đứa con mà thôi, người cuối cùng phải thoái nhượng chắc chắn sẽ không là Elland.

Nhưng có điều Martin không biết, con của ông không phải đang trong tuổi nổi loạn hay nhiệt huyết, hắn chỉ muốn có một thân phận hợp pháp để du dương ngoài đường mà không bị nghi ngờ thôi, càng cao cơ hơn nữa, để sau khi xảy ra vụ án, có thể nhanh chóng rũ bỏ liên quan.

Gặp phải Georgiana là một bất ngờ.

Thế nhưng, ngay khi hắn đứng lên bên thi thể, trong tay cầm dao cạo nhìn cô gái tuổi vừa mới lớn thì Elland nhìn thấy hình dáng mình trong mắt cô, lạnh lùng, tàn nhẫn, không có chút tình cảm con người, chỉ là một con thú đang thỏa cơn khát máu.

Georgiana không sợ hắn, ngược lại, từng cử chỉ cơ thể cô đều mang theo sùng bái.

Elland nở nụ cười, giết người có thể giảm bớt tâm trạng áp lực của hắn nhưng không thể giảm bớt sự lạnh lẽo, cô độc thấu tận xương. Coi như là một con thú cũng sẽ có lúc thềm được dựa lưng vào đồng loại trong ngày gió tuyết mà sưởi ấm cho nhau. Hắn có một ý tưởng, một ý tưởng tuyệt diệu — hắn có thể nuôi ra một đồng loại, một con thú con vừa mới mọc răng, như vậy vừa không nguy hiểm vừa có người bên cạnh. Tự mình nuôi lớn không phải yên tâm hơn sao?

Hắn nuôi dưỡng cô, giúp đỡ cô, dạy dỗ cô. Khi hắn cầm tay Georgiana, cắt xé cơ thể những cô gái đứng đường vô tội, họ cùng cười với nhau, cảm nhận được sự ấm áp và dòng máu đỏ tươi chảy qua tay.

Georgiana đề nghị chơi lớn hơn nữa, thú vị hơn.

Elland dung túng cô, hắn giúp đỡ Georgiana làm chệch hướng phá án của Scotland Yard, thậm chí tiếp cận hiện trường trong một lần tuần tra, hắn hững hờ kéo dài thời gian của cảnh sát tuần tra, điều họ đi chỗ khác.

Không ai ngờ rằng, Jack the Ripper là một cô gái, thậm chí còn là một cô gái có nội ứng trong Scotland Yard. Dù sao thời đại đó vẫn còn kỳ thị phụ nữ. Huống chi Elland là thiếu gia nhà Grant, mọi người đều cho rằng hắn sẽ thừa kế vô số tài sản nhà Grant, trở thành một quý ông xã hội thượng lưu.

Bọn họ thay phiên nhau sắm vai Jack the Ripper, mỗi người đều có chứng cứ ngoại phạm của mình. Hắn còn viết vài bức thư trào phúng Scotland Yard, nhìn đồng nghiệp tức giận đến xanh mặt, thám trưởng Grant trốn ở nơi gần đó, cảm thấy trái tim luôn xao động của mình được trấn an trong chốc lát. Nếu hắn đau đớn, dựa vào cái gì những người khác hạnh phúc quay chung quanh hắn hưởng thụ cuộc đời?

Elland vẫn nghĩ không hiểu vì sao Georgiana phản bội hắn, dù sao mong muốn ban đầu đã không trong sạch, nhưng hắn luôn làm hết phận sự chăm sóc cho cô ta, giáo dục cô ta. Thế thì vì sao lại gặp phải cảnh này?

“Anh nói em không sẽ không còn bị bất cứ kẻ nào khống chế, vậy mà anh lại khống chế em.” Georgiana nhìn hắn như điên cuồng, lúc đó hắn mới hiểu được điều cô muốn không chỉ là ở bên cạnh hắn. Cô muốn trở thành hắn, thậm chí vượt qua hắn.

Hắn nên sớm biết, thứ hắn lợm được không phải mèo con mà là một con sói khát máu mới đúng.

#

Hannibal đã từng tưởng tượng không biết không đầu Hill sẽ có cái gì, thế nhưng sự thực so với những gì y tưởng tượng còn kỳ lạ, huyền bí hơn nữa. Như Catherine sinh ra mang theo ký ức kiếp trước đã là chuyện khó tin được, những gì Hill đã trải qua còn phức tạp hơn nữa.

Hai lần chết, còn không được chết già nữa chứ.

Thống khổ cực độ dẫn đến méo mó tâm lý, loại rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý này không phải ai cũng có. Quả thật, phần lớn người bị rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý này đều có tính công kích rất mạnh. Thế nhưng nó có thể từ một người bình thường không hề có tiềm chất giết người hàng loạt trở thành một kẻ giết người như thế sao? Loại chuyển biến này chưa ai từng gặp, đương nhiên, cũng chưa có tiền lệ việc chết rồi sống lại.

Tình huống đặc biệt dẫn đến tâm lý chuyển biến đặc biệt?

Vả lại, tốc độ sa ngã của con người lúc nào cũng rất nhanh, nhất là khi người đem dao mổ của mình chỉ vào họ là đồng loại. Cho nên điều làm Hannibal càng thêm giết mình chính là, cái chết lần thứ hai lại khiến Hill tỉnh táo trở lại?

Những kẻ giết người hàng loạt một ngày đã bắt đầu thì rất khó chấm dứt, trừ khi bị ngăn cản. Nhất là loại sát thủ biến thái IQ cao đã quen với việc hành hạ đến chết. Thế mà cho tới hôm nay, dù tiếp xúc với không ít tên giết người hàng loạt, hẳn có thể hiểu được tâm lý tiêu cực của các sát thủ, nhưng vẫn không bị họ ảnh hưởng, vẫn kiên định, bình tĩnh, lý trí như thường.

Ví dụ như, Hill thích y, nhưng không ủng hộ hành vi ăn thịt người. Thế nhưng hẳn hiểu và tôn trọng phương thức sinh tồn của Hannibal. Hẳn có hai lựa chọn, báo FBI hoặc chấp nhận. Hill chọn điều thứ hai, cho nên dù hẳn không giúp đỡ Hannibal săn bắn, nhưng cũng không chút do dự ăn những bữa tối Hannibal nấu.

Hill Noras bây giờ tuyệt đối không tính là người tốt, thế nhưng cũng không phải là một tên giết người hàng loạt đúng chuẩn. Bản thân hẳn là một tồn tại đầu mâu thuẫn và kỳ dị, tỉnh táo đứng trong thế giới bóng tối, thích ứng nhưng không tuân theo, hiểu biết mà không mất phương hướng. Có thể hẳn không quay về dưới ánh sáng được, thế nhưng hẳn cũng không rơi vào bóng tối vĩnh hằng.

Hannibal nhìn đồng hồ báo thức một chút, đã qua hai tiếng hơn, những cuộc thôi miên bình thường không thể vượt quá hai giờ, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến tinh thần bệnh nhân, thậm chí để lại những hậu quả khó lường.

Bộ não khiến người ta kinh ngạc đó, quá khứ khiến người ta hứng thú đó.

Trong phương diện tìm tòi nghiên cứu về linh hồn huyền bí, Hannibal luôn luôn rất tham lam. Y mê muội mà nhìn thu hoạch hôm nay của bản thân, rồi lại nhìn Hill đang say ngủ trong tiềm thức.

Thật là một vật thí nghiệm đặc biệt, có thể gặp nhưng không thể cầu, lại chỉ có một không hai, thế mà lại lọt vào tay y. Trước không nói đến việc trong thời gian ngắn y có thể nghiên cứu hẳn triệt để, rút rửa tất cả bí mật trong bộ não đó, cho dù tới một ngày nào đó, bộ não ấy đã không còn bí mật gì, y cũng sẽ đem nó làm thành tiêu bản để giữ kỷ niệm.

Đó là của tôi.

“Hill, cậu nên tỉnh lại.” Hannibal cúi người gọi đối phương tỉnh lại.

Đôi mắt xanh xám chậm rãi mở ra, mơ hồ chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó đã khôi phục lại sự tỉnh táo và bình tĩnh vốn có.

Khóe miệng Hannibal khẽ nhếch lên.

Đó chỉ có thể là của tôi.

Hết chương 36

(1) Là tên của một bài hát, nội dung của bài hát đại khái là biết thế nào là trời cao đất rộng.

Tên bài hát:

37. Chương 37: Khiêu Khích

Tâm bệnh cần tâm dược, cô chấp không giải quyết được vấn đề gì, ít nhất dưới tiền đề không tổn thương Catherine mà giải quyết vấn đề. Curson là một gia tộc có tiền, nhất là khi Catherine là người thừa kế duy nhất, cô có đủ tiền bạc, cũng có đủ thời gian để bồi dưỡng thể lực của mình.

Cô đủ tự tin để giao dịch với Mycroft, còn còn dám bắt cóc Moriarty cho thấy cô có thể lực không nhỏ.

Mục tiêu bây giờ của cô là Hannibal, thế nhưng, mục đích cuối cùng của cô chỉ là Hill. Hill là nhược điểm cũng là bóng ma của cô. Bắt đầu từ Hill là lựa chọn đúng nhất.

“Giết tôi là cô ấy, tìm tôi cũng là cô ấy.” Hill ngồi trong văn phòng Hannibal, trong tay ủ một ly cacao nóng không hài hòa với hình tượng căn phòng, cái thứ ngọt đến ngấy ấy tuyệt đối Hannibal sẽ không uống.

Nếu như bình thường, Hill cũng không uống thứ này. Thế nhưng, ảnh hưởng của thôi miên sau khi chạm đến những ký ức và thống khổ sâu thẳm nhất, Hill đã trải qua những chuyện cũ một lần nữa trong cõi mộng. mặc dù Hill vẫn còn đủ bình tĩnh để khống chế bản thân, thế nhưng khi đứng dậy thì chân hần cũng nhũn ra, tay không thể khống chế mà run rẩy.

Hannibal chú ý tới việc này, y mở chiếc tủ mà thư ký trước đây đựng đồ, lấy ra bột cacao pha cho Hill một ly, những thứ đồ ngọt luôn làm người ta cảm thấy dễ chịu, trước đây Gloria bao giờ cũng ôm thứ này mà uống.

“Bạn cảm thấy sao?” Hannibal không trả lời vấn đề của Hill, trái lại hỏi cái khác.

Hill vẫn cảm thấy thân thể rét run như trước, hình ảnh trong tiềm thức so với tưởng tượng của hắn còn rõ ràng hơn, hắn áp chặt tay vào ly: “Chỉ là di chứng sinh lý của thời niên mà thôi, run một chút rồi sẽ hết.”

Hannibal nhìn hắn một cái, đứng dậy đi đến tủ quần áo của mình, đưa một chiếc áo ba-đờ-xuy cho Hill. Áo ba-đờ-xuy phía trên còn có cổ lông da cáo, chính là lớp lông cáo Hill tặng Hannibal lúc trước.

“Tôi sẽ mở nhiệt độ máy lạnh cao hơn một chút.” Tuy rằng đã tháng chín, thể nhưng văn phòng của Hannibal vẫn mở máy lạnh, đó là vì muốn bệnh nhân khi đến nơi này sẽ càng thêm thoải mái, khí hậu Maltimore rất ẩm ướt.

“Cô ta hối hận vì đã giết cậu.” Lúc này Hannibal mới chuyển hướng câu chuyện.

“Thứ cô ta muốn đều đã có. Giết tôi chỉ vì tôi chặn đường cô ta, cô ta nói muốn trở thành tôi, vượt qua tôi, mà không phải một con thú cưng đi sau lưng.” Hill nói.

Hannibal đem sắp xếp lại những cây bút trên bàn thành một hàng, cho dù chỉ nghiêng một chút cũng phải chỉnh lại cho ngay ngắn, y hỏi: “Bạn có đối xử với cô ta như với thú cưng.”

“Lúc đó, tôi rất cô đơn.” Hill không trực tiếp trả lời vấn đề. Hannibal ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “...Đúng vậy.”

“Đó chính là đáp án, Hill, cậu nói cô ta đừng để người khác đối xử cô ta như nô lệ, phải giải phóng chính mình, tìm được tự do. Nhưng trên thực tế, cậu lại xem cô ta như thú cưng nuôi trong lúc buồn chán cô độc? Cậu nghĩ cô ta không cảm thấy gì à?” Hannibal không chút khách sáo vạch ra: “Cho nên cô ta giết cậu, bởi vì cô ta phải giết cậu.”

“Đây là sai lầm của tôi, thể nhưng hôm nay, cô ta lại xin lỗi tôi.”

“Bạn tạo ra cô ta, cho cô một cuộc đời mới, thậm chí trở thành lý do và niềm tin để cô ta sống sót. Đương nhiên, ý nghĩa của cậu vô cùng lớn với cô ta, là cha, là thầy, là người yêu... đáng tạo hóa. Những thứ được tạo ra bao giờ cũng say đắm đáng tạo hóa của mình. Đó không phải tình yêu thuần túy mà còn là sự phục tùng và ỷ lại khắc vào trong xương cốt.” Hannibal nói: “Giữa hai người không có bình đẳng, thể nhưng Georgiana muốn bình đẳng.”

“Nguyên nhân cô ta muốn bình đẳng là vì sự ỷ lại và tình yêu say đắm với cậu.” Hannibal tổng kết: “Chỉ khi nào cậu cho cô ta tự do chân chính, cô ta mới có thể bỏ qua cho cậu.”

Hill là một người thông minh, rất nhiều chuyện chỉ cần nói đến đây là đã hiểu, hắn cũng tự nhiên đã nghĩ ra phương pháp. Chỉ là, lún vào chuyện này đã quá sâu khiến cho trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, hắn quả thực cần một người đánh thức mình.

Vừa nhìn, Catherine là người chiếm ưu thế, kì thực cô mới là người bị hạn chế. Cô dùng sống chết và giá trị vũ lực uy hiếp Hill, thế nhưng, Hill không cần làm gì cũng có thể giam giữ linh hồn của cô, khiến cô lưu lạc ở địa ngục không có lối thoát.

“Xem ra cậu đã có cách giải quyết.” Hannibal khê nhếch khóe miệng.

“Đúng vậy.” Hill nâng mắt, mỉm cười: “Tôi cần anh giúp.”

“Đương nhiên, đây là một phần của giao dịch.”

#

“Không ngờ anh sẽ mời em ăn ở đây?” Catherine đi tới cạnh ghế, Hill ga lăng kéo ghế cho cô, sau đó vòng qua trở lại ghế mình. Đây là một nhà hàng xa hoa, trên bàn có cả hoa hồng và nến.

“Cô không lo tôi sẽ gây chuyện với cô ở đây à?” Hill nói giỡn.

Catherine nở nụ cười: “Đây là nơi công cộng.”

Hill nhướn mày nhìn cô, cô nhún vai: “Được rồi, không liên quan đến nơi công cộng, anh không phải người liều lĩnh, ai biết sau khi em xui xẻo, chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Uy hiếp của cô lúc nào cũng ... hữu hiệu.” Hill gọi nhân viên phục vụ, hai người chọn món, chờ nhân viên phục vụ mang rượu lên, rượu nho trắng trong suốt, chất nước lắc lư theo động tác tay hiện lên bóng người không rõ.

“Anh gọi em tới đây chỉ để ăn tối thôi ư?” Catherine hỏi.

“Từ sau khi chúng ta gặp nhau, tôi cho rằng theo tính cô thì hôm qua cô đã ra tay rồi, thế nhưng tới tận bây giờ cô vẫn không làm gì cả.” Hill không trả lời chính diện vấn đề, hấn cầm phần chân mảnh khảnh của ly rượu chậm rãi nói: “Giống như có một âm mưu lớn vậy.”

“Well, có lẽ bởi vì hôm qua em nhận được lời mời của anh, cho nên tạm thời ngừng kế hoạch, vì để xem xem anh có kế hoạch gì không?” Catherine hỏi đáp.

Hill nghiêng đầu: “Tôi đúng là có kế hoạch, cô cũng thế, về điểm này không cần dò xét nhau cũng biết, bớt việc cho nhau... Cô từng giết tôi, hôm nay còn muốn giết tôi lần nữa.”

Sắc mặt Catherine trắng bệch, thật lâu mới bình thường lại, cô như không có việc gì mà nói: “Anh biết em không tìm để giết anh mà.”

“Tạm thời mà thôi, nếu cô không có thứ mình muốn, cô rốt cục cũng nhịn không được mà giết tôi, cũng như trước đây. Không chiếm được thì thà rằng hủy diệt, đương nhiên, có lẽ trước kia là vì tôi cản đường cô.” Hill không lưu tình chút nào nói trắng ra.

“Anh nghĩ thế à?”

“Là cô nói thế, tôi còn chưa hay quên đến mức không nhớ những lời cô nói với tôi trước khi chết.”

“Em không muốn làm như vậy!” Catherine cất cao giọng, khiến người xung quanh dùng ánh mắt không vui trừng họ. Catherine giả vờ lấy khăn ăn xoa miệng, cố gắng hạ thấp giọng: “Em rất hối hận.”

“Cô không nên hối hận, cô làm không sai.” Hill thở dài nói: “Tôi đúng là đang khống chế cô, ở bên tôi, cô chỉ bị lợi dụng, rồi cuối cùng sẽ bị loại bỏ.”

“Vì muốn thoát khỏi em nên anh nói thế à.” Catherine lại mang chiếc mặt nạ cao ngạo lạnh nhạt lên mặt một lần nữa, bình tĩnh thở dài: “Thế nhưng nếu em đã biết mục đích của anh, thủ đoạn đó còn hữu dụng sao?”

Cô cười rộ lên, tựa hồ là nghĩ đến cái gì: “Hôm nay em có quà cho anh đây.”

Hill suy nghĩ một chút liền biết đối phương muốn nói gì, hần nghiêm mặt lại, không chút cảm xúc buông ly rượu: “Cô cho rằng anh ấy dễ bị khống chế như vậy sao? Hannibal không phải loại hoang tưởng chỉ có đầu óc như Moriarty.”

“Anh đánh giá anh ta cao như thế sao, em hy vọng anh ta được như anh nói, đừng làm em thất vọng, dù sao vì tiếp đãi anh ta, em tốn không ít công... tìm hiểu tin tức.” Catherine quay sang hỏi chuyện khác: “Anh rất hiểu anh ta sao? Hiểu như hiểu em?”

Hill bất đắc dĩ nhắm mắt: “Cô điều tra quá khứ của anh ấy.”

“Những chuyện rất thú vị, càng đào sâu càng có nhiều chuyện thú vị, anh có biết anh ta là hậu duệ quý tộc không? Giống như thám trưởng Grant vậy, con cháu mang dòng máu của một gia đình quý tộc nghèo túng. Em nghĩ anh sẽ thấy chúng quen thuộc?”

“Cô không biết cô đang làm gì đâu.” Hill cảnh cáo.

Đối với người như Hannibal, cho dù Hill không rõ chuyện gì đã xảy ra với y nhưng cũng đoán được đó không phải chuyện vui vẻ gì. Quá khứ là nghịch lân của Hannibal, làm Hannibal tức giận, y có thể làm được bất cứ chuyện gì.

“Ông nội anh ta là quý tộc Lithuania, nhà Lecter có một tòa thành khá lớn với vô số người hầu, sau chiến

tranh thế giới thứ hai quân Liên Xô tiếp quản tòa thành Lecter, cha mẹ anh ta từ con cháu quý tộc trở thành kẻ thù của chính quyền đỏ, trong hoàn cảnh tràn ngập thù địch như vậy, anh em Lecter sống trong khốn cùng, đến tận khi một đêm ác mộng kéo tới –“

“Shut up!” Hill lạnh lùng quát.

Catherine hỏi: “Anh không muốn biết?”

Hill trả lời: “Tôi không muốn nghe từ cô, nếu anh ấy không muốn nói, vậy anh ấy có lý do để không muốn nói.”

“Anh chưa từng đem chuyện của em ra chia sẻ cho anh ta sao, để nghĩ cách đối phó em?” Catherine cười lạnh nói.

“Tôi đem ký ức của mình cho anh ấy, mà trong đó thì có cô.” Hill trả lời: “Cô biết điều gì quan trọng hơn không? Bởi vì cái chuyện chết tiệt này không liên quan gì đến anh ấy. Chuyện của chúng ta không cần liên lụy đến bất cứ ai.”

Catherine trầm mặc một hồi: “Anh rất để ý anh ta, anh yêu anh ta? Đương nhiên, anh yêu anh ta.”

...

Hill hỏi: “Cô đã làm gì?”

“Em gái anh ta, Mischa Lecter bởi vì mất tích mà bị phán đã mất, đến nay không thể tìm thấy, cho dù là người sống hay thi thể. Anh đoán xem, cô ta ở đâu?”

“Mà những người năm xưa có liên quan đến chuyện này, cho dù trực tiếp hay gián tiếp đều chết không rõ ràng, anh nói xem, là ai làm?”

“Em cũng biết chút ít tâm lý học, ngẫm lại xem, vì sao anh ta thích ăn thịt người chứ?”

Catherine nói: “Ở một khu rừng tại Lithuania, em tìm thấy một phần mộ nho nhỏ, ở đó chôn xương cốt của một cô bé bốn tuổi đã chết vài chục năm. Sau khi biết bác sĩ Lecter từ trong miệng Moriaty, em đã phái người đi tìm hiểu, mà họ hôm qua đã mang đồng xương cốt đó đưa lại đây... kèm vật bồi táng.”

Cô đứng dậy: “Có thể em đã nghĩ sai, có thể đó chỉ là mộ của một cô bé vô tội chết non năm xưa, không liên quan gì đến bác sĩ Lecter, thế nhưng... cũng có thể... cô bé ấy tên Mischa?”

38. Chương 38: Vô Đề

Hill không còn lời nào để nói.

Những tên giết người hàng loạt biến thái có rất nhiều, bản thân tâm lý của Hannibal cũng rất méo mó. Thế nhưng méo mó đến mức dùng xương cốt của một bé gái bốn tuổi chết đã vài chục năm ra làm lợi thế, uy hiếp anh trai người ta, Hill cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Kết hợp với những lời Catherine đã nói, không khó đoán trước đây đã xảy ra chuyện gì. Cô bé chết lúc bốn tuổi, nhưng không tìm thấy thi thể, hung thủ bị trả thù, người anh trai trả thù cho cô em gái là cannibal... Khi tất cả xâu thành một chuỗi, một câu chuyện mờ lung đại khái hình thành. Vì sao không tìm thấy thi thể Mischa năm ấy? Lý do duy nhất là do cô bé không có thi thể.

Bởi vì bị người ăn.

Ảnh hưởng của việc tận mắt nhìn em gái nhỏ của mình bị ăn đối với tâm lý trẻ em là không thể tưởng nổi, Hannibal gần như ỷ lại vào việc ăn thịt người, có hình thành thế giới quan và nhân sinh quan quỷ dị cũng là chuyện không lạ.

Không khó tưởng tượng nếu thấy lại xương cốt của Mischa, Hannibal sẽ bùng nổ đến mức nào. Y tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Catherine, cho dù thất hứa, y cũng sẽ giết chết người quấy rối an bình của em gái anh ta.

Ban đầu, Hill không lo lắng về tự chủ của Hannibal, chỉ cần Hannibal đã hứa, y nhất định sẽ giữ lời. Mà việc Catherine đối phó Hannibal cũng không phải chuyện dễ dàng, y có năng lực tự bảo vệ mình.

Thế nhưng, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới Catherine điên đến mức này... Bây giờ, mọi chuyện đã không thể khống chế được nữa rồi, chuyện Hill có thể làm chỉ là ổn định Hannibal rồi chuyện Catherine xử lý sau.

“Họ ở đâu?” Hill nghiêm túc hỏi.

“Well, em...” Catherine nói chưa nói xong đã bị Hill ngắt lời nói: “Cô nghĩ rằng tôi chỉ vì anh ấy thôi sao? Lúc giáp mặt với cô, Hannibal không có lợi thế không chỉ vì nhà Curson có quyền có tiền.”

“Còn bởi vì anh ấy không muốn làm lớn chuyện, làm mình không còn đường lui mà thôi. Thứ anh ấy kiêng dè không phải cô, mà là FBI!” Hill nhanh chóng nói: “Cô làm anh ấy bùng nổ, đến lúc anh ấy không còn kiêng dè gì nữa, anh ấy tuyệt đối không bỏ qua cho cô. Hannibal sẽ từng bước từng bước gây xích mích lòng người, khiến thuộc hạ, người hầu của cô phản bội; anh ấy sẽ kiên trì không ngừng gây rắc rối cho cô, đem thi thể giấu vào từng công ty của nhà Curson, khiến FBI niêm phong, quấy rầy cuộc sống của cô, anh ấy có đủ kiên trì chờ, chờ đến khi cô và người của cô mệt mỏi thì xuất hiện bên cạnh mà giết chết cô. Trừ phi cô dự định nửa đời sau đều phải có vệ sĩ bảo vệ 24/24 mà sống.”

“Anh ấy không muốn dây dưa không chết không thôi với cô, bởi vì không cần tốn sức như vậy, dù sao mục tiêu của cô cũng là tôi. Thế nhưng điều đó không có nghĩa anh ấy không thể không dây dưa không chết không thôi với cô, bây giờ, nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu?”

Bất cứ ai coi y như chú mèo con chỉ biết vươn móng vuốt cào người vài cái đều phải trả cái giá đắt đỏ. Thứ Hannibal khiến người ta sợ hãi không chỉ bởi vì sự tàn nhẫn và tài năng của mình, mà còn là bởi cách y khống chế con người. Một tổ chức quy mô càng lớn, khả năng xảy ra phản bội càng lớn, không gian cho Hannibal càng lớn.

Catherine là một người thông minh hiếu học, sống qua hai đời càng thêm lão luyện, thế nhưng nói đến chuyện khống chế nhân tâm con người, cô cũng không phải đối thủ của Hannibal, năng lực của y quả thực trời sinh, trời sinh đã có năng lực đầu độc lòng người. Một ngày làm Hannibal tức giận, thắng bại khó nói, nhưng Catherine tuyệt đối không chiếm được phần tốt.

“Họ ở đâu?” Hill lập lại lần thứ ba.

Catherine nói ra một địa chỉ: “Ở đó có một căn nhà gỗ, đó là chỗ thợ săn để tạm con mồi.”

Hill đứng dậy chuẩn bị đi.

Catherine ở sau người gọi hẩn: “Elland, anh quan tâm đến em, hay anh lo rằng bác sĩ Lecter sẽ giết em?”

Hill quay đầu lại: “Anh ấy nhất định sẽ giết cô.”

Sau đó hẩn không quay đầu lại đi thẳng.

#

Kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp thay đổi, đây quả thật chí lý.

Cho nên, khi Hannibal đồng ý giúp đỡ Hill hoàn thành kế hoạch của hẩn thì y đã chấp nhận tất cả mọi chuyện có thể xảy ra. Thế nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm cả chuyện liên lụy đến Mischa! Hannibal nhìn vào chiếc hộp, cả người bình tĩnh đến đáng sợ.

Y không phải người kiêng kỵ chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cho dù mỗi khi nhớ lại những chuyện xảy ra, y vẫn đau đớn khôn nguôi. Dù vậy y không phủ nhận quá khứ của mình. Nếu như Catherine chỉ là đem chuyện xưa ra kích thích y, cho dù là hành động mạo phạm thô lỗ, thế nhưng cần nhắc đến lời hứa với Hill, y sẽ không tính toán quá mức.

Thế nhưng, dám đem xương cốt Mischa đào lên...

Hannibal sẽ không quên tới cuối cùng y cũng không thể tìm thấy hết xương cốt của Mischa, trong cái bồn tắm nho nhỏ ấy, y chỉ tìm được vài chiếc răng sữa bé xíu và vài mẫu xương đùi trắng trắng nhỏ nhỏ. Có lẽ lúc ấy, những kẻ đó đã dói đến mức ngay cả xương cũng nuốt vào bụng, hoặc khi ăn xong thịt đã tiện tay ném nào góc rừng nào đó rồi bị động vật ăn mất.

Loại chuyện này y không muốn nghĩ đến. Sau khi báo thù, hắn đem tất cả xương cốt nho nhỏ còn tìm được lẫn bồn tắm và di vật mẹ để lại chôn ở bìa rừng.

Trang sức chân trâu, nhành hoa màu bạc bởi vì thời gian dài vùi lấp mà trở nên xám xám, dù vậy chúng vẫn mang nét cổ kính tinh xảo, và hơi thở quý tộc hào nhoáng xa hoa.

Bà nội của y có rất nhiều châu bảo, năm đó, quân đội Xô Viết đã lấy đi phần lớn, chỉ còn một hộp bảo thạch nhỏ nhoi này được giấu đi, chôn dưới một ô gạch ở hầm ngầm tòa thành Lecter.

Cha mẹ y bao giờ cũng muốn tìm cơ hội dẫn họ đến Paris, chú của y đã được đưa đến đó trước khi quân Xô Viết đến, kế thừa sản nghiệp nhà Lecter lưu lại tại Paris. Bọn họ chỉ cần đi qua tuyến phong tỏa Đông Đức – Tây Đức là có thể thoát khỏi khống chế của Xô Viết.

Có lần, mẹ của hắn đã mang hai anh em đi qua mật đạo đến hầm ngầm, bà lấy ra một chiếc vòng mang lên tay Mischa, sau đó lấy chuỗi trân châu ước đặt lên đầu con bé. Bà nói, khi đến được Paris, sau khi Mischa lớn lên, lúc con bé kết hôn, bà sẽ dùng thứ này biến Mischa trở thành cô dâu đẹp nhất trên đời.

“Đồ trang sức đưa cho Mischa làm đồ cưới, bảo thạch và vàng giữ lại cho Hannibal của mẹ, con có thể dùng chúng làm thành khay măng sét, hoặc đem khảm lên gậy chống hay đồng hồ đeo tay, giống chưa ông của con vậy.” Mẹ ôm chiếc hộp trong tay, chiếc váy cũ kỹ dính đầy cát đất và chiếc hộp châu bảo lấp lánh hình thành một bức tranh sơn dầu đầy tính ẩn dụ.”

“Mischa của mẹ sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời.”

“Mischa... Hannibal...”

“Hannibal!”

Giọng nói non nớt của bé gái vang lên trong đầu y, Mischa bị người kéo đi trước mặt y, con bé vươn tay với y, trong đôi mắt nâu giống như y tràn đầy tin tưởng mà gọi:

“Hannibal—”

Đôi mắt Hannibal trong chớp mắt hiện lên màu đỏ tươi, rồi biến mất dường như chỉ là ảo giác ánh sáng.

Người Catherine phải tới đối phó Hannibal là thủ hạ tinh anh của cô, lúc trước từng tham gia “bắt cóc”

Moriarty, dù sao Catherine cũng biết Hannibal khó đối phó.

Cô cũng không trông cậy vào Kalou và Moros có thể giết Hannibal, trên thực tế, cô cũng không cần giết Hannibal lúc này. Nếu như muốn làm thành tượng sáp thì lúc còn sống chế tác vẫn tốt hơn.

Hannibal bị Kalou chĩa súng vào đầu, một bên kia Moros loay hoay với chiếc hộp trên bàn, chọc ghẹo: “Kalou, đôi khi tao không hiểu vì sao sẽ có người để ý tới mấy khúc xương này đến vậy?”

Trong phòng có mùi xăng rất nặng, mùi phát ra xung quanh chiếc hộp, một ngày có một tia lửa, xương cốt Mischa sẽ biến thành tro tàn, biến mất trong biển lửa.

Người đã chết vẫn là đã chết, cho dù thế giới này tồn tại linh hồn, linh hồn cũng sẽ không phụ thuộc vào thi cốt mà tồn tại. Nếu Mischa thật sự tồn tại như vậy, nếu như thượng đế thật sự tồn tại, thì Ngài lại có lý do gì từ chối Mischa ngoài cửa thiên đường?

Thứ Hannibal quan tâm không phải mấy mảnh xương không có linh hồn, thứ y quan tâm là sự hạ nhục của đối phương với Mischa, cho dù con bé đã chết, cho dù linh hồn con bé từ lâu đã yên nghỉ nơi thiên đàng, không ai được phép hạ nhục Mischa.

Dùng cái này uy hiếp y, đây là tính toán sai lầm nhất.

Chúng phải chết, cho dù là hai con chó trước mắt hay Catherine phía sau màn. Chúng đều phải chết. Mặc dù y thất hứa với Hill cũng vậy. Bởi vì lời hứa hẹn với bất cứ ai đều kém sự thương yêu bảo vệ của y với Mischa.

Y nhìn về phía Moros, sau đó đem đường nhìn lưu luyến dừng lại phía chiếc hộp, phảng phất như đang nói lời từ biệt.

Linh hồn Mischa đã sớm ngủ yên... Tạm biệt, Mischa.

Vài chục năm trước, y tiến bước linh hồn Mischa, tạo một mộ phần cho con bé; bây giờ, y lại phải tiến bước thi cốt của Mischa.

Hannibal nhắm mắt, sau đó đột nhiên mở ra —

Khống chế tay cầm súng của Kalou, khuỷu tay kích thẳng ngực đối phương, bóp lấy cổ Kalou. Lực mạnh đến nỗi đem hai người kia đụng vào vách tường nhà gỗ. Bởi nơi này là chỗ thợ săn để con mồi nên khắp nơi đều có móc sắt rất lớn. Kalou né mấy cái móc sắt, quát Moros: “Bắn đi!”

Moros quẹt que diêm trên tay, uy hiếp: “Trong cái hộp này không phải củi gỗ đâu, là em gái mày đó.”

Hannibal không để ý tới hấn mà chỉ đập tay Kalou vào móc sắt, đau đớn khiến gã buông súng, súng rơi vào tay Hannibal. Y không vội vã nổ súng, Hannibal không thích vũ khí nóng, hơn nữa bị bắn chết quả thực quá nhẹ nhàng. Bọn chúng sợ nhục Mischa, thứ chúng nên được chỉ có sự tàn nhẫn.

Diêm rơi vào hộp gỗ tấm ướt xăng, trong nháy mắt lửa bùng lên. Moros buông tha dùng hài cốt Mischa uy hiếp Hannibal, ngược lại rút súng bên hông ra, thế nhưng đã chậm một bước.

Hannibal lấy một chiếc móc sắt rỉ sét to cỡ bàn tay trong góc nhà gỗ, dùng như nó đã bị vứt bỏ không được sử dụng từ lâu. Y không chút lưu tình dùng đầu sắc bén của chiếc móc đâm xuyên qua cổ họng Kalou, xuyên gã vào cái móc sau đó dùng lực kéo dây thừng gắn với móc, đem Kalou kéo lên như một con heo trong lò giết mổ.

Toàn bộ trọng lượng của gã đè nặng lên vết thương ở cổ họng, Kalou như cá sắp chết giãy giụa co giật. Hannibal không thèm nhìn đem dây thừng cố định trên tường, sau đó mới lấy súng đi về phía Moros.

Moros nổ súng về hướng Hannibal, thời gian cấp bách gã không kịp ngắm bắn, một súng đó bị Hannibal né qua, sau đó ném một cái ghế bằng gỗ ném về phía Moros, ngăn trở gã nổ phát súng tiếp theo.

Chỉ cần mấy giây ngắn ngủi đó cũng đủ để Hannibal tới gần Moros, lưỡi dao sắc bén như cắt bơ nhẹ nhàng cắt từ dưới lên, Moros thậm chí còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy thân thể trời mất, có thứ gì đó chảy ra, gã cúi đầu nhìn, đó là một khúc ruột trơn tuột, trơn tuột như con cá mới vừa được vớt lên thuyền.

Hannibal thoải mái mà cầm khẩu súng thứ hai trên tay, dùng mũi dao dính máu rạch lên mặt Moros một chữ “M”

“M for Mischa.” lời thoại

Ngọn lửa lan rất nhanh trong căn nhà gỗ, rất nhanh đã bò lên khắp tường, Hannibal nhìn chiếc hộp đã ngập trong lửa, buông Moros ra, tùy ý gã như chảy nhão ra sàn, Kalou trên móc sắt cũng chưa chết, gã cũng đang giãy giụa thống khổ.

Mặc dù tức giận trào khắp đầu, Hannibal cũng có đủ lý trí phán đoán tình huống hiện trường. Y không cùng hai gã đã chết chắc dây dưa lâu lắc, nhanh chóng rời khỏi nhà gỗ.

“Hannibal!” Thấy ngọn lửa toát lên từ nhà gỗ, hấn chỉ biết mình đã đến chậm một bước nên chạy đến định đón Hannibal đang đi qua, sau đó khó khăn lắm mới dừng lại khi chỉ cách y còn vài bước.

Hấn cũng không phải kẻ ngu si, sát khí đầy người và ánh mắt lạnh lùng vô tình như thế. Hannibal đang tức giận, hơn nữa đầu sỏ gây nên còn ở sau lưng hấn... Catherine cũng theo tới.

“Mischa đâu?” Mặc dù biết những lời này tuyệt đối chỉ làm người nọ hận mình thêm, thế nhưng Hill vẫn

hỏi.

Hannibal lạnh lùng nhìn hắn, sau đó lựa chọn đem lực chú ý lên người Catherine.

Rất tốt, không cần hỏi nữa.

Hill nhìn một chút hai người đang giằng co, rồi lại nhìn căn nhà gỗ đã chìm phân nửa trong biển lửa, sau đó, hắn làm một chuyện ngu xuẩn khiến người ta phải mở rộng tầm mắt—

Hắn chạy ào vào nhà gỗ đang ngút lửa.

Hannibal giật mình, sau đó y thấy Catherine sững sờ mờ mịt, rồi kinh khủng thét về phía nhà gỗ: “Elland!”

39. Chương 39: Tử Vong

Hill thật ngu như vậy à?

Nhảm nhí! Đương nhiên không! Hắn đâu phải không biết căn nhà đang cháy, cho dù hắn có sống lâu thêm vài cuộc đời thì cũng chẳng có sức mạnh siêu nhiên đến nỗi tự do đi lại trong đám cháy! Hắn đâu phải Đông Hải long vương!

Thế nhưng, dưới tình huống này, tính toán tốt nhất là chạy ào vào trong.

Trong kế hoạch vốn có cũng có một vòng này, dù sao đối với Catherine mà nói, bóng ma lớn nhất của cô là tự tay mình giết chết Elland, muốn giải quyết bóng ma này, nhất định phải thiết kế một tử cục. Tác dụng rất đơn giản, chính là nói cho Catherine, đời trước Elland tự làm tự chịu, không liên quan gì đến cô.

Chỉ khi đem gánh nặng chịu tội dỡ khỏi lòng, Hill mới có thể tiến thêm một bước khuyên bảo cô.

Với lại, nhìn cái hình dạng đờ đờ sát khí của Hannibal, nghĩ cũng biết y điên tiết lên rồi, nghe được khuyên can mới là lạ. Làm y mất hứng, đừng nói Catherine, ngay cả Hill cũng bị giết không thêm chừa.

Thật ra, ba con người trong cái tam giác này mà ra tay đánh nhau thì không biết kết quả là thế nào, nhưng cho dù ai chết đi thì Hill cũng không muốn nhìn thấy cảnh đó. Cho dù Hill có bảo vệ được Catherine toàn thân thoát khỏi cơn thịnh nộ của Hannibal thì đời này đời sau cũng đừng nghĩ đến chuyện Hannibal hòa nhã với hắn. Thấy thế nào cũng đều là tình cảnh không chết không thôi cả...

Trừ phi, chính hắn muốn chết.

Vài người ở đây đều là người thông minh, chỉ cần ngẫm lại một chút liền biết ngay ý Hill là gì. Đối với Catherine mà nói, Hill đang tỏ thái độ quyết tuyệt—hắn đứng về phía Hannibal, nhưng cũng muốn bảo vệ cô. Nếu thế, cho dù Hill sống hay chết, cô cũng sẽ yên lặng một thời gian.

Mà đối với Hannibal, việc Hill chạy ào vào nhà gỗ không phải để tự sát thì chỉ vì một mục đích — mang xương cốt của Mischa ra ngoài. Đây là một loại tỏ ra yếu thế và cầu xin, hắn chấp nhận nguy hiểm tính mạng để bù đắp vào phần Catherine mạo phạm Mischa, đồng thời hy vọng Hannibal nể chút tình buông bỏ ý định sống mái với Catherine.

Trên thực tế, hành động của hắn rất hiệu quả.

Lực chú ý của Catherine toàn bộ tập trung vào nhà gỗ, nếu lúc này Hannibal ra tay giết cô, phỏng chừng cô ngay cả phản kháng cũng không làm. Nhưng Hannibal đã nhanh chóng hiểu ra lời cầu xin của Hill, y nhìn Catherine và ngôi nhà gỗ đang cháy, tạm thời không ra tay.

Ngọn lửa nuốt trọn nhà gỗ, tiếng gỗ cháy đì đùng không dứt, ngọn lửa đỏ gào thét từ cửa sổ, để lại một vết cháy đen. Ngọn lửa càng lúc càng nhanh, dần dần, nóc nhà bắt đầu rớt xuống, cho dù đứng ngoài phòng, người ta cũng có thể thấy những tấm ván gỗ đen nặng nề nện xuống ngọn lửa, nhìn mà giật mình.

Khói lửa dày đặc rất nhanh sẽ làm người khác chú ý, hỏa hoạn trong rừng dễ xảy ra phản ứng dây chuyền, nếu không rời đi nhanh, cảnh sát và lính cứu hỏa đến hiện trường sẽ thấy họ, phỏng chừng còn bị mời tới sở cảnh sát giải thích về mấy bộ xương bị đốt trụi trong đó nữa.

Bọn họ phải đi, bởi vì mọi người sắp tụ tập lại.

Cho dù là Catherine hay Hannibal đều biết rõ, bọn họ rất rõ ràng nghĩ đến những việc khác, người bình thường lao vào đó không chết cũng bị phỏng nặng, Hill không có chút phương pháp bảo hộ nào mà chạy vào đó quả thực là muốn tìm chết, dữ nhiều lành ít.

Hannibal nhìn cây xà bị thiêu cháy, rớt xuống chắn ngang cửa ra duy nhất. Y không cảm xúc nhìn qua Catherine, sau đó xoay người rời khỏi.

“Tôi không hiểu.” Catherine nhìn căn nhà gỗ đang chìm vào biển lửa.

Hannibal dừng bước, xoay người nhìn cô, lạnh lùng trào phúng hỏi: “Cô muốn rõ cái gì?”

“Giúp anh giết tôi, hoặc giúp tôi giết anh. Vì sao anh ấy lại chọn đưa mình vào chỗ chết?”

“Bởi vì cậu ta không muốn giết ai cả.”

“Anh ấy không phải người như vậy.” Biểu cảm Catherine có phần ngơ ngác, cô tiếp tục nói: “Anh ấy phải

là người vì mình sống mà đưa người khác vào chỗ chết mới đúng, phải là người không quan tâm đến ai mới đúng.”

Thế nhưng Hill quan tâm Catherine, đương nhiên càng quan tâm Hannibal, người trước là hổ thẹn, người sau là yêu thương.

Hannibal lộ ra một nụ cười đầy ác ý: “Bởi vì Elland Grant không phải Hill Noras, mà cô thì luôn coi mình là Georgiana chứ không phải Catherine Curson.”

“Elland là cái bóng của Hill, Elland mới là người không còn tồn tại. Cũng như so với Mary, Georgiana mới là người không tồn tại. Cho dù cô sửa thành tên gì, thứ tôi thấy cũng chỉ là bà đỡ Mary, luôn luôn như vậy.”

Catherine dường như phải mất một lúc lâu mới hiểu Hannibal đang nói gì, sắc mặt cô bắt đầu trắng bệch. Georgiana là giả, Catherine cũng là giả....Cô từng cho rằng Elland thay đổi cô, tạo ra cô, giải phóng cô.

Thế nhưng cô vẫn luôn là bà đỡ Mary, chỉ là đội lớp mặt nạ Georgiana và Catherine mà thôi. Giống như cô cho rằng Hill thay đổi, trên thực tế Hill không thay đổi mà Elland Grant mới là ảo ảnh tạo ra từ một chiếc mặt nạ.

Một người không tồn tại yêu phải một người cũng không tồn tại, lý do để cô tiếp tục sống đã trở thành những lời cười nhạo.

Hannibal nhếch khóe miệng, nhìn Catherine bị đánh tan, cái chết của Hill làm phòng tuyến tâm lý của cô trở nên mỏng như một tờ giấy. Một người tự do không cần cái chết của một người khác để chứng minh sự tự do của mình, cũng như một người tự tin không cần dùng người khác để chứng minh sự kiêu hãnh của mình.

Catherine đuổi theo Hill không buông tay, đem hấn làm thành chấp và duy nhất. Vừa vặn, Hannibal chứng minh rồi chuyện mà cô sợ hãi nhất — Elland chưa bao giờ là người trong lòng cô tưởng tượng, và cô sẽ không bao giờ có thể biến thành người mà mình muốn trở thành.

Dùng bề ngoài cứng rắn che giấu khủng hoảng nội tâm, người càng cao ngạo thì khi đánh vỡ lớp vỏ ngoài càng thêm yếu đuối.

Hiện tại, chỉ cần cho cô một chút ám chỉ.

Hannibal chậm rãi đi tới chỗ Catherine gần như tan vỡ, nhẹ nhàng đầu đọc: “Cho dù cậu ta là Hill hay Elland, bây giờ không còn cần tranh luận nữa, bởi vì hấn đã chết, vì cô mà chết.”

Như vậy.... cô vì sao không chết đi?

...

Khóe miệng Hannibal nhếch một nụ cười nhìn Catherine chạy về phía căn nhà gỗ đang có khói đen cuộn cuộn bốc lên. Rất nhanh lửa bén lên trang phục tinh xảo của cô, thế nhưng cô tựa như không hay biết, cứ tiếp tục xông vào đám cháy.

Cuối cùng, chết hết cũng tốt.

...

Hannibal mắt lạnh nhìn Catherine đi vào kết cục tử vong.

Những kẻ mạo phạm Mischa hẳn nên chôn cùng con bé.

...

Nhiệt độ trong mắt Hannibal thấp đến tận cùng.

Cuối cùng, y vẫn thất hứa với Hill, thế nhưng dù gì y cũng không tự tay giết chết Catherine.

...

Hannibal nhìn thoáng qua căn nhà gỗ gần sụp đổ, xoay người rời khỏi.

Nếu Hill chết, cô ta sống làm gì?

#

“Hannibal, tôi thấy tinh thần anh không tốt?” Dr. Bedelia mặc một chiếc váy công sở xanh lam, ngồi ở một đầu sofa mà hỏi thăm. Hannibal Lecter mỗi tháng đều đến hai ba lần, thế mà hôm qua y lại lùi hẹn sang hôm nay.

Hannibal mặc âu phục màu đen, bình tĩnh trả lời: “Ngày hôm qua bận rộn quá.”

“Tôi biết, anh lùi cuộc hẹn của chúng ta lại.” Dr. Bedelia dịu dàng đáp.

“Việc gấp không thể không xử lý.” Hannibal giải thích: “Tôi chỉ là không nghỉ ngơi tốt thôi?”

“Anh lại gặp ác mộng sao?” Dr. Bedelia hỏi.

Hannibal trầm mặc một hồi: “Từ năm 20 tuổi đến nay, tôi đã không còn mơ nữa, ác mộng càng thêm ít.”

Dr. Bedelia hỏi tiếp: “Anh mơ thấy gì?”

Hannibal không trả lời, y khẽ hạ mắt, không biết đang nghĩ đến chuyện gì. Trước hai mươi tuổi, hẳn quả thật rất hay nằm mơ, giấc mơ vĩnh viễn đều là những hình ảnh nghiền nát, cùng một cảnh — Mischa, khu rừng mùa đông năm đó, đói khát, chiếc răng sữa trong chén súp.

Sau đó, người hại chết Mischa đều trả giá, Mischa của y ngủ yên trong lòng y, ác mộng cũng không cần tập kích giấc ngủ của y nữa. Tối hôm qua, nó lại bắt đầu, còn thêm một số hình ảnh.

“Hannibal, nếu anh không muốn nói, tôi sẽ không ép.” Dr. Bedelia nói: “Then chốt là anh nghĩ thế nào.”

“Tôi không hiểu lắm.” Hannibal nói rằng: “Tôi vừa mất một người bạn.”

Dr. Bedelia suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hill Noras?”

“Quá đột nhiên —” Hannibal suy nghĩ tìm chữ thích hợp, chậm rãi nói: “Tất cả đều không không chế được.”

“Việc cậu ta mất đi ảnh hưởng rất lớn tới anh?” Dr. Bedelia hiểu kỳ nói.

“Hoàn toàn không.” Hannibal phủ nhận.

“Tôi nghĩ hai người đã không liên lạc với nhau từ lâu.”

“Chỉ là không thường xuyên liên lạc...”

“Anh xem cậu ta như bạn bè, Hannibal, sau khi anh đã mất cậu ta?” Dr. Bedelia nói rằng: “Tôi vẫn còn nhớ rõ mâu thuẫn của anh với cậu ta, như vậy tất cả đã không thể cứu vãn?”

Hannibal im lặng không lên tiếng.

Dr. Bedelia âm thầm thở dài, Hannibal không chỉ là bệnh nhân của cô, mà còn là đồng nghiệp của cô, quan hệ cá nhân cũng không sai. Những năm gần đây, những người vượt qua bức tường tâm lý của y cũng không nhiều, trên thực tế, người có nghị lực và dũng khí vượt qua cũng không nhiều.

Nếu như y cứ tiếp tục dùng cách này đối xử với ‘bạn bè’, như vậy cô độc là số phận đã định trước của y, mà cô thì không muốn nhìn thấy điều đó xảy ra. Bởi vì kết quả không may đó dường như cũng là điềm báo trước cho tương lai của cô.

Hannibal lựa chọn chính cô làm bác sĩ tâm lý của mình, cũng bởi vì họ cô độc như nhau. Có lẽ, chờ đến ngày nào đó, khi ngay cả Hannibal cũng tìm được bạn bè, vợ con, có gia đình của riêng mình, cô có thể nói với bản thân, mình cũng có thể làm được.

“Anh có hối hận không?” Dr. Bedelia hỏi xong thì cảm thấy không thích hợp, thế nhưng lời nói ra rồi sao thu lại được.

Đôi mắt nâu lợi hại của Hannibal nhìn qua, trong nháy mắt Dr. Bedelia cảm thấy mình như bị ánh mắt ấy bào mỏng, hơi lạnh thấu xương bò lên cột sống, quặn sở trong tay thiếu chút nữa rớt xuống.

Nhưng sau một khắc, Hannibal lại trở thành người đồng nghiệp và bệnh nhân bình tĩnh, ưu nhã, tất cả tựa như ảo giác, nhưng Dr. Bedelia tuyệt đối không xem khoảnh khắc ấy là ảo giác.

Cô bắt đầu nảy sinh sự sợ hãi khó có thể ức chế đối với người đàn ông này.

Có lẽ, cho tới bây giờ, Hannibal Lecter cũng không phải là người mà mình nghĩ.

Cô hạ mắt, dùng động tác vuốt tóc che giấu cảm giác sợ hãi của mình, cố gắng không để Hannibal phát hiện bất thường của mình. May là lúc này lực chú ý của Hannibal dường như còn trên người bạn vừa mới mất của y.

Dr. Bedelia chưa từng có có lúc nào cảm ơn đặc vụ Noras như lúc này.

“Anh muốn tiếp tục nói chuyện về Hill hay nói chuyện khác.” Dr. Bedelia dịu dàng hỏi.

“Có lẽ hôm nay nên dừng lại tại đây thì tốt hơn.” Hannibal nói.

Dr. Bedelia cố gắng giấu đi cảm xúc của mình, giả vờ tự hỏi: “”Trong quan hệ bác sĩ – bệnh nhân tâm lý, bệnh nhân mới là người nắm quyền chủ đạo, tôi nên đồng ý với anh. Thế nhưng, Hannibal, then chốt của việc cố vấn tâm lý là kể lại, anh cũng hiểu chuyện này mà.”

Hannibal không nói gì, đôi mắt nâu nhìn cô... mang theo chút ý cười hiểu rõ mà trào phúng.

Tim Dr. Bedelia đập trật một nhịp, anh ta phát hiện? Không, có lẽ không! Cô không thể khiếp sợ rụt lùi.

Ngay lúc bầu không khí trở nên quỷ dị và trầm mặc, Hannibal rốt cục mở miệng: “Tôi vẫn giữ ý kiến của

mình.”

Dr. Bedelia thở dài một hơi, cố biểu hiện mình bình tĩnh: “Vậy chúng ta đặt cuộc hẹn lần sau.”

40. Chương 40: Nội Dung Bắt Đầu

Cuộc sống vẫn tiếp tục, dù cho có ai hay không có ai, Hannibal vẫn như sống như một chiếc đồng hồ dây cót quý tộc thời xưa, cuộc sống đều vào đấy. Số lần gặp ác mộng giảm dần, rồi cuối cùng triệt để biến mất.

Trước đây hắn cũng cho rằng sẽ nhìn thấy Mischa nhiều lần trong mộng, thế nhưng, sự thực là Mischa cũng có bình yên của mình. Trong cung điện tư duy của bản thân, Hannibal dành ra một phần rất lớn để tưởng niệm Mischa, mặc dù bình thường y không đi vào đó, cửa luôn luôn khóa kín. Hắn tự hỏi chính mình, cuối cùng, trong buổi chiều ngày hôm đó, y mở một căn phòng cho Hill, đem tất cả ký ức lưu trữ trong đó, sau đó khóa chiếc cửa ở sâu trong cung điện tư duy.

Hai tuần trôi qua, FBI hoàn toàn không chú ý tới việc Hill mất tích. Đương nhiên cái đó và hành tung bất định thường ngày của Hill có liên quan đến nhau, đây là chuyện rất bình thường. Mà bác sĩ Chilton cũng không còn cảm thấy có thể đào móc thêm tư liệu gì từ trên người Hill, nên đã làm báo cáo cổ vắn tâm lý lấy lệ Crawford rồi.

Trời biết bọn họ phải mất bao lâu mới phát hiện chuyện này?

Căn nhà gỗ kia bốc cháy tạo ra một đám cháy rừng nhỏ, căn nhà là mối lửa đã bị đốt thành một mớ hỗn độn, tựa như một cái bếp lò tốt, ngay cả xương đùi cũng cháy thành than, hơn nữa cũng làm không ít động vật chết cháy, cuối cùng cảnh sát vẫn không phát hiện đây là hiện trường giết người.

Nhẹ hẫng lướt qua cái chết của bốn mạng người, đương nhiên, bọn họ có thể đã vĩnh viễn bị đánh dấu “mất tích”, tựa như Mischa mãi mãi không tìm thấy xương cốt.

Bây giờ, tất cả tâm tư FBI đều đặt vào vụ án chìm bách thanh Minnesota, dù sao cũng đã chết sáu cô gái rồi. Dưới áp lực của dư luận, Crawford bắt đầu đứng ngồi không yên. Đầu còn lòng dạ nào nhớ tới Hill đi nơi nào sẵn thú nghỉ phép?

Một thời gian trước, Alana có tới nhà Hannibal làm khách, có nhắc tới Crawford lại viết báo cáo muốn dùng đặc vụ Will Graham, cấp trên còn đang suy nghĩ, chưa ra quyết định.

“Anh đã gặp Crawford rồi đúng không?” Alana hỏi, lúc đó cô đang ăn món salad Hannibal làm.

“Trong vụ án Strangler, khi tôi bị bắt cóc có thấy anh ta một lần, cũng chỉ thấy một lần.” Cuối cùng Crawford quăng y sang một bên mà tập trung gần hỏi Hill.

“Nói đến chuyện này, gần đây không biết Hill đi đâu rồi? Will còn hỏi đến anh ta, nhưng mà có người nói anh ấy giờ thường vào rừng săn thú với thợ săn.” Alana tiếp tục nói: “Có một lúc, nhà Will không thiếu thịt thỏ rừng để ăn.”

“Đã lâu rồi tôi chưa thấy cậu ta.” Hannibal bình tĩnh cắt miếng thịt trên đĩa.

“Đại khái lúc này anh ta đang đi săn hươu, mùa thu tới rồi, là mùa tốt nhất.” Alana rất nhanh đem chủ đề chuyển đến chuyện trong giới tâm lý học, Hannibal đều lễ độ trả lời.

Lúc gần đi, Alana đột nhiên hỏi: “Anh rất ít khi mặc màu đen.” Màu đen là màu truyền thống lại quá mức cứng nhắc, ngay cả người truyền thống như Hannibal cũng không thích mặc đồ thuần đen.

“Đây là một ngày cuối cùng.” Những lời Hannibal nói ra làm người khác khó hiểu.

Mà Alana thông minh không hỏi thêm gì, cô đại khái đoán đây là việc riêng của Hannibal.

Sau khi Alana đi, y bắt đầu dọn dẹp, trong lòng có chút buồn bực.

Nước sốt đỏ trên chiếc đĩa trắng tinh, Hannibal chậm rãi dùng nước xối qua, nhìn dòng nước cuốn nước sốt chảy xuống, y vươn ngón tay lau đi vệt nước sốt, rồi xả lại qua nước.

Y muốn ăn phổi heo, gần nhất mới thấy được một công thức, có người nói là bản thay đổi của một ngón ngon tiêu chuẩn. Tuy rằng không rõ mùi vị thế nào, nhưng thử một chút cũng không có gì sai.

Nếu như muốn ném thử thứ gì mới mẻ... hình như lâu rồi chưa tặng quà cho Crawford, thật không lễ phép. Đôi mắt khẽ đảo một vòng, cuối cùng lại rơi vào đồng danh thiếp.

Vậy tặng một phần quà tặng thích hợp, một kế hoạch cơ bản hình thành trong đầu.

#

“Anh có thể phục chức cho Hill, cậu ta không có vấn đề gì.” Will gom sách bỏ vào túi mà vẫn không chịu nâng mắt lên nhìn Crawford, học sinh trong lớp đã tan, phòng học chậm rãi trở nên vắng vẻ.

“Tôi liên hệ không được, nhưng đây cũng là chuyện bình thường.” Crawford có phần bất mãn với việc này.

“Cậu ta đã không phải FBI nữa, không cần giữ điện thoại 24/7.” Lời Will có phần châm chọc: “Có lẽ cậu ấy đang ở trong rừng, mùa thu là mùa săn bắn, mà trong rừng chắc không có sóng.”

“Săn hươu? Luôn có vài người thích dùng những cặp sừng hươu như cành cây trang trí trong nhà, tuy rằng tôi không hiểu làm thế có gì hay ho.. Tôi không phải tới nói mấy chuyện này với cậu, nghe đây—“

“Tôi không muốn tham gia vào, anh biết vì sao tôi phải bỏ đi.”

“Bảy cô gái, mới mười mấy tuổi, những cô gái này chưa từng bắt đầu sống mà sinh mạng đã kết thúc, Will, cậu thật sự có thể ngồi yên à?” Crawford nói: “Chỉ nhìn một chút, tôi cam đoan nếu cậu tới mà không chịu nổi thì tất cả sẽ kết thúc?”

“Cấp trên thông qua sao?” Will vẫn không chịu nhìn gã, túi đựng sách cuối cùng đã sắp xếp xong.

“Bọn họ chấp nhận cho cậu chạy việc bên ngoài, nhưng không làm đặc vụ, mà là cố vấn đặc biệt, không thể cấp súng. Mà dù sao cậu cũng không cần súng, phải không? Vũ khí lớn nhất của cậu chính là bộ não?” Crawford không cần khen tặng, còn Will căn bản không nghe ra nó là lời khen ở chỗ nào.

Anh cởi mắt kính: “Hai tuần trước, trong rừng có một vụ cháy rừng, người đi săn cũng ít đi.”

“So?” Crawford chưa hiểu.

“Tôi lo cho Hill, tôi nghĩ mọi chuyện có gì đó không đúng?” Will nói.

“Cậu cũng nói hiện tại là mùa thu săn bắn.”

“Tra thông tin giùm tôi một chút, tôi sẽ đi hiện trường.”

“Được.” Crawford nói rất quả đoán.

#

Trong xe Hannibal có một chiếc hộp giữ lạnh, trong đó còn có một cái phổi heo, là hàng mới vào tay. Đó là một cô gái không hiểu cảm ơn và lễ phép, cô giống như người anh phóng đăng của cô vậy, đưa tay lấy đến đồng tiền cuối cùng của cha mẹ rồi lại vứt bỏ họ. Bọn họ chen đẩy nhau làm hại Hannibal cũng bị liên lụy, một bộ vest hoàn toàn tiêu tùng.

Y nhớ kỹ tên cô gái, cô nữ sinh còn đang đi học này không có danh thiếp, cho nên y dùng một tờ giấy có kích thước như danh thiếp viết thông tin về cô rồi đặt vào hộp danh thiếp của mình.

Chim bách thanh là một sát thủ thú vị, Hannibal vẫn hoài nghi nguyên vật liệu thức ăn của bọn họ rất giống nhau. Chỉ là hắn ăn những kẻ đó vì để hạ nhục, còn chim bách thanh lại là vì yêu.

Ăn thịt người mình yêu, đây không phải chuyện khiến người ta vui vẻ. Một mình chuyện Mischa là đã quá đủ rồi, đến nay y vẫn không thể quên cảm giác nhìn thấy chiếc răng sữa trong chén súp đã uống xong là như thế nào.

Có đôi khi y nghĩ không biết chuyện Mischa chết đi có phải là một chuyện tốt hay không, cái thế giới dơ bẩn như chuồng heo này không giữ được linh hồn thuần khiết ấy. Máu thịt Mischa để y sống sót, trở thành một phần của y, nhưng cũng là nỗi đau đớn vĩnh viễn của y.

Hannibal lái xe từ Minnesota chạy về nhà ở Maltimore, y bận rộn cả ngày, cần lập tức về nhà dùng một phần đồ ăn dinh dưỡng ngon lành để bổ sung thể lực, khao khát cho một mỗi của mình.

Thế nhưng khi đi ngang qua nhà Hill, y lại dừng xe, đi xuống, rồi dễ dàng mở cửa nhà hẻm, đi vào nhà. Tuy rằng khả năng lưu lại chứng cứ là không lớn, thế nhưng ai biết khi FBI phát hiện Hill mất tích có lục soát chỗ này rồi tìm ra thứ gì có liên quan đến mình hay không.

Cách làm bảo hiểm nhất là kiểm tra một lần.

Đó là một căn nhà nhỏ bình thường hai tầng, tầng một chỉ có một phòng khách và một nhà bếp mở. Không có đồ trang trí gì, đồ dùng đều là loại bình thường nhất, nhà bếp thường được sử dụng. Một chiếc lò nướng cỡ lớn lại không hợp với tổng thể tầng một.

Hannibal đeo bao tay lật lật ngăn tủ nhà bếp, sau đó phát hiện ra một tá sách dạy làm bánh ngọt. Thích ăn đồ ngọt? Đúng là không nhìn ra, Hannibal suy nghĩ một chút, y mời Hill ăn hai ba lần cơm rồi mà cũng không nhìn ra hẻm đặc biệt yêu thích các món bánh ngọt.

Lầu hai là nhà bếp, phòng sách và nhà tắm, tất cả đều là trang trí cơ bản nhất, thứ duy nhất có thể xưng là đồ vật trang trí chỉ có một gốc bạc hà mọc khá tươi tốt, cầm lên nhìn kỹ thì thấy trên mép chậu có ghi hàng chữ: “Sinh nhật vui vẻ, đặc vụ Noras.”

Quan hệ xã hội của Hill rất tốt, quà tặng nhận được nếu là đồ dùng thì mang ra dùng ngay, nếu không dùng được thì để trong ngăn tủ phòng ngủ, quần áo sắp xếp coi như ngăn nắp nhưng cũng có không đặt nhiều tâm tư.

Xem ra Hill quả thực cẩn thận, không lưu lại bất cứ chứng cứ gì.

Hannibal quay người nhìn con búp bê ngồi trên giá sách mà im lặng, trong lúc nhất thời không biết phải dùng biểu cảm hay từ ngữ nào để diễn tả cảm giác của mình bây giờ. Y cầm con búp bê được gọt dẻo giống mình, xoay qua xoay lại trong tay, rất nhanh nhớ ra đến chuyện ở Anh quốc. Vốn nó là quà mà Gloria muốn tặng cho y, thế nhưng bởi vì chủ cửa hàng chết mà bị Scotland Yard xem như vật chứng cất vào kho... Y đại khái cũng biết đây chính là ‘chút bí mật’ mà Hill nói với Moriarty.

Chỉ là, tính toán Moriarty là một chuyện, đem búp bê mỗi ngày đặt ở giá sách làm bạn lại là chuyện khác.

Con búp bê dùng đôi mắt nâu bằng thủy tinh nhìn Hannibal, bộ âu phục nho nhỏ trên người đều được chỉnh lý tỉ mỉ, không có một nếp nhăn, không một hạt bụi — thế mới biết chủ nhân thương yêu nó thế nào.

Hill không phải người đầu tiên si mê y. Thậm chí hắn cũng không phải người đầu tiên biết một thân phận khác của y.

Thế nhưng y là người đầu tiên dù biết một thân phận khác của y cũng không biểu hiện nhiệt tình hay sợ hãi. Dường như Hannibal có phải cannibal hay không cũng không quan trọng.

Hannibal cố gắng giết hắn, thế nhưng lại không thành công. Hill không chút oán hận chuyện này, tựa như chuyện Hannibal muốn giết hắn chỉ là chuyện râu ria mà thôi, vẫn ở bên cạnh y, đó quả là một trải nghiệm mới mẻ.

Với lại, lần đầu tiên ở vị trí dưới. Tuy rằng tư thế cơ thể đối với Hannibal không phải chuyện lớn lao gì, nó cũng xem như nếm thử một thứ mới mẻ. Mà y thích những chuyện mới mẻ, hiểu kỳ không nhin được cũng sẽ thử một chút.

Nếu nói tình yêu, Hannibal không rõ ràng lắm, y không có người yêu, Mischa là trách nhiệm và chấp niệm của y. Mà cái đám người chỉ có thể dùng “Có phải là nguyên liệu nấu ăn hay không” để phân chia kia thật sự không có gì đáng giá để Hannibal chia ra chút một phần tình cảm đã ít đến thương cảm của y.

Nhưng Hill là đặc biệt, bởi vì hắn chiếm lấy khá nhiều thứ lần đầu tiên, hắn chậm rãi thu được một loại đặc quyền. Nếu như mặc kệ, trời mới biết rốt cục chuyện này sẽ phát triển theo hướng nào, những tình huống không thể khống chế luôn khiến Hannibal bất mãn, hắn thích tất cả đều trong sắp xếp, thế nhưng Hill có năng lực phá vỡ kế hoạch của y.

Có lẽ hắn chết là chuyện tốt, Hannibal nhìn con búp bê mà nghĩ. Nhưng cho dù không muốn thừa nhận thì cái cảm giác đau đớn như khi nhìn thấy dấu vết của Mischa trong đồng xương cốt cũng đã từng lóe lên lúc y khẳng định Hill đã chết. Ngán ngùi lại chân thực, rõ ràng nói cho y, Hill Noras không giống người thường.

May là hắn đã chết, phần tình cảm này cũng chỉ tới đó mà thôi.

#

Trong bệnh viện tư nhân, bác sĩ đang kiểm tra phần da mới cấy, vết thương đã khép lại khá tốt, hơn nữa, vết thương bên ngoài cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng. Chỉ cần tĩnh dưỡng một chút, qua hai ba tháng là có thể đi lại.

“Nếu không phải cậu từng cứu tôi thì tôi đã ném cậu ra đường rồi!” Bác sĩ cười nhạo.

“Tôi không nợ phí chữa bệnh của cậu đâu.” Người nằm trên giường bệnh giả chết nói.

“Cái đó không liên quan đến phí chữa bệnh! Nể mặt thượng đế, hơn phân nửa diện tích da trên cơ thể cậu đều bị đốt thành cái dạng này thì khẳng định phải là một trận hỏa hoạn lớn, hơn nữa trên da cậu còn có dấu xăng. Cậu nghĩ một câu không cẩn thận bị phỏng là có thể gạt được người khác sao?” Đối phương trợn mắt khinh thường.

“Cho nên mới kêu cậu giữ bí mật, đây là bệnh viện của cậu, luật bảo vệ thông tin bệnh nhân đâu rồi?” Bị bác sĩ hung hăng chạm tới vết thương, bệnh nhân rít lên một tiếng, vội vã nói: “George, nhẹ tay chút!”

“Thôi, cậu không nói tôi cũng biết, tôi cũng đâu ngu đến mức đi hỏi.” Bác sĩ George Horw viết vài chữ lên bệnh án, còn nói thêm: “May mà cậu bảo vệ được khuôn mặt, nếu không lần sau cậu còn thiếu chút nữa chết trên đường, đừng có gọi điện thoại cầu cứu tôi, gọi điện thoại đặt quan tài luôn đi, cần cho số điện thoại không?”

“Mai tôi xuất viện được chưa?”

“Chờ tới lúc cậu không quần như xác ướp rồi hãy nói.”

“Vậy cậu tháo băng đi?”

“... Hay tôi cứ đặt quan tài cho rồi, tiện thể gọi luôn cha xứ nữa.”

41. Chương 41: Phiên Ngoại: Nếu Hill Chết Trong Đám Cháy Và Đầu Thai

Nếu như Hill chết ở trong đám cháy...

Sau đó, khi mở mắt ra, hắt lại đầu thai, biến thành một đứa con nít miệng còn hôi sữa, bị vứt ở cửa cô nhi viện, bắt đầu cuộc sống bi thảm bú sữa bình chờ người nhận nuôi.

Vốn tưởng chỉ đến khi biết chạy mới có thể nhìn thấy Hannibal, thế mà thần kỳ ở chỗ, trong một ngày nào đó, khi bé Hill còn đang nằm trên chiếc giường nhỏ của mình mà bú bình thì lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

$\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ;)$

Hannibal đã điên tới mức ăn tới cô nhi viện rồi sao?! Bé Hill nhỏ núp vú cao su ra cái ‘bẹp’, sau đó tay chân mềm mại quấy đạp qua lại, muốn đứng lên khỏi giường.

Chẳng qua, bé đã đánh giá thấp năng lực của con nít, trong mắt người trưởng thành bé rốt cục chỉ là một bé con mặt mày đỏ bừng tay chân quơ quào, mới thấy còn tưởng rằng bé có chỗ nào khó chịu ấy chứ.

“Bác sĩ Lecter.” Nhân viên công tác của cô nhi viện bé Hill lên đỡ dành, thế nhưng Hill vẫn dùng đôi mắt màu xanh lam ngập nước nhìn chăm chăm người kia, “A a a” kêu gào (dây thanh còn không có phát triển tốt đành chịu thôi)

Đến khi Hannibal đến trước mặt Hill, bé đã không còn làm âm ỉ nữa, chẳng qua khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ rực như trước, làn da mềm mại tựa như chỉ cần chạm vào một cái là sẽ tan ra thành nước, lúc này đang mở to đôi mắt nhìn Hannibal.

“Không biết bé Jones làm sao nữa, mới vừa rồi còn tốt mà.” Hôm nay cô nhi viện khó có khi mời được mấy vị bác sĩ nhân đạo đến khám sức khỏe cho trẻ em, tuy rằng hiện tại Hannibal là bác sĩ tâm lý, thế nhưng y cũng có giấy hành nghề bác sĩ, lần này cũng là bị đồng nghiệp bệnh viện trước đây gọi tới.

Hannibal ôm bé Hill còn đang mặc áo ngủ, rất chuyên nghiệp kiểm tra mũi tai bé, sau đó lại sờ nắn thân thể nhỏ xíu còn nhỏ hơn cả bắp tay y, chẩn đoán tình trạng sức khỏe.

“Bé không có vấn đề gì, thân thể rất khỏe mạnh.” Cuối cùng Hannibal cho ra kết luận, rồi đem bé trả lại cho nhân viên công tác.

$\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ;)$

Không muốn mà ~~~ bỏ bé đi như vậy sao được, Hanni!

Vì vậy, trước mắt bao người, bé bánh bao chết sống kéo áo Hannibal, thế nào cũng không gỡ ra được, dường như bé đã bị may dính vào áo. Nhân viên công tác cô nhi viện xấu hổ nở cười trừ, dùng sức — không được, xương trẻ nhỏ còn mềm, làm sao dám dùng sức? Làm gãy xương thì coi như ngược đãi trẻ em rồi? Đi tù đó!

Sau đó, nhân viên bắt đầu dỡ.

“Jones ngoan, buông ra nào.” “Bé thích gấu con không? Lại đây chơi với gấu con nào!” “Bác sĩ còn muốn kiểm tra cho mấy em nữa nè, đừng làm ảnh hưởng đến bác sĩ nha.”

...

Phản ứng của Hill là quay đầu, sau đó cảm thấy tay chân đều nhũn ra không còn sức thì quả đoán dùng cái miệng nhỏ xíu không có cái răng nào cắn khuy áo âu phục Hannibal, chết sống không mở miệng.

Mọi người ở đây: ...

$\Sigma(\text{ }^\circ\text{ }^\circ;) \text{ !!!!}$

Mau buông cái áo đó ra —

Hannibal nhìn chiếc áo của mình từ màu nhạt bị dính nước miếng mà biến đậm, sau đó từ chỗ khuy áo lan dần ra, nướu răng hồng hồng vẫn tiếp tục trét nước miếng lên áo y, y cũng đành im lặng.

Có biến thái hơn nữa y cũng sẽ không khi dễ một đứa trẻ còn chưa cai sữa, đành nhịn mà thôi.

“Để tôi ôm bé, để các bác sĩ khác làm việc trước, chờ bé ngủ rồi tính sau.” Hannibal rất sẵn sàng giải vây cho nhân viên cô nhi viện, tiếp tục ôm cục bột nhỏ ngồi trong phòng ngủ.

Nhân viên công tác chân thành cảm ơn bác sĩ Lecter tốt bụng, anh ta cười cười, sau đó đem những món đồ chơi có tiếng động và bình sữa của Hill đưa cho Hannibal, dùng để dỗ con nít.

Cảm giác như dùng hết cả sức lực của mình rồi, thiệt mệt quá mà, uhmmm, hình như đến giờ ăn rồi ~~~ nhìn chiếc bình sữa đưa đến bên mép, Hill tiến hành đấu tranh tâm lý kịch liệt mà ngán ngủ, sau đó quả đoán há miệng mút núm vú cao su, dễ chịu mà yên tâm tìm chỗ thoải mái trong lòng Hannibal để chui vào.

Một lát sau, bàn tay bé xíu mềm mại kéo kéo tay áo Hannibal, y cúi đầu nhìn bé, nhóc con vừa tiêu diệt một bộ âu phục mà khiến y không thể nào tính sổ được mở to đôi mắt ngập nước nhìn y.

“Humm?” Hannibal ôm bé Hill lên cao.

Bàn tay nhỏ xíu còn không bằng một móng tay út của Hannibal mềm mềm viết chữ lên áo y, động tác rất chậm, bé con dường như rất cố sức, thế nhưng vẫn nhìn ra được bé viết gì.

Hannibal.

Hill viết chính là tên của Hannibal, y đương nhiên nhìn ra, y có phần kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía bé cũng thay đổi. Một lát sau, nhìn đến khi bé từ từ viết tên Hill. Đã biết những chuyện trong kiếp trước kiếp này của Hill, Hannibal quả đoán hiểu ra, sau đó im lặng.

Nếu như thực sự là một nhóc con còn chưa cai sữa, Hannibal đương nhiên sẽ không tính toán nhiều. Những nếu là Hill ... nhìn bộ âu phục bị tiêu diệt không còn chút gì của mình, Hannibal nghĩ y rất muốn vi phạm nguyên tắc không giết trẻ con của mình mà làm thật thẳng rạch này.

Dù sao cũng không phải con nít, là lão yêu quái thì đúng hơn!

“Hannibal...” Dây thanh trẻ con còn chưa phát triển đầy đủ, chỉ có thể từ hình dáng khuôn miệng mà đoán bé đang gọi tên y, bàn tay bé xíu lôi kéo ống tay áo của y không buông, đôi mắt xanh to tròn không chớp mà nhìn y.

Hannibal lộ ra một nụ cười trào phúng đầy ác ý, ôm chặt bé đỡ cho bé gãy giữa mà té xuống, sau đó đem núm vú cao su đã bị bé Hill phun ra nhét vào trong miệng bé, bình tĩnh nói: “Uống sữa tiếp đi.”

...

...

Cảm nhận khóc không ra nước mắt này là sao?

Hừm, quên đi, vẫn còn đói, cứ uống sữa tiếp đã. Hill rất nghe lời mở cái miếng không răng, tiếp tục ngậm núm vú cao su ‘ừng ực ừng ực’ mà uống, đáng vẻ rất hưởng thụ.

Mấy bác sĩ đồng nghiệp ai cũng không nghĩ tới, vốn chỉ là một hoạt động công ích, Hannibal khó có khi quyết định đồng ý tham, ai ngờ, không tham gia thì thôi, tham gia một cái rồi bỗng nhiên trực tiếp xin về một đứa nhóc nuôi luôn.

Chẳng qua nếu ngẫm kỹ lại, dù sao Hannibal còn không có gia đình, thái độ làm người nghiêm cẩn, trách nhiệm, lại học thức, có tiền, có thời gian nuôi trẻ con. Nếu y muốn độc thân mãi thì đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ cũng chẳng có gì lạ.

Chúng ta hãy lược bỏ phần quá trình phê duyệt nhận nuôi, nói chung, Hannibal cũng không mất lương tâm đến độ bỏ mặc Hill hay thẳng tay làm thịt luôn bé Hill nhỏ nhắn, rốt cục cũng là ôm bé trở về nhà.

Nuôi trẻ con là một chuyện rất tốn sức, may mà từ trước đến nay Hannibal làm việc rất có trật tự, cuối cùng cũng không quên mua thêm nhu yếu phẩm cho trẻ con, y còn lên mạng đặt mua một chiếc giường trẻ em nhỏ, sau đó suy nghĩ để nó vào phòng ngủ của mình.

Đặt ở phòng khác, Hannibal sợ Hill sẽ lai gậy ra chuyện gì nữa.

Con nít rất nhanh đói, uống sữa cũng không no được bao lâu, chưa gì đã phải pha thêm sữa cho bé uống, nếu pha sẵn để lâu lại sợ vi khuẩn làm hư da dày còn non yếu của trẻ.

Những đứa trẻ khác khi đôi bụng sẽ khóc, Hill đương nhiên không thể làm những chuyện ấu trĩ như vậy, thế nhưng xét thấy tình huống bây giờ không thể nói được, Hannibal không biết là vì sẵn sóc hay vì cười nhạo mà làm cho Hill một cái chuông cầm tay, có việc gì chỉ cần lắc chuông để gọi.

Hill bị phần mà nhìn bóng lưng đang bận rộn trong nhà bếp, cần núng vú cao su ngồi trong xe nôi. Bây giờ, xe trẻ con rất tân tiến, trong tay Hill cần đang cầm mấy hạt châu nho nhỏ, đồ chơi gắn trên xe. Hill cũng buồn chán đến mức đập đập món đồ chơi hình con vịt đồ gắn trên xe luôn.

$$A_{aaa} \Sigma(\varphi_a, \varphi_b;)$$

Sao tự nhiên lại thấy mệt mỏi vậy nè? Đã lâu chưa làm trẻ con khiến Hill có một loại cảm giác xui xẻo chạy dọc từ lưng đến đỉnh đầu. Hình như trẻ con có một vài chuyện không thể không chế được... chỉ là trước đây trong cô nhi viện luôn có y tá giúp đỡ bé lúc ngủ nên cũng không chú ý.

Bé Hill cứ ngắc nhìn về phía Hannibal cách đó không xa, y còn đang bận rộn làm bữa tối cho mình mà, lúc này mà gọi y đến thay tã chắc sẽ bị đánh chết quá? Nhất định sẽ bị đánh chết đúng không?!

Thế nhưng, với khứu giác của Hannibal muốn che giấu cũng là chuyện không hiện thực, vì vậy Hill yên lặng cầm chuông mà lắc. Tới lúc Hannibal đi tới, phỏng chừng y vừa xắt thịt xong, tay vẫn còn ướt nước chưa kịp khô.

Hill vẫn cố giữ vẻ mặt vô cảm, chẳng qua lại quên mất khi trưởng thành khuôn mặt như thế gọi là thâm sâu khó lường, còn trẻ con mà làm ra vẻ mặt này thì... vô cùng thâm hiểm.

May là Hannibal cũng hiểu được ý, chỉ cần lại gần một chút đã nghe được. Hill nhìn đối phương không hề thay đổi nét mặt, rất tự nhiên ôm bé từ xe nôi ra, bế vào buồng vệ sinh đổi tã, lau chùi.

Trong lúc được lau chùi, Hill cứ nghĩ bước tiếp theo sẽ là bỏ vô nôi nấu lên, Hannibal đổi cho bé một cái quần lót mới, bé Hill ôm cánh tay rắn chắc của y mà hắt xì một cái, sau đó ủy ủy khuất khuất hít mũi.

Hannibal đem bé từ buồng vệ sinh ra sofa, lấy chiếc áo ba-đờ-xuy trên giá choàng lên người bé rồi xoay người lên lầu. Không bao lâu y cầm gối và thảm trở về, bỏ vào xe nôi trẻ con rồi ôm bé để vào xe, nhẹ nhàng đắp thảm, và tiếp tục trở lại nấu ăn.

Hill chớp chớp đôi mắt xanh lam, nheo mắt nở nụ cười.

42. Chương 42: Trò Mới

Hannibal cầm con búp bê của mình về nhà, dù sao cũng không thể để nó trở thành vật chứng rơi vào tay FBI được, bằng không y cũng hết cách trả lời.

Ăn xong bữa tối với món chính là phổi heo, Hannibal vốn tưởng rằng chuyện với FBI sẽ tạm thời kết thúc. Mặc kệ thế nào, làm một bác sĩ tâm lý kiêm kẻ giết người hàng loạt, y có rất nhiều chuyện muốn làm, ngẫu nhiên còn phải nhớ tặng thằng ngốc Crawford một món quà nữa. Cuộc sống vẫn trước sau như một tiếp diễn.

Thế mà, sớm hôm sau, mới vừa tiễn một bệnh nhân ra cửa, Hannibal đã gặp Crawford ngay trước cửa.

“Đây là lối ra chuyên dụng cho bệnh nhân của tôi.” Hannibal trực tiếp biểu đạt bất mãn.

“Bác sĩ Lecter, tôi có việc tìm anh.” Crawford hiển nhiên không nhìn câu nói kia của Hannibal.

Hannibal mím môi, không tỏ thái độ gì thêm mà nói: “Mời vào, đặc vụ Crawford.”

Crawford đứng một chỗ đánh giá văn phòng Hannibal rồi hỏi: “Anh không có thư ký?”

“Từng có, nhưng cô ấy đã theo trái tim mình đi Anh quốc rồi.” Kết hợp với sự thực mà nói, lời này quả thực là một câu chuyện cười tới lạnh lẽo, Gloria quả thực đã để ‘trái tim’ của mình ở lại Anh Quốc.

Hannibal nhin xuống bất mãn đối với Crawford, bình tĩnh hỏi một lần nữa: “Anh có chuyện gì sao?”

“Anh biết tôi không thể hoàn toàn tin tưởng anh.” Crawford trực tiếp nói: “Anh làm giám định tâm lý cho Hill Noras, thế nhưng cuối cùng cậu ta vẫn có chuyện.”

Hannibal đi tới gần bàn làm việc, y cầm lấy dao phẫu thuật nhẹ nhàng chuốt bút chì, vụn gỗ rơi xuống thùng rác. Y đưa cây bút chì lên trước mặt nhìn kỹ, không nhanh không chậm nói: “Tâm lý học cũng không phải vạn năng.”

“Sự thành lập của BAU chính là thành tựu của tâm lý học, trên thực tế, cho dù là người phân tích giỏi tới đâu cũng sẽ có lúc sai lầm.” Crawford vẫn tiếp tục nói mà không hề cảm thấy mình vừa xúc phạm đến Hannibal: “Alana đề cử với tôi luận văn của anh, rất xuất sắc, ấn tượng khắc sâu, cho dù là với ngoài nghề như tôi.”

Hannibal nhìn Crawford một cái, mỉm cười nói: “Người ngoài nghề?”

“Nếu so với anh, quả thực như vậy. Tôi muốn nhờ anh một chuyện.” Crawford tiếp tục nói, sách lược một ngọn roi một viên kẹo có thể hiệu quả với người khác, thế nhưng với Hannibal mà nói, ngay cả một ánh mắt cũng không thêm cho.

Dù vậy, mặc kệ y nghĩ gì về Crawford, nhưng khi biểu hiện ra thì cũng phải đúng mực với gã sếp của BAU này: “FBI nhiều tình anh như thế, nhân viên tâm lý học lại càng không thiếu, vì sao anh lại tới tìm tôi?”

Crawford nở nụ cười: “Không cần khiêm tốn, bác sĩ Lecter, danh tiếng của anh trong nghề mọi người đều biết.”

“Anh nhờ tôi chuyện gì.”

“Cố vấn tâm lý và giám định...” Crawford giải thích: “Trong nội bộ chúng tôi không có người thích hợp.”

“Tôi cho rằng sau chuyện của đặc vụ Noras, anh hẳn sẽ không tin tưởng tôi mới đúng.” Hannibal dùng lời

hỏi này của Crawford chặn họng, gã quả nhiên cứng đờ.

Hannibal biết những lời hỏi này chỉ là để đe dọa mà thôi, sau chuyện của Hill, tính tự đại của Crawford càng lúc càng tăng, đồng thời càng lúc càng bừa bãi ngạo mạn.

“Will không giống vậy.” Crawford nói.

Hannibal ngẩng đầu hỏi: “Hình như tôi đã từng nghe tên này...”

“Đặc vụ Noras có nhắc đến?”

“Là Alana nói.” Tuy rằng Hill cũng có lúc thuận miệng nhắc tới vài câu.

“Như vậy, bác sĩ Lecter, anh có dự định làm cố vấn tâm lý và giám định cho Will?” Crawford dò xét.

Hannibal hồi đáp: “Đương nhiên, đặc vụ Crawford, xin lỗi vì sự thất lễ ban nãy, dù sao về chuyện của đặc vụ Noras... vụ án Strangler có ảnh hưởng quá lớn đối với tôi.”

“Tôi biết, tôi biết, sự liên lụy lúc đó đã làm anh kinh hãi.” Crawford cam đoan: “Đương nhiên, lần này sẽ không như thế nữa, dù sao, Will sẽ không ở tuyến đầu.”

Hannibal khẽ cười nhưng không nói gì.

#

“Gã này rõ ràng là tên thích ngược đãi, phản xã hội, phương pháp gã này đối xử cô gái như thể cô chỉ là một con heo thịt, không hề có chút tôn trọng. Bọn họ không phải một người, gã này không phải chim bách thanh.” Will vừa sử dụng năng lực tưởng tượng tinh tiết, tư duy vẫn còn đắm chìm trong bóng tối méo mó. Anh có thể cảm nhận được sự tàn nhẫn lạnh lùng của hung thủ xen lẫn nôn nóng và phần nộ...

Hắc ám và ác ý thuần túy, hận thấu xương với thế giới này, thậm chí có lẽ ngay cả gã cũng không phát hiện. Will cảm nhận được đầu nhức bưng bưng, nhịn không được che đầu.

“Gã rất bình tĩnh, bố trí không nhanh không chậm, đầu vào đây, đây không phải lần đầu tiên gã làm thế. Gã copy phương pháp gây án của chim bách thanh để cười nhạo.” Will nhịn cơn đau đầu tiếp tục nói.

“Cười nhạo cái gì?” Crawford hỏi.

“Tôi không hiểu, có lẽ là FBI? Cũng có lẽ là chim bách thanh?” Will buông tay, nói: “Dưới sự bình tĩnh

của gã là miệt thị và phẫn nộ, gã không phải không khống chế được bản thân, bởi vì trước khi phẫn nộ ngưng tụ lại, gã đã dùng một phương pháp thả nó ra. Gã là tên biến thái, không sai, thế nhưng gã là một tên tinh thần biến thái có thể tự khống chế.”

“Cho nên, cậu không biết gã là ai?”

“Chưa biết gã là ai nhưng chắc chắn là một tên chuyên nghiệp, Jack.” Will lắc đầu, “Điều tôi duy nhất cảm thấy được đó là gã mới vừa mất đi thứ gì đó, điều này khiến nội tâm gã phẫn nộ. Mà đây không phải lần đầu tiên gã mất đi thứ quý giá của mình.”

“Gã sẽ không dùng cách này để giết người nữa, cho nên tiết kiệm thời gian đi, chúng ta chỉ có thể chờ gã tự mình hiện ra thôi.” Will thở dài, lại đột nhiên hỏi: “Hill thế nào rồi?”

Crawford đang chìm đắm trong tình tiết vụ án, đột nhiên bị cắt đứt thì có phần bất mãn, nhưng vẫn đáp: “Hắn là đang đi săn, mấy người thợ săn thấy xe cậu ta ở bên bìa rừng, không có gì phải lo cả, đây không phải lần đầu tiên cậu ta vào rừng.”

“Nếu như không chuyện gì, tôi về trước đây.” Will bắt đầu nhớ đàn chó trong nhà và lò sưởi của mình rồi.

“Chờ một chút, Will, theo tôi về cục đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu, sau đó giới thiệu cho cậu một người.” Crawford nở một nụ cười tự cho là ôn hòa, thế là Will lại âm thầm đề phòng hơn nữa.

Trên đường Will ngồi xe cảnh sát trở về văn phòng Cục điều tra liên bang, điện thoại reo lên.

“Hill?” Will vừa giật mình vừa yên tâm.

“Jack tìm cậu, ở đây có một vụ án đặc biệt...” Will nói.

Hill nằm trên giường bệnh, bàn tay bằng một xấp vải dày cầm điện thoại quả thực thương cảm vô cùng, thế nhưng, chính hắn cũng không để ý, đám cháy lớn như vậy mà còn mạng nằm đây nghe điện thoại đã là may mắn lắm rồi.

“Anh ta vẫn gọi cậu đi làm à?” Anh ta là ai thì không cần nói cũng biết, dù sao Crawford vẫn còn ngồi trên xe với Will.

“Chúng ta nói chuyện này sau đi.” Will gắng nói: “Chùng nào gặp mặt?”

“Chưa, tôi gọi điện về là vì có người bạn đi săn chung nói, có người đang tìm tôi, tôi nghĩ chắc là cậu.” Hill nói: “Tôi gọi về là để cậu đừng lo lắng, tôi chưa bị sói ăn đâu.”

Will nở nụ cười, sau đó không nghĩ đến tự mình làm mình sặc, ho liên tục.

“Ở chỗ này, tôi còn chút việc cá nhân chưa xong, coi bộ một thời gian sẽ không về được. Tiện thể nói cho Crawford không cần tìm tôi làm gì, tôi dự định tiếp tục tạm thời cách chức tự mình tự kiểm điểm.” Hill nói tiếp, cái dạng này của hắn quả thật không thể đi ra gặp người được, tuy rằng gương mặt và cổ như kỳ tích mà không bị thương gì, có thể mặc những bộ đồ kín che giấu vết phỏng, nhưng chuyện đó cũng phải đến khi hắn bò nổi ra khỏi giường rồi hãy nói.

“Tôi sẽ nói với anh ta.” Will nhận lời, thầm nghĩ lát nữa thế nào Crawford cũng sẽ nổi điên lên cho coi.

#

Lúc Will đi vào văn phòng Crawford, Hannibal đã tới sẵn, y mặc âu phục màu lá cọ, an tĩnh ưu nhã mà ngồi đối diện bàn làm việc, hai tay đan vào nhau, đặt trên đùi.

“Will, vị này chính là bác sĩ Hannibal Lecter, vị này chính là cố vấn đặc biệt Graham.” Crawford cười giới thiệu hai người với nhau, Hannibal đứng lên, tự nhiên gài lại khuy áo âu phục, sau đó bắt tay Will.

Will nghe thấy hai từ bác sĩ thì đã đoán được thân phận của Hannibal, anh rất muốn xoay người bỏ chạy, thế nhưng Crawford vẫn đứng cười như thế làm anh phải nhịn xuống ước muốn đóng sập cửa bỏ đi của mình.

“Đặc vụ Crawford, có người tìm.” Cậu đặc vụ ngoài cửa gọi.

“Tôi ra ngoài một chút, gặp lại sau? Hai người tự nhiên nói chuyện.” Crawford lập tức rời văn phòng.

Will tìm một cái ghế khác ngồi xuống, có chút không tự nhiên, anh ghét bác sĩ tâm lý, mặc dù chính anh học tâm lý học, thế nhưng cũng vì như vậy, anh càng thêm ghét bác sĩ tâm lý. Cái ánh mắt phẳng phất đậm thấu nhân tâm không hề thiện ý mà chỉ vì công việc hoặc là nghiên cứu của bản thân.

Trong khi Will dùng thái độ tiêu cực đối xử với Hannibal, Hannibal cũng quan sát Will Graham. Vị đặc vụ này hiển nhiên không chăm sóc chính mình, cậu ta mang một cặp kính cổ lỗ sĩ, mặc áo sơ mi và jacket nhiều nếp nhăn, nước cạo râu trên người rỏ tiền và vụng về, thậm chí ống quần còn dính lông của không ít chó.

Ánh mắt Will nhìn trái nhìn phải, nhưng lại không nhìn y. Trên thực tế, đặc vụ này tỏa ra một cảm giác đáng thương mà bất an nhưng lại dùng thái độ lạnh nhạt và ngôn từ nặng nề để từ chối bất cứ kẻ nào tới gần.

Y chỉ hỏi một câu “Cậu không thích tiếp xúc bằng mắt”, rồi nghe đặc vụ này trả lời:

“Ánh mắt làm cho con người phân tâm, anh nhìn vào một người, anh sẽ nghĩ, người này trắng quá hay gân

xanh trên trán sắp tuôn ra rồi.” Will nhìn lướt qua Hannibal một cái sau đó móc méo trào phúng y.

Hannibal yên lặng mà đem nửa câu sau nuốt trở lại bụng mình, Will không phải một người dễ tiếp xúc, y phải nghĩ cách khác. Đây là một đối tượng thực nghiệm thú vị, chỉ cái năng lực tưởng tượng tình tiết ấy thôi cũng đủ để Hannibal động lòng.

Có thể đi vào não bộ của một người khác như thế, đem bản thân đắm chìm trong tư duy của kẻ giết người hàng loạt — cái cảnh tượng đó quả thật quá tuyệt vời. Crawford đã kéo Will vào thế giới bóng tối, nếu cậu ta vẫn muốn làm việc tiếp cho BAU, như vậy vô số tư duy của những tên sát thủ biến thái sẽ xem đầu cậu ta như cái khách sạn miễn phí.

Sớm hay muộn, cậu ta cũng sẽ tan vỡ hoặc tự mình hủy diệt, cũng có khi cậu ta sẽ rơi vào bóng tối, trở thành một trong số những người cậu ta từng truy đuổi. Cho dù là loại nào, nó đều là một vở hài kịch đặc sắc, y quả thực nhìn không được mà chiêm ghê tốt trong rạp.

Crawford tuy ngu xuẩn những cấp dưới của gã luôn cung cấp cho y không ít việc vui. Tỷ như thực tập sinh thông minh có khả năng, Miriam, tỷ như Hill, tỷ như Will Graham trước mắt.

Chỉ là nếu Crawford đã khăng khái tặng người tới, y đương nhiên nhận không cần khách sáo.

Để y đi vào não của Will, nhìn xem bên trong có những gì.

Hannibal khẽ cong khóe miệng, nhìn Will đang cố gắng không nhìn y mà cười.

43. Chương 43: Chim Bách Thanh

Trong quá trình kiểm tra hiện trường và thi thể cô gái phát hiện ra vụn sắt, Will cơ bản khẳng định thân phận của chim bách thanh. Hannibal rất hiếu kỳ — hiếu kỳ về Will lần chim bách thanh, nên đã theo Will đến các công trường xung quanh hỏi thăm.

Người da trắng ba mươi đến bốn mươi tuổi, bình thường trầm mặc ít lời, không muốn tiếp xúc người khác, có gia đình hoàn chỉnh, là thợ mỏ bình thường thậm chí sắp nghỉ việc.

Will không am hiểu giao tiếp với con người, anh bao giờ cũng làm hỏng chuyện, nếu như người hôm nay đi theo anh là Hill thì chắc chắn đã không mất nhiều thời gian như vậy. Hill bao giờ cũng có thể moi ra những tin tức hần muốn từ mọi loại người mà không phải làm bầu không khí càng thêm căng thẳng. Nếu như trong tay anh không có thẻ FBI chắc người phụ nữ làm bàn giấy đó đã đá cả hai ra khỏi cửa rồi.

“Trong đơn nghỉ việc của người này có cách liên hệ nhưng không có địa chỉ.” Will lấy ra một tờ tư liệu đưa cho Hannibal, sau đó quay đầu hỏi: “Garrett Jacob Hobbs? Một người công nhân mới vừa từ chức vài tuần

trước của các cô, anh ta có để lại địa chỉ không, các cô có biết anh ta ở đâu, hay chuyển đến làm ở đâu không?”

“Tôi không biết.” Cô gái không nhận được nói.

“Có phải thường có một cô gái chừng 18, 19 tuổi hay đến gặp anh ta, tóc màu lá cọ, mộc mạc thế nhưng xinh xắn, cao khoảng chừng này ...” Will khoa tay múa chân, gấp gấp hỏi thăm.

“Hình như con của anh ta, tôi cũng không quen với họ lắm.” Người quản lý xem thường, tùy ý nhún vai, dùng thái độ lấy lệ rất thường dùng nói cho xong.

Cuối cùng, Will chỉ có thể lui bước, không hỏi nữa mà dự định mang tất cả tư liệu của công nhân về kiểm tra lần nữa. Nhân viên quản lý không muốn thế nhưng vẫn đem thùng tài liệu đưa cho họ, sau đó mắt không thấy lòng không phiền, đi ra khỏi nhà gỗ.

Vài thùng tài liệu có vẻ không lớn, nhưng bên trong chất đầy giấy tờ nên rất nặng, Will và Hannibal chậm rãi dọn lên xe, trong lúc đón lấy một thùng tài liệu từ tay Hannibal, hai người bởi vì không ăn ý nên khiến thùng tài liệu bị đổ ra.

“Không sao, để tôi.” Will cúi đầu nhặt giấy tờ, Hannibal nhìn anh một cái, sau đó nhanh chóng trở lại nhà gỗ, rút khăn tay ra bọc lấy điện thoại, nhắc lên, gọi đến một số.

Người nhận điện là một cô gái, cô hỏi: “Alo, ai vậy? Tìm ai vậy?”

Tuy rằng thời gian không ngắn, thế nhưng Hannibal có thể nghe ra đó là giọng của cặp cha con trong rừng hôm đó, quả thực là họ. Hannibal khẽ nhếch khóe miệng, y rất muốn biết Will sẽ làm gì.

“Tôi tìm Garrett Hobbs.” Hannibal nói. “Anh Garrett Jacob Hobbs? Anh không biết tôi, chúng ta chưa từng gặp nhau, cú điện thoại này xuất phát từ lễ phép, nhắc cho anh một việc —“

Đầu điện thoại bên kia im lặng, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng tắt ngúm, Hannibal ác liệt hỏi: “Còn nghe máy không?”

“Bọn họ đã biết.”

Mặc kệ phản ứng đầu bên kia là gì, Hannibal nhẹ nhàng gác máy, chỉnh lý lại âu phục, biểu cảm hàm chứa ác ý và thích thú lại trở về hình tượng bình tĩnh bình thường.

Có số điện thoại, FBI rất nhanh tra ra địa chỉ, ở Minnesota cách không xa công trường. Hannibal và Will lái xe đi trước, kết quả mới vừa xuống xe không được vài bước, cửa đã mở.

Bên trong một người phụ nữ cả người đầy máu bị đẩy ra, người đàn ông tay dính máu nhìn họ một cái rồi đóng sầm cửa. Will lập tức vọt tới, che vết cắt trên cổ người phụ nữ.

Nhưng đối phương không chống cự được bao lâu, cô bắt đầu co giật vài cái rồi từ từ bất động, con mắt trừng trừng như lồi ra nhìn Will đang khựng hoảng. Hannibal đứng ở cạnh đó không xa nhưng không làm gì, chỉ nghiêng đầu thích thú nhìn Will thở gấp, ánh mắt bắt đầu tan rã, thế nhưng anh vẫn hoạt động theo bản năng.

Will lao đảo lấy súng từ bên hông, (trời biết nó từ đâu ra, Crawford từng đồng ý không để anh ta được cấp súng mà), cuống quýt phá cửa chạy vào, tay cầm súng run không ngừng, động tác phá cửa đủ để là sĩ quan huấn luyện FBI của anh phải khóc ré lên.

May là không có nguy hiểm gì, Hobbs cũng đang hoảng loạn vô cùng, gã muốn giết con gái mình, gã không có hứng thú gì với người của FBI cả. Dao gã gác trên cổ cô gái, đôi mắt hung ác lạnh lùng như cá sấu nhìn chằm chằm anh.

“Garrett Jacob Hobbs? FBI!” Hannibal chậm rì rì vòng qua thi thể trước cửa, y nghe Will hô to, sau đó là một chuỗi tiếng súng không ngừng.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng...

Hannibal nhú mày, lúc này mới chậm rãi đi vào, Hobbs ngã vào một góc nhà bếp, nụ cười quỷ dị nở trên môi nhìn Will: “Thấy không? Thấy không?”

Will run rẩy cả người, đưa tay che vết cắt trên cổ cô gái, thế nhưng máu vẫn theo đôi tay run rẩy của anh chảy ra xối xả. Nhìn mạng sống cô gái trôi qua kẽ tay mình, Will càng thêm hoảng loạn, thế nhưng tay anh vẫn run rẩy không ngừng. Con người đáng thương ấy tuyệt vọng gần như tan vỡ quỳ trên mặt đất, càng không ngừng la: “Không, không, không...”

Hannibal nhìn Hobbs tắt thở, biết gã thật sự đã chết thì mới yên tâm nhìn Will rơi vào khựng hoảng, thậm chí ngay cả thở cũng không nổi, nhưng anh lại không biết cứu, Hannibal phảng phất Will đã quên mất sự tồn tại của mình.

Y đi tới, đẩy tay Will ra, dùng hai tay ổn định chính xác cầm máu, hai tay tuy dùng sức ngăn lại máu phun ra như suối nhưng không hề làm tổn thương đến cô gái. Y thấy Will thở dài một hơi, dùng ánh mắt cảm kích nhìn y, trong nháy mắt, Hannibal nghĩ Will sẽ bật khóc.

Thế nhưng, Will đã bình tĩnh lại, hay có thể nói, anh mù mờ đợi đến khi người của FBI chạy đến, nhân viên cứu hộ đưa cô gái lên xe cứu thương, Hannibal nhìn thoáng qua Will còn đang ngây ngốc, nhất thời mất hết hứng thú, y theo cô gái ngồi xe cứu thương về bệnh viện.

Tình trạng cô gái càng lúc càng ổn định, ngồi trên xe cứu thương, Hannibal không khỏi cảm thấy thất vọng. Tuy rằng chính y cũng không biết mình chờ mong điều gì, thế nhưng sau khi thấy phản ứng của Will, hứng

thú của y đã tắt hơn phân nửa.

Anh ta yếu đuối như con thú nhỏ rét run, chỉ vì giết một người, chỉ là hành động chưa hẳn là giết một người mà đã không khống chế được mà tan vỡ như thế, nhìn Will luống cuống như thế, Hannibal không muốn nhìn nữa. Mặc dù khiến mọi chuyện đi theo chiều hướng này là y, là y gọi điện thoại cho Hobbs để dò xét Will.

Y rốt cuộc chờ mong điều gì ở Will đây?

#

Will đứng yên thật lâu, đến tận khi FBI ở hiện trường đều rút khỏi đây, anh mới tỉnh thần. Crawford chỉ nhìn thoáng qua anh một cái rồi bận rộn chạy đi, ở đây, anh không quen ai cả.

Mặc dù có người nhìn thấy thái độ kỳ dị của anh, nhưng ai cũng thức thời rời khỏi. Will cảm thấy một loại lạnh lẽo thấm tận xương thịt, anh vốn sợ tiếp xúc với con người, bây giờ lại càng thêm nghĩ mình bị cách ly với thế giới. Anh như người rơi xuống nước, áp lực không thở nổi, toàn bộ cảnh vật đều trở nên mơ hồ.

Điện thoại vang lên, Will vô ý thức nhận điện.

“Will, cậu sao vậy?” Giọng nói ôn hòa quen thuộc vang lên, Hill chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đối phương mà không nghe ra câu trả lời, nên hỏi lại lần nữa, hẳn mới vừa xem TV, vụ án chim bách thanh đã bị phá.

Sau đó hắn chợt thấy dáng Will trên màn hình, nên gọi tới hỏi.

“Tôi...” Will phát hiện bản thân không có cách nào xếp lại câu chữ, tựa như bị mất tiếng nói. Càng lúc anh càng thêm phần nộ, xấu hổ, miệng cứ mở ra mà không nói được một lời.

“Will?” Hill có linh cảm xấu, hẳn nghĩ chuyện này vẫn chưa xong.

Mình phải đến bệnh viện, xem xem cô gái đó còn sống hay không. Will tự nhủ, nhưng lời nói tới miệng mà vẫn không thể nên lời, mắt kính anh còn những vệt máu bắn lên, tựa như mưa máu từ trời xối xuống.

“All right! Đợi đó, tôi tới ngay.” Hill từ bỏ nói chuyện, trực tiếp gác máy, nói với bác sĩ Horw kế bên: “Tôi phải xuất viện.”

“Thật là tình bạn cao cả, coi, cả mạng cũng bỏ luôn, thật khiến người ta sợ hãi mà.” Horw bác sĩ chậm rãi nói: “Chắc đến lúc dự tang lễ của cậu, gã bạn kia sẽ tặng thêm cho cậu một bông hoa ha.”

“Tôi dưỡng thương đã một tháng rồi.” Hill phản bác, với lại, chuyện này không chỉ vì Will, hắn có dự cảm,

vụ án chim bách thanh này có vài chỗ quái dị. Vì sao Will lại vừa khéo gặp được đúng lúc chim bách thanh giết vợ giết con vậy chứ? Quả thực đây như một cảnh dàn sẵn để nhằm vào Will.

“Phải dưỡng ba tháng mới được xuống giường.” Bác sĩ Horw bình tĩnh nói.

“Có việc gấp.” Hill tiếp theo khẩn cầu.

“Cậu không đi, anh bạn kia cũng không chết. Thôi đi, đừng có định làm thánh nữa.” Bác sĩ Horw từ chối.

Hill thở dài: “Tôi biết cơ thể mình, chỉ cần không vận động kịch liệt là được, phản ứng bài xích cũng đã hết, hiện tại vết thương đang khép lại, đêm nay tôi sẽ về.”

“Nếu cậu đã cố chấp thế thì tôi cũng không cản được, thế nhưng tôi phải nói một câu, nếu đêm nay cậu nằm ngang trở về thì phí chữa bệnh tăng gấp đôi, bởi vì tôi không thích làm không công.”

Hill biết rõ thân thể của chính mình, đau đớn cho đến bây giờ cũng không phải là thứ hắn cần lo lắng, dưỡng thương trong phòng bệnh chỉ vì sợ bị nhiễm trùng mà thôi, ở đây càng thêm thích hợp cho việc vết thương khép lại. Tuy rằng hắn như bị phồng phân nửa làn da, nhưng những chỗ cần ghép da cũng chỉ có một vùng gần thắt lưng mà thôi, bây giờ đã bắt đầu khép lại.

Tuy rằng khi đứng trên mặt đất, hông vẫn còn cảm giác rất đau, thế nhưng đau cũng không sao. Hắn cần biết chuyện gì đang xảy ra. Với lại, chuyện này không phải đi quyết đấu liều mạng gì ... đương nhiên, tốt nhất là tránh Hannibal.

Với cái thân thể bây giờ của hắn, rơi vào tay Hannibal thì chỉ có nước bị xé nát ra.

Hill mặc quần áo, che khuất dấu băng vải, gọi xe đi đến hiện trường.

#

“Cậu cứ như vậy mà đi, không đổi một bộ đồ khác đi à?” Hill bất đắc dĩ hỏi, nhìn nguyên thân đầy máu như vậy cũng đủ biết Will vừa trải qua chuyện gì. Hắn nghĩ tới Fanny, nếu như ngay cả một con chó chết trước mặt cũng đã làm anh không chịu nổi thì một người....

Will ngẩng đầu nhìn người bạn đã lâu không gặp, trên mặt Hill vẫn mang theo dáng ôn hòa quan tâm, chỉ là sắc mặt rất tái, anh nghĩ rằng do Hill chạy tới đây, trong lòng có phần ảm áp.

Anh không có bạn, thế nhưng gặp loại chuyện này, Crawford bạn quá không thể trông cậy vào, Alana là phụ nữ, lại là bác sĩ tâm lý, anh không muốn làm phiền cô, càng không muốn để bộ dạng này của mình lộ trước mặt Alana.

Nhưng mà, Hill sự có mặt của Hill làm anh cảm thấy an tâm.

“Tôi muốn đi bệnh viện.” Will khô cần nói.

“Cậu mà cứ như vậy đi đến bệnh viện sẽ bị coi là bệnh nhân mà kéo đi đó.” Hill nói đùa: “Đi khách sạn thay một bộ đồ, dù sao giặt khô trong khách sạn có thể gửi hóa đơn cho cục.”

Có thể thấy được cho dù hồi này có xảy ra chuyện gì thì chuyện đó cũng là kích thích cực đại đối với Will, đến khi Will tắm rửa xong, thay đổi trở ra, Hill đã pha cho anh một ly cà phê, mang theo một ít bánh bích quy điểm tâm.

“Mới mua ở tiệm ánh dưới lầu, ăn xong rồi đi bệnh viện.” Hill ôn hòa nói.

“Không...” Will vừa định từ chối nhưng thấy người bạn lâu rồi không gặp mỉm cười nhìn mình, anh rất biết điều im lặng nuốt xuống nửa câu sau, tiện tay cầm hai cái bánh lên ăn, rồi lại uống một ngụm hết ly cà phê. Lúc này anh mới cảm thấy cả trong lẫn ngoài đều ấm lên, thậm chí ngay cả cảnh Hobbs chết đi cũng tạm thời biến mất.

“Cậu không hỏi chuyện gì xảy ra sao?” Will hỏi.

Hill đặt báo sang một bên: “Tôi có xem tin tức, cũng đại khái biết chuyện gì, còn cụ thể thì tôi không muốn hỏi cậu bây giờ, chắc cậu cũng không muốn nhớ lại nó ngay đâu.”

“Tôi muốn đến bệnh viện xem cô gái đó ra sao rồi, với lại bác sĩ Lecter...” cũng không biết bác sĩ đã về hay chưa, dù sao đối với người thường, chuyện này rất nặng nề.

Hill bình tĩnh quyết định không đi theo, biết ngay là có chuyện mà, giết người hàng loạt mà dính dáng đến Hannibal thì có lần nào không có vấn đề? Dù sao quen rồi thì cũng đỡ.

44. Chương 44: Gặp Lại

Hill không biết vì sao kết quả cuối cùng lại là hấn lái xe đưa Will quay về Wolfrap ở Maltimore, sau đó lại chẳng biết tại sao bị giữ ở lại, hấn gửi tin nhắn cho bác sĩ Horw, hoàn toàn không nhìn phản ứng tức giận đến giờ chân của đối phương.

Will nói cô gái tên là Abigail không sao cả, kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình ỏn, Hannibal vẫn ngồi cạnh cô. Nói đến đây, tay anh vẫn không khống chế được mà run lên.

Hill khom lưng sờ sờ đầu Will: “Trời tối rồi, đêm nay tôi ở lại đây, ngày mai sẽ đi.”

Will nhìn hẩn một cái, anh muốn nhìn ra đồng tình hay thương xót từ hẩn, thế nhưng anh không thấy gì cả. Trong mắt Hill chỉ có sự chân thành và quan tâm, khiến anh không thể nào từ chối.

“Tôi đi lấy chăn, cậu ngủ giường tôi ngủ sofa.” Khi nói Will có vẻ cực kỳ quyền uy, không cho phản bác.

“Tôi cứ nghĩ cậu sẽ cứng đầu muốn ở bên cạnh Abigail Hobbs.” Hill quen tay lấy ra hai cái ly, sau đó dùng ấm nấu trà, người Anh có một loại cuồng nhiệt đặc thù với trà, một loạt động tác của hẩn vô cùng thành thạo.

“I can’t.” Will đem đệm đặt lên sofa, trải chăn, tiếp tục nói: “Thấy cô ấy tôi sẽ nhớ tới Garrett Hobbs, bác sĩ Lecter ở đó là đủ rồi.”

“Anh ta là bác sĩ tâm lý, sao lại cùng cậu đi tới nhà nghi phạm.” Hill lơ đãng hỏi.

“Ý của Jack đấy, lúc đó Hobbs cũng không hẩn là nghi phạm, kiểm tra theo thường lệ mà thôi. Cho nên anh ta đi theo cũng không có gì.” Will giải thích, không ai biết vì sao Hobbs lại chọn kết thúc tất cả vào lúc này.

“Sao cậu phát hiện ra Hobbs vậy.” Hill hỏi tiếp.

“Ở chỗ quản lý công trường, trong đồng đơn từ chức, gã ta là người duy nhất chỉ viết số điện thoại không viết địa chỉ. Gã ta lại có một cô con gái, mà Abigail phù hợp với nhân dạng người bị hại, cho nên... tôi với bác sĩ Lecter đến xem.” Lúc Will đang nói chuyện, ấm nước bắt đầu reo.

Hill nhắc ấm lên, tráng lá trà, bỏ thêm sữa và đường; Will khéo léo chối từ sữa với đường, chỉ uống trà không tinh khiết, đồng thời không thèm để ý đến vị đắng trên đầu lưỡi.

“Cậu cần bàn chải đánh răng và ly nước không? Mới đây, tôi có mua vài cái để ở nhà đó.” Will hỏi, Hill gật đầu, sau đó nhìn Will đi vào nhà vệ sinh tìm đồ thì gọi điện thoại.

“Thay tôi tìm hiểu về điện thoại trong nhà Garrett Jacob Hobbs, đặc biệt là cú điện thoại chiều nay.” Hill khẽ hỏi.

Trong nhà vệ sinh có tiếng người đang lục lọi, Hill kiên trì chờ đồng nghiệp tra tìm ghi nhớ từ cục điện thoại, một lát sau mới có tiếng đáp lại, lúc này Will còn chưa trở lại phòng khách.

“Số bị che sao? Có thể tra ra từ khu vực nào không?”

“Tốt, mai tôi chờ tin tức, tôi nợ cậu một lần.”

Ngay khi gác máy, Will đi ra, mặt anh vẫn sần sùi khổ mồm như trước. Hobbs hẳn là người đầu tiên anh giết, mà lần đầu tiên bao giờ cũng đặc biệt. Cho dù thời gian đã trôi qua rất lâu, Hill vẫn còn nhớ rõ như in người đầu tiên chết trong tay hắn có bộ dạng như thế nào, đôi bàn tay dính máu và sự sợ hãi bất an của đối phương, con mắt trống rỗng vô hồn của gã đến giờ vẫn còn trong trí nhớ hắn.

Will không sợ những tên giết người hàng loạt, anh chỉ sợ có một ngày mình cũng sẽ biến thành một tên giết người hàng loạt, đánh mất bản thân mình.

Buổi tối, Will gặp ác mộng, anh quẫy đạp rồi co giật trên sofa, bị cơn ác mộng đè đến không thể tỉnh lại. Tiếng động lớn như thế đương nhiên làm Hill không ngủ được, đành đi đến sofa gọi anh dậy.

Will đổ mồ hôi như tắm, ngay cả sofa cũng ướt đẫm, chỉ cần gió lạnh thổi qua, nói không chừng ngày mai anh sẽ phát sốt. Anh nhận lấy khăn lông từ tay Hill, lau khô đầu, lặng lẽ không nói một tiếng.

“Đi lên giường ngủ đi.” Hill nhìn sofa đã ướt, “Đêm nay tôi không ngủ.”

Nói xong hắn đi tới cạnh bàn, chọn đại một quyển sách Will tiện tay ném lên, mở đèn bàn mà xem, thái độ ôn hòa mà kiên định. Will không có thói quen để đèn khi ngủ, thế nhưng ánh đèn đó lại như nói cho anh có người đang trông chừng cho anh, buồn ngủ chậm rãi bao phủ, ahh không hề sợ hãi những cảnh tượng có thể tái hiện trong mơ mà chìm vào giấc ngủ.

Hill thấy Will yên ổn đi vào giấc ngủ, lại lật thêm hai trang, cuối cùng hắn buồn ngủ bóp bóp trán. Trên người hắn còn có vết thương, lúc trong bệnh viện hắn thường ngủ cả ngày, hôm nay đã bận rộn cả ngày hiển nhiên không chịu nổi.

Hắn gấp sách lại, tựa ở lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi tới sáng.

#

Tiếng đập cửa làm giật mình tỉnh giấc hai người trong phòng, Will hoảng sợ đến thiếu chút nữa rớt xuống giường, anh nhìn Hill vẫn thong dong bình tĩnh thì không khỏi thở dài một hơi.

“Khách của cậu tới sớm thật.” Hill nói giọng, “Muốn tôi mở cửa giùm không, có sợ bị hiểu lầm không?”

Nhìn Hill trêu đùa, Will đương nhiên ý của hắn là gì. Tuy rằng đồng tính luyến ái không hiếm thấy, thế nhưng anh cũng không định dính chùm thành một cục với Hill, nếu mà Alana biết... chờ chút, cái này liên quan gì với Alana. Cho dù không phải Alana, anh cũng không muốn bị hiểu lầm!

Vì vậy Will nhảy dựng chạy ra mở cửa.

“Bác sĩ Lecter?” Sau khi cửa mở, Will chần chờ cất tiếng.

Mà Hill đứng ở cạnh bàn uống nước thì suýt phun hết cả trà trong miệng ra ngoài.

“Cậu có khách à?” Từ cửa nhìn vào không thể nhìn thấy Hill, thế nhưng Hannibal có thể thấy chăn đệm ở sofa, với lại trên giá áo còn treo hai chiếc áo khoác.

“À, mời vào.” Will có lúc đã nghĩ vị bác sĩ mới sáng sớm đã âu phục thẳng thớm đến tận cửa chỉ là ảo giác của mình, thế nhưng dù như thế nào, anh cũng không thể để người ta đứng trước cửa, nhất là khi hôm qua vị bác sĩ này đã cứu mình và Abigail.

Hiện tại trốn ra hình như chậm mất rồi? Hill khổ não nghĩ, sau đó thấy Hannibal mặc âu phục nâu, áo ba-đờ-xuy đen cầm hai hộp đồ giữ ấm đi vào, lúc nhìn thấy mình, y rõ ràng ngừng lại một chút.

Nếu như là người bình thường, nói không chừng đã hét to một tiếng, nghĩ mình gặp quỷ mất tiêu rồi.

Thế nhưng Hannibal không phải người bình thường, y sẽ không biểu hiện mình giật mình một cách thô lỗ như thế, trên thực tế, biểu cảm giật mình xuất hiện trên mặt y không quá 0,01 giây. Hannibal bất động thanh sắc nhìn lướt qua Hill: “Đặc vụ Noras.”

“Bác sĩ Lecter.” Hill cũng chào một tiếng.

Hannibal không thêm để ý đến hắn nữa mà quay sang Will nói: “Tôi có mang theo bữa sáng, nhưng không biết cậu có khách, tôi chỉ chuẩn bị hai phần.”

“Tôi uống sữa và bột yến mạch là được rồi.” Hill lập tức thúc thối.

“Với lại, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, đặc vụ Noras.” Hannibal đem xúc xích, trứng chiên trong hộp giữ ấm đặt ra hai chiếc đĩa, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra.

Hill quả đoán xoay người nấu bột yến mạch cho mình, hắn có thể nhìn ra tâm tình Hannibal tuyệt đối không tốt... ặc, hắn là cực kỳ không tốt. Lúc này để Will đi đầu, chắc sướng vẫn tốt hơn.

Nếu như bữa sáng hôm nay chỉ có hai người bất kỳ nào trong ba người này ăn với nhau, như vậy ai cũng có thể bắt đầu câu chuyện. Thế nhưng bây giờ lại dư ra một người, bầu không khí trở nên rất kỳ quái.

Hannibal và Hill có những câu chuyện không thích hợp nói trước mặt Will, mà nếu Hannibal muốn lừa gạt Will thì cũng không thích hợp để nói trước mặt Hill, trong khi câu chuyện giữa Hill và Will lại không có phần cho Hannibal nói — kết quả chính là ai cũng không nói, cứ nhìn chằm chằm xúc xích trứng chiên/yến mạch trước mặt mình, sau đó dùng cách ăn lịch sự nhất có thể để ăn sáng.

“Abigail thế nào?” Cuối cùng người đầu tiên mở miệng lại là Will.

“Lúc tôi đi thì đã ổn định rồi, bác sĩ nói cần ở lại quan sát một thời gian, cô bé hẳn là sẽ tự tỉnh lại.” Hannibal nhẹ nhàng xúc miếng trứng của mình.

“Chuyện này không bình thường.” Will nói: “Hobbs không nên biết chúng ta sẽ đến, thế nhưng gã hình như ...”

“Nhận được tin từ trước?” Hill bình tĩnh dùng muỗng múc bột yến mạch: “Tuy rằng tôi không rõ ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, thế nhưng đối với những tên giết người hàng loạt mà nói, trừ khi bị kích thích, bằng không chúng sẽ không đột ngột quyết định kết thúc tất cả.”

Đôi mắt nâu của Hannibal liếc hần một cái, trầm giọng nói: “Chờ Abigail tỉnh lại, có lẽ chúng ta có thể hỏi được điều gì.”

Hill khẽ nhếch khóe miệng, không nói gì, trên bàn cơm lại yên lặng, yên lặng như chuẩn bị điều gì đó.

Ăn xong bữa sáng quý dị, Hannibal thu dọn bàn ăn chuẩn bị rời đi, Hill cũng phải đi. Sau khi chào hỏi Will một tiếng, cửa phòng chậm rãi đóng lại, Hannibal trực tiếp đi về phía xe mình.

Hôm qua, Hill và Will về nhà bằng xe taxi, dù sao Will không thích lái xe, cũng không có bằng lái, còn thân thể Hill thì không thích hợp để lái xe cần gì mang tai họa đến cho một cái xe như thế.

Cho nên hẳn suy nghĩ một chút, cuối cùng đi về phía xe Hannibal.

“Hannibal...” Hắn còn chưa nói xong thì đã bị một bàn tay kéo vào trong xe, sau đó ấn vào vị trí phó lái, cổ bị siết chặt, miệng vết thương đau đớn như vỡ ra khiến mắt Hill như đen lại, không có cách nào phản kháng.

Bàn tay siết chặt cổ hắn dùng sức rất mạnh, khiến Hill ngay cả nói cũng không nên lời, mũi dao lạnh lẽo để lại trên mặt một vết máu khe khàng theo thân dao chảy xuống chỗ ngồi.

Hannibal rất nhanh phát hiện không thích hợp, sức Hill yếu hơn trước nhiều, hơn nữa nửa thân phải chỉ cần đụng vào sẽ theo quán tính sinh lý mà run rẩy, y trực tiếp lấy dao cắt vào áo hắn, lộ ra những băng vải bên trong, bởi vì giã giụa mà chảy ra máu tươi đỏ sẫm. Cổ họng Hill vẫn bị giữ chặt, không đến mức mất mạng nhưng không thể thở được bình thường, rất nhanh, mặt hắn đỏ bừng, môi xanh tím.

Đôi mắt nâu lóe lên một tia sáng khát máu, dao nhỏ cắt lướt đến vị trí trái tim, sau đó chậm rãi dựng lên, mũi dao trượt trên ngực, chỉ dùng một chút lực đã cắt vào máu thịt.

Hannibal chậm rãi mà viết lên một chữ H trên ngực Hill vốn đã không còn phỉ sức giã giụa nữa. Sau đó, y buông tay để Hill tiếp tục thở được, Hill ho khan hai tiếng, nằm ngửa trên ghế không động đậy.

“Hannibal.” Dây thanh của Hill bị tổn thương, giọng nói khàn khàn khẽ gọi.

Người bị gọi không hề phản ứng, chỉ từ trên cao nhìn xuống hắn, giá trị vũ lực bây giờ đã chênh lệch rất nhiều, ai là con mồi của ai đã không cần phải nói nữa, ít nhất Hill đánh không lại Hannibal, hắn cũng không nghĩ mình sẽ đánh.

“Hannibal.” Nếu đã không có ý định giãy giụa, Hill không sợ chết đưa tay ôm lấy đối phương, sau đó hôn lên.

Hannibal dừng lại một lát, rồi cũng đáp lại nụ hôn đó, mùi máu tươi rất nhanh tràn ngập khoang miệng. Hannibal trực tiếp cắn đầu lưỡi Hill, xé rách phần thịt trong miệng hắn, thậm chí rất thích ý nếu có thể cắn luôn lưỡi hắn xuống mà ăn.

Chẳng qua, cuối cùng cũng khắc chế ý muốn làm như thế, cứ như vậy, đến khi hai người xa nhau, khóe miệng rỉ máu chảy dọc môi xuống, tựa như ma cà rồng thời trung cổ mới dùng bữa xong.

“Mischa ở chỗ của tôi, đồ trang sức cũng vậy, tất cả ổn hết.” Hill nhẹ nhàng nói: “Nhà gỗ đó, trước đây tôi có đi qua, bên ngoài có một địa đạo, thế nhưng lúc tôi trốn ra thì đã phồng mắt phân nửa người, chỉ có thể gọi điện cho bác sĩ của mình mà thôi.”

“Uhm.” Hannibal tỏ ý đã nghe lời giải thích của hắn, thế nhưng không có phản ứng gì khác.

“Catherine chết, ngày hôm sau tôi đã biết.” Hill bình tĩnh nói, trên mặt không có biểu cảm gì, thế nhưng không biểu cảm không có nghĩa không tình cảm.

“Anh không thực hiện lời hứa, tôi đã nghĩ không muốn trở lại gặp anh.” Hill tiếp tục nói: “Anh biết tôi yêu anh, nếu không tôi sẽ không nhượng bộ mãi như thế, đương nhiên anh cũng không cần tôi phải nhượng bộ.”

“Cậu muốn báo thù cho cô ta?” Hannibal hỏi.

“Tôi kính trọng anh, tôi biết anh sẽ thực hiện lời hứa mình như một quý ông thật sự, thế nhưng không thể không nói, anh đã làm tôi thất vọng. Nếu như tôi muốn tìm một tên giết người hàng loạt nào đó mà yêu thì đâu cần phiền phức như thế.” Hill cười lạnh nói: “Thế nhưng tôi vẫn muốn hỏi anh, vì sao lại thất hứa? Sau khi tôi đã dùng hành động cứu Mischa?”

“Cậu đang chất vấn tôi, dưới tình huống như vậy?” Hannibal khẽ nhếch khóe miệng, trong mắt lại không có chút vui cười nào: “Tôi có thể moi lấy bộ óc và trái tim cậu ra mà cậu vẫn không chết đấy.”

“Thế nhưng tôi vẫn muốn biết lý do.” Hill không chút sợ hãi, nhìn về phía Hannibal.

Hannibal trầm mặc một lúc, cuối cùng nói: “Cô ta cướp đi Mischa từ tôi, sau đó lại muốn cướp đi cậu. Cô

ta cướp đi hai người của tôi, vì sao tôi phải buông tha cho cô ta?”

Hill thật không ngờ lý do lại là như vậy, lúc đó hắn đi cứu Mischa là vì bảo vệ Catherine, thế nhưng Hannibal lại vì ‘cái chết’ của hắn mà giận chó đánh mèo lên Catherine.

Có lẽ, thứ hắn muốn đã thuộc về hắn từ lúc nào mà không biết?

Nghĩ tới đây, hắn chờ đợi nhìn về phía Hannibal.

45. Chương 45: Cái Gọi Là Trên Dưới

Vấn đề là, cho tới bây giờ Hannibal cũng không phải người rộng lượng, trên thực tế, y hẹp hòi vô cùng. Cho nên khi thấy biểu tình của Hill từ lạnh lùng biến thành vui mừng thì y trái lại cười nhạt.

“Hanni.” Lúc này trực tiếp dùng nick name luôn, Hill hôn lên khóe miệng Hannibal, không nhìn con dao sắc lẹm kề bên.

Hannibal không để ý tới hắn, đôi mắt nâu lạnh khốc đạm mạc nhìn đối phương, bình tĩnh hỏi: “Mischa đâu?”

Hill quyết đoán không nhìn câu hỏi kia, trên thực tế, đối xử với Hannibal không thể quá đáng, thế nhưng dưới tình huống không quá đáng, quẫn quít nhiều cũng có thể chiếm được vài món lợi.

Hill tương đối biết cái mức có thể chấp nhận được của y, lúc nào hắn cũng có thể thu tay khi Hannibal sắp không nhịn nổi. Bây giờ, theo hắn thấy, Hannibal chỉ từ chối ngoài miệng, nhưng không hề hành động, vậy tức là y không từ chối.

Vì vậy, Hill đã lâu chưa được cảm nhận thân thể người yêu bắt đầu kéo áo sơ mi và âu phục Hannibal.

Hannibal giữ chặt tay Hill, cúi xuống nhìn chăm chú vào con mắt đối phương, sau đó y đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Hill, cậu muốn tôi? Ở đây?”

Nếu có người một giây trước còn dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn bạn, giây sau đã biến thành nụ cười dịu dàng như gió xuân, loại chuyện tương phản thế này đừng nói đến Hill, ngay cả người thần kinh to như đây thì cũng phải đề phòng trong lòng.

Thế nhưng, Hannibal cười rất dịu dàng... thậm chí có chút dụ dỗ, y tự tay cởi cravat của mình, khẽ nói cổ áo, để lộ xương quai xanh tinh xảo, chỉ cần chiếc áo được kéo xuống thêm chút nữa thì nói không chừng ngay cả ngực cũng lộ ra.

Giọng nói trầm thấp đầu độc nhân tâm lại hỏi một lần nữa: “Cậu muốn tôi à, Hill?”

Tuy rằng chữ ‘sắc’ có dao trên đầu hơn nữa Hannibal khẳng định đang tính toán điều gì, thế nhưng Hill đã sớm không thèm nhìn đến nguy hiểm có thể xảy ra, nhin không được gạt đầu, rồi lại ôm lấy thắt lưng Hannibal.

“Vậy hôm nay hãy dùng cách của tôi.” Hannibal tiếp tục nói.

“Anh muốn ở trên?” Kỳ thực chuyện này không quan trọng, chỉ cần Hannibal vui vẻ là tốt rồi.

“Hill, tôi không quan tâm vấn đề này, quyền chủ đạo không liên quan đến tư thế trên dưới, nó chỉ liên quan đến khả năng khống chế mà thôi.” Hannibal không nhanh không chậm nói, sau đó cởi áo của mình, thân thể rắn chắc trắng trẻo lộ ra.

“Cậu vẫn có thể ở phía trên, thế nhưng hôm nay, cậu phải tuân theo lệnh của tôi, không được phản kháng, không được cố gắng cướp quyền khống chế, đã hiểu chưa?” Hannibal cười lên người Hill, hỏi: “Bây giờ, cậu vẫn muốn tôi sao?”

“Đương nhiên.” Hill nhìn thật sâu vào đôi mắt nâu khiến người ta mê muội ấy.

Sau đó, hắn nhìn Hannibal trối tay mình lại, dùng chiếc cravat mới cởi ra của y, cột hai tay hắn lên, y không cần trối chặt mà chỉ cảnh cáo: “Nếu như nó rơi ra, hôm nay kết thúc.”

Rất nhanh, quần áo của Hill bị cởi ra, ngoại trừ băng vải, bất cứ thứ gì bao bọc lấy thân thể hắn đều bị cởi xuống. Hai người lại bắt đầu hôn nhau, so với lần cắn xé như ăn tươi nuốt sống nhau kia thì lần này ôn hòa hơn rất nhiều.

Đầu lưỡi khéo léo chạm vào miệng vết thương vừa mới cắn ra, Hannibal dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương, sau đó khẽ mút lấy máu rỉ ra, đến tận khi cơ thể Hill căng lên vì đau đớn và khoái cảm.

Nước bọt mang theo tơ máu bị đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn vào trong miệng, Hannibal cúi đầu hôn lên vết dao trên ngực hắn, dùng đầu lưỡi chậm rãi lướt qua chữ cái, kiên trì vô cùng từ từ giãy vò, nghe tiếng hít thở càng lúc càng gấp gáp của Hill.

Hai tay vuốt ve những nơi bị bỏng, cảm giác đau đớn yếu ớt và dòng điện lưu phóng đại tất cả khiến Hill nhanh chóng cương lên, hắn không dám giãy ra khỏi chiếc cravat vốn đã lỏng, Hannibal chưa bao giờ nói giỡn, nếu như cravat thật sự rơi ra, nói không chừng y thật sự sẽ đứng dậy bỏ đi, đến lúc đó, mình biết đi nơi nào khóc?

“Nhanh một chút...” Hắn cúi đầu nói.

“Tôi nói rồi, Hill.” Hannibal khẽ nhú mồm, không vui: “Hôm nay tôi làm chủ, dựa theo cách thức của tôi, đương nhiên nếu như cậu không muốn...”

“... tiếp tục đi.” Hill quyết đoán cầm miệng, sau đó tiếp tục hưởng thụ kích thích có thể nói là dằn vặt này, cố gắng nhẫn nại tiếng rên trầm thấp của mình.

Trời biết Hannibal giằng vò bao lâu, ngay khi y bắt đầu ngồi lên, Hill đi vào trong cơ thể Hannibal, hai người đều hừ một tiếng khẽ, Hill bị giằng vò ra một thân mồ hôi thở dài một hơi, cuối cùng cũng kết thúc.

Thế nhưng, hẳn vui vẻ quá sớm rồi, nếu như Hannibal thật sự đơn giản buông tha một người như vậy, y đã không còn là Hannibal Lecter nữa. Hannibal hoàn toàn dựa theo ý muốn của mình mà lựa chọn tốc độ, lúc vui thì nhanh thêm một chút, lúc thích thì chậm một chút. Dù cho Hill vặn vẹo thân thể thế nào y đều không thêm để ý.

Hill ngửa đầu thở dốc, ôi trời ơi, rốt cuộc ai mới là người bị làm vậy hả?!

“Hanni, nhanh một chút, xem như tôi xin anh đi.” Thực sự chịu không nổi cái cách trượt lên trượt xuống như đang chơi trò chơi rồi lại lười biếng không chịu nhúc nhích chút nào của đối phương, Hill chỉ có thể mở miệng cầu xin tha thứ.

Hannibal cởi cravat trên tay hẳn, ra lệnh không chút khách sáo: “Giúp tôi ra trước đã.”

Hill dùng bàn tay được giải phóng cầm lấy chỗ đó, nhận mệnh dùng hết kỹ xảo khiến Hannibal cảm thấy dễ chịu. Coi như đã hiểu rõ, hôm nay không làm cho Hannibal cảm thấy thất vọng, hẳn cũng đừng nghĩ đến chuyện thoải mái. Cho nên làm hết sức chuyên chú, chỉ mong nhanh nhanh kết thúc cái chuyện cổ tình dằn vặt người này sớm.

Ngay khi tay tiếp xúc đến dịch thể ướt sũng, đường ruột của đối phương cũng theo đó mà co rút lại, cái loại co rút rất nhanh này khiến cho Hill, cái người đang bị dằn vặt không nóng không lạnh này lập tức hưởng thụ mà sử dụng lực lưng, mong nhờ đó mà thả ra.

Hannibal nở nụ cười, nhìn qua thậm chí có chút ác độc, y đè lại thắt lưng Hill rồi từ đó rời khỏi người hẳn, mà cái thứ cứng ngắc sắp thả ra vẫn còn dựng đứng đó thì bị bỏ rơi ở một bên, vì không được thả ra mà run rẩy, tiếp tục thương cảm dựng thẳng.

Hill nghĩ mình sắp phun máu ra rồi, còn Hannibal rõ ràng cảm thấy mỹ mãn, trêu đùa hẳn, thân thể cũng phóng ra, bắt đầu chậm rãi mặc lại quần áo, hoàn toàn không nhìn gương mặt đã méo mó của Hill.

“Trước đêm mai đưa Mischa và đồ trang sức đến nhà tôi.” Hannibal bình tĩnh nói, sau đó cực kỳ ga lăng đưa quần áo cho Hill, tiếp tục nói: “Đi thêm chút nữa là có thể đón taxi rồi.”

“...” Hill.

Cuối cùng, dưới thái độ đui người lạnh lùng của Hannibal, Hill chỉ có thể mặc quần áo, và cảm nhận phía dưới vẫn chưa xù xuống cạ vào quần. Bây giờ, hân thê thắm không thể chịu nổi, vết thương dưới lớp băng đã nứt ra, trên mặt bị rạch một đường, thịt non trong miệng bị cắn chảy máu, da chỗ trái tim rất đau không ngừng, đáng nói nhất chính là — phía dưới vẫn còn dựng đứng, cái này sao dám ra ngoài đón xe đây?

Hannibal đâu có thêm quan tâm, đóng xe xong là trực tiếp nổ máy chạy đi, đem trở mặt vô tình biến diễn đến cảnh giới cao nhất.

Cuối cùng Hii chịu đựng ánh mắt quái dị từ mọi người, đón xe taxi về bệnh viện, bị bác sĩ Horw cười nhạo một hồi. Vị bác sĩ này dự định dạy dỗ lại tên bệnh nhân không chịu quay về bệnh viện đúng giờ, còn làm cho chính mình thương thêm thương.

Thế nhưng thấy cái hình dạng này của hân, bác sĩ vui vẻ nở nụ cười.

“Cậu tự dâng mình đến cửa cho ai cưỡng bạo vậy.” Bác sĩ Horw đẩy đẩy mắt kính hỏi.

Hill chết sống cũng không có mặt mũi nói ra hân mới là người ở phía trên... thôi quên đi, Hanni vui là được rồi, nếu không để cho y phát tiết một chút, Hannibal có thể giày vò khiến toàn bộ thế giới không sống yên ổn.

“Cái này là cái gì?” Bác sĩ Horw làm kiểm tra cho Hill thì nhìn thấy chữ cái trên ngực hân.

Hill tuy rằng nhìn không thấy nhưng cũng chạm đến được, ngón tay của hân vuốt qua ngực, sau đó vết máu đỏ tươi dính vào tay, bình tĩnh mỉm cười: “Tín vật dính ước.”

“...” Bác sĩ Horw.

“Cho nên, cậu thật sự là M sao, Hill.

#

Ngoại trừ lúc đầu, động tác Hannibal có phần hơi mạnh ra, sau đó, xem như y cũng để tâm đến vết thương của Hill nên dù vết thương có nứt ra nhưng cũng không nghiêm trọng, bác sĩ Horw xử lý vết thương thêm lần nữa rồi dặn hân nghỉ ngơi cho khỏe.

Hill tự hỏi một chút, nhưng quyết định không nói cho bác sĩ biết ngày mai mình vẫn chuẩn ra bệnh viện. Hiện tại, chuyện hân quan tâm là chuyện của Will, Hannibal hứng thú với Will không phải là chuyện tốt.

Hân không lo hai người họ có thể xảy ra chuyện gì, Will có đáng vẻ quái gở, tính tình cũng mềm yếu, thế nhưng nếu như bạn cho rằng anh ta là người thấy máu thì sẽ sợ đến không dám tiếp tục thì người thua nhất định là bạn. Trong tính cách của Will có một loại tính dẻo mà vẫn kiên cường, không bao giờ nhượng

bộ trên vấn đề nguyên tắc, hơn nữa, có đủ dũng khí đối mặt với bất cứ chuyện gì xảy.

Anh tựa như một thân cây cắm rễ trên vách núi, cho dù gió trên núi có lớn đến thế nào, cành lá bị thổi bay đến rách nát thì nó cũng không dễ dàng tróc gốc, rơi xuống núi, bởi vì rễ của nó đã cắm thật sâu vào nham thạch, cứng cỏi mà ổn định.

Will vĩnh viễn sẽ không đứng về phía Hannibal, nhân sinh quan, thẩm mỹ của hai người này hoàn toàn khác nhau, đương nhiên nếu Hannibal nhất quyết muốn chơi một lần ngược ái tình thâm... Hắc cũng hết cách, trời biết Hannibal mà tùy hứng thì đi bước nào tính đến bước đó.

Hill vốn nghĩ, trong thế giới của Hannibal vốn chỉ có một mình y, nếu mình không tồn tại, cũng không quen biết rồi theo đuổi Hannibal thì Hannibal và Will quả thực sẽ xảy ra chuyện gì? Thế nhưng nó chắc sẽ là chuyện của một thế giới khác rồi, chỉ cần một con bướm nhỏ vỗ cánh một cái, toàn bộ sẽ đi về một hướng khác.

Hannibal khắc một chữ trên ngực hắc, là cảnh cáo cũng là hứa hẹn. Giữa họ phải trung trinh chuyên nhất, tuyệt đối không bởi vì yêu một người khác mà buông tha lời thề của mình. Cho nên Hannibal và Will dù đã từng có cơ hội thì bây giờ cũng không có khả năng nữa rồi.

Y chỉ là có hứng thú với khả năng tưởng tượng tình tiết của Will, đồng thời ác liệt muốn nhìn đối phương sa ngã vào bóng tối, từ từ sụp đổ, đối với y đó tựa như một vở ca kịch đặc sắc vậy.

Thế nhưng hắc ám đã định trước không có duyên với Will, hai năm hữu nghị cũng đủ để Hill nhìn ra, Will có thể rơi vào chán chường, thậm chí cam chịu, thế nhưng anh sẽ không cúi đầu thỏa hiệp với hắc ám.

Hannibal mưu toan chơi đùa với bộ não của Will, nếu như thật sự giết anh thì không sao, bằng không đợi đến khi Will tỉnh táo lại, mà anh nhất định sẽ có ngày tỉnh táo, anh ta sẽ cắn chặt Hannibal, đến tận khi anh bị giết hoặc Hannibal bị bắt.

Đây là một trò chơi nguy hiểm, biện pháp tránh nguy hiểm hay nhất chính là đừng chơi nó. Thế nhưng Hill cảm thấy Hannibal sẽ không nghe những lời này, trò chơi mạo hiểm đối với y mà nói chính là gia vị cho cuộc sống, y bỏ mới lạ.

Hill xoa xoa huyệt Thái Dương, có lẽ hắc suy nghĩ quá nhiều rồi, bản thân Hannibal có chừng mực, mà nói đến giá trị vũ lực, Will tuyệt đối không phải đối thủ Hannibal, tình huống chắc chưa đến mức giạt gân như vậy.

Trước hết, cứ nghĩ cách trốn khỏi bệnh viện dưới mắt của bác sĩ Horw rồi hãy nói.

46. Chương 46: Sinh Lâm Thời

Lúc Hill đến nhà Hannibal, chủ nhân không có nhà, thế nhưng cũng may hắn không chờ trước cửa bao lâu thì Hannibal đã trở về, thấy hắn thì gật đầu một cái, để cửa mở.

Cuối thu, nhiệt độ không khí Maltimore cũng không ấm áp, dù vậy Hannibal ra ngoài không mặc áo ba-đờ-xuy mà chỉ mặc một bộ âu phục xám nhạt, lúc y đi qua Hill, cơ thể vẫn còn vương hơi lạnh.

Hill khẽ nhú nhú mày, nhẹ giọng hỏi: “Anh đã đi đâu vậy?”

“Một bệnh nhân, hồi nãy vừa muốn tự sát trong nhà, người nhà gọi điện cho tôi.” Hannibal không chú ý đến Hill đang can thiệp vào việc tư của y, bình tĩnh trả lời.

“Trà hay cà phê?” Hannibal đi vào phòng, trực tiếp vào nhà bếp, Hill không đi theo, bởi vì nhà bếp luôn là vùng cấm của Hannibal, nếu không được mời, tốt nhất không muốn xâm nhập.

“Trà nóng, nhiều sữa, hai viên đường.” Hill nói không thêm khách sáo.

Hannibal ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi đem ấm đặt lên bếp, sau đó thả hai viên đường vào ly, một cái ly khác không bỏ đường, y đi lấy trà.

Hill đem hộp gỗ để lên bàn, mở chiếc hộp trang sức ra, để lộ ra món trang sức bằng chân trâu dù đã cũ kỹ nhưng vẫn được giữ gìn kỹ lưỡng: “Tôi lấy được nó khá đúng lúc, dù vậy cũng có chỗ bị cháy, tôi tìm một nghệ nhân sành nghề, sửa chữa một chút.”

Hannibal ra khỏi nhà bếp, cầm lấy món trang sức mà nhìn, vị trí bị gãy nếu ghé mắt nhìn sát vào thì vẫn phát hiện vết tích sửa chữa, thế nhưng nó đã được dùng bạc nóng chảy hàn lại, dùng giấy ráp đánh bóng, đánh đi phần cháy xám đen. Y chỉ nhìn một chút rồi buông món trang sức xuống, cẩn thận nâng một chiếc gỗ khác lên, chậm rãi mở.

Vẫn y như lúc được mai táng, vài đoạn xương trắng của trẻ nhỏ, vài chiếc răng sữa nho nhỏ đã vì thời gian mà trở nên khô vàng, đây là toàn bộ thi thể còn lại của Mischa.

Hannibal khép hộp gỗ, gật đầu với Hill: “Cám ơn.”

Mặc kệ Hannibal là con người tà ác méo mó thể nào, lời cảm ơn này cũng là lời cảm ơn chân thành, tràn ngập biết ơn chân chính.

Hill mỉm cười nhìn y, lại hỏi: “Anh muốn đưa Mischa về Lithuania hay ở lại Mỹ?”

“Ở đây không phải quê hương của con bé.” Mischa còn quá nhỏ, một mình cô đơn ở Mỹ, người thân không

có ở bên, con bé nhất định sẽ rất cô đơn, bất an. Chi bằng đưa Mischa về Lithuania, ít nhất này còn có cha mẹ bên cạnh.

“Mộ phần của ông bà Lecter ở trong nghĩa trang công cộng, anh có thể bốc cốt để Mischa táng chung với họ.” Nghĩa trang tư nhân tuy đắt tiền nhưng Hannibal vẫn chi được, chỉ là không tiện đứng ra làm.

Hannibal không nói gì, lấp lửng.

Cảnh sát đến nay vẫn không tìm được thi thể Mischa, con bé bị liệt vào nhân khẩu mất tích, Hannibal không có cách nào khác giải thích vì sao y đã sớm tìm ra thi cốt em mình mà không báo cho cảnh sát. Nếu như tiếp tục điều tra sâu xa, khó đảm bảo vụ án ăn người khi xưa hoặc là vụ án báo thù lúc trước bị lật lại điều tra.

“Cho dù bia mộ không khắc tên Mischa, anh cũng biết con bé đang ở bên mẹ mình.” Hill nói, chút xương cốt còn lại của Mischa rất nhỏ, chỉ cần dùng một chiếc khăn tay nhỏ là có thể gói gọn, bỏ vào phần mộ ông bà Lecter, không ai biết Mischa ở đó. Tuy rằng tên cô bé không thể khắc trên bia mộ, thế nhưng con gái có thể trở về vòng tay của mẹ, vậy cũng đủ rồi.

“Vài hôm nữa, tôi sẽ quay về Lithuania.” Hannibal nói điều này như kết thúc cuộc thảo luận, đúng lúc này, nước cũng sôi.

Y rửa tay, rót trà vào hai chiếc ly đưa cho Hill một chiếc.

Cho dù đã vào nhà khá lâu, tay y vẫn lạnh như băng, trong phòng không mở thiết bị sưởi ấm, muốn làm thân thể bị gió lạnh thổi hồi lâu ấm lên trở lại vẫn cần không ít thời gian.

Hill nhận ly, ngón tay chạm vào Hannibal, sau đó đặt ly xuống bàn, lấy tay bao lấy bàn tay ôm ly trà của y, nhiệt độ lòng bàn tay cuộn cuộn không ngừng mà bị bàn tay lạnh băng của đối phương hút đi.

Hannibal ngồi yên, để mặc Hill ôm tay mình.

“Cho dù không có thiết bị sưởi ấm, anh cũng có thể mặc áo ba-đờ-xuy mà.” Hill nói như vậy.

“Trong phòng không lạnh đến thế...” Hannibal thấy Hill buông tay đứng lên khỏi sofa, một hồi sau lại cầm ấm trở lại thì nhướn mày: “Cậu thật quen thuộc với nhà tôi.”

“Lần trước tôi có ở đây chờ anh.” Hill giải thích.

“Cái lần không báo mà vào kia sao? Sau đó tiện thể lục lọi đồ của tôi?” Giọng nói Hannibal bình tĩnh không nhìn ra buồn vui.

“You know what?” Hill mỉm cười nói: “Cho dù tôi nói là tự nhiên nhìn thấy thì anh cũng sẽ không tin. Trên thực tế, anh chỉ tin vào những gì mình nghĩ.

“Con người bao giờ cũng nói dối.” Hannibal ngừng lại một chút, nhìn Hill vô cùng tự nhiên ngồi xổm xuống cởi giày, vớ cho mình.... Y không hề bận tâm, Hill dán sát vào ôm lấy thắt lưng y, để y thoải mái nằm trên sofa.

Hill lấy tay sưởi ấm cho bàn chân lạnh ngắt của y, nhưng hiệu quả không nhiều, tay của hắn cũng rất nhanh mất đi độ ấm, hắn đành lôi vạt áo mình ra, đem chân Hannibal đặt lên bụng mình, dùng quần áo mình mà che lại phần da thịt lộ ra ngoài không khí lạnh.

Chiếc thảm ấm áp vẫn được Hill cầm trên tay, hắn nhẹ nhàng đắp cho Hannibal. Trong nháy mắt đó, Hannibal nghĩ mình như một món đồ quý trong viện bảo tàng vậy.

Y cũng không phải một cô gái yếu đuối cần chăm sóc, nhưng cảm giác tức giận vừa chạm đến ánh mắt ôn hòa mà chân thành của Hill thì lại biến mất. Hill không coi Hannibal là người yếu đuối, đùa cái gì thế? Thế nhưng, cho dù Hannibal là người như thế nào, Hill chỉ theo thói quen che chở cho người mình yêu mà thôi, và hắn cho rằng đó là chuyện mình phải làm.

Cuối cùng Hannibal thỏa hiệp. Y là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, không cần tự làm khó mình. Nếu Hill không có ý sỉ nhục, mà y cũng cảm thấy thoải mái, vậy thì không sao cả, mặc dù y cũng không cảm thấy lạnh gì.

Cảm giác của con người với y mà nói, ít đến thương cảm, lạnh, nóng, đau, mệt... Y rất ít khi cảm nhận được chúng. Thứ cảm giác rõ ràng nhất với y là đói khát, không phải đói khát về mặt sinh lý, mà là đói khát về mặt tâm lý, đói khát với thịt người. Trong tất cả các vật thí nghiệm, y cũng là một phần trong số đó, từ thời còn đi học, y đã dùng các tri thức học được phân tích khao khát và cõi mộng của mình.

Hoặc nhiều hoặc ít y biết nguyên nhân mình khao khát thịt người, thế nhưng Hannibal không nghĩ điều đó là vấn đề. Tuy rằng thiếu khuyết đồng cảm với con người là nguyên nhân tạo nên những tên giết người hàng loạt, thế nhưng Hannibal cũng không cảm thấy điều đó có gì là không tốt.

Rất ít cảm thấy mệt mỏi giúp y ôn tập trắng đêm trong trường học, lấy được thành tích xuất sắc nhất, thu được học bổng; giúp y chống chọi được với hơn mười giờ khám bệnh, phẫu thuật trong bệnh viện ngoại khoa.

Mà cảm giác đau đớn ít ỏi cũng giúp y rất nhiều khi độ sức với đối thủ, giúp y không biết sợ hãi.

Nhưng mà, ít không có nghĩa là không, y là kẻ giết người hàng loạt không phải người máy. Vì vụ án chìm bách thanh, y theo Will bận rộn một ngày đêm, cứu trị chăm nom Abigail đến quá nửa đêm, đến tận làm xong bữa sáng, đến gặp Will, tiện thể còn giày vò Hill một phen, kế tiếp lại còn khám hai người bệnh trong một ngày, buổi tối lại vì thiếu nguyên liệu nấu ăn mà đi săn...

Vốn cho rằng hôm nay là cuối tuần, tốt xấu có thể ngủ một hồi, kết quả một cuộc điện thoại gọi đến, ngay cả áo ba-đờ-xuy cũng không kịp mặc đã bị tha đến nhà bệnh nhân, tốn bao nhiêu nước miếng mới khuyên được gã bệnh nhân tâm hồn mong manh yếu đuối buông tha tự sát.

Cứ như thế mà tính, y đã không chớp mắt bảy mươi mấy tiếng đồng hồ.

Lúc đầu còn không cảm thấy gì, nhưng hiện tại, nằm trong sofa mềm mại, đắp một chiếc thảm dày, lòng bàn chân được sưởi ấm khiến mệt mỏi đã rời quên hồi lâu ủa đến.

Hill nhìn Hannibal chậm rãi nhắm mắt nghỉ ngơi trên sofa, tần suất hô hấp cho thấy y vẫn còn tỉnh táo, dù thế chẳng mấy chốc ngay cả không khí cũng tĩnh lặng, thân thể mang bản năng đề phòng của Hannibal cũng trở nên thả lỏng, sau đó y thật sự đã ngủ.

Hannibal khi ngủ hoàn toàn khác với hình ảnh trầm ổn cao ngạo bình thường, không hề có tính công kích và ác ý, thậm chí còn mang nét mềm mại vô hại. Giống như là một sinh vật đẹp để chỉ tồn tại trong truyền thuyết nào đó, yên lặng mà vĩnh hằng.

Làm người châu Âu thuần túy, tóc y như ánh trăng trong đêm đen, màu vàng nhạt thậm chí còn thêm chững chạc thần bí hơn màu vàng kim bình thường, nếu đến thật gần, bạn có thể thấy lông mi của y cũng là màu vàng, dày và khê cong. Da trắng đến có thể nhìn thấy những huyết quản xanh xanh ẩn phía dưới, mũi cao thẳng, khóe mắt sâu, một mẫu khuôn mặt đặc thù rất ít thấy ở người Mỹ hiện nay.

Hannibal không phức tạp như người khác nghĩ, giống như dòng máu của y vậy, thuần túy vô cùng. Ông nội y là quý tộc Lithuania, mẹ y đến từ Italia, một quốc gia lâu đời xa xưa, nếu như không có chiến tranh thế giới thứ 2 và chiến tranh lạnh sau đó, nếu như Hannibal sinh ra trong thời đại quý tộc từ xưa còn chưa xuống dốc... Y hẳn sẽ là một quý tộc phái bảo thủ tiêu chuẩn.

Mạnh mẽ cường tráng, tâm lý cứng cỏi, coi trọng người nhà, trung thành trọng chữ tín, phong độ lại truyền thống thủ cựu. Hẳn sẽ kế thừa vinh quang của gia tộc Lecter, chu toàn trong đám quý tộc ra vẻ đạo mạo.

Y sẽ cưới một tiểu thư quý tộc thông minh đáng yêu, sinh ra một đứa con thừa kế mình, nghiêm khắc mà vẫn yêu thương con mình, có lẽ đó sẽ là một đứa con trai trưởng ổn trọng tự giữ như y, và một cô con gái kế thừa tính tùy hứng của y nữa.

Y sẽ tìm cho cô em gái yêu quý Mischa của mình một cậu thanh niên quý tộc lễ phép, dùng lễ phục đẹp nhất và châu báu óng ánh nhất gả cô bé cho cậu thanh niên say đắm cô, hẳn sẽ nhìn cô bước vào điện phủ hôn nhân, nhìn cô con cháu thành đàn, nhìn cô hạnh phúc mỹ mãn.

Đây là một người không nên sống trong thời đại này, bi kịch toàn bộ gia tộc đều diễn ra trên người y, mà y kiên trì dùng phương thức của bản thân tiếp tục sống sót, đồng thời miệt thị những người còn lại.

Có lẽ Hannibal là người điên, hoặc cả thế giới này đều toàn bọn người dối trá ra vẻ đạo mạo? Toàn bộ văn minh nhân loại đều thành lập trên những lời nói dối và máu tươi, mà Hannibal chỉ là phát hiện chuyện này,

đồng thời cởi bỏ chiếc áo khoác dối trá của nó ra cho mọi người xem.

Thân thể Hill có chút cứng ngắc, giữ một tư thế quá lâu, ngay cả hắn cũng không chịu nổi. Giấc ngủ này của Hannibal từ buổi chiều ngủ thẳng đến buổi tối, khẳng định đã qua giờ cơm rồi.

Hắn bắt đầu dĩ thử dài, nhìn nước trà đã lạnh, nghĩ thầm không biết có nên gọi người dậy hay không?

47. Chương 47: Dò Xét

Cuối cùng Hill cũng đánh thức Hannibal, biết được bản thân đã bỏ lỡ giờ cơm, Hannibal với sở trường nấu nướng đành xuống bếp làm cho hai người cơm chiên Tây Ban Nha giản đơn, đương nhiên nguyên liệu nấu là món thịt mới tới tay.

“Muốn vài cái bánh cookie không?” Hannibal cầm trong tay một khối bơ ngon hỏi.

Hill có phần kinh ngạc, hắn quả thực ưa đồ ngọt, thế nhưng sở thích này không có ai biết, bởi vì cái khẩu vị như nữ sinh này mà bị đồng nghiệp FBI biết được nhất định sẽ cười nhạo cả ngày.

Hannibal đại khái nhìn ra nghi vấn của hắn, bình tĩnh đáp: “Mấy ngày hôm trước tôi có đi qua nhà cậu.”

Vậy là đi qua nhà bếp rồi... Chờ một chút! Hannibal nếu như tới nhà hắn thì hắn là muốn thanh lý các chứng cứ mà có thể mình đã lưu lại, miễn cho FBI đến điều tra sau khi mình chết sẽ liên lụy đến y. Nói cách khác, thứ Hannibal thấy không chỉ có nhà bếp mà còn cả phòng sách nữa.

Hắn nghĩ tới con búp bê thủ công tinh xảo mình đặt ở ngăn tủ trong phòng sách. Biểu cảm Hannibal vẫn bình thường, hoàn toàn không nhìn ra điều gì, thế nhưng trước giờ y rất giỏi ngụy trang, nếu trực tiếp hỏi có phải thô lỗ quá không?

Xin hỏi anh có thấy con búp bê lấy anh làm hình mẫu đặt trong phòng sách của tôi không? Xin hỏi, lúc đó anh có nghĩ gì không? Nếu anh đã mang đi, giờ không biết có thể trả lại cho tôi không?

Chỉ cần biết nghĩ đến biết Hannibal sẽ phản ứng thế nào, hơn nữa nếu như là thứ Hannibal lấy đi, y làm sao có thể trả trở lại? Hill trong lòng vầy vầy tay chào tạm biệt con búp bê đã một đi không trở lại.

Hắn còn có chuyện trọng yếu muốn nói với Hannibal.

“Về Will...” Hill đắn đo việc chọn từ, mặc dù Hannibal đã chấp nhận địa vị tình nhân của hắn, thế nhưng điều đó không có nghĩa hắn có quyền không kiêng nể gì cả can thiệp tới cuộc sống và quyết định của đối phương.

“Cậu không hy vọng tôi tìm cậu ta? Đây là quyết định của Crawford, gã mời tôi giám sát bộ não của Will.” Hannibal bình tĩnh trả lời, sau đó bắt đầu làm bánh cookie.

“Thằng thần mà nói, anh chỉ muốn đem bộ não của cậu ta quậy tung lên, đừng có chối, Hanni, anh chỉ muốn nhìn cậu ấy tan vỡ mà thôi.” Hill nhún vai, tiếp tục: “Đó là sở thích của anh.”

“Will Graham là một người thú vị, cậu ta có thể bắt chước phương thức tư duy của bất cứ ai, dùng thị giác của họ mà nhìn nhận vấn đề, thậm chí là những tên giết người hàng loạt, điều này làm cậu ta mù mờ về nhân dạng chính mình. Rồi sẽ có một ngày, cậu ta không rõ khái niệm về bản thân, cậu ta sẽ biến thành bất cứ ai có thể. Mà tôi thì muốn biết cậu ta có thể biến thành bộ dạng gì.” Hannibal không ngại nói rõ ý đồ và ý định bất thiện của mình.

“Tôi biết cậu ấy trong quá trình dạy học ở FBI, Hanni, cậu ấy không yếu đuối như anh nghĩ. Ở một ý nghĩa nào đó, bởi vì cậu ta dễ tan vỡ hơn nữa cậu ta cũng ý thức được điều này cho nên cậu ấy lại càng khó tan vỡ hơn một vài người.” Hill nỗ lực khuyên bảo: “Hứng thú của anh với cậu ấy sẽ khiến anh phạm sai lầm, phán đoán thiếu chính xác, một ngày Will phản kháng lại được, anh sẽ có nguy cơ bại lộ. Đừng cố khơi dậy lửa giận của FBI chân chính, không ai có thể gánh chịu hậu quả.”

“Cậu ám chỉ tôi không thể khống chế hành vi bản thân.” Đôi mắt nâu của Hannibal có chút không vui.

“Tôi đang giải thích rằng Will và FBI không dễ chọc.” Hill không hề sợ hãi nhìn Hannibal, sau đó thở dài: “Từ trên người Catherine tôi học được một điều, đừng để công tư lẫn lộn. Tình cảm sẽ làm người ta phạm sai lầm, hứng thú sẽ làm người ta chần chờ. Nếu như anh tiếp xúc nhiều với Will, trò chơi dù vui như thế nào một khi đã thêm tình cảm vào thì sẽ chẳng còn hay ho gì nữa.”

“Vì sao cậu nghĩ tôi sẽ nảy sinh tình cảm với cậu ta?” Lúc này Hannibal không tức giận, trái lại y hiều kỳ.

“Không phải có tình cảm theo ý đó, tôi biết. Thế nhưng không thể nghi ngờ, hứng thú sinh ra hiều kỳ, thăm dò tạo nên thiện cảm. Mà tôi cũng phải thừa nhận, một ngày chân chính quen thân với Will, anh sẽ phát hiện cậu ấy là một người bạn rất tốt.”

Hannibal tiếp tục đem đường nhìn dời đến cookie: “Về điểm ấy, tôi có phán đoán của mình, Hill, cậu không cần lo cho an toàn của tôi.”

Thấy thái độ không muốn bàn lại của Hannibal, Hill cũng không nói gì thêm, cứ tiếp tục nói thì chỉ làm y không vui mà thôi. Người hấn yếu là một kẻ cố chấp, đồng thời vô cùng tự ngạo. FBI quả thực thua trên tay y rất nhiều lần, thế nhưng chỉ cần FBI thành công dù chỉ một lần, đối với Hannibal mà nói thì đó chính là tai ương ngập đầu.

Hắn quả thực không cần quan tâm, dù sao nếu như thật sự xảy ra chuyện, hắn cuối cùng cũng sẽ không mở mắt nhìn Hannibal bị bắt. Tốt nhất nên tìm thời gian trở về BAU càng sớm càng tốt, lúc đó có thể coi chừng Will, cũng tiện việc cung cấp mật báo cho Hannibal.

Nghĩ tới đây, Hill cũng không khuyên thêm nữa, nói đùa muốn Hannibal bỏ thêm nhiều hạt chocolate lên cookie.

Đương nhiên, khi sự việc đi đến tình trạng không thể cứu vãn nổi, Hill đã nghĩ nếu như hắn vẫn tiếp tục khuyên can, không biết Hannibal có chịu nghe lời hắn nói không, dù chỉ một hai câu, cũng tốt hơn nhìn Hannibal nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao, cho dù tỉnh lại cũng không thể không đối mặt với tội danh mưu sát.

#

“Cậu biết, cái chết của Hobbs không phải lỗi của cậu, Will.” Hill buông lon Coca trong tay.

Will gật đầu, dùng giọng tán thành châm chọc nói: “Quả thực không phải lỗi của tôi, ngoại trừ việc tôi là người bắn chết gã ra.”

“... Cậu nghĩ cậu hại chết cha mẹ Abigail cho nên muốn nhận nuôi cô bé để bù đắp? Cô bé chưa chắc đã chấp nhận chuyện này, với lại Abigail cũng chỉ còn vài năm nữa là đủ tuổi.” Hill không đồng ý.

“Thế nhưng bây giờ vẫn chưa đủ tuổi, cho nên cần người giám hộ. Không chỉ tôi, bác sĩ Lecter cũng là một trong những người giám hộ của Abigail.” Will phản bác, trong lòng chỉ nghĩ đến cô gái trẻ đáng thương còn đang hôn mê.

Hannibal đã hạ một nước cờ hay, Will là một người nhạy cảm đa nghi, muốn tiếp cận anh ấy không phải chuyện dễ dàng. Lúc trước Hill dùng thân phận của giảng viên dùng hơn nửa năm mới được Will chấp nhận với tư cách bạn bè. Hannibal không có kiên trì chờ đến như thế, cho nên dùng Abigail để tiến, chỉ cần việc nhận nuôi trên danh nghĩa này, Will sẽ buông bớt đề phòng.

“Cậu biết Crawford sẽ nói thế nào không.”

“Jack? Chắc sẽ nói tôi xử trí theo cảm tính?” Will không quan tâm.

“Cậu đó hả? Không, tôi nói Abigail ấy, đến khi cô bé này tỉnh lại, chuyện đầu tiên cô đối mặt không phải là mất đi cha mẹ mà là giải thích xem cô có phải đồng lõa của cha cô không, Crawford sẽ hoài nghi cô, cậu không thể phủ nhận chuyện này.” Hill nói trắng ra.

“Đồng lõa? Không, không có khả năng.” Will không cần suy nghĩ mà phủ nhận.

“Tôi có nghe qua một câu nói thế này, nếu đối phương ngay cả tự hỏi cũng không thèm làm mà đã trả lời ngay thì đó chắc chắn là lời nói dối. Will, cậu chưa từng nghĩ đến khả năng cô bé này chính là đồng lõa, cậu chỉ hy vọng cô ta không phải.” Hill bình tĩnh đáp.

Đối với Hill mà nói, Will là bạn, Hannibal là người yêu, còn Abigail là ai? Nobody! Nothing but a name! Mặc kệ Abigail rốt cuộc có phải đồng lõa hay không, hắn đều đem chậu nước bẩn này đổ lên người cô bé, nhất là trước mặt Will.

Will bởi vì cái chết của Hobbs mà nảy sinh tình cảm bảo vệ cha con với Abigail, trong óc của cậu ta, chuyện của Abigail phải đặt ở ưu tiên số một. Trước đó, Hannibal gọi điện cho Hobbs, người tiếp điện thoại theo như Hannibal nói, ngoại trừ Hobbs thì chỉ còn Abigail.

Có thể hoảng loạn quá mức sẽ làm ký ức thối loạn, thế nhưng khó đảm bảo Abigail không nhận ra giọng của Hannibal. Dù cho không ai tin tưởng Abigail, nghĩ rằng cô bé sợ hãi quá mức, thế nhưng một ngày hạt giống hoài nghi đã được gieo, mọi cử động sau này của Hannibal sẽ bị người khác suy nghĩ, tìm hiểu... Hannibal dù có che giấu giở đến cỡ nào thì sao có thể che giấu mọi chuyện được?

FBI không phải ngu ngốc, một chuyện ngẫu nhiên xảy ra chỉ là ngẫu nhiên, hai chuyện ngẫu nhiên xảy ra là bí mật, ba chuyện ngẫu nhiên xảy ra thì đó chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Y nên để Abigail chết trên hiện trường mới đúng, không nên vì nâng cao tin tưởng của Will với mình mà cứu cô bé. Cho nên Hill cần để cho người khác hoài nghi Abigail, cứ như vậy, Will sẽ vội vàng rửa sạch hiềm nghi cho Abigail mà không rảnh bận tâm đến người gọi điện thoại, với lại, lời một kẻ đồng lõa nói ra tất nhiên sẽ không ai đơn giản tin tưởng, họ chỉ nghĩ Abigail có ý khác nên nói xấu Hannibal.

Thấy hoảng loạn không chút nào che giấu trên mặt Will, Hill biết hắn đã hoàn thành một bước nữa rồi. Cho dù ngoài miệng không tin, nhưng người đa nghi nhạy cảm như Will trong lòng nhất định đã nghi vấn Abigail.

Lời này do hắn nói, còn đáng tin hơn lời Crawford nói, dù sao, Crawford theo thói quen sẽ đi hoài nghi bất cứ ai, còn Hill chỉ là đứng trên lập trường bạn bè mà đưa ra nghi vấn thôi.

#

Sau khi Will bận rộn xử lý một vụ án giết người trông nắm kì dị, Hill không để ý đến lời phản đối của bác sĩ Horw nộp đơn xin phục chức lên Crawford. Gần đây, BAU bị các loại giết người hàng loạt biến thái ùn ùn tràn tới mà luống cuống tay chân, nhìn thấy thư giám định của bác sĩ Chilton viết, Crawford cũng không gây khó dễ với Hill nữa mà trực tiếp xếp hắn vào đội.

Trở về nhóm với những đồng nghiệp cũ làm Hill thở dài một hơi, dù sao thái độ thành viên BAU đối với hắn cũng không phải là không thân thiện nhưng lúc nào cũng mang ánh mắt hiếu kỳ, xa lạ, dò xét. Cái cảm giác bị nghi ngờ này khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Dù thế, hắn không có thời gian cảm thán lâu lắm đã bị một tin tức quan trọng cướp mất sự chú ý—

Abigail Hobbs tỉnh.

Kết quả chẳng có gì bất ngờ— Hannibal cứu trị đúng lúc, kịp thời đưa đến bệnh viện, không kiểm tra ra bệnh tật, tình lại chỉ là vấn đề thời gian.

“Cô bé không phải đồng lõa.” Trong văn phòng, Will nhin không được phản bác Crawford.

Crawford thở dài: “Tôi chỉ nói, có thể có khả năng này thôi, chúng ta không thể loại trừ bất cứ khả năng nào, Will.”

“Tôi ủng hộ Will, cô bé còn chưa là trưởng thành, thiếu chút nữa bị cha mình giết chết, Jack, sau đó, anh còn nghi ngờ cô bé giúp đỡ cha mình giết hại những cô gái khác?” Alana đứng về phía Will.

Crawford đem ánh mắt chuyển đến Hannibal ngồi bên cạnh Alana, y suy nghĩ một hồi rồi lựa từ mà nói: “Trước khi có kết quả điều tra, tôi không tán thành vọng đoán.”

“Hill?” Crawford nhìn về phía người cuối cùng trong văn phòng, Will cũng nhìn lại.

“Vì sao không tìm ai đó trông chừng cô bé, không chính thức thôi, để hỏi han? Như vậy có thể tránh kích thích cô bé.” Hill đưa ra kiến nghị điều hoà hai bên.

Alana lập tức nói: “Tôi là nữ, để tôi trông chừng Abigail tương đối hợp.”

Crawford gật đầu, đồng ý cách này: “Will, một ngày nào đó cậu sẽ cảm ơn sự lạnh lùng của tôi lúc này.”

Will im lặng với việc này, Hannibal ngẩng đầu nhìn Hill một cái rồi lại dời tầm mắt nhìn tay mình. Người trong phòng này đều đang tự suy nghĩ, chuyện này phức tạp tựa như một vở kịch.

Một vở kịch đặc sắc tuyệt diệu.

48. Chương 48: Ta Là Chương Chuyển Tiếp

Alana xám xịt trở về, cô bé tràn đầy địch ý với cô, đồng thời không muốn phản ứng lại bất cứ điều gì.

“Cảm nhận thế nào?” Crawford mặc kệ thái độ Abigail thế nào, gã chỉ muốn biết đối phương có giúp cha mình giết người hay không thôi.

“Well, cô bé có ý kiến riêng của mình, thậm chí có ham muốn không chế.” Alana khách quan nhận xét.

“See?” Crawford bắt đầu trừng Will.

Alana lập tức bổ sung: “Nhưng điều đó không nói được Abigail chính là đồng lõa, trên thực tế thế giới này có không ít người có ham muốn khổng chế quá độ, đây là đặc thù tích cách, không phải bệnh.”

Tỷ như bản thân Crawford cũng là người có ham muốn khổng chế quá độ, đương nhiên, Hannibal và Alana cũng thế. Phần lớn bọn họ không có bệnh, chỉ là tương đối mạnh mẽ mà thôi, mà loại mạnh mẽ này không thích hợp xuất hiện trên người cô bé thiếu chút nữa đã chết.

“Tôi muốn cậu gặp Abigail.” Crawford trực tiếp áp đặt.

“What? Anh ấy vừa mới giết Garrett Hobbs, Will không thể đi gặp Abigail.” Alana lập tức phản đối. Cho dù Abigail chịu được cú kích thích này thì Will cũng chịu không nổi.

Lúc Alana nhắc tới chuyện giết Hobbs, sắc mặt Will trong nháy mắt mất sạch máu, một lát sau anh mới nói: “Tôi sẽ gặp cô bé, đương nhiên, tôi sẽ gặp.”

Hannibal đã nhận ra loại bất an này, y bình tĩnh nói: “Tôi đi cùng cậu.” Sự săn sóc của y lập tức nhận được ánh mắt cảm kích của Will, Hannibal gật đầu.

Hill không nói gì, đợi đến khi mọi người bàn chuyện xong, chuẩn bị rời khỏi phòng thì hần mới lên tiếng: “Crawford, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Crawford gật đầu, để những người khác ra khỏi phòng, Will và Alana không nói gì nhưng gương mặt của Hannibal trước khi rời khỏi thì có chút nghiến ngấm, y như là cảnh cáo hoặc như là khiêu khích mà nhìn Hill một cái rồi mới đóng cửa lại.

“Anh cho là để Will đi kích thích Abigail thì có thể thu được chứng cứ?” Hill nói thẳng.

Crawford hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào.”

Hill gật đầu nói: “Tôi cũng nghĩ trong vụ chim bách thanh này, Abigail rất khó tránh khỏi hiềm nghi. Tất cả người bị hại đều là học sinh tốt điển hình, con ngoan trò giỏi, các cô gái này sẽ không tùy tiện theo một người đàn ông lạ mặt. Các cô gái có thể xung động trong thời kỳ trưởng thành thế nhưng không ngốc.”

“Khó có khi ý kiến tôi với cậu như nhau, cậu hoài nghi Garrett Hobbs lấy con gái của mình làm mồi dụ người bị hại.” Crawford gật đầu ủng hộ kết luận này.

“Suy nghĩ một chút, Garrett Hobbs làm sao biết được nạn nhân? Gã làm sao tới gần những cô gái này? Biết hành tung mỗi ngày của họ, biết họ không có người thân nào ở bên cạnh?” Hill nói: “Tôi không tin Abigail vô tội, Will chỉ vì trách nhiệm không thể dứt với cô bé nên mới buộc phải tin tưởng cô. Nếu như

cúi cuối chứng minh Abigail là đồng lõa, đó sẽ là điều làm tổn thương Will lớn nhất, chúng ta đều là bạn cậu ấy, phải không?”

“Bây giờ lấy Will đi kích thích Abigail là cơ hội tốt nhất để cô bé lòi đuôi.” Crawford nói như thế.

Hill lắc đầu: “No, chứng cứ thực sự mới là cơ hội tốt nhất.”

“How?”

“Bây giờ điện thoại thông minh đều có hệ thống tự động định vị, chúng nó có biên bản ghi lại trong công ty thông tấn. Căn cứ theo cuộc nói chuyện được ghi lại định vị vị trí bọn họ ngay lúc đó, sau đó dò tìm trên camera trạm xe lửa, khẳng định có thể tìm ra Abigail có ở cạnh cha cô khi gây án hay không.

“Đó là một công trình không nhỏ.” Crawford có chút do dự, FBI không thể lấy ra nhiều người như vậy vì tìm một tông phạm.

“Dù sao chuyện này cũng không gấp đúng không? Cho dù Abigail có phải tông phạm hay không, bây giờ cô ta cũng không thể trốn khỏi phạm vi đường nhìn của chúng ta. Nếu như anh chấp nhận, chuyện này có thể giao cho tôi làm. Thế nhưng trước đó, tận lực đừng để cô ta tiếp xúc với Will, nếu như Abigail thật là tông phạm, như vậy khó đảm bảo cô ta sẽ không lợi dụng sự hồ thẹn của Will.” Hill nói.

Crawford tự hỏi một chút rồi gật đầu, chấp nhận đề nghị này.

“Tôi sẽ khiến cô ta tránh xa Will.” Gã cam đoan.

#

Lần đầu tiên Hill nhìn thấy cô phóng viên Freddy tiếng tăm lừng lẫy, cô ngay lập tức phun nọc độc vào Will, ngay cả Hannibal đứng ở bên cạnh cũng bị dính vào. Cô có một mái tóc đỏ, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, cho dù là Will hay Hannibal đều cao hơn cô một cái đầu, thế mà hết lần này tới lần khác cô vẫn có can đảm khiêu khích hai người.

Ngay cả Hill cũng muốn vỗ tay cho cô gái này, dù sao Hannibal sẽ không giết cô đâu. Tuy rằng Hannibal không nói rõ, thế nhưng chuyện bác sĩ tâm lý bình thường nhàn rỗi buồn chán trong văn phòng sẽ mở trang báo của cô ra xem là chuyện thật. Chỉ cần y còn muốn khi mở Ipad lên là có thể xem những bài báo của cô Freddy này thì y không thể giết cô được.

Ở góc độ nào đó mà nói, Hannibal rốt cuộc là fan ruột của nhà báo Freddy.

Bản thân Hill cũng xem trang báo mạng của cô, không thể không nói Freddy nổi tiếng cũng là có nguyên nhân. Cô thành công vứt bỏ hết đạo đức chức nghiệp phóng viên, dùng văn từ sắc bén xảo quyệt, đả kích

đúng điểm yếu, hoàn mỹ nắm bắt tâm lý độc giả. Dù sao gần đây, ai xem báo lá cải chẳng phải vì thỏa mãn tính cao ngạo của mình?

“... Đắc tội một người sống nhờ tưởng tượng tình tiết các vụ giết người sẽ có hậu quả gì?” Hill chỉ mới đứng gần một chút liền nhìn thấy Will lạnh lùng tức giận nói với Freddy mấy lời này.

“...” Hill nhìn thoáng qua Hannibal, y vẫn không có biểu cảm gì, thế nhưng với hiểu biết của Hill về y, tâm trạng của Hannibal hiện đang vô cùng tốt, hơn nữa rất vui vẻ khi Will đắc tội Freddy.

Quên đi, chỉ là phóng viên báo lá cải thôi, Crawford sẽ không lo mấy chuyện này, mà các sếp tầng cao cũng chỉ thích tỉ suất phá án và tin tức TV.

“Sao cậu lại ở đây, Will?” Will thấy Hill, hỏi.

“Công việc, tiện thể đến thăm Abigail, tôi còn chưa gặp qua cô bé.” Hill nửa giỡn nửa thật nói.

“Hill, Hill Noras?” Con mắt Freddy sáng ngời lập tức hỏi: “Anh chính là nhân viên chấp pháp phi pháp, sau đó bị tạm thời cách chức mấy tháng, đặc vụ Hill Noras?”

Hill yên lặng quay đầu nhìn cô, nghĩ thầm, với cái tính cách này và khả năng đắc tội người khác của Freddy, cô có thể sống đến bây giờ mà chưa bị ai giết thực quả là kỳ tích. Hay cô nghĩ mình và Will là quả hồng mềm dễ bóp?

“Tôi là đặc vụ Hill Noras, thế nhưng chấp pháp phi pháp là sao?” Hill ân cần hỏi.

“Anh cất cổ nghi phạm.” Freddy tiếp tục đối chọi với Hill.

“Đó là vì giải cứu con tin, thưa cô. Tiện thể, những gì cô nói là tư liệu bí mật liên bang, tôi muốn biết làm sao cô biết được nó?” Hill mặt không đổi sắc tiếp tục trả lời.

“Một ít nhân viên nội bộ có lương tâm tiết lộ cho tôi.” Freddy lấy tay chỉnh chỉnh mái tóc quần đỏ của mình.

“Thế nhưng đó là trái với thủ tục cục điều tra, xin lỗi tôi không thể đã biết mà còn tiết lộ thêm tình tiết vụ án cho cô. Nếu như phải nói một câu, lúc đó tôi làm tất cả theo lương tâm của mình.” Hill tiếp tục nho nhã lễ độ trả lời.

“Có lẽ đối với người nhà của họ thì lại có cảm nhận khác.” Freddy không tha cho Hill.

“Strangler giết bao nhiêu người vô tội? Khi gã trốn ngục đã giết bao nhiêu người rồi? Thưa cô, vì sao cô

không nói chuyện với người nhà bọn họ?” Giọng của Hill càng lúc càng nhạt đi rồi cuối cùng không thêm để ý đến Freddy nữa.

“Đúng ra chúng ta không nên để ý tới cô ta.” Will ngồi trên xe, giọng có phần ảo não.

“Cho dù cậu không nói gì, cô ta cũng có thể múa bút mà viết thành cậu có tội giết mình, Will, phóng viên là loại người khó đối phó nhất. Tuy nói như vậy không thỏa đáng nhưng, tôi thà đối phó với mấy tên giết người hàng loạt cũng không muốn đối mặt với một tên phóng viên không đạo đức nghề nghiệp chuyên gây chuyện thị phi như vậy.” Hill nhún nhún vai.

#

Dự cảm của Hill trở thành sự thật, bọn họ cuối cùng cũng đứng ở văn phòng, nghe Crawford ầm ầm giáo huấn từng chap từng chap mãi không dứt—

“... Đắc tội một người sống nhờ tưởng tượng tình tiết các vụ giết người sẽ có hậu quả gì? Cậu nói cho tôi nghe coi bây giờ có hậu quả gì đi? Để cho người ta nghĩ rằng FBI mướn một người điên làm việc hả?” Crawford rống giận với Will, anh rụt cổ, im lặng.

“Bác sĩ Lecter, lúc đó anh cũng ở bên cạnh cậu ta, sao anh lại để cậu ta nói với phóng viên như vậy!” Crawford không rống lên với Hannibal, dù sao y cũng không phải nhân viên FBI chính thức, chỉ là bác sĩ tâm lý cố vấn mà thôi. Hannibal quyết đoán nhận sai, thái độ thẳng thắn đến độ làm mấy lời muốn nói của Crawford chết luôn trong bụng, gã chỉ có thể trừng trừng nhìn Hannibal.

Vì vậy, Crawford tìm không được chỗ xả tức liền đem toàn bộ lửa giận phun về phía Hill, tuy rằng trong bài báo hiện chỉ bị “thuận miệng nhắc một câu”. Chỉ là câu nhắc tới ấy quá mức gian xảo, đập nện Hill thành một đặc vụ tâm thần thô lỗ ngạo mạn hơn nữa đầu óc có chuyện mà thôi.

Đại khái, Crawford càng rống càng thuận miệng, phun cho Hill hơn mười phút, ngay cả Will cũng dùng ánh mắt đồng tình “xin hãy bảo trọng” mà nhìn hắn, Hannibal xảo diệu né đi ánh mắt oán niệm của Hill, hình như y đột nhiên tìm được hứng thú rất mãnh liệt với mấy ngón tay của mình.

“Ít nhất cô ta không nói đến Abigail.” Alana thừa dịp Crawford nghỉ xả hơi, cố gắng chen nói đỡ cho Will một câu. Crawford cũng thấy mình đã mắng hết ý, gã lại lấy lực chú ý đặt trở lại Abigail.

“Abigail nói cô bé muốn về nhà xem, mọi người thấy thế nào?” Crawford hỏi.

“Tôi không đồng ý, cô bé đã bị kích thích rất lớn rồi, đó là chỗ cô thiếu chút nữa đã chết, chúng ta không thể đoán được sau khi về nhà cô bé sẽ có những phản ứng như thế nào.” Alana nói.

“Chính cô bé yêu cầu về nhà.” Crawford nhấn mạnh.

“Abigail muốn cái gì và Abigail cần cái gì là hai chuyện khác nhau.” Alana cố chấp.

Loại chuyện liên quan đến vấn đề tâm lý học này, Crawford quay đầu tìm Hannibal nhờ giúp đỡ, Hannibal tự hỏi một hồi rồi nói: “Tiếp tục để cô bé ở trại an dưỡng không có giúp đỡ gì cho bệnh tình của cô bé hết, tôi đồng ý đến một hoàn cảnh mới, nhận chút kích thích, đương nhiên, chúng ta phải ở bên cạnh, để tránh phát sinh tình huống đặc thù.”

“Lần này nên có nhiều người đi cùng Abigail. Hill, cậu cũng đi nữa, những chuyện khác đặt sang một bên đã.” Crawford mỉm cười nói. Chuyện điều tra Abigail vốn gặt Will mà làm, bọn họ có suy nghĩ của riêng mình, dù sao biểu thị hoài nghi cô bé ấy chỉ có Crawford và Hill.

Crawford hy vọng Hill đi theo để giám thị Abigail, theo gã, Alana là nữ, Hannibal là bác sĩ tâm lý, Will-người duy nhất xem như đặc vụ FBI lại có phần thiên vị Abigail, có Hill đi theo thì thích hợp hơn.

Hill gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Vài người đi ra khỏi văn phòng rồi chậm rãi tách ra, lúc Hannibal đi lấy xe có mở miệng hỏi: “Giữa cậu và Crawford có giao kèo gì với nhau, hay là nói giao dịch?”

“Vì sao anh nghĩ vậy?” Hill ngạc nhiên hỏi.

“Với thái độ của anh ta với cậu trước giờ, anh ta sẽ không vô cớ cho cậu đi theo bọn tôi gặp Abigail, cậu đã làm gì, Hill?” Hannibal chậm rãi nói, thái độ nhìn không ra vui giận.

“Tôi nói cho anh ta, tôi cũng hoài nghi Abigail có vấn đề, nói rằng phải điều tra cô bé.” Hill không hề giấu diếm: “Hannibal, anh biết như thế rất nguy hiểm, chuyện về Abigail ấy.”

Hắn nói những lời rất mờ昧, dù sao đây cũng là chỗ của FBI, không phải nhà họ, nếu bị người nào đó nghe được mà bại lộ tất cả thì thật oan uổng.

Hannibal hiểu ý của Hill, giọng nói được xưng là bình tĩnh khi vào tai Hill thì lại thành có phần mất hứng: “Abigail chỉ là một cô bé còn không biết mình muốn cái gì nữa.”

“Thế nhưng Will biết cậu ấy muốn gì.”

“Well, cậu ta thật sự biết à?” Hannibal cong khóe miệng.

“Anh biết tôi sẽ không ngăn cản việc tư và sở thích của anh mà, giống vậy, anh cũng không thể ngăn chuyện tôi muốn làm.” Tỷ như, giúp anh diệt trừ tai họa ngầm, nhổ đi cái đinh trên đường của anh.

“Tùy cậu.” Hannibal bình tĩnh đáp.

Mỗi người đều có bản lĩnh riêng, y muốn chơi với Will một chút, còn Hill có việc muốn làm, ai cũng không cản đường ai, chỉ là để xem ai sẽ hoàn thành mục tiêu của mình trước.

49. Chương 49

Lần đầu tiên Hill nhìn thấy Abigail liền nhận ra cô là cô con gái của đôi cha con trong rừng lúc trước. Lúc đó, hắn đang đi săn với Hannibal, đi săn bình thường.

Hannibal cũng từng gặp Abigail, khẳng định y đã nhận ra cô từ sớm nhưng không nói gì với Hill. Hill biết Hannibal không muốn mình can thiệp vào trò chơi của y.

Abigail có mái tóc màu nắng, xinh xắn mà mộc mạc, thoát nhìn như con thú nhỏ bị kinh hãi, làm cho người ta nhìn không được muốn yêu thương che chở. Cô mặc quần áo mà Alana cung cấp, mắt thẩm mỹ Alana rất tốt, Abigail mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, bên ngoài là một chiếc áo lông màu xám cổ rộng, mái tóc dài xõa ra, chiếc cổ trắng nõn lộ ra ngoài, làm cho vết thương trên đó càng thêm rõ ràng.

Alana đưa khăn quàng cổ màu xám cho cô, Abigail nhận lấy rồi quấn quanh cổ mình, lúc này vết thương mới không còn rõ ràng nữa. Lần đầu tiên cô bé nhìn thấy Hill, khó tránh khỏi muốn hỏi vài câu.

“Tôi là đặc vụ Hill Noras, đồng sự của Will.” Hill giới thiệu đơn giản, không nói gì nhiều.

Abigail nhảy cảm phát hiện ra sự lạnh nhạt của Hill, cô bé là người nhạy cảm, tự nhiên cũng sẽ không muốn thân cận Hill. So với Alana, Abigail càng thích ở bên Will hoặc Hannibal. Nhất là đối với Hannibal, cô bé có một sự ỷ lại rất kì quái, tựa như nhìn thấy bậc cha chú của mình.

Hill phỏng chừng bởi vì Garrett là kẻ ăn thịt người, tuy từng tên giết người hàng loạt có tính cách khác nhau nhưng hơi thở trên người vẫn có phần nào đó tương tự. Abigail ở bên cạnh Hannibal sẽ cảm nhận được cảm giác như trên người cha cô bé, điều này làm cô an tâm. Đương nhiên điều đó làm Hill càng thêm kiên định quyết tâm không thể giữ lại cô gái này, cho dù cô vẫn chưa hiểu nguyên nhân cô ỷ lại vào Hannibal.

Bọn họ tới Minnesota, đến căn phòng xảy ra huyết án. Mới vừa xuống xe đã nhìn thấy hàng chữ “Cannibal” sơn tô trên vách tường, vô cùng bắt mắt.

Abigail đi tới ngoài hiên, nơi đó đã được tẩy rửa vết máu, mẹ cô chết ở đó. Sắc mặt cô bé thay đổi, tựa như nhớ lại những hồi ức không tốt, sau đó, cô lùi vài bước, tâm tình có phần kích động.

Những người ở đây không người nào không tinh thông tâm lý học thế nhưng Alana không có lập trường để

nói, Will lại không biết nói như thế nào. Anh vốn không hiểu giao tiếp với con người, huống chi là một cô bé trẻ trung trong thời gian trưởng thành, trời biết con nít bây giờ nghĩ cái gì, sau khi mất đi thân nhân thì phải đối mặt như thế nào? Will bắt đầu chân tay luống cuống, mặc dù không biểu hiện ra trước mặt ngay trước mặt Abigail, thế nhưng những người khác đều chú ý tới.

“Vào đi thôi.” Hannibal giải vây, Abigail ngẩng đầu nhìn Hannibal, tựa như tìm được chỗ dựa mà dần dần bình tĩnh lại, cảm xúc cũng ổn định hơn.

Trang trí trong phòng vẫn như trước, thế nhưng cũng không còn như trước, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cha cô từ một người chồng tốt người cha tốt biến thành tên giết người hàng loạt giết vợ giết con, một tên ăn thịt người... Điều này làm cho Abigail không thể nào chấp nhận được, tất cả xảy ra quá nhanh.

Tất cả mọi thứ đều được FBI kiểm tra, ngay cả những ảnh chụp dán trên tủ lạnh cũng bị lật qua lật lại, những thứ không liên quan đều được đóng gói bỏ vào túi, cứ thế chất thành một đống. Ở đây không giống như một căn nhà, mà như một hiện trường án mạng, lạnh lùng nhợt nhạt.

Abigail ngồi xổm xuống, mở túi kiểm tra đồ của mình, cô có thể mang theo chút đồ về lại bệnh viện, trong đó có cả quần áo, thế nhưng mục đích chính đưa cô bé tới đây là để phá án.

“Hôm đó, trước khi chúng tôi tới, xảy ra chuyện gì?” Will nói ra nghi vấn.

Mọi chuyện quá khéo, FBI vừa đến, Garrett Hobbs liền muốn cùng gia đình cùng chết? Có người dường như biết trước Will sẽ tới, hơn nữa báo cho Hobbs.

Abigail buông cuốn sách trong tay ra, cau mày suy tư, ký ức của cô bé vì bị kích thích quá mức mà trở nên mơ hồ gây khúc, cô bé phải tìm một lúc lâu mới nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm đó.

“Bọn em đang ở nhà, mama đang làm cơm, ba ba ... wait! Em nhớ ra rồi, có người gọi điện tìm baba.” Abigail kinh ngạc: “Anh nghĩ là...”

Cô nhìn Will, anh gật đầu lại hỏi: “Người kia là ai?”

“Em không biết, em không nhận ra.” Abigail lắc đầu.

“Nếu nghe được giọng gã, em có nhận ra không?” Will chưa tha.

Hill dời mắt sang chỗ khác, thở dài trong lòng, hần nhìn lướt qua Hannibal, y khẽ híp mắt, không nói, chỉ là bình tĩnh như không hề liên quan gì đến mình, nhìn Abigail.

“Em không biết, em không nhớ rõ. Em có hỏi người đó là ai, nhưng gã không nói, chỉ nói muốn tìm ba em, sau đó, em đưa điện thoại cho baba, sau khi nghe xong, sắc mặt ông ấy thay đổi, sau đó...” Abigail nói

không được nữa, Alana vỗ vỗ vai cô.

“Tôi đã hiểu.” Will gật đầu, nói: “Người gọi điện thoại cho ba em có thể là một tên giết người hàng loạt, thậm chí là đồng mưu. Abigail, nếu như em nhớ được chuyện gì, nhất định phải nói cho tôi biết.”

Abigail đồng ý, sau đó lại tiếp tục đắm chìm trong hồi ức đau buồn của mình.

“Biết bọn cậu đi thăm dò vụ án chỉ có vài người.” Hill đột nhiên mở miệng: “Trừ phi luôn theo dõi, bằng không chỉ có thể là...”

“Cậu nghĩ...” Will cũng không nói gì thêm nữa, bởi những lời này không nên nói trước mặt Abigail. Thế nhưng, người trưởng thành ở đây đều hiểu ý của Hill. Nếu như người kia không phải theo dõi Will thì chỉ có thể là người trong nội bộ FBI, biết Will sắp điều tra đến đầu Garrett rồi.

“Đi ra ngoài nói.” Hannibal nhìn thoáng qua Abigail, nhẹ giọng nói.

Alana ở lại đỡ đồ đạc với Abigail, ba người đàn ông ra ngoài phòng, trời có chút lạnh, gió thổi lướt qua mặt tựa như dao cắt.

“Sau khi tôi hoài nghi Garrett Hobbs, không tìm được địa chỉ của gã nên gọi điện thoại về BAU nhờ đồng nghiệp hỗ trợ. Tất cả chỉ mất 10 phút.” Will nói.

“10 phút cũng đủ để cô Freddy viết một bài báo tiết lộ bí mật rồi.” Câu chuyện đùa của Hill lạnh ngắt.

“Cậu muốn để Jack thăm dò người trong nội bộ FBI?” Will hỏi.

“Abigail vẫn còn nhớ rõ vài việc, mất ký ức tạm thời có thể khôi phục. Lúc đó, ai đã gọi điện thoại, cho dù là dùng điện thoại di động hay điện thoại văn phòng BAU thì đều có ghi lại, họ có thể không phải đồng phạm, nhưng cũng có thể là người tiết lộ bí mật.” Hill rất nhanh nói: “Cậu chắc còn nhớ cô Freddy làm thế nào có được tư liệu trực tiếp chứ.”

“Đương nhiên.” Cô phóng viên hỏi lộ nhân viên cảnh sát, ăn cắp tình báo một cách rất chuyên nghiệp.

“Nếu có người để lộ bí mật cho truyền thông, như vậy người gọi điện thoại có thể biết thông tin thông qua giới truyền thông.” Hannibal nói, “Tiếp tục theo dấu bên truyền thông, có lẽ sẽ tìm ra người khả nghi.”

“Tôi sẽ nói với Jack.” Will nói.

Đến khi bọn họ trở lại phòng, Abigail biểu thị chấp nhận giúp họ tìm người gọi điện thoại.

“Chúng ta có thể diễn lại cảnh lúc đó, chị đóng vai mama.” Abigail chỉ chỉ Alana, lại nhìn về phía Will: “Anh là baba.”

Sau đó, cô bé nhìn Hannibal: “Chú là người gọi điện thoại.”

Cuối cùng nói với Hill: “Anh diễn FBI.”

Hill khẽ hạ mắt, âm thầm bỏ tay vào túi áo ba-đờ-xuy nắm chặt lấy một tờ giấy, sau đó, khi hất một lần nữa ngược lên, ngón tay thiếu chút nữa làm nhàu tờ giấy, nhưng biểu cảm khuôn mặt không hề thay đổi.

Vậy mà cuối cùng chương trình diễn lại tình hình không biết sao lại phải kết thúc sớm, dù sao trọng điểm vụ án là chim bách thanh. Abigail nhớ cha mình có một căn nhà nhỏ trong rừng, ông thường ở đó xử lý con mồi sau khi săn.

“Abigail, bên ngoài có người tìm.” Alana vừa nói vừa tránh đường, phía sau là một cô bé tóc đen bước vào.

“Marissa!” Abigail nói, vui vẻ chạy đến.

“Đây là bạn học Abigail, muốn tới thăm cô bé.” Alana giải thích.

Khó có bạn bè đến thăm, mấy người lớn để cho hai cô gái ở cùng nhau một chút, Alana đang thảo luận với Will, còn bên kia, Hannibal và Hill đi tới một góc không ai nghe hai người nói.

“Con bé biết người gọi điện thoại là anh.” Hill nhìn một chút lá cây khô vàng phía xa, nói: “Con bé đang dò xét anh.”

“Con bé rất can đảm.” Hannibal gật đầu.

“Con bé giúp đỡ cha mình dụ dỗ người bị hại, tôi có chứng cứ ở đây.” Hill lấy tờ giấy trong túi ra, mở cho Hannibal xem: “Đây là bản ghi chép các cuộc gọi chứng minh trong thời gian người bị hại mất tích, Abigail và cha con bé ở cùng với nhau. Con bé không thể không biết chuyện ba nó làm được, tuy rằng cái này không đủ để định tội, thế nhưng cũng đủ để xếp nó vào danh sách khởi tố.”

“Cậu lo về Abigail?” Hannibal nhìn một hồi rồi trả lại.

“Trước đây, tôi dự định tổng nó thẳng vào trại giam, chỉ cần nó không tiếp xúc với anh thì sẽ không nhận ra giọng anh, cho dù nó có đem chuyện điện thoại giũ ra thì cũng sẽ bị nghi ngờ, nhưng hiện tại thì chậm rồi.” Hill lắc đầu, “Tới khi nó đối mặt với khả năng bị khởi tố, con bé sẽ cần lấy anh, cho nên tôi chỉ có thể qua loa với Crawford, giấu lấy tờ chứng cứ này.”

“Sớm muộn gì Crawford cũng phát hiện thôi.”

“Thế nhưng trước đó, chúng ta có thể làm con bé câm miệng.”

Hannibal nhìn Hill: “Bây giờ tôi không có ý ra tay với Abigail.”

“What?” Hill cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Thay tôi kéo dài thời gian, tôi có thể làm Abigail giữ bí mật này.” Hannibal nói: “Con bé còn hữu dụng.”

“Không phải vì Will chứ?” Hill nhạy cảm nhận thấy được vấn đề.

“Will chỉ là một nguyên nhân, thế nhưng không phải toàn bộ lý do.” Hannibal lấy tay phải lá từng trên áo ba-đờ-xuy, chậm rãi nói: “Không phải lần nào cũng có được một cô con gái.”

“Con bé không phải con gái anh.” Hill khách quan nói. “Anh không giống Garrett Hobbs.”

“Tôi biết, thế nên tôi muốn thử xem.” Lý do của Hannibal rất đầy đủ. Đó chỉ là một ý tưởng lóe lên bởi vì hiếu kỳ và hưng khởi trong đầu, cho dù có một ngày nào đó, y thay đổi quyết định thì cũng không cần chịu trách nhiệm với Abigail, dù sao con bé cũng không phải con gái thật sự của Hannibal.

Hill thở dài trong lòng, nhưng vẫn nhượng bộ: “Will còn đang đuổi theo người bắt chước chim bách thanh, cái thi thể trên sừng hươu là kiệt tác của anh đúng không, Hannibal?”

“Cậu ta đã liên hệ được người gọi điện thoại với người bắt chước?”

“Anh nghĩ là cậu ta cần bao lâu để hiểu điều đó?” Hill hỏi ngược lại.

Hannibal thừa nhận cái nhìn của Hill: “Will có một bộ não rất thú vị, luôn luôn gây bất ngờ cho người khác. Tôi rất muốn biết, khi cậu ta bị ép đến bước đường cùng, sát bên vách núi, chỉ cần bước sai một bước là sẽ tan xương nát thịt.”

“Anh muốn đẩy cậu ta xuống hay kéo về.” Hill nhắc nhở: “Cho dù là loại nào, anh cũng đều đứng trước nguy cơ đứng sát vách núi như cậu ta, đến cuối ai là người ngã xuống khó mà biết được.”

Muốn đem một người đẩy xuống vách núi, anh cũng phải đứng trên vách núi đó, làm sao có thể trách thoát nguy hiểm chứ.

“Tôi không phải lần đầu tiên di chuyển bên vách núi, Hill...”

Tiếng la bèn nhọn cắt đứt nửa câu sau của Hannibal, đó là giọng của Marissa, mang theo phần nộ và sợ hãi: “Cút ngay.”

Will nhanh chóng chạy ra bên ngoài, Hill và Hannibal cũng chạy theo.

Hai cô bé đang lùi lại phía sau, sau đó Marissa dùng cảm lấy đá ném vào người định xông tới, người nọ thấy nhiều người bắt đầu đến cũng quay đầu bỏ chạy, Hill chỉ nhìn thấy mái tóc vàng lộn xộn và hình thể đại khái của người kia.

“Anh ta nói mình là anh trai của một nạn nhân.” Marissa giải thích: “Anh ta quấy rầy Abi.”

“Nạn nhân nào?” Will hỏi.

“Anh ta nói gì mà cắt phổi, gác trên sừng hươu...” Cô bé không muốn lặp lại những lời này.

“Đó không phải là chim bách thanh, chỉ là có kẻ bắt chước.”

“Marissa?! Về nhà ngay!” Rối loạn ở đây rất nhanh bị người xung quanh chú ý, Marissa thấy mẹ mình chạy đến, sắc mặt trở nên mất kiên nhẫn, bắt đầu cãi lại.”Không, con không về.”

“Về nhà!” Người phụ nữ trung niên quát cao giọng, vô cùng kiên định.

“Mẹ đừng có xen vào việc của con được không! (Can you stop being such a bitch?)” Marissa nổi giận dùng dùng cãi lại, dù không cam lòng vẫn đi về nhà.

Hannibal không vui nhìn lướt qua cô gái mới vừa dùng lời lẽ thô tục với mẹ mình, ở nơi không ai thấy, biểu cảm của y trở nên rất đáng sợ. Y theo mọi người vào rừng tìm người xâm nhập, sau đó lặng lẽ không để ai chú ý dùng lá khô che giấu hòn đá dính mắt trên đất.

Hill nhìn Hannibal một cái liền biết —

Hôm nay có người sẽ chết, Hannibal đã nổi sát ý rồi.

50. Chương 50: Phiên Ngoại Cổ Tích Một: Công Chúa Bạch Tuyết (thượng)

Có một ngày, thế giới Hannibal bị phù thủy nguyên rửa (nè, cái giả thiết không khoa học này từ đâu ra vậy?) vì muốn giải trừ nguyên rửa, bọn họ phải diễn một vở kịch hoàn mỹ — công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn.

Will bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật sự không ai nghĩ chỉ có học sinh tiểu học mới thích diễn cái này à?”

Crawford đang nghe hết sức chăm chú lập tức trừng mắt: “Đừng ồn ào! Will, câm miệng!”

Vì vậy mọi người tiếp tục nghe theo phương pháp giải chú của phù thủy– tất cả nhân vật trong Hannibal đều phải tham gia đóng kịch, nhưng có một nguyên tắc phải tuân thủ, diễn viên chính phải diễn vai chính, diễn viên phụ thì đóng vai phụ.

Hill nhắc tay: Xin hỏi tôi diễn vai gì đây? Tôi đâu xuất hiện trong series truyền hình?

Phù thủy: Vậy cậu diễn vai phụ đi?

Hill: Phản đối! Giỡn chơi hả! Trong công chúa Bạch Tuyết chỉ có một cặp nam nữ chính, trong thế giới Hannibal thì có hai nam chính, nếu diễn viên chính diễn vai chính thì Hanni của tôi không phải công chúa Bạch Tuyết thì chính là hoàng tử, anh ấy có cảnh hôn với Will, cảnh hôn đó! Đâu thể cấm sừng tôi trước mặt tôi như vậy chứ?

Will lập tức nhảy dựng lên giải thích: “Tôi tuyệt đối không có ý gì với Hanni nhà cậu hết đó, ít nhất là trong thế giới này.”

Hannibal ưu nhã ngồi ở một bên, mỉm cười hỏi: “Hill, cậu vừa nói ai muốn cấm sừng cậu vậy?”

Hill:...

Nhìn cảnh gà bay trứng vỡ, phù thủy vắn vắn kịch bản trong tay, cố mà nhịn xuống, rốt cục không thể nhịn được nữa rống lên: “Ai nói cho mấy người diễn viên chính chỉ có công chúa Bạch Tuyết với hoàng tử hả?! Mấy người bỏ hoàng hậu đi đâu rồi!”

Hannibal bình tĩnh mà hỏi: “Tôi có một vấn đề, cho dù có ba vai chính, thế nhưng ba vai đó làm sao phân? Bà dự định cho Will hôn tôi hay hôn Hill?”

Phù thủy: Còn có lựa chọn nữa, anh có thể hôn Hill, rồi để Will diễn hoàng hậu.

Mọi người nhìn về phía đặc vụ Will, nỗ lực tìm ra chút xú chỗ giống nhân vật hoàng hậu trên người anh, cuối cùng Alana thử nói: “Nếu không, Will anh thử kịch bản xem, đoạn gọi gương thần đó.”

Will có phần ngượng ngùng, nhưng vì phá vỡ nguyên rủa, anh chỉ đành đứng trước mặt mọi người đọc lời thoại: Gương thần ơi hỡi gương thần, thế gian ai đẹp được dường như ta?

Abigail rất lạnh lợi tiếp lời: “Xưa kia bà đẹp nhất trần, ngày nay Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn.”

Will sững sờ một hồi rồi mới khô cần nói: “Cái gì? Ta nhất định phải giết công chúa Bạch Tuyết.”

Phân đoạn vừa kết thúc, mọi người bật tiếng, quay đầu nhìn về phía phù thủy.

Phù thủy: ha ha, ha ha ha.

Abigail dùng giọng nói dù nhỏ nhưng đủ để mọi người đều nghe: “Đây đâu phải hoàng hậu độc ác, nhất định là nhầm phim trường rồi, ở đây đang diễn Bambi thì đúng hơn.”

Will đỏ mặt, tức giận: “Abigail!”

Phù thủy hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, bỏ yêu cầu đó đi, thế nhưng không diễn vai chính cũng phải diễn vai phụ quan trọng, bầy chú lùn không tính, bọn họ chỉ là nhân vật phụ thôi.”

Tuy rằng quá trình không tốt đẹp chút nào, thế nhưng căn cứ phiếu bầu của mọi người, phần lớn nhân vật đều tìm được người diễn, vì vậy, vở kịch chính thức bắt đầu—

Alana dẫn truyện, cô thanh thanh giọng rồi đọc kịch bản: “Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, đức vua và hoàng hậu vẫn chưa có con.”

Crawford lên sân khấu, thâm tình kéo tay Bella, vợ ông, bùi ngùi vô hạn: “Ta thật hy vọng chúng ta có một đứa con gái, một cô con gái thật xinh đẹp đáng yêu.”

Hoàng hậu Bella chân tình diễn xuất, rất nhập vai nói: “Một cô con gái với mái tóc đen như mun, môi đỏ như máu, da trắng như tuyết.”

Hill yên lặng đứng dưới sân khấu nói với Hannibal: “Thật sự không phải đang tả Sadako hay ma cà rồng sao?”

Hannibal nhìn hẩn một cái: “Cần phải văn vẻ nghệ thuật một chút, đây là tính thẩm mỹ, Hill.”

Alana: Vì vậy, hoàng hậu thật sự mang thai, sau đó sinh ra một cô con gái tóc đen như mun, môi đỏ như máu, da trắng như tuyết, đức vua vui vẻ cực kỳ, đặt cô tên là công chúa Bạch Tuyết, đáng tiếc sau khi sinh không lâu sau, hoàng hậu bị bệnh qua đời, đức vua tuy rằng bị thương nhưng quốc gia không thể không có hoàng hậu, chẳng bao lâu, ông cưới một bà hoàng hậu mới.

Hill: Iiii, có ai thấy Hanni không?

Tất cả mọi người đều dẫn nhìn hoàng hậu mới mà Crawford vừa cưới — bác sĩ Lecter. Hannibal vẫn giữ gương mặt bình tĩnh như cũ, gương mặt không hề thay đổi biểu cảm, bình tĩnh trầm ổn, tựa như người mặt

lễ phục hoàng hậu không phải y.

Crawford há miệng như hà mã nhìn “hoàng hậu” của mình, đến tận khi Hannibal dùng đôi mắt nâu lạnh lùng quét qua một cái, mới gập ghềnh nói hết lời thoại rồi phóng như bay xuống sân khấu.

(Crawford: Thiệt không khoa học, sao anh ta lại đồng ý diễn vai hoàng hậu! Phù thủy: Bởi vì trong tất cả các vai diễn, chỉ có nhân vật này hợp nhất.)

Alana tiếp theo đọc lời dẫn: “Bà hoàng hậu này không dịu dàng hiền lương như mặt ngoài, trên thực tế, hoàng hậu chính là một phù thủy.”

(Crawford: Cái mặt của anh ta có liên quan gì đến dịu dàng hiền lương chứ! Phù thủy: Kỳ thực bác sĩ Lecter vốn đã dịu dàng ga lăng rồi, với lại, đừng có xen miệng vào chứ? Đọc giả không còn biết đâu là tán dóc đâu là chính văn rồi nè)

Hoàng hậu phù thủy tà ác có một chiếc gương thần kì, mỗi ngày hoàng hậu đều ở trong mật thất đứng đối diện với gương thần—

“Gương thần ơi hỡi gương thần, thế gian ai đẹp được dường như ta?” Hannibal không cần cố gắng phối hợp với giọng điệu của nhân vật mà hình tượng của y vốn đã rất cao ngạo lạnh lùng, ngữ khí chỉ cần thêm chút khinh miệt là đã hoàn mỹ diễn tả một nhân vật phản diện rồi.

Bác sĩ Bedelia đoan trang sau một chiếc khung kính đóng vai gương thần, cô khẽ mỉm cười: “Hoàng hậu Hannibal thân ái của ta, đương nhiên là ngài, ngài là người xinh đẹp nhất trên đời.”

Alana tiếp tục đọc: “Hoàng hậu nghe xong rất thoả mãn, thế nhưng theo thời gian trôi qua, công chúa Bạch Tuyết chậm rãi lớn lên, nàng trở nên càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng đáng yêu. Đến tận có một ngày, hoàng hậu lại hỏi gương thần lần nữa—”

“Gương thần ơi hỡi gương thần, thế gian ai đẹp được dường như ta?”

“Hoàng hậu Hannibal thân ái của ta, ngài đương nhiên vô cùng xinh đẹp, thế nhưng ở một nơi khác trong hoàng cung, công chúa Bạch Tuyết còn đẹp hơn ngài cả ngàn lần. Nàng ấy mới là người xinh đẹp nhất thế gian.” Bedelia bình tĩnh nói với Hannibal cũng bình tĩnh.

Lúc này, công chúa Bạch Tuyết “càng ngày càng xinh đẹp” bị người ta đẩy lên sân khấu, dựa theo đạo diễn... a không, là ý của phù thủy, nàng đang tạo dáng chơi đùa vui sướng tự do trong hoàng cung.

Will mặc váy công chúa ngượng nghịu đứng trên sân khấu, mái tóc quăn đen ánh lên mặt hồ, đôi mắt xanh biếc như nước hồ bởi vì không mang mắt kính mà lát phát sương mờ, thêm miếng lót Alana cố ý chêm vào, công chúa Bạch Tuyết này quả thật ‘đẹp động lòng người’, thế nhưng nếu so với hoàng hậu thì hoàn toàn là hai style khác biệt.

“Sau khi nghe xong, hoàng hậu nhìn công chúa Bạch Tuyết trẻ tuổi đang chơi đùa trong hoa viên mà giận tím mặt.” Alana vừa đọc xong câu thoại thì liền bị phù thủy ngắt ngang.

“Giận tím mặt đó, là giận tím mặt! Nè nè, nói anh đó! Bác sĩ Lecter, hồi nãy lời dẫn nói anh rất thỏa mãn, cái mặt anh như vậy tôi còn có thể nói anh ý nhị hàm súc, bây giờ lời dẫn nói anh giận tím mặt, sao vẫn là cái mặt như vậy?” Phù thủy xắn tay áo, chân đạp lên bàn, chỉ vào y: “Biểu hiện giận tím mặt cái coi!”

Hannibal nhìn chằm chằm phù thủy thật lâu, đến tận khi cái cổ phù thủy cũng bắt đầu phát lạnh, lui ra sau một bước thì mới hỏi: “Cô thật sự muốn tôi giận tím mặt? Cô khẳng định?”

Phù thủy: Vậy... cứ vậy đi, lời dẫn tiếp tục...

Alana trợn mắt khinh thường, tiếp tục thì thầm: “Hoàng hậu ghen ghét dữ dội, quyết định giết chết công chúa Bạch Tuyết, như vậy y lại trở thành người xinh đẹp nhất thế giới một lần nữa.... Logic đâu rồi?” (Phù thủy: Dẫn truyện không muốn tán dóc!)

“Vì thế, hoàng hậu gọi tâm phúc y tin tưởng nhất tới, thợ săn.”

Trước tiên đường hỏi vì sao tâm phúc hoàng hậu tin tưởng nhất lại là thợ săn, cái chính là vì sao thợ săn lại còn mặc đẹp hơn cả đức vua, mặt mũi cũng đẹp trai hơn đức vua, đây thiết là tâm phúc mà không phải gì khác à?

Hill mặc trang phục thợ săn, lưng mang cung tên, hông đeo dao săn, đi tới trước mặt hoàng hậu, sau đó quỳ một gối xuống, cầm tay hoàng hậu ngoan đạo mà dịu dàng hôn lên mu bàn tay.

“Hoàng hậu điện hạ.” Thợ săn Hill trung thành kiên định nhìn hoàng hậu Hannibal.

“Ta lệnh cho người giết chết công chúa Bạch Tuyết, sau đó đem tim nó về đây cho ta.” Hannibal thông dong đọc lời kịch, dĩ nhiên những lời này không hề xung đột với khí chất trên người y.

“Vì sao?!” Thợ săn Hill khiếp sợ hỏi, tựa như không tin nổi những gì mình đang nghe.

“Thế nào?” Hoàng hậu cười nhạt, lộ ra vẻ trào phúng: “Người không muốn nghe theo mệnh lệnh của ta, người muốn phản bội ta?”

Thợ săn lập tức lộ ra khuôn mặt bi thương, thở dài: “Ta vĩnh viễn trung thành với ngài, hoàng hậu điện hạ của ta, ta sẽ giết công chúa Bạch Tuyết, đem tim về cho ngài.”

Sau đó màn một kết thúc, sau khi xuống sân khấu Hannibal hỏi Hill: “Vì sao cậu không hỏi lý do hoàng hậu muốn giết công chúa Bạch Tuyết?”

Hill trả lời: “Anh không cảm thấy hoàng hậu giết công chúa Bạch Tuyết thì thôi, sao còn muốn tìm làm gì? Thấy giống như là... hoàng hậu thâm hiểm công chúa Bạch Tuyết sao.”

Hannibal:...

Màn hai bắt đầu, ở mé rừng (đừng có hỏi vì sao thợ săn lại muốn giết công chúa Bạch Tuyết ở mé rừng, chắc tại ở đó dễ xử lý thi thể?) thợ săn rút dao, do dự mà không chịu ra tay.

“Vì sao ngươi muốn giết ta?” Công chúa Bạch Tuyết Will chảy nước mắt hỏi. (Will: Ai trét mù-tạc lên mắt tôi?!)

“Chớ có trách ta, muốn trách thì trách nàng vì sao lại xinh đẹp như thế!) Thợ săn vung con dao lên (Hill: Lờ kịch cái kiểu gì vậy?)

“Không, xin đừng giết ta!” Công chúa Bạch Tuyết khóc càng thêm xinh đẹp. (Will: Tôi không muốn diễn nữa...)

“Vậy được rồi.” Thợ săn lập tức thu dao lại.

Mọi người:...

“Khụ khụ, công chúa xinh đẹp ơi, là hoàng hậu muốn ta giết nàng, thế nhưng ta không đành lòng làm như vậy, mà mau mau chạy trốn đi, đừng trở về nữa, đừng để bị hoàng hậu phát hiện, nếu không nàng sẽ chết.” Hill tiếp tục nghiêm trang nói lời kịch.

“Thì ra là hoàng hậu!” Công chúa Bạch Tuyết bưng kín miệng. (Will: Mấy cái lời kịch này đủ rồi đấy! Cô tưởng đây là Chân Hoàn truyện hả!)

Thấy cứ tiếp tục thế này thì Will sẽ tan vỡ, Alana lập tức nhảy ra cứu: “Công chúa Bạch Tuyết trốn vào trong rừng rậm, nhưng thợ săn phải mang trái tim công chúa Bạch Tuyết giao cho hoàng hậu, bằng không hoàng hậu sẽ không bỏ qua cho hân. Vì vậy hân giết hân giết một chú nai con, đem trái tim nai con thay thế trái tim công chúa Bạch Tuyết giao cho hoàng hậu.”

Abigail: Nói thật, vì sao nhân vật của em chỉ có như thế, thậm chí còn không phải người nữa?

Hill: Em có thể giao trái tim đạo cụ cho tôi, sau đó xuống sân khấu đi.

Thợ săn trở về cung điện, nâng trái tim dâng lên cho hoàng hậu, Hannibal nhìn trái tim rất thật trên bàn trăm mặt một hồi, quay đầu hỏi phù thủy: “Đạo cụ này ở đâu ra?”

Phù thủy ngẩng đầu: À? Tôi lấy trong tủ lạnh nhà anh đó, anh thấy quen hả?

Hannibal gật đầu nói: “Tôi nhớ kỹ cô rồi.”

Phù thủy:...

“Hoàng hậu hung ác đem trái tim công chúa Bạch Tuyết nấu lên rồi bỏ muối vào... ặc... Mọi người coi như chỉ bỏ thêm muối thôi nhé.” Alana nhìn Hannibal bắt đầu dùng kỹ thuật nấu nướng đầu bếp chính mang sao Michelin thành thạo nấu trái tim.

“Kỳ thực tôi nghĩ lúc này chiếu quảng cáo là được.” Ba người tổ pháp y bắt đầu nói nhỏ: “Không bằng gọi là ‘Món ngon đêm khuya: khóa dạy nấu ăn của đầu bếp Michelin’?”

<Chưa xong>

Hết chương 50

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bài này là phần tán dóc phiên vô trách nhiệm, không liên quan đến chính văn, là kết quả của một cuộc nảo động, tồn tại chỉ vì giải trí, trong có thiên lỗi, không thích đừng vào, cúi chào.

Cùng với →__→ đang tưởng bỏ:

Sân khấu thứ nhất:

Tác giả: Chú Bal, xin đừng ăn em? Nếu chú còn muốn HE.

Chú Bal: Cô không phải luôn muốn ngược tôi à? Văn án còn viết rõ ràng nè, vì sao tôi phải buông tha cho người vô lễ như cô?

Tác giả: Chú mà ăn là truyện này dứt ngang đó.

Chú Bal: Kỳ thực... tôi cũng không định ăn cô.

Tác giả: (vui rớt nước mắt): Thật... thật à?

Chú Bal: Ừ, trong người cô toàn hóa chất, ăn cô tôi sợ trúng độc (dân TQ trúng đạn)

Chú Bal: Với lại đầu óc cô không bình thường, tôi sợ bị truyền nhiễm. (tác giả trúng đạn _(:) _)

Sân khấu thứ hai:

Chú Bal: Cho nên, tôi chết rồi.

Will: Người như anh sao chết được? Cảnh sát nước nào lợi hại vậy?

Chú Bal: Không phải, có nạn nhân muốn cùng chết với tôi.

Will: Người nào lợi hại vậy.

Chú Bal: ... Uhm, chắc vì trước khi chết hắn không nói cho tôi biết hắn là người TQ.

Will:???

Chú Bal: Tôi bị ngộ độc thức ăn chết. Hill chưa kịp ngăn...

Cục trưởng FBI: Chúng ta phải tán dương tầm quan trọng và hy sinh trọng đại của TQ đã tiêu diệt cannibal trước quốc tế, loại hành vi tự mình hy sinh nêu cao chủ nghĩa nhân đạo này đáng để nhân dân toàn thế giới học tập.

Crawford: Cục trưởng, ông lấy sai bản thảo rồi, đó là diễn thuyết của MC!!

Cục trưởng FBI: Trách không được, thấy sai sai sao đó.

Chú Bal:...

51. Chương 51: Cái Gọi Là Động Vật Họ Nhà Mèo

Lúc Hannibal trở lại khách sạn, trên người còn mang mùi máu tươi nhàn nhạt, đôi mắt vẫn còn chìm đắm trong cảnh giết chóc, Hill tháo khăn quàng cổ của y mắc lên giá, sau đó ôm thắt lưng của y mà hôn.

Hắn hôn rất cẩn thận, như dùng kính dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua từng chiếc răng hàm bén nhọn kiên cố, đảo qua từng phần thịt mềm trên nướu, từ từ khiến chiếc hôn càng thêm triền miên, tay hắn đặt sau đầu Hannibal — đây đúng là một bước tiến, Hanni cuối cùng cũng đã chịu giao phần gáy mình cho Hill chạm vào — ngón tay mềm mại lướt qua mái tóc vàng nhạt vuốt keo.

Rất nhanh, Hannibal cũng đáp lại, y cởi bỏ bao tay sau lưng Hill, giật tung áo sơ mi của hấn, đem bàn tay lạnh lẽo vỗ về cơ thịt trên thắt lưng đối phương, phần eo Hill hữu lực mà mềm dẻo, sức bật kinh người, có thể khiến hấn nhanh chóng phản ứng với tất cả tình huống khẩn cấp, đương nhiên cũng có thể thỏa mãn cái người rất soi mói trong một số hoạt động.

Hai người cứ như thế mà vừa chậm rãi hôn nhau, vừa đi đến sofa, đến tận khi Hill té ngã vào sofa nhưng tay vẫn vuốt ve mái tóc vàng của Hannibal, đôi môi khẽ rời khỏi đối phương, cười nói: “Lần trước anh giày vò tôi lắm luôn, Hanni, anh thật nên nhìn khuôn mặt của tài xế xe taxi....”

Đôi mắt nâu không mang theo tình cảm của con người mà tràn đầy dục vọng, sát dục, thực dục, tình dục như loài dã thú, trắng trợn mà ẩn nhẫn, lý trí của Hannibal bao giờ cũng cao hơn bản năng, cho nên y vĩnh viễn không chế được bản thân, y chi phối tà ác mà không phải bị tà ác chi phối, đồng thời luôn cư xử một cách ưu nhã hữu lễ. Y tựa như một bí ẩn không thể giải thích, mọi người bao giờ cũng sợ điều mình không biết, cố gắng đi tiêu diệt những gì mình không thể khống chế được. Thế nhưng Hill yêu đôi mắt không giống nhân loại này vô cùng, mê muội nó vô vãn.

“Cậu nên may mắn vì tôi không giết cậu.” Dù sao Hannibal thật sự muốn giết, ngay lúc đó Hill cũng không đủ sức phản kháng.

Hannibal dùng những ngón tay linh hoạt từng chút từng chút mở những chiếc nút trên áo sơ mi của Hill, để lộ ra phần thân thể rắn chắc hữu lực bên trong, chữ cái trên ngực đã kết vảy, có vài nơi vết thương đã khép lại, những chỗ bị phỏng đã lột ra lớp da thịt mới đỏ hồng.

Mái tóc màu vàng nhạt rũ xuống trước mắt Hill, hấn không thấy Hannibal đang làm cái gì, thế nhưng hấn có thể cảm nhận được đau đớn từ ngực truyền lên, dịch thể dính dớp không rõ tràn ra từ vết thương, khi Hannibal ngẩng đầu nhả ra một miếng vảy khô nâu đỏ, khoe miệng còn vươn chút tơ máu thì, Hill mới hiểu được đối phương đang làm gì.

Hannibal cẩn vết thương mới vừa khép lại của hấn, giật lấy miếng vảy đóng trên vết thương, mút lấy phần máu tươi tràn ra, chữ H đỏ hồng lại một lần nữa nhỏ máu trước ngực Hill, đau nhức như thiêu đốt, thế nhưng đó chẳng là gì đối với Hill.

Hill bất đắc dĩ: “Tôi có thể xăm chữ này cho anh....” anh đỡ phải xé nó tóe máu thêm lần nữa.

Đầu lưỡi liếm qua vết thương vừa mới gây ra, đau đớn bị nhạy cảm thay thế, cảm giác ngứa ngáy không chỉ có ở thân thể, trong nội tâm sâu thẳm càng mang một cảm giác ngứa ngáy khó tả, lúc này đây không có gì ám muội, mà lại có phần thân mật.

Hannibal bận rộn cả đêm, y không dự định làm gì với Hill, mà Hill cũng không có hăng hái, còn hơn một cuộc yêu kích thích vui sướng, hấn càng mong có thể kéo dài bầu không khí lười biếng lại ấm áp này, đôi bên dựa sát vào nhau không cần làm gì cả.

Sofa cũng không lớn, kích cỡ cơ bản mà các khách sạn cung cấp, đối với hai người đàn ông mà nói, nó không đủ, cho nên Hill chỉ có thể cam tâm tình nguyện trở thành nệm cho Hannibal, mái tóc vàng nhạt của

y an tĩnh không hề động trong đường nhìn của hắn, tay Hill vẫn ôm lấy vòng eo người yêu như cũ, vuốt ve thông thả.

“Bạn của Abigail chết? Marissa?” Hill mơ hồ nhớ tên của cô bé kia.

Mái đầu vàng nhạt khẽ ngẩng lên, thân thể dựa vào Hill gật đầu. Được rồi, tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng những động vật ăn thịt cỡ lớn mạnh mẽ ở châu Mỹ kì thực đều là động vật họ nhà mèo cả, có chút tập tính của động vật họ nhà mèo cũng là bình thường.

Hiện tại hình dạng Hannibal nhắm mắt lại nằm dựa trên người hắn lười biếng quả thực dịu dàng đến mức làm tim gan Hill run rẩy, hắn nhin không được vươn tay ôm người trong lòng chặt thêm một ít, lấy thăm trên sofa kéo qua đắp lên người y, nhẹ nhàng kéo cao đến cằm.

“Hanni?” Hill còn muốn hỏi gì đó, thế nhưng Hannibal có chút phiền, đôi mắt nâu lợi hại bỗng nhiên mở, ngẩng đầu trực tiếp cắn lên vai Hill một cái, đến tận khi đổ máu mới một lần nữa nhả ra quay về vị trí cũ mà ngủ.

.... Hill bất đắc dĩ cúi đầu nhìn vai mình, còn tiện thể xé ra một miếng da, răng của Hanni thực là quá tốt, cũng may là không cắn vào động mạch, Hill rất sáng suốt cảm miệng không dám làm phiền người yêu đang nghỉ ngơi.

Tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hannibal, từ trên xuống dưới, mềm nhẹ mà có tiết tấu, hiếm có khi Hannibal không tính toán với hắn. Y đi đến nhà Marissa bắt cô bé, mang cô đến nhà gỗ để con mồi của Hobbs rồi gác lên sừng hươu mà giết, sau đó suốt đêm chạy về khách sạn... giờ đã là bốn giờ sáng.

Ba tiếng đồng hồ sau, Will gõ cửa phòng y, rồi theo Abigail đi tới nhà gỗ, phát hiện thi thể sau đó bận rộn cả một ngày đêm. Cho nên Hannibal chỉ định nhắm mắt nghỉ một hồi, dù sao còn phải đứng lên tắm táp rửa ráy.

Hill đương nhiên cũng biết chuyện này, cho nên sau khi Hannibal đã nằm nghỉ nửa tiếng đồng hồ, hắn đành nhẹ giọng gọi y dậy. Hannibal tỉnh táo rất nhanh, xoay người rời khỏi sofa đi vào phòng tắm tắm táp thay quần áo.

Hannibal là một người có cuộc sống cực kì kỉ luật, cho dù đi săn bắn thì cũng có kế hoạch giảm xóc. Khi y còn là bác sĩ ngoại khoa khó tránh khỏi chuyện mổ trâu đêm. Thế nhưng khi đã trở thành bác sĩ tâm lý, tất cả lịch hẹn đều được sắp xếp trước đó hai tuần. Y một ngày đêm tối đa chỉ tiếp hai bệnh nhân.

Cho dù có thích săn bắn lúc nửa đêm bao nhiêu, cuộc sống vẫn rất thông dong, thậm chí còn có thời gian đến các buổi hòa nhạc, gặp gỡ đồng nghiệp.... Cho nên Hill cho rằng Hannibal bởi vì Will mà đánh vỡ quy luật cuộc sống của mình, cả ngày bôn ba cũng không phải một chuyện tốt... Được rồi, hắn có chút ghen tị, chỉ có một chút thôi.

Hannibal quá quan tâm Will, không, chuẩn xác mà nói, y quá quan tâm đến trò chơi này. Tới gần FBI quá

mức, còn để bí mật của mình bại lộ trước mặt Abigail... Thượng đế ơi, Crawford cũng không phải thẳng ngực thiệt!

Cho nên sau khi Hannibal đã thay xong một bộ âu phục khác đi ra ngoài, Hill mang cà phê đã pha xong đi lại, nói đùa: “Cho dù là lúc đối phó với tôi, anh cũng không để tâm đến thế.”

“Đồ kị không phải thói quen tốt đâu.” Hannibal ưu nhã ngồi lên ghế, cầm lấy ly, uống một ngụm cà phê: “Tệ lắm đấy, Hill.”

“Anh làm tôi muốn hận Will luôn.” Mặt Hill không thay đổi mà trêu ghẹo.

Hannibal nâng mắt nhìn hắn một cái, im lặng một hồi: “Không mất bao lâu đâu, tự tôi sẽ giải quyết chuyện này.”

Mắt Hill lóe lên, có chút kinh ngạc, Hannibal dự định xử lý Will?

“Sooner or later.” Hannibal trầm tĩnh nói.

Không đến mức nhất định phải xuống tay với Will, hiện tại Will không biết gì cả, anh cũng chưa chắc đã hiểu được thân phận thật sự của Chesapeake Ripper, cũng chưa hẳn sẽ làm việc lâu dài với BAU, chỉ cần chặt đứt đầu mối là đủ rồi. Hannibal có thể làm sạch sẽ, không ai có thể tra ra bất cứ điều gì từ mấy cái thi thể ấy.

Nghĩ thôi cũng biết phân tích sẽ ra những gì— có kiến thức y khoa bài bản, cho nên có thể là bác sĩ, pháp y, có xe và thời gian, là giai cấp tư sản, cường tráng có thể chế ngự người bị hại, cho nên cao to cường kiện, làm việc cẩn thận có kế hoạch, cho nên bề ngoài vô hại giỏi ngụy trang; cũng đủ thông minh, thậm chí có can đảm khiêu khích FBI, tính cách tự đại kiêu ngạo.

Thoạt nhìn có rất nhiều miêu tả? Nhưng kì thực hữu dụng không bao nhiêu.

Pháp y, bác sĩ từng hành nghề và đang hành nghề ở Chesapeake có bao nhiêu? Trong đó là nam đồng thời thân thể cường tráng có bao nhiêu? Chỉ cần là bác sĩ thì hầu như đều là người thành đạt rồi, giàu có thông minh, nói cũng như không, mà phần lớn bác sĩ đều tự đại cả.

Chỉ cần phương thức chọn người bị hại của Chesapeake Ripper không bị phát hiện, Hannibal vẫn còn an toàn. Điều phiền phức duy nhất chính là nếu có một ngày Will phát hiện Chesapeake Ripper ăn thịt người. Hannibal rất dễ bị hoài nghi, dù sao không mấy (tiền) bác sĩ để ý đến chuyện ăn uống như vậy... Thế nhưng Hill có phương án giải quyết của mình.

Tiền đề là Hannibal không tự mình chơi đến mức để lại bằng chứng phạm tội— cho dù là vật chứng hay nhân chứng.

#

Thi thể Marissa dựa theo kế hoạch Hannibal bị phát hiện, máu tươi nhỏ xuống đầu Abigail, Will cầm đèn pin liếc qua một cái liềm không tiếng động thở dài, Hannibal và Hill theo ở phía sau.

Nguyên bản Alana hấn ở lều dưới với Abigail, thể nhưng cô bé bị kích động giãy ra khỏi vòng tay Alana trực tiếp chạy lên lều, khi nhìn thấy cô bạn thân chết thảm trên sừng hươu, cô bé thét lên một tiếng thê lương.

Tóc tai Marissa bù xù, giống như mới bị người tha ra từ trên giường, bỏ đi áo ngủ, đóng lên sừng hươu, thân thể trần trụi của cô bé bị sừng hươu xuyên thành 5,6 lỗ, máu tươi chậm rãi lan ra mặt đất.

Thực sự là nghiệp chướng... Hill thở dài, nhìn vết máu dần dần khô cạn trên mặt đất, hấn không hề nhìn đến thi thể. Gặp sai một người, nói sai một câu, cái giá phải trả chính là mạng sống của mình.

Hannibal mang găng tay cao su mở miệng Marissa, sau đó nói: “Chỗ này có vết máu, không phải của cô bé, là hung thủ.”

“Cô bé cần gã?” Will thấu lại xem.

“Đại khái là vậy.” Điện thoại gọi cho Crawford ngay lập tức được gọi đi, mà tốc độ FBI cũng rất nhanh, không bao lâu Crawford hùng hổ xông vào, hỏi Will: “Không phải cậu nói gã sẽ không tiếp tục gây án sao?”

“Tôi không biết, gã cứ vậy...” Will cũng không hiểu vì sao mình nói sai, đồng thời anh cũng rất hổ thẹn.

“Người hiềm nghi của chúng ta đâu?” Crawford hỏi tiếp.

“Anh ta nói mình là anh trai nạn nhân của tên bắt chước.” Hill giải thích.

“Cậu nghĩ gã ta giết em gái mình và cô gái này?” Crawford hỏi lại.

Hill nhún vai: “Tìm được anh ta thì sẽ biết. Ở đây có DNA của hung thủ.”

Will dường như còn muốn nói gì đó, thể nhưng rốt cuộc anh không nói.

“Với lại, Abigail đâu?” Hill đem trọng tâm câu chuyện chuyển tới chỗ khác, quả nhiên lực chú ý của Will liền chuyển dời.

Anh chần chờ: “Alana đã đưa con bé đi, đưa về nhà chờ tin tức.”

“Ồ đây giao lại cho CSI đi, chúng ta về hỏi Abigail.” Hill khuyên bảo, cuối cùng Will gật đầu.

52. Chương 52: Bị Thương Và Che Giấu

Abigail bị kích thích rất lớn, cái chết của một cô gái không quen biết và bạn thân của mình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc trở lại nhà Hobbs, không biết tin tức để lộ từ đâu, truyền thông và dân chúng xung quanh đều vây lại, thiếu chút nữa xe cảnh sát không thể đi vào, đặc vụ ở gần đó thấy Hill phát tay liên vội vàng mở lối cho đoàn người.

Hai chiếc xe trước sau mở lối phong tỏa, Hill và Will xuống từ chiếc xe thứ nhất, sau đó đi đến gần cửa chiếc xe thứ hai, mở rộng cửa đưa Abigail đang hoảng sợ ra ngoài, Hannibal cũng theo xuống xe.

“Là do mày, mày hại chết con gái tao!” Giọng nói the thé vang lên, mẹ của Marissa không biết lúc nào đã vượt qua vòng phong tỏa, hai mắt đỏ bừng rít gào với Abigail, còn cô bé thì choáng váng đến không nhúc nhích gì.

Will bước ngay ra che trước Abigail và Alana, Hannibal nhanh chân ngăn cản mẹ của Marissa. Người mẹ đáng thương đau đớn vì mất con rên xiết, yếu đuối khuya xuống đất, Hannibal kéo bà lên, ôm vào trong ngực, trấn an mà vỗ nhẹ vai bà, khuyên giải an ủi, trong mắt y cũng thật sự đồng tình, thương cảm cho người mẹ này.

Việc Hannibal đồng tình với người mẹ mất con này, mà hoàn toàn không hề cảm thấy xung đột gì với việc chính y là người giết Marissa. Đôi khi, ngay cả Hill cũng cảm thấy logic Hannibal rất thần kỳ.

“Abigail...” Cô phóng viên Freddy cũng xông ra, hình như còn ngại hiện trường chưa đủ nhốn nháo vậy.

Hill xoa xoa huyệt Thái Dương, quay đầu hỏi cảnh sát trong coi hiện trường: “Đưa người này ra ngoài, với lại, không cho phép bất cứ ai vào! Tất cả lối ra vào đều phải trông coi nghiêm ngặt!”

“Tôi có thể vào thì người khác cũng có thể vào, có lẽ mấy người nên cẩn thận một chút.” Freddy không cam lòng bị cảnh sát kéo ra ngoài, còn hô to với Abigail: “Em có thể tới tìm tôi, tôi có thể giúp em.”

Will không dám tin tưởng nhìn Freddy, tựa như kinh ngạc vì sao trên thế giới này còn có người như vậy tồn tại.

“Abigail, chúng ta vào đi thôi.” Alana nhẹ giọng an ủi, lúc này mới kết thúc trò khôi hài hài hước này.

Hannibal trấn an bà mẹ đau khổ kia, Hill nhờ cảnh sát đưa mama của Marissa ra khỏi hiện trường, sau đó đi về phía Hannibal, nói: “Will sẽ không tin đâu, hai vụ án khác nhau lắm.”

“Cách thức thì như nhau.” Hannibal đáp.

“Lần trước không để lại chút manh mối nào, lần này lại sơ sẩy đến mức để lại DNA? FBI không phải kẻ ngu, Hanni.” Hill lắc đầu nói: “Một ngày cậu ta nghi ngờ đây là vụ oan hãm hại, anh sẽ nguy hiểm.”

Biết có người quấy rầy Abigail chỉ có vài người biết, Hannibal vu oan không thành, kẻ bị hoài nghi chỉ còn vài người bọn họ, Chesapeake Ripper là nam, Will sẽ không hoài nghi chính mình, như vậy đối tượng nghi ngờ chỉ còn Hannibal và Hill. So với Hill chưa từng học về y, niềm nghi của Hannibal càng thêm lớn.

“Cậu ta sẽ tin tưởng.” Hannibal cười rộ lên, thế nhưng trong mắt không có ý cười.

Will tin tưởng y, làm bác sĩ tâm lý, Hannibal có thể tự do thao túng não bộ của Will, y đương nhiên có thể ám chỉ Will, nhiều loạn tự hồi của anh.

Đến lúc thỏa đáng, giết Will, Crawford chỉ cho rằng chiếc chén trà của mình bị một tên giết người hàng loạt giết chết, không liên quan gì đến lương y Hannibal sao? Đương nhiên không!

“Abigail phải chết.” Hill nói đơn giản.

“Tới thời điểm thích hợp, cô bé sẽ chết.” Hannibal đưa ra lời hứa. Lúc này, hai người mới xem như thảo luận xong, Hill lại thở dài, theo Hannibal đi vào trong phòng.

Alana nấu một ấm trà, đang định đem lên an ủi Abigail.

Lúc này, Abigail đầy tay máu tươi run run từ dưới lầu đi lên, Hill và Hannibal đều thấy, thấy Alana sắp đi lên, Hannibal ra tay.

Y đập đầu Alana vào tường, chỉ đủ để làm Alana ngất xỉu, Hill đứng ở một bên nhìn Abigail kinh hoàng mở to hai mắt, nhìn Alana ngã xuống đất.

Hannibal sẵn sóc mà đặt Alana xuống đất, không ngần ngại nói: “Tôi không tổn thương cô ấy, chỉ tạm thời hôn mê thôi, tỉnh lại thì bị đau đầu chút ít.”

Sau đó y ngẩng đôi mắt không nhìn ra sâu cạn, quay đầu hỏi Abigail: “Hiện tại có thể nói cho chú biết chuyện gì xảy ra không?”

Abigail không trả lời trực tiếp, mà nhìn về phía Hill.

“Cậu ta không sao cả.” Hannibal ngắn gọn nói.

“Hình như cháu đã giết người.” Trong ánh mắt Abigail ngập nước chực trào.

Cô run rẩy dẫn Hannibal và Hill vào phòng khách, nơi đó có một thi thể nam bị người ta mổ bụng, thể nhưng phương pháp không thuần thực, thoát nhìn còn có chút non nớt, nhưng không phải lần đầu tiên làm.

Nói đến cách thức mổ bụng giết người, Hill có thể coi như ông tổ trong nghề, hẳn có thể nhìn ra được đây không phải lần đầu tiên của Abigail. Tay cô bé rất ổn, từ trên xuống dưới, một dao thuần thực mổ bụng. Hill nhướn mày không nói gì.

“Cháu nghĩ rằng anh ta muốn giết cháu, anh ta tới gặp cháu nói rằng không phải anh ta giết Marissa, thể nhưng cháu... sau đó anh ta đi về phía cháu, cháu rất sợ, cháu chỉ... chỉ là phòng vệ chính đáng.” Abigail nói năng lộn xộn.

Hannibal nhìn vết mổ, bình tĩnh nói: “Đây không phải phòng vệ chính đáng, Abigail, đây là tàn sát.”

“Ôi, thượng đế ơi, ôi, thượng đế...”

“Cháu dự định làm gì?” Hannibal tiếp tục hỏi, Hill cầm lấy con dao rơi trên đất.

“Cháu không cố ý, cháu không muốn giết anh ta.” Abigail biện giải.

“Cháu nên biết, không ai tin điều này. Nhất là khi mọi người thấy thi thể này, họ sẽ nghĩ cháu là đồng phạm của cha cháu, giúp ông ta giết 8 cô gái, với lại người này.” Hannibal bình tĩnh phân tích.

Sau đó giọng nói như đầu độc vang lên bên tai Abigail—

“Cháu có thể tự thú, sau đó bị mọi người hoài nghi là đồng phạm, hoặc ... chúng ta có thể giấu anh ta.”

Hill vuốt ve mũi dao dính máu, dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng dính chút máu, đặt lên mép mà liếm, ánh mắt chậm rãi trầm xuống, sau đó bình tĩnh quay đầu nhìn Abigail đang kinh hoàng.

Có lúc nào tốt hơn bây giờ? Giết Abigail, giấu thi thể kẻ hiềm nghi, từ nay về sau mọi người đều biết hung thủ giết Marissa cũng giết Abigail, sau đó lẩn trốn, không ai tìm được...

Sự tồn tại của Abigail là một phiền phức, nếu có một ngày Crawford biết được cô bé chính là đồng phạm của cha cô, thì chỉ cần dọa nạt vài câu, cô bé sẽ bán đứng Hannibal, đương nhiên, bây giờ còn thêm Hill cũng sẽ bị bán đứng nữa.

Hill không phải kẻ ham mê giết người, thế nhưng không có nghĩa hắn không thể vì tự bảo vệ mình hoặc bảo vệ Hannibal mà giết người.

“Giấu anh ta đi.” Abigail quyết định.

Một quyết định tốt, thật là một quyết định tốt. Hill gật đầu, đem con dao giấu trong tay áo, từng bước từng bước muốn vươn tay vỗ về lưng Abigail.

Một cánh tay dùng sức nắm lấy cổ tay Hill, nắm luôn cả con dao trong tay áo hắn, tất cả đều xảy ra sau lưng Abigail, cô bé chẳng hề hay biết điều gì, chỉ nghe Hannibal trầm giọng nói: “Abigail, cháu lên lầu trước đi, chuyện sau đó, bọn chú sẽ giải quyết.”

Abigail cuống quýt gật đầu, lập tức chạy như trốn.

“Hill, tôi rất tức giận về việc này.” Hannibal quay đầu nhìn về phía Hill, ánh mắt ẩn giấu lửa giận, “Tôi đã nói rồi, cậu đừng nhúng tay vào, thế nhưng cậu định giết Abigail ngay trước mặt tôi?”

“Hanni, đây là cơ hội thoát khỏi nó.”

“Không liên quan gì đến cậu.”

Sắc mặt Hill cũng lạnh xuống, khóe miệng vẫn cong lên, hắn hơi nghiêng đầu hỏi: “Nếu tôi cứ muốn thế?”

“Cậu muốn ra tay?” Hannibal bình tĩnh hỏi.

Hill trực tiếp dùng hành động trả lời y, lúc này quả thực hắn có chút giận, Abigail mang lại cho hắn cảm giác rất tệ, cô bé sớm muộn gì cũng bán đứng họ, thế nhưng Hannibal nghĩ bản thân đủ sức khống chế cô bé.

Thế nhưng, cho dù Hill nổi nóng cũng sẽ không làm gì xúc phạm tới Hannibal, hắn đem dao thu về một bên tay, nên khó tránh khỏi hạn chế hoạt động của tay. Nhưng dù thế Hannibal cũng không thật sự muốn ra tay với Hill, dù sao thì thể còn vẫn còn nằm ở đây, lỡ như Will quay trở về thì họ coi như xong!

“Đây là lần đầu tiên anh chủ động ra tay với tôi.” Cuối cùng, hai người vẫn lý trí mà quyết định xử lý thì thể trước rồi nói, bọn họ đều là người từng trải trong lĩnh vực này nên không cần nói gì nhiều cũng có thể phối hợp với nhau hủy thi diệt tích.

“For what?” Hill nhin không được hỏi ngược lại, rốt cuộc là vì cái gì mà y lại không muốn giết cô bé đó?

“Tôi đi tìm Abigail.” Còn phải dặn dò thông cung, dù sao ở đây cũng đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, thì thể đã

giấu, chờ khi việc qua đi thì tìm chỗ chôn, dù sao phía sau còn cả một rừng cây.

“Được rồi, nhờ anh giúp tôi một tay.” Hill tự nhiên nói, Hannibal đi từ phía sau bóp lấy cổ hắn, Hill giờ tay cào lên vách tường, sau đó, cái ót hắn bị đập mạnh vào tường, bóng tối bao phủ cảnh vật trước mắt.

#

Hill bị giọng nói của Will đánh thức, hắn chậm rãi mở mắt ra, nhìn Will cầm súng trên tay, theo sau còn Crawford và cảnh sát cầm súng chạy lên lầu, ánh mắt hắn có chút mờ mịt.

“Xảy ra chuyện gì vậy, Will?” Hắn khàn khàn hỏi.

Will nhíu mày nhìn dấu vết đỏ lè trên cổ hắn, nói nhanh: “Tôi vừa tới là đã thấy cậu nằm ở đây, cậu bị tập kích, Alana trên lầu hai bất tỉnh nhân sự, bọn họ vừa tìm ra Abigail và Hannibal.”

Hill lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, kéo tay Will nói: “Tôi thấy gã, là cái người tập kích Marissa và Abigail.”

Will ngẩn người, sau đó càng căng thẳng nhíu mày: “Gã nhất định đi tìm Abigail.”

“Bọn họ đã tìm ra bác sĩ Lecter và cô gái, cô ấy không sao, tình hình bác sĩ Lecter hình như không tốt.” Rất nhanh, có cảnh sát báo cáo tin tức.

Theo lời khai của mọi người, có thể đại khái hiểu được tình hình. Đầu tiên là Hill ở lầu một bị người ta tập kích, sau đó Alana trên cầu thang cũng bị đánh hôn mê, người xâm nhập dường như định mang đi Abigail lại bị bác sĩ Lecter phát hiện, kết quả bác sĩ bị đập vật nặng vào đầu bất tỉnh, nếu không phải Crawford tới đúng lúc, Abigail thiếu chút nữa sẽ bị cướp đi.

Crawford tức giận đến xanh mặt, cấp dưới của gã, hai bác sĩ tâm lý và một đặc vụ bị tập kích, nhân chứng duy nhất (cũng là nghi phạm) thiếu chút nữa bị người ta cướp đi trước mặt mọi người, thằng khốn đó quả thực phát huy cái từ khiêu khích đến cực hạn luôn rồi.

Vết thương trên đầu Hannibal cũng khá nặng, chảy máu rất nhiều, đương nhiên chính y không có bản lĩnh đánh chính mình hôn mê, việc này khẳng định do Abigail làm. Cô bé này không có kinh nghiệm biết nặng biết nhẹ như Hannibal, biết bao nhiêu lực là đủ làm đối phương hôn mê, bao nhiêu lực thì đánh chết người luôn, lần này Hannibal chịu một cú không nhẹ chút nào.

Thương thế của Alana và Hill thì tốt hơn, Hannibal ra tay có chừng mực, nhiều lắm chỉ đau đầu hai ngày, ngay cả vết thương cũng không có, về phần Hill thì giọng cũng chỉ khàn ba ngày là cùng.

Nhìn thấy mái tóc vàng nhạt dính máu, Hill nhìn không được tức giận trong lòng. Dù sao Hannibal rất ít

khi bị thương, lần trước nữa là lần đầu tiên gặp mặt, lần đó Hannibal cũng không bị vết thương gì, chỉ là bị trúng thuốc.

Thậm chí khi bọn họ lấy mạng ra mà đánh nhau lần trước, Hill thiếu chút nữa bị Hannibal giết cũng chưa từng thật sự thương tổn đến y, chỉ bẻ trập khớp tứ chi làm y cùng lắm đau một hai ngày mà thôi.

Lúc này, Abigail thật là phóng khoáng, đập luôn một lỗ trên đầu y!

Nhân viên chăm sóc đưa cho Hannibal một miếng bông gòn, y dùng tay che lại vết thương máu chảy không ngừng, sau đó trả lời vấn đề của đối phương, chứng minh thần trí của mình đã tỉnh táo.

“Bác sĩ Lecter cần đi làm kiểm tra toàn diện, để bảo đảm, cậu với Alana cũng đi làm kiểm tra đi.” Will đi tới nói, biểu tình có phần sầu khổ.

“Hannibal không có việc gì chứ?” Alana đề đầu, có chút choáng váng, “Tôi không sao, có chút choáng thôi.”

“Có lẽ phải may mấy mũi.” Will đáp: “Không có vấn đề lớn, bác sĩ Lecter đã tỉnh.”

“Hay tới thăm Alana đi.” Hill khuyên bảo, chủ yếu là muốn tới bệnh viện chung.

Lúc này Will mới gật đầu.

Buổi tối này quả thật náo nhiệt, đối với Crawford mà nói thì chuyện này chẳng phải chuyện tuyệt vời gì, Alana và Hannibal tuy rằng không phải nhân viên chính thức của FBI, thế nhưng tốt xấu cũng là người hợp tác, giờ cả hai toàn bộ nằm trong bệnh viện, sao mà gã không nổi trận lôi đình cho nổi!

Bác sĩ chụp CT não cho Hill và Alana, cả hai chỉ bị chấn động não nho nhỏ, nghỉ ngơi vài ngày, không còn hiện tượng nôn mửa nghiêm trọng là không thành vấn đề. Còn vấn đề của Hannibal có chút phiền phức, đầu tiên là kiểm tra xem có xuất huyết trong hay không.

Khả năng định não của Hannibal vẫn tốt, không có hiện tượng xuất huyết trong cũng không ảnh hưởng đến vấn đề thần kinh, giờ đã ngưng chảy máu, phải may hơn mười mũi, rồi còn phải dán băng, uống thuốc đúng hạn, nằm giường tĩnh dưỡng. Sau đó trực tiếp nằm viện theo dõi.

Thừa dịp Will lôi kéo Alana không biết đi nơi nào tâm sự hay yêu đương, Hill đến gần phòng bệnh Hannibal, nhìn băng gạc trắng trên đầu người yêu, trong lòng hẩn như bị lửa thiêu.

53. Chương 53: Tỉnh Dưỡng

Hill khép cửa phòng bệnh, sau đó rũ màn xuống không để người ngoài nhìn thấy người bên trong.

Hannibal tựa vào giường bệnh, trên tay vẫn cầm Ipad mà xem, đến tận khi Hill đi tới trước mặt y, mang theo sự tức giận cùng quý trọng mà cúi người xuống hôn lên môi y, y mới buông máy ra.

Đôi mắt nâu của y vẫn bình tĩnh như nước, tựa như không đồng tình với lửa giận của Hill.

“Sau khi anh nói với tôi sẽ giải quyết tốt đẹp việc này thì anh lại để người khác đập một lỗ trên đầu mình?” Hill không giận mà cười, ngón tay thon dài lướt qua vết thương được băng vải.

“Cũng không khoa trương như vậy, Hill.” Hannibal bình tĩnh trả lời: “Abigail không có kinh nghiệm, tạo thành vết thương như vậy rất bình thường, đây là điểm đáng tin.”

Hill nhìn chăm chăm người mình yêu một hồi, cuối cùng đành đầu hàng, hần nhin không được hôn lên vết thương kia, khẽ nói: “Chuyện còn lại tôi đã giải quyết hết rồi, phía sau khu rừng, tôi có để lại kí hiệu.”

Hannibal biết hần nói về thi thể, y hỏi: “Abigail cũng biết?”

“Anh dặn tôi nói cho nó mà, tôi đã làm thế.” Hill nhún vai, nói: “Anh phải nhìn ánh mắt của Abigail nhìn tôi lúc đó, giống như tôi là kẻ giết người vậy.”

Hannibal nhú mày.

“Tôi đã không giết người từ lâu rồi, nếu không phải để bảo vệ mình hay vì anh, tôi không cần phải giết người.” Hill thở dài.

“Cậu trách tôi sao, Hill?” Hannibal hỏi

Hill trừng y, rất nghiêm túc mà hỏi: “Dù cho chỉ một lần, Hanni, anh có từng tin tưởng tôi không? Tin tưởng tôi vì anh mà chấp nhận làm tất cả, tin tôi tự nguyện, chấp nhận mọi thứ... tình yêu làm cho người ta ngu muội.”

“Shakespeare?”

“Không, là thơ của tôi, có lẽ một ngày nào đó, khi anh ném được trái tim tươi sống này, anh sẽ thật sự tin tưởng tình cảm của tôi dành cho anh?” Hill có một giọng nói trầm thấp dễ nghe, khi hần dùng giọng nói đó ngân nga những lời tâm tình của mình, người bình thường thực sự không chống nổi sức hấp dẫn của hần... đáng tiếc, Hannibal lại không phải người bình thường.

Y dùng đôi mắt nâu nhìn chăm chăm vị trí trái tim hắn, tựa như đang nghĩ mùi vị của nó sẽ thế nào, một lát sau y mới khẽ nhếch môi cười, dùng một giọng nói bình tĩnh như kể lại mà nói: “Rồi tôi cũng sẽ nếm nó, sau đó cho cậu đáp án.”

Lời tuyên bố chắc nịch như chuyện kinh dị của y lại khiến Hill sung sướng nở nụ cười, khẽ dùng trán cụng nhẹ vào trán Hannibal, trong mắt hàm chứa dịu dàng và mê muội vô hạn, tự nhiên mà hỏi: “Anh muốn ăn cái gì, tôi hỏi bây giờ đó?”

Cơm bệnh viện sao? Hannibal tuyệt đối không chấp nhận nổi! Nếu như mua từ nhà hàng về? Hannibal cũng sẽ ghét bỏ chúng không sạch... Ở một trình độ nào đó, tính sạch sẽ của y đã đến đỉnh cao rồi, hết cứu nổi.

“Thật ra tôi cũng biết nấu.” Hill mở to mắt tỏ vẻ cực kỳ chân thành.

Hannibal bình tĩnh mà hỏi: “Well, cậu dự định làm khoai tây chiên hay cá chiên, hừm?”

Xem ra cái sở thích ăn những thứ chẳng bổ béo gì của hắn không giấu được bác sĩ nhạy cảm, dù sao có lúc Hannibal từng ngửi được mùi của những món chiên trên người Hill. Trên cơ bản, hôm nào Hannibal nghe được mùi đó thì ngày đó Hill dừng nghĩ tới chuyện chạm vào người yêu, bởi vì y ngay cả lại gần cũng không cho hắn lại.

Hill ngượng ngùng cười cười: “Tôi còn biết nấu canh.”

Hannibal nghiêng đầu nhìn hắn, thái độ vẫn hững hờ như trước: “Đem tất cả gia vị và nguyên liệu xắt nhỏ ra bỏ vào trong nước, bắt lửa lên nấu chín? Cùng lắm thì nấu lâu một chút?”

...Thiệt tình, Hill cũng nghĩ canh chỉ là như thế, nấu canh không phải bỏ nguyên liệu vào trong nồi, chờ nấu chín, nếu muốn mùi vị tốt hơn thì nấu lâu một chút sao.

Hannibal thấy đầu của mình vẫn còn khó chịu, cho nên y sẽ không làm khổ dạ dày của mình.

“Trong nhà của cậu chỉ có mấy dụng cụ làm bánh ngọt là dùng được.” Hannibal trần thuật sự thực, dù sao nhìn căn bếp là thấy nó không được sử dụng nấu nướng món ăn lâu lắm rồi, chỉ có lò nướng là hay được dùng.

“Tôi dùng nhà bếp của anh nhé?” Hill chần chờ mà hỏi.

Sau đó Hannibal dùng ánh mắt nói cho hắn, nếu như Hill dám chà đạp nhà bếp của y, Hill sẽ trở thành món ăn tiếp theo trong bếp.

“All right, tôi sẽ đi ra nhà hàng mua ngay cho anh.” Hill quyết đoán nói.

Hannibal suy nghĩ một hồi rồi nói: “Không cần phiền phức.” Ăn hai ba bữa cơm bệnh viện cũng không chết, lúc trước, khi còn là bác sĩ ngoại khoa, giải phẫu xong đâu có thời gian nấu nướng gì, y cũng từng ăn thức ăn canteen, cố chịu chút là được.

“Đúng lúc tôi cũng lười để Crawford tìm mình.” Hill cười cười.

Có tiếng bước chân ở cửa, Hill đứng thẳng, lùi ra sau vài bước, giữ một cự ly lễ phép nhưng không thân với Hannibal, sau đó thấy người cửa là Abigail.

“Cháu tưởng bác sĩ Lecter đang ngủ.” Abigail thấy Hill thì có phần giật mình, hiển nhiên hành vi Hill dẫn cô bé chôn thi thể khiến cô vô cùng sợ hãi Hill.

Ngay cả loại con nít chưa hiểu đời như Abigail cũng nhìn ra được, cách Hill chôn thi thể quả thật quá thành thạo chuyên nghiệp, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên hắn làm thế, sau đó suy nghĩ cho sâu thêm chút nữa thì rất khó khiến người ta bình tĩnh được.

“Cháu đến tìm bác sĩ Lecter?” Hill nghiêng đầu, cười một nụ cười dịu dàng vô hại, nhẹ nhàng nói: “Hay đến uy hiếp bác sĩ?”

Abigail dùng nét mặt bị xúc phạm nhìn Hill, hắn chỉ cười tủm tỉm nhìn lại cô, đôi mắt xanh xám nhìn không ra bất cứ điều gì, theo bản năng, Abigail lùi bước, nhìn về phía Hannibal xin giúp đỡ.

Hill cũng không vì cô dời đường nhìn mà buông tha cô, cái ánh nhìn như có dao chĩa thẳng sau lưng như thực chất hóa, dưới cái gương mặt mỉm cười nhìn có vẻ thân thiện đó, Abigail cảm thấy mình như bị một con vật to lớn nào đó trong rừng rậm theo dõi, chờ cô ngã và bẫy của nó.

“Hill.” Hannibal cắt đứt hơi thở sát thủ lạnh lẽo không chút che giấu của người yêu.

Hill lập tức quay đầu nhìn về phía Hannibal, nếu như nhất định phải nói, đó chính là con sói xảo quyệt dựng thẳng đuôi, tràn đầy sát khí nhe răng với con mồi, chực chờ nhảy xổ ra cắn đứt cổ kẻ địch phút chốc biến thành con chó nhà mất to long lanh, phẩy đuôi lấy lòng, xin một cái vuốt ve.

Khí thể trong nháy mắt thay đổi đột ngột làm Abigail choáng váng, cũng khiến Hannibal trầm mặc một hồi rồi mới mở lời: “Tôi cần nói chuyện với Abigail.”

Rất tốt, lúc này ngay cả đôi tai cũng rũ xuống... đương nhiên, Hill vẫn bình tĩnh gật đầu, quyết định ra ngoài mua đồ ăn cho Hanni nhà hắn cái đã.

“Cháu muốn nói gì với chú, Abigail?” Giọng nói Hannibal chậm rãi vang lên.

#

Khi Hill cầm đồ ăn mang về phòng bệnh thì Abigail đã đi rồi, Hannibal vẫn cầm Ipad mà xem gì đó, Hill lấy đồ ăn ra khỏi hộp, hỏi: “Con bé nói gì với anh vậy?”

“Bí mật trao đổi bí mật.” Hannibal lấy tay quẹt một đường trên màn hình, hình như đang trả lời mail.

Hill nở nụ cười: “Lá gan không nhỏ, dạ tâm cũng lớn, đáng tiếc cứ nghĩ mình thông minh.” Câu này chẳng có ý khích lệ gì cả.

“Con nít ở tuổi này mà làm được như thế đã không dễ rồi.” Hannibal không để ý trả lời.

“Con bé lãng phí tất cả tâm huyết Will làm cho nó.” Hill thở dài, sau đó mở nắp hộp, một phần canh đậu hũ, một phần cơm chiên Đông Nam Á, một phần bánh ngọt, phối hợp chúng với nhau sẽ không làm cho người ăn thấy chán, “Will vì bảo vệ nó mà nghĩ nát óc.”

“Ngay cả bảo vệ chính mình cũng đã là khó khăn với Will, thế nhưng, quả thực.... cậu ta phí rất nhiều tâm huyết cho Abigail.” Lúc này Hannibal mới buông Ipad, nhìn thức ăn trước mặt.

Mùi đồ ăn bay phát qua chiếc mũi cực thính kích thích tế bào thần kinh não bộ, Hannibal dừng lại một hồi rồi cầm lấy muỗng đi khử trùng, bắt đầu dùng quy tắc ăn uống quý phái bắt đầu dùng bữa.

Hill rót cho y một ly nước nóng, đặt ở bên cạnh, sau đó làm như lơ đãng nhìn mail trên Ipad, tuy rằng liếc mắt một cái chỉ nhìn được vài từ nhưng hẳn cũng biết mail nói về chuyện gì.

“Mason Verger?” Tuy rằng không phải tin gì lớn, thế nhưng Hill cũng từng nghe tiếng.

“Xã hội luôn có những người như vậy tồn tại, đồng thời nắm trong tay quyền lực đỉnh cao, thật là một chuyện đầy tự nhiên mà cũng đầy châm chọc.” Hannibal bình tĩnh nói, đôi mắt nâu như xuyên thấu qua cái gì hướng về phía xa xăm.

“Đối phó với một tên lưu manh có sở thích ấu dâm cũng đỡ hơn đối phó với một tên giết người hàng loạt, ít nhất anh có thể xem chuyện này như cơ hội tính đường.” Hill khuyên bảo, đối với người như Mason, thái độ của Hannibal là chán ghét, còn thái độ của hắn là không quan tâm.

“Tòa muốn tôi chẩn đoán cho gã này.” Hannibal tiếp tục nói: “Đương nhiên chỉ là cái cớ, Verger là trùm trong ngành chế biến thịt heo, ông cha quý hút máu của gã chỉ muốn tìm cái cớ để thăng cơ quý tử thoát sổ bóc lịch trong nhà tù liên bang mà thôi.”

“Kiểm sát trưởng liên bang sẽ không đơn giản tha cho gã này đâu.”

“Đúng vậy, thế nhưng giao dịch quyền lực vẫn chiếm ưu thế, đây là kết quả sau trận cờ của cả hai bên.”

“Nhưng nó vẫn là công việc nhẹ nhàng mà, Hanni, nếu anh chẩn đoán gã có bệnh, nhà Verger sẽ coi anh như thượng khách, còn nếu anh chẩn đoán gã có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình thì Sở kiểm sát sẽ đứng về phía anh.” Hill cười nói.

“Ở một góc độ khác mà nói thì chuyện này lúc nào cũng phải gây thù chuốc oán với một phương.” Hannibal bình tĩnh nói, tuy rằng y đương nhiên không sợ gây thù chuốc oán.

“Nói như vậy anh nhận việc này?” Hill hỏi.

Hannibal gật đầu: “Bên FBI cho tôi nghỉ ngơi, tạm thời tôi cũng không muốn nhận nhiều việc.... Hơn nữa không chừng có thể tìm ra chút niềm vui trên người Verger.”

“Vậy mà gã này không bị giam.” Hill nhìn nội dung mail, mời Hannibal tới biệt thự Verger chẩn đoán bệnh cho Mason, nói vậy, gã vẫn nhõn nhợ ngồi trong nhà mình, mà không phải ở trong phòng thẩm vấn. Cái gọi là đặc quyền giai cấp cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Vĩnh viễn đừng đánh giá thấp khả năng của một ông trùm.” Nhìn Hannibal ăn xong đồ ăn, Hill tự giác đứng lên thu dọn đĩa và bộ đồ ăn, hắn vừa thu dọn đồ vừa nói: “Mason Verger sẽ không ngồi chờ chết, gã nhất định làm gì đó để gỡ tội, tỷ như hối lộ, tỷ như uy hiếp...”

Lúc này mới càng thêm làm cho người ta chờ mong.

Tuy rằng Hannibal không nói thêm, thế nhưng chỉ cần nhìn gương mặt bình tĩnh của người yêu, Hill cũng đọc được ý của y.

54. Chương 54: Mason Verger

“Bác sĩ Lecter” Người thanh niên cất tiếng có một bề ngoài thanh tú, thế nhưng cái khuôn mặt tươi cười vui vẻ đó lại có chỗ nào đó khiến người khác nhìn không ưa được.

Hannibal bình tĩnh đứng cạnh cửa sổ, biệt thự Verger xa hoa xa xỉ, cửa sổ lầu hai có thể thấy toàn bộ mặt cỏ hoa viên, hắn cảm nhận được đối phương đang bước tới, sau đó né đi bàn tay vươn đến cổ y.

Tay thanh niên trượt qua cổ, nhưng theo một đường trượt xuống cổ tay bác sĩ, ngón tay khẽ vuốt ve, trên mặt gã hiện lên vẻ lưu luyến say sưa, dường như gã có thể đạt được khoái cảm bằng tưởng tượng.

“Mason, bây giờ không phải lúc.” Giọng nói của Hannibal vẫn không gọn sóng, chừng chặc đáng tin.

“Tôi không thể làm chủ bản thân được, bác sĩ thân yêu.” Tiếng rên rỉ của Mason kể sát tai Hannibal.

“Cậu có biết Sở kiểm sát cần tôi báo cáo tình trạng tâm thần của cậu, và có khả năng tôi phải ra tòa làm chứng nữa.” Hannibal mỉm cười theo khuôn phép, nói: “Đó cũng là những gì cha cậu hy vọng ở tôi.”

“Bỏ qua những con người nhàm chán ấy đi, anh nên đến nhìn khu nuôi ngựa của tôi.” Thứ Mason nhớ tới không chỉ có sân nuôi ngựa mà còn cả mấy bé trai thích khóc ở đó nữa.

Hannibal Lecter không phải loại hình gã yêu thích, tuổi tác quá lớn. Mason biết thế, nhưng bác sĩ tâm lý này lại có một lực hấp dẫn đặc biệt, làm cho khi nhìn vào đôi mắt nâu ấy người ta không thể suy nghĩ được gì. Chỉ cần nghe giọng nói trầm thấp đáng tin cậy ấy cũng đủ để gã mơ mộng ra rất nhiều hình ảnh, gã không khỏi nghĩ đến hình dạng khi còn nhỏ của bác sĩ.

Cậu bé có mái tóc vàng nhạt, đôi mắt nâu, mặc quần yếm hải quân, có thể còn khoác một chiếc áo lông mềm mại, bởi vì bất an mà nắm chặt tay mình, rồi lại quật cường không chịu lên tiếng. Thế nhưng gã sẽ làm bé lên tiếng, khóc thành tiếng... Gã sẽ đem cậu bé xem như châu báu, đặt cậu lên vị trí yêu thương nhất, ép buộc đôi mắt nâu bình tĩnh kia lộ ra khao khát, sợ hãi, mong mỏi, khóc lóc.

Không, nếu còn nghĩ nữa thì gã sẽ ... không phải bây giờ, bác sĩ nói đúng, bây giờ không phải lúc.

Mason thấy bác sĩ Lecter nhìn gã, sau đó cong khóe miệng nở một nụ cười không rõ nghĩa rồi tan biến ngay lập tức, tựa một bác sĩ dịu dàng trấn an bệnh nhân mà thôi.

“Tôi nghĩ anh sẽ sợ tôi, bác sĩ Lecter.” Mason nói.

“Không có bác sĩ nào sợ bệnh nhân của họ, Mason, thêm một ly trà không?” Hannibal đi tới bên cạnh bàn trà, gấp quyển sổ của mình lại, bởi vì không cần dùng đến nữa.

Y rót trà vào hai cái ly, sau đó ngồi trở lại vị trí của mình, lặng lẽ nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra. Bệnh nhân của y có rất nhiều loại hình, thế nhưng ít nhất ai cũng đều lễ phép, tuy rằng phần lớn đều có chút thần kinh hay mít ướt.

— hồi ức bắt đầu —

Hôm nay y dựa theo lịch hẹn đến biệt thự Verger chẩn đoán bệnh cho Mason Verger, trước đó tất cả đều bình thường, ông cha quý hút máu cứng con như ông Verger lại vô cùng lễ độ lấy lòng y, nói quanh nói co ám chỉ nếu như Hannibal có thể giúp Mason tẩy thoát tội danh, ông sẽ cho y một khoản tài trợ kha khá, còn có thể thu được tình bạn với gia đình Verger danh tiếng.

Đối phó với một quý ông tự cho là thuộc ‘xã hội thượng lưu’, Hannibal sớm đã quen cách đối phó, hôm nay mục đích của y là nhìn thấy Mason Verger chứ không phải chơi trò ngôn ngữ thượng lưu với ông trùm lòng dạ hiểm độc này.

Thế nhưng, chuyện sau đó thật tình vượt quá dự tính của y—

Dù sao, trong tài liệu sở thích của Mason Verger chỉ là những cậu bé non nớt chưa trưởng thành chứ không phải bác sĩ tâm lý trung niên lão luyện như y, cái sự bày tỏ tình yêu thành tình linh xảy ra của Mason không cho y cơ hội lựa chọn.

Chẩn đoán của Hannibal có ảnh hưởng không nhỏ tới khả năng gã có bị định tội hay không, gã hiểu điều đó, cho nên mặc dù mang nét mặt khinh khỉnh, gã cũng không dám khinh thường Hannibal, hẳn cũng muốn lấy lòng y như ông cha già của gã. Thế nhưng Mason chưa bao giờ lấy lòng bất cứ ai, cho tới bây giờ gã chỉ biết người khác lấy lòng gã mà thôi.

Rất tự nhiên hẳn lấy cái điều này ‘lạm’ vào cái sở thích của gã, đó mới là thứ gã quen thuộc. Nếu như Hannibal cũng như những cậu bé hiền lành vô hại ở khu nuôi ngựa của gã, gã có thể khống chế bác sĩ tâm lý, từ đó có thể đạt được mục đích tẩy thoát tội danh. Về bản chất, gã cũng không phải thật sự say đắm gì Hannibal.

Ngay từ đầu, Mason còn có thể khống chế bản thân nói với Hannibal vài câu, sau đó, gã bắt đầu động chân động tay, sau khi châm thêm một ly trà nữa, gã đã đưa tay đặt lên đùi Hannibal, mặt vẫn giữ nụ cười lấy lòng như cũ.

Hannibal nhìn cuốn sổ trong tay mình, rồi nhìn cây bút chì chuốt nhọn hoắc của mình, cảm giác cánh tay không an phận của gã ma sát trên đùi y, khóe miệng vung lên một nụ cười khinh miệt.

Y đứng lên, không nói lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm Mason.

“Bác sĩ Lecter, từ lúc anh bước vào tôi đã cảm nhận được, chắc chắn giữ chúng ta có một mối liên hệ không thể cắt đứt.” Mason nhin không được đi lên một bước, giật lại khoảng cách của gã và Hannibal, thậm chí đứng ngay trước mặt Hannibal.

Cho dù là lúc nào, Hannibal đều có khuynh hướng giữ một khoảng cách an toàn, chỉ có thân nhân và Hill là đủ tư cách tiếp xúc thân mật mà vẫn còn sống trước mặt y.

Thế nhưng, y không thay đổi thái độ, chỉ bình tĩnh trả lời: “Điều này không thích hợp, Mason.”

“Tôi có thể cho anh tất cả những gì anh muốn, nhà Verger rất giàu, tài sản hay quyền thế, danh vọng hay hưởng thụ, tôi đều có thể cho anh.” Mason muốn mê hoặc bác sĩ, theo gã, mong muốn của con người chỉ đơn giản có mấy loại đó.

Hannibal nghiêng đầu, dùng một ánh mắt chứa ý cười nhìn gã, cuối cùng y chậm rãi đến gần cửa sổ, thở dài mà: “Ồ đây quả thực cậu có thứ mà tôi muốn.”

—— hồi ức kết thúc ——

Mason không hề chú ý gì đến trà nước, gã chỉ muốn biết thứ mà bác sĩ tâm lý muốn. Đây là lợi thế để gã

không chế Hannibal, theo gã, ai cũng đều có một bản giá, chỉ khác nhau ở chỗ cao hay thấp mà thôi.

Bản giá của mấy cậu bé chỉ là một viên kẹo ngon, mà thứ bác sĩ tâm lý của gã muốn chỉ nhiều hơn chút đỉnh. Hannibal có thể không thiếu tiền tài, chuyện này Mason chỉ cần nhìn quần áo của y cũng đã nhận ra, thế nhưng dù gì y cũng chỉ là một bác sĩ tâm lý nhỏ nhoi mà thôi, y không có quyền lực, không thể thu được nhiều đặc quyền và đặc lợi hơn nữa, cũng không thể trở thành bác sĩ tâm lý nổi danh khắp nước Mỹ.

Hannibal Lecter từ đầu đến cuối đều bình thản tiếp chuyện, Hannibal Lecter trầm ổn tin cậy như thế, y rốt cuộc muốn thứ gì? Đây là chuyện làm Mason cảm thấy hứng thú nhất bây giờ, gã cứ suy đoán đủ mọi thứ tà ác.

“Tôi đã nói rồi, bây giờ không phải lúc.” Hannibal nhìn ra được suy nghĩ của gã, y buông ly trà trong tay, tiếp tục ưu nhã nói: “Tối thiểu cũng phải là một chỗ kín đáo.”

“Chứ không phải trong một căn nhà cùng với cha cậu, với người hầu, dù sao tôi còn có nhiệm vụ được giao.”

“Tôi có một nơi rất tốt, một nơi tuyệt hảo.” Mason phảng phất như nghĩ tới thứ gì đó, gã nói ngay, Mason không thêm che giấu tâm tư của mình, ngược lại, gã càng muốn biết bác sĩ sẽ phản ứng ra sao khi thấy những thứ đó, “Ồ đó có thứ tốt cho anh xem đấy, bác sĩ.”

“Thế sao?” Giọng nói trầm thấp của Hannibal mang theo hứng thú đủ để mê hoặc lòng người.

“Suýt, trước đó, anh không thể từ chối tôi như vậy...” Mason nắm lấy cổ tay Hannibal, gạt ống tay áo, hôn lên phần da thịt lộ ra bên ngoài, sau đó, vươn đầu lưỡi liếm qua, mùi nước bọt trên người bác sĩ tràn vào khoang miệng gã. Gã không khỏi nhắm mắt cảm nhận cảm giác kích động này.[1]

Đôi mắt nâu của Hannibal nhìn không ra vui buồn, nó chỉ có bình tĩnh.

#

“Hanni?” Hill nghiêng người ôm lấy người yêu, có chút bực mình.

“Cậu để ý chuyện này à?” Hannibal có chút hứng thú mà hỏi.

“Không...” Hill kéo cổ tay bác sĩ, nhưng không làm thêm động tác quá khích nào khác, dù từ ngữ mang toàn hơi lạnh mùa đông: “Tôi không cần để ý đến một người chết. Dù sao anh cũng không bỏ qua cho gã đó...”

“Nhưng tôi cảm thấy kì lạ, sao anh lại nói cho tôi nghe chuyện hôm nay.” Hill vừa giúp Crawford một vụ trẻ em vị thành niên mưu sát người thân, đó chỉ là vụ một kẻ điên đầu độc một đám nhóc tí chưa trải đời giết người, tất cả cũng không khó, nhưng tốn hai ba ngày, đợi đến khi hấn xong việc gấp rút chạy đến bên người yêu lâu rồi không gặp thì Hannibal nói cho hấn chuyện Mason, lúc đó hấn khó mà không tức giận được.

Thế nhưng sau khi tức giận, Hill cũng biết không cần phải tính toán với Mason làm gì, bản thân Hannibal sẽ không tha cho gã, không cần Hill phải chận rận. Hannibal nói ra chuyện này, cốt để nhìn phản ứng của hắn.

Đôi khi, sở thích của Hanni quả thực ác ôn, y luôn thích đặt người ta vào hoàn cảnh có kích thích, xem phản ứng của họ, nghiên cứu cũng tốt, mua vui cũng được, đôi khi thậm chí hoàn toàn không cần lý do, chỉ là muốn làm, vậy thôi.

“Gần đây Will ra sao rồi?” Hannibal không trả lời, mà hỏi sang người khác.

Cần nhắc đến hoạt động họ vừa mới làm xong, Hill nghĩ việc Hannibal ở trên giường nhắc đến thằng đàn ông khác quả là tuyệt cảm xúc, thế nhưng hắn cũng hết cách rồi, đành nhận lệnh đáp lại: “Crawford kêu cậu ta đi tỉnh dưỡng, lúc rảnh rồi thì gặp Abigail hay ở nhà chơi với đám chó, cậu ta đâu có dễ ngồi yên.”

“Xử lý xong chuyện Mason, tôi sẽ trở lại FBI.”

“Anh nói cứ như anh là nhân viên FBI vậy đó.” Hill cười khê: “Ít nhất Crawford sẽ cảm ơn anh, anh có việc tức là đám của Crawford cũng có việc.”

Hannibal nhẹ nhàng nhướn mày, Hill vẫn không để thêm ý mà nói: “Will không có bao nhiêu bạn bè, tôi chỉ là một trong số đó, đôi khi tôi nghĩ cậu ta xem tôi như thùng rác tâm linh.”

Hết chương 54

Ghi chú: [1] đúng vậy, liếm cổ tay, cái khẩu vị mặn như muối lòi của Mason thiệt khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Với lại, tạo hình của Mason tác giả chưa từng xem qua, chỉ mới cái bản mặt phá tướng trong movie Hannibal mà tưởng tượng thôi.

Bạn Mason à, chúc mừng bạn đã bước lên con đường tự tìm cái chết, với chú Bal mà dám sờ đùi, liếm tay, yy ngay trước mặt như thế, lại còn làm nhiều lần nữa, vậy mới thấy Hill là không tính là dâm tặc, dù sao cũng coi như ga lăng đó chứ.

55. Chương 55: Tobias

“Tình hình ra sao?” Hill nhìn đặc vụ FBI ra ra vào vào, mang bao tay cao su.

“Will còn ở bên trong.” Crawford mới vừa nói xong thì thấy Will mặt mày hoảng hốt chạy ra bên ngoài,

hình như tâm trạng có phần bất ổn, Crawford vội vàng chạy qua: “Cậu đã thấy cái gì?”

“Gã này không xem hành vi của mình là giết chóc, đây là một lần thử nghiệm, gã này khẳng định từng làm chuyện cùng loại, thế nhưng lần này, gã muốn thử cái gì đó khác.” Will không cần nói.

“Cậu cần nghỉ ngơi không?” Nhìn Crawford bỏ đi, Hill tới gần Will.

“Tôi không biết.” Đôi mắt xanh của Will nhìn chằm chằm Hill, chậm rãi nói: “Gần đây, tôi cứ thấy có gì không bình thường.”

“Vấn đề tưởng tượng tình tiết à?”

“Không chỉ là cái này... tôi có gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ Lecter nói tất cả đều tốt, chỉ là tự mình gây áp lực quá thôi. Thế nhưng tôi cứ cảm thấy mình có chỗ nào không bình thường. Cảm giác rất tệ.” Will đối với người bạn mình tin tưởng càng thêm ý lại so với người khác. Anh có một giới tuyến, người ngoài giới tuyến đó thậm chí không nhận được một nụ cười của anh, còn người trong giới tuyến thì có toàn bộ sự tín nhiệm.

“Cậu có nói với bác sĩ Lecter toàn bộ cảm nhận của cậu không?” Hill hạ mắt hỏi.

“Có lợi gì chứ?... Bác sĩ luôn kêu tôi nghỉ công việc ở FBI.” Will hình như rất uể oải với đề nghị đó.

Hill nhún vai: “Cậu biết tôi cũng nghĩ như vậy đó.”

“Lo lắng không giúp ích được gì.” Will bắt đầu ra mồ hôi lạnh, gần đây, anh càng lúc càng khó khăn chế bản thân, vô ý thức run rẩy, mất khái niệm thời gian, không gian, những chuyện này anh không muốn nói cho Crawford biết, lại càng không muốn để cho người khác thấy mình yếu đuối đến thế nào.

“Bác sĩ Lecter là bác sĩ tâm lý tốt nhất Maltimore, nếu như bác sĩ nói cậu không có vấn đề gì, thì có lẽ cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Công việc này gây ra áp lực quá lớn cho cậu, chạm tới thần kinh nhạy cảm của cậu rồi.” Hill nói như thế.

“Tôi không bỏ cuộc đâu, trời sinh tôi để làm việc này mà.” Will lắc đầu, chuẩn bị đi.

“Will, nghe!” Hill ngăn cản Will, nghiêm túc nhìn vào mắt anh: “Tôi biết cậu cần thứ gì, về phần đó thật là thứ gì thì cậu cũng hiểu, cậu cần công việc này... Thế nhưng, cậu cũng không phải không thể bỏ nó.”

“Cậu muốn nói gì, Hill?”

“Cho dù là lúc nào, nếu cậu muốn kết thúc, cậu đều có quyền gọi kết thúc, mà tôi sẽ giúp cậu chấm dứt tất cả.” Hill có chút ám chỉ: “Không cần lo lắng, cậu là bạn tôi.”

Nếu như Will thật sự dự định từ nay về sau rời xa những tên giết người hàng loạt và FBI, sống cuộc đời như anh đã từng nói, ở một nơi gần bãi biển, trải qua một cuộc sống an bình. Hill sẽ giúp anh tránh xa Hannibal, không để y quấy rầy cuộc sống của anh.

“...Cám ơn.” Will im lặng một hồi rồi chân thành nói, sau đó quay đầu rời đi.

Hill biết, đó là từ chối, dù sao hắn cũng không ôm hy vọng gì lớn lao, hắn từ từ đi đến thính phòng, cái xác còn đặt ở trung tâm sân khấu, ngồi trên ghế, nạn nhân là một tay chơi Cello cuối cùng biến thành một cây cello, thật là trào phúng.

Hill ngồi xổm xuống quan sát móng tay của nạn nhân, người đánh đàn không bao giờ để móng tay quá dài, thế nhưng người này lại có chút khác biệt, ngón tay cái tối thiểu đã không cắt hai tuần.

Nạn nhân mất tích chỉ mới có mấy ngày, lại kết hợp với vài lời đồn đại, nhạc công cello này cũng không phải một nhạc công đúng chuẩn. Trên thực tế, gã chơi cũng chẳng tốt gì, kết thù kết oán cũng không ít người, nhưng giết người kiểu lạnh lùng như thế này. Kẻ ra tay cũng không phải người bình thường, càng không dùng những lý do bình thường mà giết người.

Động cơ của những tên giết người hàng loạt hầu hết đều mang ý nghĩa trừu tượng, có thể nhân danh những gì tốt đẹp nhưng thực chất chỉ là thỏa mãn chính mình, một dạng ham muốn méo mó. Bọn họ bị thể xác sai khiến, hiểu lầm các tín hiệu sinh lý chân thực, dùng những cách con người không thể chấp nhận để diễn đạt điều mình muốn, do đó, chúng mang một màu sắc huyền bí, ghê rợn, tạo ra những thủ đoạn làm cho người ta cảm hồn.

Xét đến cùng, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, bọn họ muốn làm như vậy, bọn họ cho rằng bản thân cần làm thế, cho nên bọn họ làm như thế.

Cổ họng bị mở phanh có phần dai dai và cứng chắc, hắn đã được xử lý đặc biệt, trên đó còn mùi tùng hương. Tuy rằng từ giây đầu tiên đã nhìn thấy cái xác được để theo hình dạng một cây đàn cello, thế nhưng chỉ khi nghe đến cái mùi này, Hill mới có thể xác nhận hung thủ thật sự muốn đem cái xác làm thành nhạc cụ.

Châm biếm? Quả thực có nguyên nhân làm thế... thế nhưng nguyên nhân chính không phải cái này, hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, tuy rằng khác với Will, hắn không thể nhìn ra nội tâm hung thủ, nhưng hắn ngửi được mùi đồng loại, rồi từ đó xếp loại hung thủ.

Giới âm nhạc Maltimore không lớn, đặc biệt trong tình hình thị trường nhạc cổ điển bị đình trệ như ngày nay. Với lại ban nhạc Maltimore vẫn còn đang nhận trợ cấp từ kẻ có tiền như Hannibal, muốn tra cũng không khó.

Không, hung thủ căn bản không muốn che giấu, gã thậm chí còn chờ mong cảnh sát tìm đến mình, bởi vì cô đơn, bởi vì tiếc hận tác phẩm của mình không được người đời nhìn nhận, cũng có thể chán ghét cái thế giới hòa bình giả dối như bây giờ?

Nếu tìm được gã chỉ là chuyện sớm muộn thì gã hẳn có chuẩn bị khác. Hẳn không nhìn ra đối phương có ý chết cùng FBI, nhưng đại khái cũng không muốn bị bắt... như vậy, hẳn là muốn chuẩn bị làm một vụ thật lớn, sau đó bỏ đi? Vậy thì cảnh sát điều tra nơi này gặp nguy hiểm rồi, hung thủ có thể áp chế một người đàn ông cao to, cho dù nạn nhân không phòng bị thì hung thủ cũng không thể là một người ốm yếu được.

Will nói đây không phải lần đầu tiên của hung thủ, Hill đương nhiên cũng có thể từ vết thương nhìn ra điểm này. Đối phương là một thợ săn kinh nghiệm phong phú, thuộc dạng khó đối phó, nếu như chỉ đi kiểm tra, số lượng cảnh sát tham gia vụ này sẽ không nhiều lắm, giết sạch cảnh sát cũng không đến nỗi khó.

Chẳng qua, đó chỉ là suy đoán mà thôi, có lẽ gã hung thủ kiêu ngạo phơi mình ra như vậy là có ý định khác, có mưu đồ khác. Dù thế, hẳn vẫn cần nói ra suy đoán của mình, tiện thể nhắc nhở Crawford một chút, tất cả cảnh sát đến đây kiểm tra đều phải đi theo tốp ba, toàn bộ đều mang súng, đồng thời cẩn thận cảnh giác.

#

“Franklin, có chuyện gì làm anh lo lắng vậy?” Ngồi trên sofa trong phòng làm việc để nói chuyện với bệnh nhân, Hannibal cảm thấy, cuối cùng, cuộc sống cũng đã trở về quỹ đạo, đương nhiên y cũng không thích cuộc đời ngàn ngày như một, thế nhưng cũng không ham cuộc sống ngày ngày luôn bị kích thích và lo lắng vây quanh.

Bệnh nhân này có thân hình to mập, râu mép lún phún hơi nghiêng người tới trước, hình như có chút phiền não mà nói: “Tôi lên mạng google về bệnh tâm thần, sau đó xem vài danh sách hiện tượng, tôi thấy mình phù hợp rất nhiều điều trong đó.”

Hannibal gật đầu, bình tĩnh mà hỏi: “Vì sao anh lại google từ đó?”

“Tôi không biết...” Franklin suy nghĩ một chút suy nghĩ một chút, vò đầu bứt tai: “Tôi có xem báo, gần đây họ cứ nói ra rả về gã giết người cello.”

Rất tốt, lại một công trạng nữa của cô nàng phóng viên Freddy, tuy rằng Hannibal cũng xem báo, đồng thời còn nghe Will kể về vụ án, thế nhưng y cũng không thích cô nàng phóng viên nhảy nhót gây chuyện khắp chốn.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi bắt đầu lo lắng về bạn của tôi, Tobias, cậu ta lúc nào cũng nói cho tôi vài chuyện thật ghê rợn, cực kì ghê rợn, tàn nhẫn... Trước đây, cậu ta có nói với tôi về việc dùng người làm cello để chơi nhạc, kết quả, anh thấy đó, thật sự có người chết, sau đó làm thành cello đặt ở sân khấu.” Franklin uể oải, hoảng loạn: “Tôi phải làm gì đây?”

“Anh cho rằng bạn anh chính là tên giết người?” Hannibal thật ra không nghĩ tới mình sẽ nghe được tin này, tuy rằng bây giờ còn không rõ gã Tobias này là thế nào, thế nhưng vụ án này khẳng định liên quan

đến gã.

“Tôi nghi.”

“Làm một người công dân tuân theo pháp luật, cá nhân tôi kiến nghị anh nên báo tin cho FBI, đương nhiên làm bác sĩ tâm lý của anh, tôi có nghĩa vụ giữ bí mật tất cả cho anh, cho nên anh không cần lo tôi sẽ tố giác.”

“Không không, bác sĩ Lecter, tôi biết anh quan tâm tôi, anh có thể kể lại với FBI, thế nhưng tôi không thể...” Franklin nói ra nghi vấn trong lòng: “Nếu như tôi đoán sai thì sao, nếu như tôi nghi oan cho cậu ta thì sao?”

Cho dù anh đoán sai thì cũng là do người ta cố ý để anh đoán sai thôi. Đương nhiên lời này Hannibal không nói với Franklin, y đổi câu chuyện, trở lại vấn đề chính: “Cho nên anh lên mạng tìm về bệnh tâm thần, anh lo người bạn đó cũng bị tâm thần.”

“Đúng, nhưng giờ tôi lại không biết chính mình có tâm thần hay không.”

“Tôi cam đoan với anh, không phải, Franklin.” Hannibal bình tĩnh nói: “Có thể anh chỉ hấp dẫn bệnh tâm thần mà thôi.”

Hannibal vốn cho rằng chuyện này tốt xấu gì cũng chẳng liên quan đến y, theo tình huống bây giờ, phiền phức của y có không ít, Will, Abigail, Mason... hắn không cần tự tìm phiền toái.

Thế nhưng buổi tối đó, Hannibal nhìn thấy Franklin trong nhạc hội, bên cạnh gã là một người da đen.

“Bác sĩ Lecter.” Franklin không có vẻ gì kinh ngạc tựa như biết chắc mình sẽ gặp Hannibal ở chỗ này.

“Franklin.” Hannibal gật đầu, nhìn vào gương mặt của đối phương, trên mặt không biểu lộ cảm xúc nào, thế nhưng trong bụng đã bắt đầu không vui, y biết Franklin khẳng định đã điều tra hoặc theo dõi hắn, thế nào cũng đã hỏi thăm sở thích của y rồi.

Y luôn đối xử với phần lớn bệnh nhân của mình rất tốt, nhưng tiền đề là đối phương không vi phạm những giới hạn của y.

“Đây là bạn tôi, Tobias, vị này chính là...” Franklin vừa muốn giới thiệu Hannibal đã cắt đứt.

“Hannibal Lecter, tôi có gặp Franklin vài lần trong mấy bữa tiệc từ thiện.” Theo luật giữ bí mật cho bệnh nhân, y không thể để lộ quan hệ hai người, hơn nữa hắn không muốn bị vạch trần trước mặt Tobias.

“Tôi có nghe Franklin nhắc tới anh.” Người da đen nở nụ cười rất có ý nghĩa.

Hannibal thản nhiên hỏi: “Thế à?”

Tobias nhìn Franklin vẫn đang không hiểu gì, cười nói: “Đương nhiên, Franklin khen anh rất nhiều, thế nhưng hôm nay thấy anh, thật sự ngoài dự đoán của tôi.”

Mặt Hannibal không thay đổi, chỉ nhìn nói với Franklin nói: “Hôm nay có thể thấy anh ở đây thật là trùng hợp, Franklin.”

Franklin không biết cách che giấu cảm xúc, gãi xấu hổ cười cười, muốn nói lại bị Tobias chặn đứng, người da đen tiếp tục nói: “Anh ấy rất chờ mong tôi nay.”

“Quả thực như vậy, diễn xuất đêm nay rất đặc sắc.” Hannibal gật đầu nói.

“Không chỉ có diễn xuất đặc sắc mà thôi...” Lời này của Tobias quá trắng trợn, ngay cả Franklin cũng nghe hiểu, gãi vội vã ngăn cảnh bạn, nói với Hannibal: “Well, tôi với Tobias còn có việc.”

“Bạn của anh cũng là bạn của tôi.” Hannibal nhìn về phía Tobias, lễ độ mỉm cười, quay đầu nói với Franklin: “Vậy tôi không quấy rầy hai người nữa, Franklin, hẹn gặp sau.”

Franklin hoang mang gật đầu.

Nhìn bóng lưng Tobias tha Franklin đi, đôi mắt Hannibal lộ ra một ý không hài lòng, gần đây y không muốn dính đến phiền phức mà phiền phức lại tự tìm đến y.

Thế nhưng, nếu tới, y không có lý do để lùi bước sợ hãi.

56. Chương 56: Nguy Cơ Mới

Hannibal biết Tobias sẽ tìm đến y, dù sao sau khi nhạc hội kết thúc vài ngày, y cũng tìm ra cửa hàng nhạc cụ của đối phương, cả hai bên đều âm thầm, cẩn thận dò xét lẫn nhau, Hannibal lướt qua dây đàn nghe nói làm bằng ruột mèo, mời Tobias cuối tuần đi thay dây cho chiếc đàn piano của y, tiện thể ăn tối với nhau.

“Sau khi nghe Franklin nói về anh, tôi đã để ý đến anh.” Lời nói của Tobias làm cho tay cầm ly rượu của Hannibal khựng một chút, Tobias vừa cười vừa nói: “Cuộc đi săn rất xuất sắc.”

Hannibal xem đó như lời khiêu khích, đồng thời y cũng thủ thế tốt, thế nhưng sự xuất hiện của Will làm

Tobias trốn mất, một cuộc chiến tự dừng tan biến, sau nửa đêm Hannibal chỉ có thể làm ông anh tri kỉ, nghe Will kể về chuyện anh vừa mới hôn Alana, rồi nổi thấp thỏm bất an của anh, suy đoán xem Alana sẽ có phản ứng như thế nào.

Hannibal dặn đi dặn lại mình phải nhẫn nại, bình tĩnh đừng nóng giận. Tuy rằng giờ này y rất muốn đem cái tên nửa đêm xông vào nhà y kể cho y nghe anh ta đã hôn một người phụ nữ như thế nào lên thót mà chém nát.

Y muốn ném thử đầu óc của Will lẫn tim của Hill, Hill thì luôn bày tỏ thái độ là nếu y muốn ăn thì hẳn nhất định sẽ không chống đối, nhất định sẽ có ngày y ném được nó, còn Will thì bao giờ cũng lúc lắc trước mặt y, khảo nghiệm tự chủ của Hannibal.

Dù thế, mùi hạnh nhân trên người Will càng lúc càng nặng, Hannibal nghi rằng não của anh đã bị nhiễm trùng. Y không ăn đồ ăn bị bệnh, tuy rằng rất tiếc nhưng nhượng bộ một chút ăn những bộ phận khác cũng có thể được.

Sự lải nhải của Will làm y mất kiên trì, Hannibal có chút dăm chiêu suy nghĩ, nếu đem chuyện của Tobias nói cho Will, theo ý y chỉ có vài trường hợp, một đứa chết, hai đứa đều chết, hoặc cả hai đều sống.

Dù sao đối với y cũng không có gì không tốt, tuy rằng Will chết như thế có chút đáng tiếc, thế nhưng có lẽ Hill nói không sai, y nên sớm kết thúc, bóp chết nguy hiểm ngay tức khắc, đừng để trò chơi chết mình.

Cho nên, hai ngày sau, khi Tobias người đầy máu xông vào văn phòng của y, Hannibal vẫn hững hờ đứng im tại chỗ. Tobias có thể đến đây vậy nói rõ Will dữ nhiều lành ít rồi.

Quên tiếc nuối trong lòng, Hannibal nhanh chóng quăng Will ra sau đầu, hiện tại cần giải quyết Tobias, hình như gã cũng rất muốn giết y.

Y vặn gãy cổ Franklin, trong khi anh chàng tội nghiệp vẫn cố khuyên bạn mình đi tự thú.

Tobias nhìn y, không hề ngạc nhiên: “Tôi còn nghĩ không biết tới chừng nào anh mới ra tay.”

Hannibal cởi bỏ âu phục, chậm rãi xắn tay áo: “Tiết kiệm thời gian cho cậu, lát nữa tôi còn có hẹn, tốt nhất bây giờ chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi.”

Vũ khí Tobias dùng rất đặc biệt, nó là một loại đàn dây, đại khái là do nó có liên quan đến sở thích và công việc của gã. Hannibal từng được huấn luyện kiếm thuật chuyên môn, và khi còn trẻ từng được huấn luyện đồ vật một thời gian, còn lại chính là kinh nghiệm tích lũy từng chút từng chút từ các cuộc săn bắn của mình. Cho nên y không quen với kiểu tấn công mới này.

Thế nhưng y rất quen thuộc văn phòng của mình, khác nhau giữa sân nhà sân khách rất lớn. Nhất là quan sát hoàn cảnh cũng được xem như một phần năng lực của thợ săn. Hannibal tránh thoát một kích, sau đó

dùng chiếc thang đẩy để bẻ gãy cánh tay Tobias.

Tóc y lòa xòa trước mắt, khoe miệng vẫn còn vết máu, lưng âm ỉ đau, thế nhưng tất cả những thứ này đều là vết thương da thịt phần mềm. Mà trả miếng, Hannibal bẻ gãy một tay của Tobias, buộc gã phải bỏ đi vũ khí kì lạ của mình, làm gãy hai hoặc ba chiếc xương sườn của gã.

Có lẽ Tobias rất ít khi bị thương, gã đau đến té trên mặt đất, trong lúc nhất thời không thể trả đòn được. Đây là cơ hội tuyệt hảo, trong lúc Tobias vẫn còn gian nan gắng gượng đứng lên, Hannibal rút từ túi áo ra một chiếc khăn tay, sau đó nâng bức tượng đồng hình hươu lên, đập vào gáy Tobias.

Tobias hừ một tiếng ngã xuống đất, sau đó, không cử động.

Hannibal lại dùng khăn tay đẩy ngã cái giá đặt bức tượng, ngụy trang hiện trường thành trong lúc đánh nhau, Tobias tự mình đụng vào bức tượng. Y lại dùng khăn tay che miệng ho hai, ba tiếng, trong miệng có mùi máu nhàn nhạt, mắt cũng ứa ra nước mắt sinh lý.

“Tôi nghĩ không phải tôi đến sớm mười phút mà là tôi đã đến trễ mười phút rồi vậy.” Giọng nói có phần trêu chọc lại mang theo ẩn ý tức giận, không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai.

Hannibal quả thực có hẹn trước, chỉ khác người hẹn không phải bệnh nhân mà là Hill.

“Lúc tôi ra khỏi văn phòng, vừa đúng lúc Will ra ngoài kiểm tra tình hình nghi phạm, có người nói nhìn thấy dấu móng đặc biệt. Vị này chính là?” Hill chậm rãi đi tới, Hannibal ngồi ở bàn công tác, lấy khăn tay lau vết máu trên khoe miệng.

Hill vòng qua thi thể, ôm Hannibal vẫn còn đang thở gấp sau một cuộc đấu sức, nhẹ nhàng hôn lên khoe môi tóe máu của y, dùng đầu lưỡi dịu dàng liếm những tơ máu chảy ra.

“Will sẽ lại đây nhanh thôi, cậu dự định chờ FBI sao?” Hannibal hỏi.

“Gần đây anh cứ bị thương hoài, Hanni.” Hill khẽ nói: “Anh có biết, anh không cần tự mình làm tất cả mà.”

“Uhm.” Lên tiếng lấy lệ một chút, trên thực tế Hannibal căn bản không để lời này trong lòng, y có niềm kiêu hãnh của mình, cho dù bây giờ Hill đã xem như tình nhân của y, cũng không thể can thiệp vào chuyện của y.

“Thứ anh muốn.” Hill không nói thêm mà lấy một túi phấn trắng ra: “Hiệu quả gây ảo giác cao hơn hàng thường rất nhiều, thế nhưng tôi nghĩ lát nữa FBI sẽ lật tung nhà anh lên, tôi vẫn nên giữ nó, mai đưa cho anh.”

Cái này dùng chiêu đãi Mason, hai lần gặp mặt không đủ thành lập niềm tin để Hannibal hoàn toàn thôi

miên Mason, cho nên chút thuốc gây ảo giác là rất cần thiết, cái thứ bột màu nhạt này chỉ cần chút xíu, rồi thêm chút ám chỉ... Mason sẽ hoàn toàn mất khả năng khống chế chính mình.

Hannibal có thể từ chỗ những bác sĩ đồng nghiệp lấy được thứ này, thế nhưng khó mà không làm họ chú ý. Còn Hill đã từng là đặc vụ trong tổ chống xã hội đen, cách lấy được những thứ này của hắn càng thêm an toàn, bí mật.

“Có chuyện cần nói với anh.” Hill có chút sầu lo mở miệng: “Chuyện Catherine.”

“Nhà Curson?” Hannibal chỉ cần suy nghĩ một chút là đã tìm ra nguyên nhân phiền phức.

“Cũng không hẳn.” Hill lắc đầu: “Cô ấy là người cuối cùng của nhà đó, quyền lực và gia sản của nhà đó đều thuộc về cô ấy, vì tìm tôi mà Catherine đã liên hệ không ít với thế lực đen.”

“Catherine chết quá đột nhiên, khiến nhiều đối tác bất an, họ đương nhiên phải phái người sang Mỹ điều tra, người mà cô ấy tiếp xúc khi sang Mỹ không nhiều, trong đó có chúng ta. Tuy rằng ngại thế lực CIA, bọn họ không thể làm quá trắng trợn, nhưng tôi nghĩ một số đã biết được điều gì đó.” Hill lấy điện thoại di động bắt đầu gọi cho Crawford.

“Có người từ Anh tới?” Hannibal ý thức được ý của Hill.

“Ừ, tội phạm khét tiếng của Anh là Moriarty, nhưng quý ông điên cuồng thiếu lễ phép đó đang cùng ngài Holmes em quần nhau tan xương nát thịt. Thế lực còn lại rất nhanh bị vài phe nuốt chửng, thế nhưng người biết nhiều bí mật nhất trong thế giới ngầm thì.” Hill nghĩ đến một lời đồn, không khỏi nhú mày.

Lúc này, đầu dây bên kia đã có người nhận điện thoại, Hill tóm tắt báo cho Crawford biết tình hình ở đây, đồng thời bảo ông cho người đi giúp Will, tiện thể phái người đến đây nhặt xác.

Tiếp theo, hắn mặc kệ Crawford phản ứng thế nào ở đầu dây bên kia, mạnh mẽ quyết đoán cúp ngang, ngẩng đầu nhìn Hannibal” “Charles Augustus Magnussen, không thể không nói, Hanni, chúng ta có phiền phức rồi.”

“Who?” Lúc này Hannibal thật sự nhú mày.

“Charles Augustus Magnussen, trùm báo chí Anh quốc, dù thân thể của anh ta không chỉ có vậy.” Hill cũng mất một phen vất vả lắm mới có được thông tin, thế nhưng biết rõ quyền lực của tin tức nên hắn chỉ có thể đi qua mạng lưới quan hệ mơ hồ tìm ra những tin tức không rõ này.

Trời thương xót, hắn chỉ là một đặc vụ FBI bình thường thôi mà, còn Hannibal nhiều nhất cũng chỉ là một tên giết người hàng loạt còn chưa bị bắt, cái thể loại liên quan đến cơ sở tình báo một quốc gia liên quan quái gì đến họ. Hill có chút ai oán mà nhớ tới Catherine, và cái vị phiền toái mà cô để lại.

“Đừng lo về anh ta, anh ta không nói gì đâu.” Hannibal trầm giọng nói, sau đó hai người đều nghe được tiếng còi cảnh sát hú vang.

Hill định mở miệng nói gì đó, nhưng nhìn gương mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm của người yêu, hẳn khẳng định: “Well, anh biết anh ta.” Hơn nữa, quan hệ cũng không đơn giản.

“Chuyện đó để nói sau.” Hannibal vừa dứt lời, Crawford mang theo người vọt vào phòng, sau đó một đám FBI nhìn hai thi thể và hai người sống ngó ra một giây mới bắt tay vào làm việc của mình.

“Chuyện chết tiệt gì vậy?” Crawford nhin không được hỏi.

“Khi tôi đang khám bệnh cho bệnh nhân của mình, người này đột nhiên xông vào, giết bệnh nhân của tôi rồi muốn giết cả tôi.” Trong nháy mắt FBI xông vào, Hannibal chớp mắt đã đổi một bộ mặt thống khổ, yếu đuối, mắt y ướt át, tóc rối tung, vết thương nhỏ trên mặt trở thành nguy trang tốt nhất cho y.

Thoạt nhìn y vừa đáng thương vừa kiên cường, tự như muốn bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của mình, không để cho người khác nhìn thấy nước mắt sợ hãi của mình.

Crawford nghe giọng của y mang logic rõ ràng, cho dù hơi run, thì cũng tạm tin tưởng, nhưng vẫn hỏi: “Anh giết gã này?”

Câu chất vấn bén nhọn này khiến Will mới vừa đi vào nhú mảy, không tán thành nhìn về phía Crawford. Cổ họng Hannibal giật giật, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nghĩ y nghẹn ngào, cuối cùng y vẫn rõ ràng trả lời: “Đúng vậy, tôi giết anh ta.” Không ai nghĩ chuyện này không ảnh hưởng nghiêm trọng đến Hannibal, bởi vì khi giọng nói không hề run rẩy của y cất lên, mỗi người đều có thể nghe được tàn lụi và thống khổ trong đó.

Lần đầu tiên giết người sẽ có cảm giác gì? Mỗi đặc vụ FBI đều có đáp án của riêng mình, thế nên không ai nghi ngờ tầm ảnh hưởng của chuyện này, ai cũng phải có một khoảng thời gian không thể quên được khuôn mặt của người đã chết. Bọn họ không thể phủ nhận hành vi giết người của mình, mặc dù họ đều biết đây là chuyện bất khả kháng, không thể không làm, vì nếu họ không làm vậy, những kẻ đó sẽ gây ra nhiều chết chóc hơn nữa.

Hannibal vừa thần nhiên vừa đau đớn thừa nhận làm nghẹn họng Crawford, dù bây giờ có nghi ngờ gì cũng không mở miệng hỏi được. Những đặc vụ đang kiểm tra trong phòng và thi thể đều vô tâm toát lên vẻ đồng tình, Will tự nhiên cảm động lây, dù sao đến bây giờ anh vẫn còn chưa thoát ra khỏi bóng ma của Hobbs.

“Tôi rất xin lỗi, là tôi dẫn anh đến mấy chuyện này.” Will khẽ nói.

Hannibal nhìn Will vẫn còn sống trở về sau cuộc đụng độ với Tobias, bình tĩnh nói: “Là tôi tự đặt mình vào hoàn cảnh này.”

Hill đứng ở một bên nhướng mày, cuối cùng không nói cái gì, xoay người bàn chuyện vụ án với Crawford.

57. Chương 57: Abigail Tự Tìm Tử Lộ

Sau khi hết bận rộn vì vụ Tobias, Crawford bắt đầu nghi ngờ Hannibal, thế nhưng không rõ ràng lắm. Cuối cùng thứ khiến gã khẳng định nghi ngờ là một thi thể mới được phát hiện.

Đúng, chính là cái người bị Hannibal giả họa, bị Abigail giết chết, lại bị Hill chôn xác.

Thi thể của anh ta được thợ săn tìm thấy trong tuyết ở rừng, hiển nhiên đã chết từ lâu rồi. Pháp y FBI cẩn thận kiểm tra, rất nhanh cho ra kết luận, gã đã chết ngay ngày gã tập kích Abigail, giết chết Marissa.

Kỳ thực, Abigail cũng thiệt xui. Vốn chuyện này, cô vừa được Hill trong cuộc che giấu điều tra, lại có Hannibal hỗ trợ che giấu, công việc của Crawford lại nhiều, đâu có thời gian nhìn chăm chăm cô bé?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại có một cô phóng viên Freddy e sợ cho đời quá êm đềm, dưới uy hiếp của Crawford, cô đâu dám đi gây chuyện với Hill hay Will, thế nên cô nhìn chăm chăm vào Abigail, muốn cô bé viết sách, đồng thời tin tưởng vững chắc người thanh niên kia không phải hung thủ.

Crawford chỉ đành gọi Hill vào văn phòng, hỏi chuyện Abigail đã điều tra được gì rồi, lại còn vô cùng hùng hồn nói: “Tôi cho cậu mấy tháng nữa, Hill, đừng có nói với tôi cậu không tìm ra được gì, tôi sắp hoài nghi cậu có phải đồng bọn của chim bách thanh Minnesota không rồi đó.”

Đương nhiên, cái câu đó chỉ là châm chọc mà thôi, dưới tình huống không chứng cứ, Crawford không thật sự cho rằng Hill là đồng bọn của chim bách thanh, cùng lắm chỉ nghĩ rằng Hill quá bao bọc Will mà thôi.

Dưới loại tình huống này, Hill chỉ có thể nửa giấu nửa hở nói cho Crawford những điều đã tra ra, thế nhưng nhiều đó không đủ định tội Abigail. Với lại cần nhắc đến tuổi tác và chuyện Abigail có thể bị ép buộc, phỏng chừng nếu ra toà cũng không bị phán vài năm.

“Chừng nào thì cậu biết chuyện này?” Crawford hỏi.

“Well, hai tuần trước.” Hill nhìn chăm chú vào ống đựng bút của Crawford.

Quả nhiên, kế tiếp chính là Crawford quát lên mưa rền gió dữ: “Cái gì! Hai tuần trước đã điều tra ra mà cậu giấu tôi! Hill Noras! Đầu của cậu nghĩ gì hả? Cậu có biết vậy là bao che giết người không! Chỉ như vậy thôi, tôi cũng có thể để cậu cả đời đừng hòng quay về FBI, tôi còn có thể tố cậu ra toà!”

Ừ, tố thì tố đi, thế nhưng Crawford sẽ không làm vậy. Từ trước đến nay FBI đã có cái truyền thống tốt

khoe xấu che, nhưng khai trừ thì là khẳng định.

“Abigail trốn nổi đấy, Crawford, hơn nữa lúc đó cô bé còn nhỏ, lại còn có thể bị bắt làm mồi dụ, nếu không người chết chính là cô bé, Abigail chỉ muốn sống sót. Cô bé không nguy hiểm, hơn nữa rất có thể vì bị kích thích mà quên đi chuyện bị đem ra làm mồi này.” Hill biện giải.

“Nhưng con bé là đồng phạm, xử thế nào là chuyện của tòa, không liên quan đến cậu! Mấy thứ đó cậu có thể viết vào báo cáo, tòa sẽ cân nhắc.” Crawford nổi giận đùng đùng.

“Tôi đã tra cứu điều lệ pháp luật và phán quyết các vụ tương tự, Abigail sắp thành niên, cân nhắc tới tất cả tình hình, tòa chỉ phán tối đa một hai năm giam giữ mà thôi. Thế nhưng một ngày chuyện này vị lộ ra, nửa đời sau của cô bé coi như đi tong. Hiện tại Abigail thậm chí còn chưa được rời khỏi trại an dưỡng, không có tiền cũng không nhà để về, Will và bác sĩ Lecter là người giám hộ lâm thời. Để Abigail nhận hình phạt có ý nghĩa gì sao?”

“Đây là vấn đề nguyên tắc!”

“Crawford, có tính người chút đi, chuyên môn của BAU là bắt nghi phạm giết người hàng loạt, ngoài kia hung thủ giết người tội ác tày trời còn cả đống, vậy mà anh lại chăm chăm giết đời của một cô bé không có chút nguy hiểm gì.”

“Cậu không phải đang đồng tình với Abigail, cậu đang bảo vệ Will.” Crawford nói: “Đừng cho là tôi không biết, sức ảnh hưởng của Abigail Hobbs rất lớn với Will, nếu như Will biết con bé đó là đồng phạm...”

“Will đã bị kích thích rất nhiều rồi, tâm lý của cậu ta không ổn định, tôi hoàn toàn không tán thành cậu ta làm tiếp trong FBI. Anh vì để cậu ta ra hiện trường đã trái với điều lệ trong cục rồi, Crawford, cậu ấy không nên ở FBI.” Hill lấy Will ra làm tấm mộc, đồng thời ngầm uy hiếp Crawford.

Mặt ông boss đáng thương trở nên rất khó coi, gã ghét Hill như Hill ghét gã, nói bọn họ là cấp trên cấp dưới không bằng nói họ là kẻ thù trong cùng một trận doanh.

Crawford không thể không thừa nhận, uy hiếp của Hill vô cùng hữu hiệu, nếu như Will biết Abigail là đồng phạm, tâm lý của anh ta không chừng sẽ tan vỡ, về công về tư Crawford đều không muốn nhìn thấy một Will Graham tan vỡ.

Dù sao, Abigail không có cách nào khác rời khỏi trại an dưỡng, cũng không có nguy hiểm, mở một con mắt nhắm một con mắt thì.... Crawford cuối cùng cũng ngầm đồng ý Hill giấu diếm không báo, thế nhưng cũng cảnh cáo hẳn phải để ý Abigail.

Bi kịch của Abigail cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nhưng bởi vì Crawford vẫn có phần không cam lòng nên lại chạy tới trước mặt Abigail, nói mơ mơ hồ hồ uy hiếp một phen. Đương nhiên Crawford cũng chỉ muốn cảnh cáo Abigail, gã đã biết cô bé chính là đồng bọn của chim bách thanh. Thế nhưng theo Abigail, Crawford đang hoài nghi cô giết người thanh niên.

Vì sợ hãi bất an, không chịu nổi ác mộng hàng đêm, Abigail làm một chuyện cực kì ngu ngốc, nàng bắt chước chữ ký Hannibal, giả mạo giấy cho phép ra viện, sau đó trốn khỏi trại an dưỡng, đào thi thể lên.

Cái này thiệt tình đã chọc trúng tổ ong vò vẽ. BAU đâu có ngu, Crawford cũng không xuẩn. Nguyên nhân duy nhất gã bị Hannibal đùa bỡn trong bàn tay là vì Hannibal thông minh hơn mà thôi, thế nhưng Abigail hiển nhiên đã đánh giá thấp IQ và kinh nghiệm phá án của Crawford.

Nghi phạm giết người tập kích đào tẩu vốn đã sớm chết, thời gian chết còn trùng với thời gian xảy ra tập kích, vậy tất cả có ý nghĩa gì. Chuyện này nói lên điều gì? Coi như là một đặc vụ nghiệp dư tập tành vào nghề bình thường nhất cũng có thể hoài nghi vụ tập kích đó có gì không ổn ngay.

Nhưng mà, trong sự kiện tập kích, Alana, Hannibal, Hill đều bị đánh ngất xỉu. Trong đó Alana không cùng xuất hiện với Abigail, Hill thể hiện thái độ không tin với Abigail, bọn họ cũng không phải người cuối cùng bị đánh ngất.

Will là người thứ nhất chạy tới, mà Hannibal là người cuối cùng bị đánh ngất, hết lần này tới lần khác quan hệ của bọn họ với Abigail lại thân thiết nhất. Chỉ nhiều đó đã làm người ta không thể không hoài nghi. Khi khám nghiệm thi thể cũng cho thấy, phương pháp gây án của hung thủ phù hợp với phương pháp của chim bách thanh.

Crawford nghi Abigail giết người thanh niên, thế nhưng một mình cô bé không thể giấu thi thể nổi, công việc được kết thúc sạch sẽ như thế... Tuyệt đối chỉ có thể là một người có kinh nghiệm làm mới được.

Tự nhiên như thế, gã liên tưởng đến trạng thái tinh thần của Will, chuyện Tobias. Gã bắt đầu hoài nghi ngay từ đầu Will và Hannibal đã biết Abigail là đồng bọn của chim bách thanh, nhưng Will hỗ trợ với Abigail, Hannibal muốn giúp đỡ Will. Thậm chí sau khi Abigail giết người, hai người giám hộ lại che giấu thi thể cho cô bé.

Không thể không nói, Crawford đã đoán được phần lớn mọi chuyện, gã hoài nghi nhưng không nói với bất cứ ai, chỉ ngầm điều tra rồi, sau đó tìm được bác sĩ tâm lý của Hannibal...

Tuy rằng Hannibal vẫn rất cẩn thận, không để Crawford tìm ra chứng cứ gì, thế nhưng y cũng bị hành vi của Abigail chọc tức. Hannibal không phải người tốt, thế nhưng y luôn nghĩ mình đối xử rất tốt với Abigail.

Vài lần, Hill đã muốn giết chết Abigail diệt khẩu đều bị Hannibal ngăn cản, y thậm chí không tiếc vì thế mà ra tay với Hill. Cho dù Hannibal cuối cùng cũng đạt được mục đích khống chế Will, thế nhưng ai cũng không thể phủ nhận chuyện Hannibal luôn bảo vệ Abigail.

Vậy mà, kết quả của việc bảo vệ của y lại là như thế này.

Hannibal vô cùng thất vọng, y chưa từng nghĩ đến chuyện nuôi con, mà Abigail, hoặc nhiều hoặc ít cho y cảm giác vui vẻ khi có một đứa con gái, dẫn đường cho một sinh mạng vào đời, nhìn con mình trở thành người mà mình đã tưởng tượng. Giống như là hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật phiền phức tinh xảo

vậy.

Tâm huyết y trút xuống Abigail có thể ít hơn Will, thế nhưng so với người khác thì đã rất nhiều rồi. Nhưng Abigail lại làm y thất vọng, con bé không có khả năng biến thành một người săn vì ăn chân chính, con bé vĩnh viễn chỉ là một người bị ép săn vì ăn, có chút ít thông minh mà tưởng mình đã khôn nhất trần đời, có ham muốn khổng chế nhưng không có thực lực tương ứng.

Con bé đã định trước không thể trở thành một đứa con thực sự của y, mà sau khi trải qua việc này, Hannibal cũng buông tha ý định bồi dưỡng một người thừa kế trong đầu.

Y muốn giết Abigail, kết thúc chuyện này.

#

Hill đối với hành động tự tìm tử lộ của Abigail chẳng có phản ứng gì lớn, hẳn đã sớm nhìn ra con bé này sẽ không làm Hannibal thỏa mãn. Trên người con bé không có tiềm chất của một tên giết người hàng loạt, đồng thời vô cùng trực lợi, ích kỷ, tuy rằng nói như vậy với một cô gái sắp bị giết là không tốt, thế nhưng dùng từ ‘bất nạt kẻ yếu’ để hình dung Abigail là hợp nhất.

Con bé sợ Hannibal, lại không chút do dự lợi dụng Will, trước mặt Hannibal con bé luôn giữ hình ảnh một cô con gái ỷ lại cha mình, trước mặt Will con bé lại ra bộ đáng thương, khiến Will càng thêm hồ thẹn thống khổ.

Tình cảm của Will quả thực hồ thẹn chiếm đa số, nhưng ngoài nhẹ dạ ra Will đúng là thật lòng thương Abigail. Bởi vậy, Hill giết Abigail không chỉ vì diệt khẩu bảo vệ Hannibal, mà còn vì hẳn quả thực ghét con bé này.

Thế nhưng, thôi bỏ đi, lúc này Hannibal cũng thật sự bị chọc giận rồi, chính y sẽ ra tay kết liễu Abigail.

Hiện tại thứ gây phiền não bây giờ không phải hoài nghi của Crawford mà là Charles Magnussen đến Mỹ.

Hannibal giới thiệu về ông trùm báo chí như thế này —

“Anh ta là con riêng của chú tôi, coi như anh họ tôi. Chú tôi trước khi cưới thím Murasaki đã có con với một cô gái Anh, đó là Charles, đứa trẻ cuối cùng bị mẹ mang về Anh, mang họ mẹ. Lúc trẻ, tôi có gặp anh ta vài lần, bản chất chúng tôi tương đồng nhưng hứng thú bất đồng, cho nên nói chuyện không hợp nhau, nên không thường liên lạc.”

Thiệt là một cách nói khéo léo. Rốt cuộc, dùng cách nói bình dân để kể lại thì hai anh em họ này không thẳng nào tốt cả, hơn nữa, cả hai cũng biết đôi bên là cái giống gì, chỉ là cả hai đồng dạng biến thái, nhưng phương hướng hứng thú biến thái bất đồng, cũng không có xung đột lợi ích. Xét thấy dù sao cũng có quan hệ huyết thống, trực tiếp làm thịt nhau thì không hay, dù nhìn thấy mặt là không ưa, cho nên không thêm

liên lạc, coi như mình chẳng có anh em gì sắt.

Hill không bình luận gì thêm về mối quan hệ của hai anh em nhà này, thế nhưng hắn vẫn không hiểu, vì sao khi Magnussen đến Mỹ lại không tìm em trai mà ôn chuyện lại đi tới tìm hắn?

58. Chương 58: Magnussen

Hill không hiểu vì sao hai anh em họ nhà này đều có sở thích mời người khác đi ăn như thế, thế nhưng phong cách của Hannibal hiển nhiên ưu nhã hơn chút ít, ít ra y sẽ không dùng thủ đoạn uy hiếp để mời người ta đi ăn.

Nể mặt Hannibal, hắn là thực khách chứ không phải nguyên liệu nấu ăn!

Magnussen và Hannibal cực kỳ giống nhau, nhất là gương mặt khi nhìn nghiêng, hầu như cùng một khuôn đúc ra. Thế nhưng khi người đàn ông trung niên này mang kính, dùng đôi mắt như con ếch độc trong rừng mưa nhìn chăm chăm vào mình thì, Hill cũng vẫn khó chịu như thường.

Giờ hắn rốt cục cũng hiểu vì sao Hannibal ghét ông anh họ này đến thế, bởi vì thật sự là... Được rồi, nói tới đây thôi. Trong mấy cuộc đời, Hill cũng đã gặp qua không ít phạm nhân giết người, trong đó có đủ dạng biến thái, Hannibal cũng coi như một loại, mà Moriarty xem như một loại khác, tiếp xúc biến thái không phải một công việc vui vẻ gì, thế nhưng không ai có thể làm cho việc ở cùng một căn phòng với anh ta lại trở thành một loại dằn vặt như giống như Magnussen.

Hannibal làm cho người ta sợ hãi, Moriarty thích chơi mấy trò đau tim với người ta, còn Magnussen có thể làm cho dạ dày người khác hoạt động không nổi.

Đúng vậy, nhất là khi anh ta dùng đầu lưỡi đỏ hồng liếm khe qua môi, nếu không phải vì gương mặt quá giống Hannibal, Hill nghĩ mình đã không chịu nổi mà đập đầu anh ta xuống bàn luôn cho rồi.

Hannibal nhịn Magnussen phồng chừng vì nể mặt ông chú mà thôi, dù sao cũng là họ hàng.

Hill khó khăn cắt miếng thịt, suy tư không biết làm sao nuốt nổi miếng này vào miệng, lúc này Magnussen hình như đã quan sát ra, rốt cục dự định mở miệng: “Cậu muốn nói về cái gì trước? Cậu em họ đáng yêu của tôi hay tiểu thư Curson?”

Giọng nói Magnussen trầm thấp khàn khàn, nếu như ngữ điệu không dính dóp, nhầy nhụa thì quả là một giọng nói dễ nghe.

“Cả hai có liên quan đến nhau, ngài Magnussen.” Hill quyết đoán buông dao nĩa xuống.

“Charles, hãy gọi tôi là Charles là đủ rồi.” Người đối diện lộ ra một nụ cười giả tạo xảo trá.

“...” Hill nghĩ nếu bây giờ hắn lấy dùng cái nĩa xiên qua cổ họng của gã này thì Hannibal có báo thù cho ông anh họ hay không. Phải biết rằng phương pháp đối phó một tên biến thái thì chỉ có, một là biến thái còn hơn gã, hai là trấn áp bạo lực.

Điều trước... Hill thực tình nghĩ mình không làm nổi, cho nên phải suy nghĩ đến điều sau.

Magnussen thấy Hill im lặng không nói gì, thì khoe miệng khê nhoẻn lên, buông dao nĩa trong tay, đứng dậy, rất lịch thiệp đi tới sát bên Hill, khom lưng, tay chống lên bàn, cúi đầu ngửi cổ Hill.

Nhẫn nại, mày phải nhẫn nại... Hill vẫn giữ tư thế bình thường, nét mặt bình tĩnh tự nhiên.

“Mùi của Hannibal, Hill, cậu có biết trong ngàn vạn năm tiến hóa của con người, luôn có một thói quen mà con người không bao giờ bỏ được không?” Magnussen ghé sát vào tai Hill thì thầm, hơi thở ướt át của anh ta suýt chạm vào tai Hill.

“Cậu em họ của tôi, cậu em thân yêu của tôi, cậu ta giống như một con thú hoang, thích đánh dấu lãnh địa của mình, hơn nữa dục vọng độc chiếm mạnh mẽ đến mức không muốn ai đụng đến đồ của mình.” Magnussen nhún vai: “Tôi nhớ, khi còn nhỏ, cậu ta từng giận dữ với tôi chỉ vì một cái khăn tay.”

“Tôi tin anh chỉ nói quá sự thật mà thôi.” Hill cầm lấy cái khăn ăn bắt đầu lau con dao ăn của mình.

“Được rồi, cậu ấy không giận dữ, thế nhưng cậu ấy ném cái khăn đi. Tôi chỉ lấy nó ngửi ngửi chút xíu thôi mà cậu ấy đã bỏ luôn chiếc khăn tay yêu thích nhất vào thùng rác. Thật là dục vọng độc chiếm đáng sợ.” Magnussen gật đầu.

Hill biết đối phương ám chỉ cái gì, thế nhưng hắn đâu chỉ đơn giản là một cái khăn tay, chưa nói đến then chốt không phải là Hannibal có thật ruồng bỏ hắn hay không, mà là Hill đâu phải kẻ dễ bị đá.

Hắn nghiêng đầu, không e dè Magnussen gần trong gang tấc, tựa như không hiểu hỏi lại: “Anh đang kể lại thời thơ ấu tươi đẹp với Hannibal à?”

“Hannibal cũng không hưởng thụ bao nhiêu lúc thơ ấu.” Magnussen ản ý cười nói.

Hill nhìn chăm chú vào anh ta, sau đó nở nụ cười, khẳng định: “Anh tới là vì Hannibal, đương nhiên, chuyện Curson cũng là tiện thể. Cũng phải, làm một con cá mập thì nuốt thêm một con cá nữa có vấn đề gì đâu.”

“Cá mập... cũng đâu phải bá chủ thật sự của đại dương.”

“Mỗi loài sinh vật đều có phương thức sinh tồn đặc biệt, không nên phân định cao thấp làm gì. Giống như tập tính của cá mập là tham lam, thế nhưng là động vật xương sụn, ngoại trừ miệng to răng nhọn da dày ra, nó không còn gì để tự bảo vệ mình nữa cả. Biết được nhược điểm nó thì vẫn có thể biến nó thành món ngon trên bàn như thường.” Hill cầm lấy con dao vừa lau chùi trên bàn, nhẹ nhàng búng một tiếng thánh thót.

“Mỗi người đều có nhược điểm, Hill.” Magnussen đứng thẳng người, khoe miệng mang theo ý cười tàn nhẫn.

Hill hiểu kỳ mà hỏi: “A? Anh có thể nhìn ra nhược điểm của tôi không?”

“Tôi cứ tưởng rằng tiểu thư Curson sẽ có chút ảnh hưởng đến cậu...” Magnussen chỉnh trang lại bộ âu phục của mình: “Thế nhưng xem ra chỉ là đồn đại, cô ấy từng có ảnh hưởng, nhưng tất cả đã theo cái chết mà tan biến.”

“Ảnh hưởng chỉ có tác dụng với người sống mà thôi.”

“Người chết đôi lúc cũng có ảnh hưởng đến người sống, thế nhưng, với cậu thì không, cậu không sợ cái chết, cũng không sợ cái chết của Curson.” Magnussen để lộ một nụ cười thích thú, giờ khắc này anh ta y hệt như Hannibal thấy được vật thí nghiệm hay con mồi: “Hannibal, cậu em họ của tôi chính là nhược điểm hiện tại của cậu.”

“Kết luận không tồi.” Hill gật đầu, “Tôi xem nó như một lời khen, đặc biệt là khi nó phát ra từ miệng anh.”

Magnussen có chút suy nghĩ gật đầu, sau đó trong nháy mắt thân thể cúi xuống sát vào Hill, dường như định liếm tai Hill, nhưng đành dừng lại khi chỉ còn cách vài cm. Bởi vì Hill đã bình tĩnh dùng con dao ăn chỉ thẳng vào nhãn cầu của anh ta, chỉ cần lại gần thêm vài cm nữa, ngài Magnussen sẽ trở thành độc nhãn long.

“Ôi, Hill ơi.” Người đàn ông bất đắc dĩ cảm thán.

“Ummm?”

“Tôi chỉ định ném thử xem nước cạo râu mà Hannibal chọn cho cậu thôi mà, xem nó có ngon lành như khi ngửi hay không.” Magnussen làm bộ vô tội: “Cậu ấy là người rất có chính kiến.”

“Trên thực tế, tiệc tối lần này tôi cũng không phải không có thu hoạch.” Hill không thèm nghe Magnussen nói, trái lại, hắn nở một nụ cười ôn hòa, tựa như thổi phào nhẹ nhõm nói: “Anh sẽ xử lý tốt chuyện Curson, thật tình cảm ơn anh.”

Magnussen như loài bò sát nhìn không ra tình cảm, nhìn chăm chăm Hill, hắn dùng tay phủi những hạt bụi tưởng tượng trên áo Magnussen.

“Anh nói không sai một điều, Hannibal rất quan trọng đối với tôi, tôi rất quan tâm anh ấy.” Hill nói: “Thế nhưng, đối với anh mà nói, vì bảo vệ Hannibal, anh sẽ xử lý tốt chuyện Curson. FBI đuổi theo Chesapeake Ripper, bởi vì Hannibal dung túng Abigail dẫn đến tự đem lửa thiêu thân, Will sớm muộn sẽ tỉnh táo lại, Crawford là tên tự đại nhưng không ngu... theo tôi, chỉ cần thêm chút ít lực nữa, Hannibal sẽ trượt chân ngã đau.”

“Đây là vấn đề cậu lo lắng à, Hill?”

“Thực thế, nhưng anh cũng lo lắng nữa, nhất là sau khi biết chuyện của Curson. Nếu có tổ chức tình báo tham gia, bọn họ sẽ không chút nào do dự đem Hannibal giao cho FBI xử lý, dù sao thanh lý một gamer không biết thân phận là quy tắc để mở màn cuộc chơi mà.”

“Có lẽ cậu hiểu lầm ý tôi rồi.” Magnussen vô tình nói: “Hannibal là em họ tôi thật, thế nhưng điều đó không có nghĩa tôi quan tâm đến cậu ấy, chúng tôi có một số chỗ quá giống nhau, nên không thể ở cùng nhau được. Không thể không nói đôi bên nhìn nhau không vừa mắt.”

“Vậy thì còn tốt hơn!” Hill vui sướng ra mặt: “Cái gì cũng đừng làm, một tháng... không, một tuần sau là Hannibal bị bắt, bị hạ ngay tại chỗ. Chúc mừng anh thoát khỏi thằng em họ trời đánh....”

“Hill Noras?” Giọng nói Magnussen mang vẻ âm trầm không thể bỏ qua.

“Muốn tranh cao thấp với người nhà Lecter cần chú ý, điều thứ nhất, đừng nghe bọn họ nói cái gì mà hãy nghe bọn họ suy nghĩ cái gì.” Hill chỉnh chỉnh cổ tay áo của mình, nhìn Magnussen đang đứng trong bóng tối.

“Điều thứ hai... đừng để cho họ áp chế mình.” Hill đứng lên, chuẩn bị lấy áo khoác, cuối cùng, Hill quay lại nở một nụ cười đầy thân thiện cảm ơn với Magnussen: “Dù sao chẳng nữa, anh là một người anh tốt.”

Hắn khẽ nhếch môi, giọng cao vút khoan khoái bổ sung thêm một từ cho câu: “Charles.”

Sảng khoái dễ chịu đáp lễ Magnussen, Hill rời khỏi biệt thự đối phương ở tạm, trong đoạn đường đi đến nơi đậu xe, cảm nhận thấy buồng phổi nghẹn hơi hơn hai giờ cuối cùng cũng xẹp xuống— nghĩ đến vẻ mặt cuối cùng của Magnussen, hắn thấy trời hôm nay thật đẹp quá chừng... Được rồi, xin thứ lỗi cho cái hành vi trả thù con nít của hắn.

Đối mặt với tên biến thái kiêu ngạo, cuồng vọng đến khiến người ta đau ngực buồn nôn như thế, bạn phải hiểu người bình thường cũng có thể ghen cả bụng hờn dỗi. Huống chi Hill đã phải ngồi với anh ta tới mấy giờ liền.

Cho dù vậy hắn cũng sẽ không đem an toàn của Hannibal làm trò chơi mà cá cược. Chuyện Curson có thể tạm thời yên tâm, thể lực tình báo của Magnussen cũng không ít, có anh ta che phía trước, Hannibal cũng được yểm trợ không ít.

Hiện tại, thứ mà hắn phải lo lắng chính là Crawford và Will, Hill có cảm giác không ổn, mỗi lần hắn có cảm giác như thế thì y như rằng kết quả rất thảm liệt, mấy ngày nay Hill đứng ngồi không yên, trực giác cho biết sắp có chuyện xảy ra, nhưng hắn không biết là gì để ngăn cản.

Hill ngồi vào trong xe, sau đó nhận được điện thoại—

“Mason Verger? Đúng, tôi có nghe về cậu ta?”

“Thật là bất hạnh, cần tôi đến hiện trường không?”

“Chính cậu ta dùng các loại thuốc này, tự mình dùng à? Được rồi, vậy không phải án mạng... Will đi?”

Hill gác điện thoại, chạy về phía biệt thự Verger, dựa theo cách nói của Beverly, Mason tự chơi tàn chính mình trong cứ điểm bí mật, thế mà hàng xóm của gã không hề hay biết gì, cho đến khi thấy một phòng đầy máu và ai nằm trong đó thì họ mới coi như án mạng mà báo cảnh sát, cảnh sát địa phương xem qua hiện trường rồi lập tức chuyển cho BAU điều tra.

Mà gần đây Crawford luôn luôn biến mất không biết đi làm gì, điện thoại trực tiếp chuyển cho Will phụ trách, thế nhưng tình trạng gần đây của Will cũng không tốt, anh ta hay phát bệnh trong hiện trường.

Vì vậy kết quả biến thành một đồng rối nùi, cần Hill đi ra cứu viện.

Beverly đã gọi điện cho Crawford, phỏng chừng ông sếp này dù bận gì cũng sẽ phóng tới đây.

Hill muốn nhanh chân đến trước Crawford để xem ở đây xảy ra chuyện gì, vì không cần nghĩ cũng biết ai đã làm gì với Mason...

59. Chương 59: Bắt Đầu Và Kết Thúc (một)

Lúc Hill tới hiện trường, gã Mason xui xẻo đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Dù thế, tên nạn nhân tự mình hại mình này không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn, xung quanh đây toàn thịt vụn, một đặc vụ đang cùng một con chó béo tròn ăn uống no đủ giằng co với nhau, dù sao thì nó cũng đã ăn phần lớn gương mặt của Mason rồi, còn đói gì nữa.

Trong phòng ngoại trừ vết máu và thịt vụn ra thì toàn những thứ đồ vật đặc biệt, bắt mắt nhất là một cái giá siết cổ chỉ làm nạn nhân nghẹt thở chứ không chết, phía trên cái giá còn có vết máu rất rõ ràng, người bị treo trên đó đúng như miếng thịt đặt trên thớt gỗ, không có chút xúu năng lực phản kháng nào.

Thế nhưng Hill cũng chỉ nhìn lướt qua mấy thứ này, hắn đem tất cả lực chú ý đặt lên người Will, người

mang vẻ mặt mờ mịt, hai tay đầy máu. Hill chậm rãi đi qua, không làm giật mình người đồng nghiệp tựa như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ nát kia.

Cảm nhận được có người tới gần, Will run rẩy, anh muốn quay đầu, nhưng cổ lại cứng ngắc.

“Will, là tôi...” Hill hết sức dịu dàng: “Bạn có sao không?”

Lông mi thật dài run run, sau một hồi Will mới giật mình thoát khỏi thế giới ảo tưởng, anh lấy tay vuốt mặt: “Tôi... tôi cần chút thời gian suy ngẫm.”

“Anh làm rối loạn hiện trường rồi, Will.” Beverly đi tới, do dự mà nói.

“Xin lỗi.” Will khẽ nói, nhưng dù sao Crawford không có ở đây, tiếng xin lỗi này không nói với riêng ai mà nói với tất cả đặc vụ, Beverly nhìn thoáng qua Hill, rồi đành quay đi tiếp tục thu dọn chứng cứ.

“Will, ở đây không phải hiện trường giết người, Mason Verger tự mình uống thuốc, tự mình cắt mặt cho chó ăn... Bạn về nhà đi?” Dù sao gã đó còn chưa chết mà.

“No, no, không phải vậy.” Will đột nhiên đứng lên, ánh mắt trở nên bén ngót, anh nhìn thẳng Hill: “Bạn cũng nhìn ra được mà, đây không phải chơi thuốc quá liều, đây là mưu sát.”

“Lúc đó còn có người, ở chỗ này...” Cho dù không tiến vào não Will, Hill cũng có thể nhìn ra đầu óc anh đang xoay vòng tròn, điên cuồng hoạt động, tìm ra manh mối.

Hill nhíu mày, nói: “Bạn cần nghỉ ngơi, ngay!”

“Không, tôi nhìn thấy thứ gì đó, rất nhanh thôi, rất nhanh là sẽ phát hiện ra, tôi...” Will tiếp tục chống cự, sau đó con chó bắt đầu ghét việc giằng co với đặc vụ, ngửa đầu tru lên.

“Chết tiệt, nó cắn tôi!” “Mau giữ nó lại, giật lại!” “Trời, trời đất ơi!” “Đừng xáo trộn hiện trường, coi chừng Crawford bây giờ!”

Hiện trường âm âm như mở party khiến người ta mắc ói, các cô gái bắt đầu đứng lên bàn vừa cởi vừa múa, phía dưới có ngàn con heo rừng rầm rầm chạy qua. Pháo hoa nổ tung tóe sát bên tai, tựa như bọn họ ở sát vách đường băng sân bay.

Cả người Will co giật, như báo trước cho một cơn động kinh, Hill cảm thấy đầu đau như búa bổ, thật muốn học Crawford rống lên hai tiếng thể nhưng lại sợ làm Will thêm kinh hãi, hắn muốn mở miệng, nhưng cuối cùng chỉ xoa xoa huyệt thái dương mà thở dài.

“Mấy người! Đang! Làm! Cái! Khỉ gì?!” Một tiếng rống khiến làm hiện trường lập tức im lìm.

Tuy rằng Hill không thích Crawford nhưng không thể không nói, sự có mặt của gã như có người lãnh đạo vậy, sau khi tiếng rống vang lên, tất cả đều trở nên ngay ngắn có trật tự lập tức, tựa như cảnh hỗn loạn chỉ là một cơn ảo giác.

“Tôi muốn đi gặp bác sĩ Lecter.” Will lẩm bẩm nói.

“Will?” Hill kinh ngạc nhìn anh, sự ỷ lại của Will đối với Hannibal đã tới tình trạng này rồi sao?

“Bây giờ tôi có chuyện phải nói với anh ta.” Will vừa nói xong thì không còn để ý đến lời phản đối của bất cứ ai, thực tế, không ai muốn phản đối anh cả, Will xông ra ngoài, Crawford chỉ có chút giật mình nhìn bóng lưng của anh, rồi lập tức kéo Hill đang chuẩn bị chuẩn đi lại, mặt mày xanh lét nói: “Tôi tìm cậu có chuyện, đặc vụ Noras, ngay!”

“Anh không thấy tình trạng của Will lạ lắm à?” Hill cố gắng quên cái dự cảm khó chịu trong lòng.

“VẬY CẬU TA CÓ NÓI VỚI CẬU LÀ ĐI Đâu KHÔNG?” Crawford hỏi.

“Bác sĩ Lecter...”

“VẬY LÀ ĐỦ RỒI, CÓ BÁC SĨ LECTER, CÒN CẦN CẬU LÀM GÌ?” Crawford không nhận được cắt ngang lời hấn.

Hill nhìn gương mặt không vui mà kiên định của Crawford một chút, cuối cùng cũng chọn ở lại, chờ Crawford một chút, đứng nhiên, thái độ chẳng vui vẻ chút nào.

“ĐỪNG CÓ NHÌN TÔI BẰNG KHUÔN MẶT NHƯ VẬY, CẬU QUÁ QUAN TÂM TỚI WILL RỒI!” Crawford gầm nhẹ: “Cậu thì làm được gì? Tôi vừa mới từ chỗ bác sĩ Lecter về, anh ta đang ở nhà, và cũng hoàn toàn có đủ khả năng giúp Will.”

“Anh muốn nói gì?” Hill hỏi.

“Abigail, con bé biến mất rồi, chạy trốn.” Crawford nói nhanh gọn.

“What?”

“Trại an dưỡng nói không ai ký tên cho con bé ra ngoài hết, con bé tự trốn đi. Tôi đã nghĩ nó trốn ở chỗ Will hay bác sĩ Lecter. Thế nhưng Will ở hiện trường, còn chỗ bác sĩ Lecter thì tôi đã tới rồi, không có.” Crawford nghiêm túc nói: “Cậu còn chưa hiểu sao? Nó biết nó không thoát nổi tội nên chạy rồi.”

“Đó là vì anh đe dọa nó, vụ chim bách thanh vốn có thể bỏ qua cho nó.”

“Bạn muốn nói với tôi bỏ qua cả vụ nó giết người hả?” Crawford vốn định rống lên, gã nhìn bốn phía, rồi đề thấp giọng: “Tôi còn nghi nó giết chết bạn nó nữa. Cậu có còn nhớ chuyện Will nói không, cái người gọi điện có thể là đồng bọn của chim bách thanh, thậm chí là Chesapeake Ripper.”

“Nói cách khác chúng ta có thể thông qua Abigail bắt được Chesapeake Ripper, thế mà trước khi bắt đầu điều tra, nó chạy mất! Bây giờ tôi dự định ra lệnh vây bắt, thế nhưng tôi cần chứng cứ và lý do xin truy bắt.”

“Bây giờ, tôi cần cậu giúp!” Crawford có phần nóng nảy, gã nghĩ mình đã nhượng bộ quá nhiều trong vấn đề Abigail rồi, con bé đã gây quá nhiều chuyện cho cả tổ đặc vụ của gã.

Đương nhiên, còn có sự dung túng của Lecter và Will, thêm cả sự gây rối của Hill! Gã nhịn không được tròng Hill, còn Hill thì suy nghĩ một chốc rồi lại nói: “Ồ vấn đề Abigail, tôi đứng về phía anh.”

“Sức ảnh hưởng của Abigail đối với Will quá lớn, hơn nữa còn không phải là ảnh hưởng tốt.” Hill bình tĩnh giải thích.

Hannibal nên giết con bé từ sớm mà không phải đến bây giờ, khi FBI đã chú ý tới nó. Dù sao, chỉ cần Hannibal xử lý sạch sẽ, không để lại chứng cứ. Nếu Crawford đã tới chỗ Hannibal mà vẫn không tìm được Abigail thì phỏng chừng Hannibal đã xử lý gọn rồi, hẳn rất tự tin với năng lực của người yêu.

“Rất tốt, chúng ta quay về cục, đừng động tới cái vụ tự mình hại mình diên khùng này.” Crawford lầm bầm, rồi cười một nụ cười cứng đờ đầu tiên trong ngày.

#

Lúc Crawford tới, Hannibal đang rót một ly vang đỏ.

Quả thực y cần khảo thưởng chính mình, tối hôm qua, nói cho chính xác thì sáng sớm hôm qua, khi y vừa xử lý Mason xong, về văn phòng thì đã bắt gặp Abigail trốn ở đó.

Con bé vô cùng lo lắng, mà con bé đúng là có cơ sở lo. Bởi vì một hành động cực kỳ ngu xuẩn mà Abigail đặt tất cả mọi người trong vòng nguy hiểm, ngay cả con bé cũng vậy, nó là người đứng mũi chịu sào mà Crawford tuyệt đối không bỏ qua.

“Chú giết Marissa?” Abigail dùng cặp mắt kinh ngạc nhìn Hannibal.

Hannibal nhìn lại bằng một ánh nhìn bất định, y không mặc âu phục, bên trong chiếc áo gile là áo sơ mi tay xắn đến khuỷu, lộ ra cánh tay đầy cơ bắp mạnh mẽ.

“Chú xin lỗi, Abigail.” Hannibal nói, vẫn ưu nhã phong độ như cũ nhưng trong bóng tối đã để lộ rằng nanh của dã thú: “Chú không thể bảo vệ cháu thêm nữa.”

“Crawford đã biết quá nhiều rồi, cháu không thể nào trốn thoát nổi.”

Đến lúc đó, gương mặt Abigail vừa như sợ hãi vừa như sắp khóc, nhưng con bé chỉ run nhẹ, từng bước lùi ra sau, mà vẫn biết mình không thể trốn thoát.

“Cháu không muốn chết.” Những lời này là thật lòng.

“Chú biết.” Hannibal vẫn dịu dàng như trước, y bước về phía trước một bước, sau đó ôm lấy cô bé đang run rẩy, vuốt tóc cô an ủi, như một người cha thật sự.

Đôi tay mạnh mẽ ổn định của y tỏa ra hơi ấm, tựa như che chở cô khỏi mọi sợ hãi, nguy hiểm trên đời, y nói bên tai Abigail: “Chú biết, nhưng đời này chú không thể bảo vệ con thêm được nữa.”

“Xin lỗi.”

Hannibal đánh hôn mê Abigail, đặt ở trong vali đã chuẩn bị, dự định mang về nhà xử lý, thế nhưng lại nhìn thấy Crawford chờ ngay ở cửa, cho nên y không mang bất cứ thứ gì về nhà mình.

Crawford tới hỏi chuyện về Abigail, thế nhưng gã không có chứng cứ, thậm chí cũng không biết người cần tìm đang ở vali trong cốp xe—đang hôn mê.

Hannibal vẫn thông dong, ổn trọng trước sau như một, không nhanh không chậm trả lời những vấn đề gay gắt của Crawford. Đến tận khi chuông điện thoại reo như đòi mạng vang lên trong túi Crawford, gã chủ quán BAU này vừa nghe xong vài câu là mặt liền biến sắc.

Hannibal khẽ hạ mắt, mơ hồ nghe được vài từ gián đoạn — Mason, Will... Y có thể hiểu đại khái chuyện gì đang diễn ra, thế nhưng Mason có thể sống sót cũng đã không tệ rồi. Dù bây giờ, đối với gã mà nói, chết là giải thoát, sống mới là một loại dằn vặt.

Hannibal thấy Crawford vội vàng tạm biệt, sau đó đi ra ngoài. Y ngồi tại chỗ nhắm mắt nghỉ ngơi liêu, lúc đứng dậy thì y đem cô gái trong xe ra để xử lý.

Tất cả đều trong kế hoạch, ngoại trừ cửa của y đột nhiên bị Will mở, anh ta cứ xông vào như thế...

Cũng may những bộ phận có thể nhận ra của Abigail đều bỏ vào túi đen, mà phần thịt đang được muối trên bàn bếp chỉ rất bình thường, thịt hồng máu đỏ lênh láng, thoát nhìn không khác một tảng thịt bò.

Hannibal nhẹ nhàng dùng chân di chuyển cái túi sang vài bước, cố gắng không làm Will chú ý, y đi về phía vòi nước, rửa sạch tay, chậm rãi lau khô, tự như một bác sĩ tâm lý bình thường đang làm cơm thì bị bệnh nhân quấy rối thôi.

“Will, có chuyện gì mà cậu lo lắng vậy?” Giọng nói Hannibal vẫn nhẹ nhàng ôn tồn.

“Tôi có một ý nghĩ.” Will không nhìn ra cái gì khác thường, anh theo Hannibal vào phòng khách, tránh xa nhà bếp, Will xoa xoa huyệt Thái Dương: “Về Chesapeake Ripper.”

“Chậm rãi nói, Will.” Hannibal sẵn sàng rót cho anh một ly nước, “Coi bộ anh không được khỏe.”

“Tôi mệt chết được, bác sĩ Lecter.” Will gục đầu xuống.

“Cậu cần nghỉ ngơi.”

“Không phải bây giờ, tôi cần nói chuyện với anh, anh biết tôi thường xuất hiện ảo giác. Tôi không có đầu mối về Chesapeake Ripper, tất cả đều như bao phủ trong sương mờ.” Will mở lòng bàn tay, dùng giọng nói kích động run run mà nói: “Sau đó tôi ý thức được, hôm nay khi tôi ở hiện trường, thấy một con chó ăn phần thịt trên mặt Mason Verger... Tôi đột nhiên hiểu được, Chesapeake Ripper không phải ăn cắp nội tạng, cũng không phải thu chiến lợi phẩm.”

“Gã ăn bọn họ.” Will nhìn chằm chằm Hannibal: “Chúng ta tìm một tên ăn thịt người.”

“Như Hobbs?” Hannibal nghiêng đầu hỏi.

“Chesapeake Ripper khác chim bách thanh, chim bách thanh yêu những cô bé gã giết, còn Chesapeake Ripper? Gã mổ bụng nạn nhân là vì sỉ nhục, đối với gã, đó chỉ như thịt bò thịt heo, mà không phải con người.”

“Còn có gì khác không?”

“Mới đầu chúng ta nghĩ gã ăn trộm nội tạng, có kiến thức bài bản về y học nhưng hiện bây giờ không làm nghề y nữa.” Will nói: “Nhưng nếu như gã ăn họ thì... có thể tất cả đều không phải vì tiền, cũng không phải chán nản cuộc đời, thậm chí, y có một cuộc sống giàu có.”

Hannibal nở nụ cười nói: “Rất tốt.”

Cực kỳ tốt, Will.

60. Chương 60: Cá Chết Lưới Rách

“Bác sĩ Lecter.” Will thấy huyết Thái Dương giật giật, đầu nhứt nhối nặng nề, không thể đứng vững, không hiểu sao, người đối diện trước mặt mình bắt đầu biến dạng.

Hannibal vẫn ngồi đó, thậm chí ngay cả tư thế cũng không thay đổi, vẫn là hình dáng bác sĩ tâm lý ngồi thả lỏng trên sofa. Thế nhưng Will nghĩ Hannibal đang cười, không phải loại mỉm cười lễ phép với người lạ, cũng không phải loại hào hiệp vui vẻ nhếch khóe miệng khi bị Will chọc cười.

Y cười như... như người thợ săn thấy con mồi của mình rơi vào miệng bẫy, đôi mắt nâu lộ ra một sự cổ thần bí khó lường, độ cong của khóe miệng cũng rất lạnh lùng, nói y vui vẻ không bằng nói là y đang hưng phấn.

Hannibal nhìn Will, một ánh nhìn thú vị dạt dào khiến người ta sởn tóc gáy.

Will có phần mơ hồ, sau đó anh nhìn đồng hồ, người bác sĩ tốt bụng của anh đã trở lại dáng vẻ bình tĩnh như thường, khóe miệng khẽ mỉm, nét mặt nghiêm túc mà vẫn thân thiết, anh hầu như nghĩ mình đã thấy ảo giác.

“Will, cậu cần nghỉ ngơi.” Hannibal lại một lần nữa kiến nghị.

Lúc này, Will không phản kháng, mà gật đầu ngoan ngoãn như con rối, anh không còn chút sức lực nào nữa. Anh không muốn đi với Crawford mà muốn đến tìm bác sĩ Lecter, cũng như muốn xác định mình không điên, về mặt khác thì do chuyện Abigail mà anh không muốn thấy ông sếp này của mình.

Hannibal đứng dậy đi lấy đồ, ngay từ đầu, Will chỉ ngồi yên trên ghế, nhưng lâu quá mà Hannibal vẫn chưa trở lại, anh bắt đầu thấy khát, mà nước trong ly trên tay đã hết.

Will đứng dậy, đi về phía nhà bếp.

#

Hannibal biết lúc này mình đã có phiền phức rồi.

Y không lừa được Will bao lâu nữa, ngay khi phân tích được công bố rộng rãi, không bao lâu, y sẽ bị hoài nghi—từng là giai cấp tư sản dân tộc, từng học y, người mà cả giới thượng lưu đều biết rằng rất xem trọng ăn uống?

Hannibal tin chắc ở Maltimore này, người phù hợp với phân tích này nhất chính là y. Trên thế giới, tội lỗi hoàn mỹ nhất không phải là làm sao chạy trốn mà là ngay từ đầu không ai hoài nghi. Để FBI mò kim trong biển lớn là chuyện rất khó, nhưng nếu một ngày cung cấp cho đàn chó săn đã được huấn luyện kia một phương hướng đại khái, vậy thì vớt cây kim ấy chỉ là chuyện sớm muộn.

Bây giờ, y có thể bỏ chạy, trước khi FBI ý thức được thân phận của y, y có thể thay hình đổi dạng yên vui tìm một chỗ mới ở nước ngoài.

Thế nhưng, y không muốn đi như vậy, ít nhất trước khi giết Will thì không thể. Y ao ước nếm được máu thịt của Will, ao ước từ rất lâu rồi, nếu như cứ thế mà đi thì nó sớm muộn gì thì cũng sẽ trở thành tiếc nuối suốt đời.

Hannibal đem dao phẫu thuật giấu vào tay áo, tay kia nhấn phím gọi điện thoại—

“Hannibal?” Giọng Hill nghe như giật mình, hẳn đương nhiên giật mình, bởi vì Hannibal gọi vào số ‘điện thoại di động khẩn cấp’ mà trước đây cả hai đã chuẩn bị, số điện thoại duy nhất không ai có thể truy ra.

“Will phát hiện rồi.” Giọng Hannibal bình tĩnh đến như không phải y đã bại lộ vậy.

Đặc vụ bên kia đầu dây im lặng một hồi: “Bây giờ Will ở đâu?”

“Cậu ấy chưa biết đó là tôi, nhưng phân tích của cậu ấy với Chesapeake Ripper đã gần như hoàn mỹ rồi.” Hannibal nói rất đơn giản: “Giờ đang ở phòng khách của tôi, chuyện sớm hay muộn, có lẽ... vài giây sau sẽ biết.”

Hannibal cũng không quên thứ mình đặt trong nhà bếp, Will không phải người rình mò chuyện riêng của người ta, thế nhưng không thể bảo đảm vì một lý do gì đó, anh ta muốn vào bếp, rồi thấy thứ gì trong đó.

“Hannibal, đừng đụng đến cậu ấy.” Hill nói: “Hãy nghe tôi nói, bây giờ đi ngay, tôi đã chuẩn bị phương án bỏ đi của anh rồi.”

“Vậy cậu đã có chuẩn bị từ trước.” Hannibal khẽ nhếch khóe miệng.

“Tôi đã từng khuyên anh, thế nhưng anh không phải người chịu nghe ý kiến của người khác... đừng có giải thích, anh cũng biết mình mà. Được rồi, những thứ đó sau hãy nói, anh có thể từ chối đề nghị của tôi, nhưng tôi không thể không chuẩn bị gì hết mà để anh gặp nguy hiểm.” Giọng nói Hill vẫn chân thành, ôn hòa, dù sâu lo vẫn không hoảng hốt: “Crawford ở chỗ này bận rộn chuyện Abigail, đừng chuẩn bị gì hết, ra khỏi nhà, đến phía sau quán bar Sao Băng, ở đó có một chiếc xe, chìa khóa ở chỗ ông Tom, nói cho ông ấy Mr.Hemo kêu anh tới đây.”

“Trong xe có hộ chiếu giả, chi phiếu mới và một chiếc di động mới đã chuẩn bị sẵn.” Hill nói: “Hình tôi cũng sửa rồi, thuốc nhuộm tóc và mắt kính đều đặt ở ghế phụ lái. Đừng dùng máy bay dân dụng, cho tôi chừng mười phút, tôi sẽ cho anh một số điện thoại mới, tới sân bay tư nhân bay tới báo đến Mexico, tới đó lập tức chuyển máy bay.”

“Tiền trong thẻ khăng định đủ tiêu xài, trước khi lên máy bay nhớ bỏ điện thoại di động đi, sau đó tạm thời chúng ta không liên hệ với nhau nữa. Sau khi rời khỏi Mexico, hẳn anh đã có thể chuẩn bị đường đi

của mình, dựa theo kinh nghiệm của tôi, FBI cần thời gian mới có thể phát lệnh truy nã xuyên quốc gia, hơn nữa vì vấn đề vì quốc tế bọn họ cũng không thể trực tiếp ra nước ngoài đuổi bắt được, mà hữu hiệu của cảnh sát quốc tế cũng không cao gì.” Hill nói một hơi tất cả những gì đã chuẩn bị, thở dài nói: “Chính anh cũng có chuẩn bị sẵn, phải chắc chắn anh không bị gì cả, Hanni.”

Hannibal trầm mặc vài giây, nói: “Tôi còn chuyện phải xử lý.”

“...Will?” Không cần nhìn cũng biết đặc vụ bên đầu dây bên kia đang nhú mào, giọng Hill đượm lo nghĩ: “Hannibal, đừng đụng đến Will, bây giờ đi mau đi!”

“Xin lỗi, thế nhưng tôi nhất định phải thực hiện quyết định của chính mình: “Hannibal thể hiện cái đặc tính ngoan cố của mình.

Bên đầu dây của Hill có tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống đất, sau đó là giọng của Hill, lần đầu tiên hắn dùng giọng nói lạnh lùng thế để nói chuyện với Hannibal: “... Hanni.”

Hắn rất cố gắng nhấn nạt: “Cho dù xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại cho tôi, anh phải nhớ kỹ dù gì tôi cũng là đặc vụ liên bang.”

Đó là một lời hứa, mặc dù lửa giận của hắn đã phừng phực ngút trời, thế nhưng hắn vẫn hết sức bảo vệ người yêu không bị tổn thương. Dù cho Hannibal bị FBI bao vây, Hill cũng có thể dùng thân phận hiện tại để cứu y ra, cho dù cái giá là bại lộ thân phận.

“Hill, cảm ơn.” Hannibal nghĩ mình cần trấn an người yêu một chút, y khẽ dịu giọng.

Sau đó, bọn họ gác điện thoại, Hannibal một tay cầm thảm, một tay giấu dao phẫu thuật bình tĩnh đi ra ngoài.

Khi y nhìn thấy Will đứng sững trước cửa nhà bếp, Hannibal mới giật mình— xem ra, Will đã phát hiện ra tàn dư thi thể Abigail, thế nhưng không biết vì nguyên nhân gì.

Có lẽ vì quá mức sợ hãi, có lẽ vì kích thích quá lớn khiến cho não anh lại phát bệnh, có thể anh không chịu nổi việc Abigail bị giết, hoặc chính Hannibal là người giết con bé.

Anh đứng cứng ngắc trước cửa, tựa như một pho tượng.

Hannibal nhẹ nhàng buông thảm, lặng lẽ đi tới gần như một hồn ma. Y thông thạo việc che dấu tung tích bản thân, thông thạo cách săn mồi, Will đã bị kích thích quá lớn, đầu óc chưa thể tiếp thu được tin tức, nên không thể nào chú ý tới Hannibal đã tới phía sau mình.

Ngay khi anh thấy một cái bóng đen bao trùm trên nền đá cẩm thạch ở nơi xử lý nguyên liệu thì Will vẫn

còn mơ màng mờ mịt, rồi sau đó anh đột nhiên hoàn hồn, bản năng sinh tồn chiếm thượng phong, ý thức cầu sinh khiến anh làm ra một hành động cực kỳ chính xác— Will giật phắt khẩu súng bên hông ra, chuẩn bị bắn.

Trong chớp mắt khi Hannibal thấy anh xoay người, y đã đem dao phẫu thuật cắm sâu vào người đối phương, hai cánh tay mạnh như gọng kìm, y siết chặt cổ tay cầm súng của Will, giờ nó cao lên, súng nổ, sượt qua mặt Hannibal trong gang tấc.

Hai người trong thế giằng co, năm, sáu phát súng bị Hannibal bắt thành súng chỉ thiên, một tay khác y dùng dao phẫu thuật, mạnh mẽ như cắt lên tảng phô mai mà cắt vào người Will.

Đường nhìn bọn họ giao nhau, khoảnh khắc đôi mắt trong xanh như hồ nước của anh đối diện với sự lạnh lùng, tàn nhẫn của Hannibal, thậm chí y còn mỉm cười, mỉm cười như thần chết vậy gọi, như ác ma nở non bên tai. Will cảm thấy thân thể của mình tiêu tan, ngay cả đau đớn cũng trở nên lơ mờ, anh nhìn vị bác sĩ tâm lý kiêm bạn bè mà mình hết lòng tín nhiệm.

Chesapeake Ripper luôn ở bên cạnh họ, thế nhưng anh lại tin y, thậm chí y lại vào y. Hannibal đã giết bao nhiêu người? Chỉ vì mình không sớm một bước nhìn rõ bộ mặt của tên giết người này mà bao nhiêu người vô tội đã chết?

Y giết Marissa, giết Abigail, người gọi điện thoại cho Hobbs cũng là y! Chết tiệt! Will nghĩ đến những người đã chết thảm, thi thể chết không nhắm mắt của bọn họ phóng đại vô hạn trước mắt anh. Hình ảnh vô số lần lặp lại trong ác mộng khiến anh phải tỉnh giấc giờ đây tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Đôi mắt yếu đuối vỡ tan màu xanh một lần nữa tụ lại, kiên định hơn, Hannibal đương nhiên chú ý tới điểm này, giọng nói y mềm nhẹ, dịu dàng như vẫn là bác sĩ tâm lý trầm ổn, đáng tin cậy lúc trước, y nói với Will: “Đừng phản kháng, Will, tất cả đều kết thúc.”

“Không còn ác mộng, không còn mệt mỏi và bóng tối nữa.” Y mê hoặc: “Đau đớn sẽ trôi qua rất nhanh, Will, cậu không sao hết, sẽ giống như ngã mình trong nước nóng vậy, ở đó, cậu sẽ được an toàn, không còn sợ gì cả.”

“No...” Sức mạnh thật vất vả mới hình thành bị những câu nói ấy đập tan mất phần nào, Will vô ý thức há miệng.

“Will, thả lỏng, tôi xin lỗi vì đã kết thúc thế này, thế nhưng mọi câu chuyện đều có điểm kết thúc, đây là một câu chuyện hay.” Hannibal dịu dàng mà tán thưởng nhìn người đặc vụ chậm rãi mất ý thức vì mất máu và đau đớn: “Cậu mệt lắm rồi, Will, hãy nghỉ ngơi đi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, mọi chuyện cứ để tôi lo.”

Người gần chết ai cũng nhìn thấy ảo giác, Will mờ mịt nghĩ.

Hình như anh nhìn thấy ba mình, ông dùng đôi tay thô ráp thu lưới, màu da đồng như một tác phẩm nghệ

thuật lạnh băng băng, anh ngồi trên thuyền, nhìn người ba đang bận rộn.

Ba không thích nói, tính tình có lúc tốt có lúc xấu, những lúc tốt ông dùng đôi tay chai sạn của mình xoa xoa mái tóc quăn của anh, lúc vui vẻ, ông còn mua đồ ăn vặt cho anh. Thế nhưng so với những món đồ ăn ngọt ngào, anh vẫn thích cảm giác bàn tay ông xoa đầu mình hơn.

“Will...” Anh nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Alana, cô từ chối: “Tôi không thể... xin lỗi.”

Anh biết, Alana không giống mình, cô quan tâm anh, nhưng không yêu anh. Cô có thể làm bạn của anh, nhưng không phải làm bà Graham, cô thích những gì đơn giản, thích cuộc sống êm đềm, còn cuộc đời của anh thì không hề yên bình.

Có thể sẽ một ngày, anh có một căn nhà hai tầng, sửa động cơ thuyền, có một cô vợ dịu dàng, có hai đứa con, lá cọ to xòe che nắng trời chói chang, gió biển mang vị tanh tanh phất qua làn váy vợ anh, con anh chạy chơi trên bãi cát vàng óng ánh, vui cười...

“Cho dù là lúc nào, nếu cậu muốn kết thúc, cậu đều có quyền gọi kết thúc, mà tôi sẽ giúp cậu chấm dứt tất cả.” Một giọng nói xa lạ lại quen thuộc vang lên trong đầu anh, Will chậm rãi nghĩ, đó là Hill.

Crawford chỉ biết sử dụng anh như một loại công cụ, Alana bởi vì sợ hãi, bất an mà không dám tới gần, Hannibal chính là hung thủ luôn muốn làm bệnh của anh trở nặng hơn... chỉ có Hill nói cho anh: Cho dù là lúc nào, anh đều có quyền kết thúc.

Bây giờ, chính là lúc để kết thúc tất cả!

Will đột nhiên mở to đôi mắt khép hờ, lúc thân thể như chảy nhão xuống mặt đất, anh rút khẩu súng dự bị giấu ở ống giày ra, dùng chút sức lực cuối cùng nổ súng.

Anh thấy Hannibal lao đảo lùi ra sau vài bước, che lấy vết thương không ngừng nhỏ máu, kinh ngạc nhìn anh, nhưng không hề có chút sợ hãi, nổi giận gì, ngược lại, Hannibal khẽ nhếch khóe miệng, dùng một biểu cảm thú vị khiến người ta sợ ngã xuống đất. Bóng tối nuốt chửng lấy Will.

Súng từ trong tay tuột xuống, sau một giây, thế giới là một màn đen tĩnh khiết.

61. Chương 61: Bắt Đầu Mới, Trò Chơi Mới

ăm năm sau —

Trong lớp FBI, người đàn ông đeo chiếc mắt kính cũ mềm mại máy chiếu, trên màn chiếu là hình các cô gái:

“Đây là vụ các cô gái mất tích hàng loạt ở Minnesota năm năm trước, 2013.”

“Lúc đó đã mất tích bảy cô gái, đây là ảnh của nạn nhân, FBI cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với các cô gái, không biết bất cứ thông tin gì liên quan đến hung thủ. Chỉ nhìn những hình chụp này, nói cho tôi biết, các bạn phát hiện điều gì?”

Một nữ thực tập sinh ngồi phía bên trái gờ tay, Will gật đầu với cô.

“Hình dáng rất giống nhau, màu tóc, khuôn mặt, màu da, phong cách... Bảy cô gái mất tích đều thuộc một hình mẫu, hình mẫu bị hại. Điều này cho thấy hung thủ chỉ giết một mẫu người nhất định.” Giọng nữ thực tập sinh mang nhiều âm điệu nông thôn miền nam, như phát biểu rất tự tin. Cô có mái tóc nâu xinh xắn, đôi mắt sáng sủa mang theo sự tinh anh của một đặc vụ giỏi.

“Right!” Will suy nghĩ một chút, rồi rất nhanh nhận ra cô là một học viên năm nhất: “Cảm ơn nhiều, học viên Starling, cô có thể ngồi xuống.”

Chỉ bằng một vụ chim bách thanh Minnesota, Will có thể nói cả một buổi học, đương nhiên, anh vẫn không thích nhìn vào mắt người khác như trước, cho dù là trả lời vấn đề của học viên, anh cũng chỉ dùng khoe mắt liếc qua thật nhanh, rồi nhìn ra phía xa xăm tựa như đường chân trời có cái gì đó hấp dẫn vậy.

Tan học, anh xách cặp vở như chạy nạn nhưng vẫn bị Starling ngăn lại, đối mặt với học viên muốn hỏi thêm, Will dù không muốn tiếp xúc với người lạ cũng phải làm tròn bổn phận thầy giáo.

“Thầy Graham, về vụ chim bách thanh Minnesota, tôi còn vài vấn đề.” Starling lấy tập vở ra, trên đó chỉ chít ghi chú và bài viết, hiển nhiên cô đã nghiên cứu vụ này trước rồi.

“Yes?”

“Gã không có khả năng gây án một mình, tất cả nạn nhân đều mất tích trước bữa tối, mẫu nạn nhân cũng là các cô gái ngoan chất phát, không phải dạng bad girl. Mấy cô ấy sẽ không theo người lạ đi lung tung, bề ngoài của Garrett Jacob Hobbs sẽ làm họ cảnh giác.” Starling nhìn vở của mình ngại ngùng, đây là lần đầu tiên cô đưa ra ý kiến phân tích từ một vụ có thật, nhất là trước mặt một đặc vụ có kinh nghiệm phong phú như vậy.

Vì thế cô cúi đầu, do đó không phát hiện ra sắc mặt Will trở nên tái nhợt.

“Tôi cho rằng chim bách thanh có đồng bọn, hơn nữa người này không làm nạn nhân hoài nghi. Thế nhưng tư liệu trong phòng hồ sơ không có ghi chép....” Lúc Starling ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt của Will, cô rất muốn nói tiếp nhưng cũng phải câm miệng lại.

“Cô rất hứng thú với vụ này?” Qua thật lâu Will mới tìm về giọng nói của mình.

“Tôi định làm báo cáo phân tích về vụ này.” Starling đáp.

“Là bài tập của giáo sư Noras?” Will hỏi một chút.

“Yes, well, bài này chiếm tới 60% tổng điểm, giáo sư Noras muốn chúng tôi dùng những vụ có tính dẫn dắt và nghi vấn để phân tích, không muốn dùng những vụ đã trở thành kinh điển bị phân tích đi phân tích lại nhiều lần.”

“Cậu ấy biết báo cáo của cô là vụ chim bách thanh?” Will lại hỏi, hơi thở gấp gáp.

“...Yes?” Mỗi người khi khẳng định vụ sẽ phân tích đều phải giao đề cương cho đặc vụ Noras.

“Về vụ chim bách thanh Minnesota, cô có thể hỏi đặc vụ Noras, cậu ta.. rất quen thuộc với vụ này, lúc đó chúng tôi là đồng nghiệp cùng tổ.” Will hình như không muốn nói nhiều thêm, chỉ vội vã bỏ lại một câu rồi đi mất.

Đương nhiên, lúc ăn trưa, Will sẽ không trưng cho Hill một bộ mặt dễ nhìn.

Hill ngây thơ chẳng biết gì nuốt trọn hai phần cá chiên, mới từ trong miệng Will hỏi ra nguyên nhân, hần dở khóc dở cười: “Tôi có lý do gì ngăn Starling phân tích vụ chim bách thanh chứ?”

Điều này, trong lòng Will cũng biết, thế nhưng những phân tích sắc bén của Starling đã đem chuyện của Abigail đặt lên trên mặt bàn, đây là cơn ác mộng đen tối mà những người trải qua “thời đại Hannibal” không bao giờ muốn nhắc đến.

Đúng vậy, ác mộng, Hannibal là cơn ác mộng không thể chạy thoát, như bóng với hình.

Năm đó, lúc vụ ấy được đưa ra xét xử trước tòa, khi nhân chứng và người nghe phán xử nghe được bác sĩ Lecter dùng cái gì chiêu đãi khách khứa đến nhà thì sắc mặt của những nhân vật xã hội nổi tiếng lập tức trắng bệch, có một chỉ huy dàn nhạc xui ngay tại chỗ, có không ít người ới mửa ngay trên tòa, khiến quan toà không thể không cau mày mời những người đó ra ngoài hoặc chở tới bệnh viện rồi mới mở lại một phiên tòa khác.

Ngay cả Crawford, sau khi biết được Hannibal đã dùng cái gì chiêu đãi mình thì sắc mặt cũng tái nhợt đến người ta suốt đời khó quên. Chỉ có Will khi đó vừa khỏi bệnh nặng, ở trong bệnh viện đã có một thời gian để thích ứng. Lúc ra làm chứng trên tòa không có phản ứng gì quá lớn, thế nhưng chết sống cũng không chịu nhìn Hannibal trên ghế bị cáo.

Cái hình dạng cúi đầu khẽ đáp cứ hệt như anh mới là người ngồi ghế bị cáo.

Vụ án ăn thịt người ghê tởm và cũng khiêu chiến tam quan của mọi người, thế nhưng đối với Will mà nói,

điều khiến anh đau khổ nhất là sự lợi dụng của Hannibal, dù sao làm bác sĩ tâm lý, anh đã tin tưởng y đến thế nào, chính vì tin tưởng nên mới đưa vô số người vào địa ngục như vậy. Will không thoát ra khỏi cảm giác hổ thẹn, cho đến hôm nay, anh vẫn cho rằng, Abigail là do anh gián tiếp hại chết.

Starling nhắc tới chuyện Abigail, chính là xát muối vào lòng anh.

“Miễn bàn chuyện này, bài tập là tôi giao cho Starling, tôi sẽ nói với cô ấy. Với lại, Molly và Josh bây giờ thế nào?” Hill cười cười chuyển hướng câu chuyện.

Nhắc tới vợ con, mặt Will liền dịu xuống, Molly là y tá trong bệnh viện, lúc trước, khi anh còn nằm giãy giụa trọng thương, truyền thông như là con đĩa gao đeo bám, thậm chí Freddy còn chụp lên một bức hình anh trần truồng mang máy thử đăng báo. Không lúc nào đáng sợ như quãng thời gian đó, nhưng Molly... Molly là điều tốt đẹp nhất trong đời anh.

Cô ấy yêu thương anh, bảo vệ anh, chăm sóc anh, hiểu anh.

Alana bị kích thích không nhỏ vì chuyện Hannibal, rất khó nói Alana có thâm thương Hannibal hay không, dù sao y từng là người hướng dẫn của cô. Dù thế, khi vụ Hannibal đã hạ màn, cô rời khỏi FBI, thậm chí bỏ Maltimore, đi châu Âu, lâu rồi không còn trở về Mỹ nữa.

Sự săn sóc dịu dàng của Molly trong thời gian dưỡng thương chậm rãi đi vào lòng Will, anh khao khát một mối quan hệ gia đình đơn giản vậy thôi, rất nhiều lần, anh chỉ hy vọng làm một người bình thường, có một gia đình và một công việc bình thường.

Molly dẫn theo Josh, năm xưa cô từng không chồng mà có con, thằng đàn ông kia vừa đi là đi biệt không còn nghe tin gì nữa. Cô phải nuôi con một mình mà vẫn không hề đánh mất hy vọng vào tương lai và sự dịu dàng lương thiện của mình.

Sau đó, họ kết hôn.

Will và Hill rút khỏi BAU, đến học viện FBI dạy học, giống như ban đầu vậy. Năm năm trôi qua, lúc bắt đầu rất khó khăn, chuyện của Hannibal như âm hồn không tiêu tán quần lầy những người tham gia vào đó, nhất là Will.

Thế nhưng không có tin tức gì có thể chiếm tin đầu mãi mãi, nửa năm sau, sự kiện ăn thịt người ở Maltimore cũng mất dần độc giả, mọi người tiếp tục quan tâm chuyện xấu của ngôi sao và các sự kiện quốc tế, ai còn rảnh rỗi nhớ một tên bác sĩ ăn thịt người?

Will có được cuộc sống yên ổn hằng mong mỗi, không còn tiếp xúc với các vụ án mạng nữa mang lại lợi ích cho bộ não của anh, ảo giác không còn xuất hiện, có vợ con bên cạnh cũng không còn thấy ác mộng.

Tất cả đều rất tốt.

“Josh và Molly về nhà ngoại, cuối tuần mới về.” Will gác chuyện chim bách thanh ra sau đầu, trêu ghẹo: “Cậu thật sự không thử tiến tới với Shana sao?”

“Shana xứng đáng với người tốt, mà không phải một thằng già ... như tôi.” Hill nói một cách không quan trọng, làm ra bộ dạng theo chủ nghĩa độc thân: “Trước đây thì vì công việc mà không thích hợp lập gia đình, bây giờ có thời gian thì không còn hứng thú.”

Will bị cái câu “không còn hứng thú” khiến cho miệng giật giật, dù sao thì cũng là bạn thân, sinh hoạt cá nhân không tiện nhắc tới. Will biết hắn cũng như mình, là người cực kỳ chú ý sự riêng tư.

Bây giờ, anh có một công việc hay ho, thể xác và tinh thần khỏe mạnh, có gia đình bạn bè, còn cái gì chưa hài lòng nữa chứ? Will nghĩ vậy, tâm trạng tệ hại buổi sáng vì Starling cũng tốt lên.

Vì thế khi anh dùng khăn chùi tay cho sạch sẽ, đã không thấy khóe miệng Hill ở đối diện dù lộ ra một nụ cười ôn hòa mà tay lại siết chặt miếng khăn giấy.

#

Starling đã xuất hiện, thời gian Hannibal ra tù sẽ không còn xa.

Hill không nhớ rõ câu chuyện về Hannibal, thể nhưng cũng không ngu đến nỗi không nhớ diễn viên nữ chính là ai. Thậm chí, đối với người tùy ý như Hill mà nói, căn bản không cần phải tuân thủ nguyên tác truyện làm gì.

Năm đó, khi biết được Hannibal và Will không biết sống chết thế nào nằm trong phòng cấp cứu, hắn có thể nhẫn nại; khi Crawford và FBI tìm thấy thi thể Abigail trong nhà bếp Hannibal rồi nghi y, hắn có thể nhẫn nại; khi Hannibal bị phán tử hình nhưng vì bị giám định tâm thần mà sửa thành giam giữ chung thân, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Bây giờ, khi Crawford một đường thẳng tiến, cuộc sống Will hạnh phúc, Hill đã khó có thể ức chế tâm trạng gắt gỏng của mình. Cho dù Hannibal có phải là trùng phạt đúng tội hay không thì y cũng là Hanni của hắn!

Người hắn yêu thương đặt trong tim, không bao giờ muốn ai chạm đến.

Chilton là dạng người gì, sao Hill lại không biết? Tên viện trưởng đem tất cả bệnh nhân trở thành tài sản tư hữu của mình, Hannibal không phải người, thậm chí không phải hung thủ giết người mà chỉ là một vật thí nghiệm. Nếu trong tay Hannibal, Chilton không chiếm được lợi ích gì thì thế nào gã cũng nghĩ cách trả thù, dần vặt lại Hannibal.

Hill bóp nát cái bánh quy trong tay rồi tiện thể vứt vào thùng rác, rồi quay đầu lại cười với Starling: “Kế hoạch chúng ta tiến hành rất tốt, chẳng bao lâu Crawford sẽ để ý đến cô.”

“Vấn đề là ông ta sẽ không để một thực tập sinh gặp bác sĩ Lecter.” Starling thông minh hơn người, ánh mắt nhìn vấn đề sắc bén vô cùng, thế nhưng so với Hill thì vẫn còn quá non nớt.

“Cho nên tôi đã chuẩn bị cho FBI hai món quà.” Giọng của Hill vẫn bình tĩnh, khẽ nhếch mép: “Clarisse thân ái của tôi, khi Crawford gặp phải vấn đề nan giải, phản ứng đầu tiên của gã không phải tìm Hannibal mà là Will.”

“Ý của anh là—“

“VẬY để gã tìm Will, sau đó để gã ý thức được, cuối cùng người có thể giải quyết vấn đề chỉ có Hannibal....” Hill đặt đĩa bánh quy trước mặt Starling, rồi mang ra một ấm hồng trà.

“ĐỢI đến khi Will không làm được, Crawford cũng sẽ không tự mình gặp Hannibal, gã sẽ tìm một người xa lạ để nói chuyện với Hannibal, lúc đó, không phải cô là lựa chọn tốt nhất sao?” Hill nhếch mép, ánh mắt không một tia ấm.

“Nếu ông ta chọn người khác.” Starling vẫn lo như cũ.

“Clarice, gã nhất định chọn cô.” Hill nhìn nữ thực tập sinh vừa quen vừa lạ trước mặt, cười nói: “Có lẽ cô không biết, cô làm gã nhớ tới một người khác, đương nhiên, đó cũng là người khiến Crawford hổ thẹn.”

Nhìn gương mặt mỉm cười dịu dàng của Hill, Starling cảm thấy run rẩy cả người.

Hill Noras là một tên bệnh tâm thần bình tĩnh đến điên cuồng, từ mấy năm trước Starling đã biết được điều này. Starling không có gan trái lời, những thủ đoạn lợi hại của Hill làm cô rét run; về mặt khác thì vì báo ân. Cha mẹ mất từ khi cô còn nhỏ, ở tạm trong nhà họ hàng, lại vì tội trộm cừu mà bị đưa vào cô nhi viện.

Cô nhi viện chưa bao giờ là nơi thích hợp để trẻ con sống, cô đến từ một nơi hẻo lánh, lần đầu tiên đến thành phố lớn cô đã bị mọi người trêu chọc, vào học trong học viện FBI thì có người nhục mạ.

Hill cứu cô ra, cho cô lý do để tin tưởng. Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông trung niên này có một sức hấp dẫn khiến người ta mê muội, cho dù hằn lạnh lùng hay dịu dàng, tất cả đều khiến tín đồ của hắn điên cuồng.

Thế giới này chưa bao giờ thiếu người điên, Hill tìm được người vì hắn mà cống hiến. Francis thì không cần phải nói, không cần Hill thuyết phục, bản thân Francis đã là một fan cuồng của Hannibal; Bill là một tên điên, một tên bệnh tâm thần không hơn không kém, đối với y, Hill luôn áp dụng biện pháp nuôi thả, thỉnh thoảng liên lạc hai ba lần, không hề nói gì cho Bill về những người khác; Charlie là fan cuồng của Hill, so với việc Starling bị nhốt trong học viện FBI, có thể tự do đi lại làm Charlie giúp Hill xử lý rất nhiều chuyện.

“Ai ra tay trước?” Starling hỏi, nhưng cô phỏng chừng người đầu tiên Hill vứt bỏ là gã Bill điên.

“Tôi sẽ thông báo cho Francis.” Hill dịu dàng nhìn thẳng cô: “Francis đã nhìn lâu lắm rồi, tôi cảm thấy gã sẽ không nhìn được nữa... Với lại, Hannibal đã liên lạc với gã, điều này làm cho Francis, umm, càng thêm hưng phấn.”

Starling giật mình, thế nhưng Francis chỉ là dùng để đối phó Will, lần này không cần cô nhúng tay vào.

“Francis sùng bái Hannibal, có lẽ gã cho rằng chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác.” Hill bắt đầu dĩ nhiên vai: “Từ khi gã liên lạc được với Hannibal rồi thì không thèm để ý tới tôi nữa.”

“Thật tình, đó là lần đầu tiên tôi bị người ta đối xử như vậy...” Giọng của Hill nhẹ hẫng làm người khác lạnh sống lưng.

Dù vậy, Starling biết Hill hiểu sự sắc bén trắng trợn của mình, cho nên cô nói thẳng: “Có lẽ đó là ý bác sĩ Lecter, bác sĩ không muốn Francis liên hệ với anh.”

“Chuyện râu ria thôi, Clarice, bác sĩ Lecter luôn luôn thích chơi, phải thông cảm cho anh ấy, trong ngục cũng đâu có nhiều trò vui.” Hill nói rất tùy tiện, vừa nói vừa rót hồng trà vào ly.

Hết chương 61

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tui biết có nhiều người không thích ứng nổi chuyện hắc hóa của Starling, nhưng Hill cần một nội ứng, một người không làm Crawford hoài nghi.

Lúc Starling gặp Hill, cô vẫn còn chưa lớn, giả thiết nếu cô tốt nghiệp đại học rồi tới học viện FBI liên, huấn luyện chưa được một năm thì bị Crawford gọi đi đối phó Hannibal, như vậy trong “Sự im lặng của bầy cừu”, cô chỉ mới 24, 25 tuổi. Vậy truyện đặt ra khi cô mới lên thành phố học đại học thì gặp Hill, lúc đó khoảng chừng 19,20.

Starling là người rất nhạy cảm, mà theo nguyên tác, cô có thể cùng Hannibal bỏ trốn, vậy nói rõ tam quan của cô này cũng... khụ khụ, không chính trực như Will. Hill cứu cô, đồng thời chăm sóc cô, tạo cho cô tự tin. Bản thân Hill cũng là một người đàn ông có sức hấp dẫn lẫn sức uy hiếp không thua gì Hannibal, vì gặp đúng Hanni nên mới bị chèn ép thâm, kỳ thực thì chỉ với người yêu hần mới nhượng bộ như vậy thôi.

Nghĩ như thế, Starling bị Hill bôi đen cũng là chuyện bình thường, mà Hill vì mất người yêu mà từ từ đen luôn, lúc này bùng nổ cũng là đúng. So với bản thân ra tay, còn không bằng ngồi sau màn chỉ đạo, Hill đang chơi một ván cờ rất lớn~~~

62. Chương 62: Red Dragon (một)

Lúc trước, FBI lật tung cả nhà Hannibal lên, phần lớn đều trở thành vật chứng trên tòa, sau đó kết án rồi, nhà ở với tài sản đều bị đem đi công khai bán đấu giá, bồi thường cho nạn nhân Chesapeake Ripper. Nói thật ra, Hannibal kiếm được không ít tiền, nhưng tiền đó chưa đủ chia cho tất cả nạn nhân.

Tiền gửi ngân hàng của Hill không nhiều lắm, dù sao đời này hắn cũng không sinh ở gia đình giàu có gì cho cam. Tuy không kiếm được nhiều tiền nhưng tiêu xài sao cho cuộc sống được thoải mái thì vẫn làm đủ, mấy năm nay làm việc cho FBI cũng để dành được một khoản kha khá. Vì tránh nghi ngờ, hắn không thể tham gia đấu giá.

Dù sao, không ai so xem người nào có tiền hơn ông trùm ngành báo chí brother complex làm gì — chuyện ngu như vậy hắn đời nào thèm làm. Đợi đến khi phần lớn tài sản Hannibal bị Magnussen thì Hill ngay cả sợi lông mao cũng không thấy được.

Đương nhiên, ngay cả Hanni bé mà Hannibal tịch thu từ nhà hắn cũng ở trong đó, con búp bê này đúng là truyền kỳ — từ tay Moriarty qua tay Hill, rồi qua tay Hannibal, cuối cùng tới tay Magnussen.

Với cái tính của Charles Magnussen, anh ta chịu đưa búp bê tạo hình từ em họ anh ta cho người khác mới là lạ!

Hannibal là người rất chú ý riêng tư, y không giữ bao nhiêu đồ riêng tư trong nhà Hill, trên thực tế, ngay từ khi Hannibal biến mất khỏi cuộc sống này, thì Hill cảm thấy như y chưa từng xuất hiện trong đời hắn vậy.

Không ai dám nhắc tới y, ngôi nhà đã đổi chủ, không còn ai mặc bộ âu phục ba phần, lái xe khắp thành phố để săn bắn, không còn ai dùng nghệ thuật ngôn ngữ uyển chuyển nói chuyện với hắn.

Hannibal biến mất không còn dấu tích, cho đến khi chết rục trong nhà giam mới thôi.

Ngay lúc đầu, Hill rất mờ mịt, tất cả xảy ra quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn không thích ứng được cũng là chuyện bình thường; sau đó, chờ Hill nhận ra mình đã mất thứ gì, thì tất cả biến thành phần nô điên cuồng, ngay cả Hannibal cũng bị hận, qua bao nhiêu đêm, hắn muốn đem một mồi lửa thiêu cháy FBI, giết Crawford và Will, siết chết Hannibal rồi tự sát, vậy thì tất cả mọi chuyện đều kết thúc; phần nô rất nhanh trôi qua, khi tỉnh táo lại, Hill biết, hắn phải cứu Hannibal ra.

Magnussen cũng có ý này, thế nhưng thế lực của anh ta ở châu Âu chứ không phải Mỹ, sếp MI5, ngài Holmes anh luôn nhìn chòng chọc vào anh ta, thế nên rất nhiều chuyện anh không thể làm được.

Ngay sau khi anh ta giải quyết xong chuyện Catherine, anh đã ngồi máy bay trở về Anh quốc. Chuyện nghĩ cách cứu em họ là công việc của Hill, Magnussen chỉ có thể cung cấp giúp đỡ mà thôi.

Vượt ngục là không thể, Hill biết rõ nhà giam đó kiên cố, chặt chẽ đến mức nào, cướp tù bậy bạ là điều ngu xuẩn. Cho nên cần phải cho Hannibal chạy trốn thì bước đầu tiên là phải rời khỏi nhà giam đó.

Phải có điều kiện gì để Hannibal rời khỏi tầm tay của Chilton? Chuyển nhà giam là cơ hội tốt nhất, hơn nữa, phải có lý do gì để cấp trên không thềm nghe ý kiến của Chilton, bắt buộc Hannibal chuyển nhà giam.

Đáp án duy nhất là giao dịch.

Hannibal có hai ưu thế khiến FBI phải cùng y làm giao dịch, một, y là người duy nhất biết hài cốt của những nạn nhân y giết chết, nhưng thật ra, lãnh đạo cấp trên của FBI đâu quan tâm gì mấy đến chuyện tìm thi thể cho người nhà nạn nhân; hai, bọn họ cần năng lực của Hannibal để bắt những tên giết người hàng loạt khác lại, Will cũng đã từ chỗ Hannibal tìm ra được nhiều gợi ý. Dù sao hợp tác với phạm nhân như Hannibal cũng từng có tiền lệ rồi, dù chuyện đó cũng quá mức nguy hiểm và vô cùng hiếm.

Nói chung không phải vụ án nào cũng cần họ mạo hiểm làm giao dịch với Hannibal, chỉ có vụ nào mà FBI không thể giải quyết, hơn nữa cực kỳ căng mới được. Căng tới mức có thể ép được mấy tên chính khách kia vào bước đường cùng đến mức có thể sinh ra lòng can đảm chưa từng tưởng ra.

Chính hắn tạo ra những vụ giết người ghê rợn cũng được, vì Hannibal lần thứ hai hai tay nhiễm máu người vô tội... Hill hoàn toàn làm được. Thế nhưng thứ nhất hắn còn phải nhìn chăm chăm BAU và Will, thứ hai nếu như hắn bại lộ thì rất phiền.

Cho nên, hắn cần người giết người thay, chế tạo ra những vụ án mạng kinh hoàng. Tìm được một người làm kẻ giết người mà vẫn chịu sự khống chế của mình thì đúng là không đơn giản, nhất là Hill không chỉ tìm một người, hai là còn phải chuẩn bị nhiều thứ khác để khi Hannibal vượt ngục có thể thoát khỏi truy tìm của FBI.

Hill cần tròn năm năm để chuẩn bị tất cả, tất cả kế hoạch đều tiến hành an ổn. Một lần nữa hắn đội lên chiếc mặt nạ giáo sư học viện tao nhã, trở thành người bạn mà Will tin tưởng nhất, chậm rãi dỡ xuống phòng bị trong lòng Crawford.

Không ai biết trong lúc Hill bình tĩnh bày trí tất cả thì trong lòng hắn nghĩ gì; chính vì không ai biết nên khi Will kết hôn với Molly, hắn vẫn có thể làm rể phụ mặc âu phục đứng bên cạnh, mỉm cười chúc phúc cho bạn bè tìm được một nửa của mình.

Bởi vì chuyện của Hannibal, sự nghiệp của Crawford bị tổn hại ích nhiều, thế nhưng ông sếp tràn đầy dã tâm này vẫn có cách để tiếp tục bò lên những tầng cao khác, nội tâm của Will được vợ con chậm rãi xoa dịu, chẳng bao lâu đã quên đi bóng ma của Hannibal.

Mọi người đều nghĩ tên ăn thịt người kia sớm muộn gì cũng sẽ chết rục trong nhà giam, trả giá cho những gì y đã gây ra.

Thế nhưng, Hill cũng là người phải trả giá.

Hannibal, Hannibal, Hannibal... Hill gọi thầm tên người yêu trong lòng, khi đi tới học viện FBI, hắn vẫn mang một gương mặt hòa ái, ánh nắng chiếu rọi ra một dáng người đàn ông thành đạt đầy sức hấp dẫn.

Hắn như có thể cảm nhận được con người không thể xuất hiện ở đây đang đến gần, mái tóc vàng nhạt tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng dịu dặt, đôi mắt nâu lạnh lùng tàn nhẫn như dã thú, hơi thở của y chậm rãi tỏa trên cổ hắn, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ quấn lấy thắt lưng hắn— mười phần không giống Hannibal nhưng lại vô cùng tự nhiên.

“Hill...” Hắn nghe những lời của người yêu bên tai: “Nhớ thương có làm cậu điên cuồng không?”

Hill dừng chân, hắn cứ đứng đó mà nghe, nghe “Hannibal” nói chuyện với mình, kẻ ăn thịt người cười khê một tiếng, tựa như tất cả thích thú đều ở trước mắt: “Tôi và cậu đều biết, không nên hận Will.”

“Là tự anh gây chuyện.” Hill đáp lại.

“Cậu kinh ngạc với việc này à?” Giọng Hannibal vẫn bình tĩnh như nước.

Hill nở nụ cười như thở dài mà cũng như châm chọc: “Hoàn toàn không, Hannibal.”

“Cậu biết cậu không hận vì Will nhốt tôi vào nhà giam, cậu chỉ đổ kị với cậu ta mà thôi.” Ma quỷ thích gây xích mích đầu độc, sau khi tháo chiếc mặt nạ con người xuống thì lại thêm cần quấy: “Cậu đổ kị cậu ta có được cuộc sống mà cậu mơ ước, cậu đổ kị với hạnh phúc của Will, bởi vì cùng lúc đó, cậu mất đi tình yêu của mình.”

“Cậu lo họ tổn thương tôi sao? Cậu lo tôi sẽ quên cậu sao? Hay là... cậu lo mình sẽ quên tôi?”

“Đã năm năm rồi, Hanni.” Hill thở dài, “Năm năm đủ để xảy ra bất cứ chuyện gì.”

“Một giây trước chúng ta đã khác với một giây sau, yêu khiến người ta phải kính nể, mặc dù nó rất khó hiểu.”

“Anh nghĩ anh có quyền phát biểu gì về tình yêu sao?”

“Hannibal” nở nụ cười, dường như vô cùng sung sướng: “Yêu là ảo ảnh, Hill, bây giờ cậu yêu tôi ở đây, hay tôi ở nhà giam? Cậu đang sợ...”

Khi Will đi tới, ảo ảnh Hannibal lập tức tan ra, biểu cảm của Hill không chút thay đổi, nhướng mày với Will: “Chỉ cần nhìn mặt cậu cũng đủ biết rồi.”

Will cười nhạo một tiếng, gỡ mắt kính xuống: “Try me?”

“Crawford, Crawford có thể đi quảng cáo thuốc diệt côn trùng được đó, chỉ cần anh ta đứng ra, nếp nhăn lông mày cậu có thể kẹp chết mọi loại sâu?” Hill không cần tăng mạnh ngữ điệu thì cái thí dụ này cũng

quá ác độc rồi.

Khóe miệng Will giật giật, không biết nên cười hay nên phản bác.

“Well, cậu đứng đây làm gì?” Will chuyển đề tài.

“Phơi nắng?” Hill không chút nghĩ ngợi trả lời.

“ ... ”

Will không muốn nói với Hill tỉ mỉ chuyện của Crawford, bởi vì anh đã từ chối vị sếp cũ, anh không muốn bị cuốn vào tư tưởng của những kẻ giết người nữa. Bây giờ, anh đã có tất cả mọi thứ, anh ích kỷ đến mức không muốn mất đi tất cả.

Thế nhưng, hiển nhiên Will đã quên sự cố chấp của Crawford, cuối tuần, trở lại Maltimore, Molly mời Hill về nhà họ làm khách. Trong nhà bếp, Will đang phụ bếp cho vợ, phòng khách, Hill đang chơi với Josh.

Josh là một cậu bé thông minh, nhưng cậu nhóc lúc nào cũng có địch ý với Will, thế nhưng cái địch ý này lại xuất phát từ tinh thần bảo vệ Molly. Will không thêm để ý, trái lại càng tốt hơn với Josh, thậm chí đến mức lấy lòng.

Nhưng mà Josh thích chú Hill hơn, chú ấy là một giáo sư FBI tao nhã tri thức uyên bác. Làm con nít, cậu nhóc ngây thơ tùy hứng, thậm chí trong lòng hy vọng Hill mới là cha dượng của mình, dù sao so với Hill, Will có chút thần kinh.

Người một nhà và khách đang vui vẻ bên nhau, Crawford lại xuất hiện một cách rất mất hứng. Molly biết Crawford, đồng thời cũng nghe nói qua những chuyện ông sếp này làm với chồng mình, nên mặt lập tức sầm xuống, cô cúi đầu loay hoay sửa lại hoa trên bàn. Will nhìn thấy phản ứng của Molly thì có phần hơi xấu hổ.

Thế nhưng dù có xấu hổ thế nào anh cũng không thể để Crawford đứng ngoài cửa hoài như vậy, Will vỗ vỗ vai Josh, biểu nhóc ra ngoài lấy xe đạp đi chơi, Molly nhìn mấy người đàn ông một chút, xoay người đi theo Josh.

“Đã lâu không gặp, Hill.” Crawford gật đầu chào Hill rồi lại tập trung nhìn Will.

“Tôi nói rồi, tôi không giúp anh được, Jake, tôi không thể trở lại.” Will nói.

“Hai gia đình đã bị giết, ngay cả trẻ con lẫn chó cũng không tha.” Crawford như không nghe thấy lời từ chối của Will, cứ tiếp tục nói: “Mỗi đêm trăng tròn gã lại gây án, lần trăng tròn gần nhất là một tuần sau.”

Will là một người lương thiện, anh không thể nào thờ ơ nghe như vậy được, thế nhưng nghĩ đến Molly và Josh, anh chỉ đành chống lại: “Vì sao nhất định phải là tôi? Anh có nhóm phá án giỏi nhất rồi.”

“Thế nhưng không phải cậu, Will, cậu biết cậu có thể cản được gã, cứu vớt biết bao nhiêu mạng người.” Crawford cao giọng.

Will cầu cứu nhìn về Hill, còn Hill thì đang cúi đầu chơi với mấy cái nút áo của mình, không nhận mấy ánh nhìn cầu cứu của Will. Will đành tự mình cố gắng: “Vì chúa, Jake, anh thật muốn tôi tan vỡ sao?”

“Chỉ là nhìn hiện trường, không có yêu cầu gì khác, chỉ nhìn một cái thôi!” Crawford lấy ra hai bức ảnh, đặt lên bàn, dâng ly nước lên: “Quyền quyết định trong tay cậu.”

Sau đó, gã nhìn về phía Hill đến giờ vẫn không nói gì: “Tôi cũng hy vọng cậu trở về, Hill.”

Nếu như nói Will rời đi vì chuyện của Hannibal thì Hill rời đi là do có hận với Crawford, đồng thời cũng là vì để Will trở lại học viện FBI, lúc đó, Will quá mức yếu đuối, chỉ có thể dựa vào Hill.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Câu trả lời này làm Crawford giật mình, thế nhưng Hill có thể đồng ý là một chuyện tốt, cho nên gã cũng không suy nghĩ nhiều. Cuối cùng, gã ra đi trong ánh mắt không chào đón của Molly.

“Anh ta lúc nào cũng như vậy.” Hill nhướn mày, nhìn Will không nhận được mà cầm lấy ảnh chụp, đó không phải ảnh chụp hiện trường, mà là hình chụp chung của hai gia đình.

Trong tấm hình đó, cả hai gia đình đều vô ưu vô lự, đều có hai đứa con nhỏ, cười vô cùng xán lạn. Đó là hình chụp một gia đình bốn người bình thường ở Mỹ, thế mà chỉ một đêm đã bị tàn sát trong tay một tên giết người hàng loạt.

Từ đó, hai tấm hình ấy trở thành hai sự châm chọc tàn bạo.

“Tôi...” Will ngập ngừng mở miệng.

Hill cắt ngang lời anh, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng: “Nói chuyện với Molly đó, Will, cô ấy là người phụ nữ tốt.”

Will không thể thấy chết mà không cứu được, anh là một người có tâm hồn dịu dàng đến cực độ, Hill lấy hai bức ảnh từ trong tay anh, bình tĩnh mà nhìn gia đình bị Francis giết chết—

Đáng tiếc, hắn không phải.

Hắn không quan tâm sống chết của bất kỳ ai, cũng như hắn không quan tâm đến cái thế giới chết tiệt này.

Điều duy nhất mà hắn quan tâm, là người đàn ông còn quý giá hơn cả sinh mạng và linh hồn mình, người đang bị nhốt trong nhà giam tĩnh mịch, không ngừng chờ đợi.

63. Chương 63: Red Dragon (hai)

Có rất ít người biết, khi Will bị Crawford xách đi can thiệp vào vụ Hannibal để kiểm đầu mối của Tooth Fairy thì Tooth Fairy luôn ở trong đường nhìn của Hill.

Clarice không có cách nào rời khỏi học viện FBI, hơn nữa so với việc của Francis, đạt được sự tín nhiệm của Crawford mới là nhiệm vụ hàng đầu của cô, Hill làm việc cực kỳ nguyên tắc, đôi khi lạnh lùng đến tàn khốc, gạt bỏ tất cả những kẻ thoát khỏi khống chế của mình. Hắn đã cứu Clarice, yêu cầu duy nhất chính là giúp hắn cứu Hannibal.

Ngày cô thành công, từ đó về sau, cô sẽ tự do, rời xa đôi người yêu tâm thần đó.

Hill dốc sức xin nghỉ, mang theo Charlie tới chỗ ở của Francis, bọn họ ngồi ở một quán cà phê đối diện một công ty bán camera, Charlie chạy đôn chạy đáo cả ngày, dạ dày rỗng tới thần thờ. Thế nhưng đến khi bánh mì nướng trứng chiên được bung lên thì mới phát hiện bánh mì nướng không khác gì cao su, mà trứng chiên thì chỗ sống chỗ khét, ăn không nổi.

Gã thanh niên tóc vàng lộ ra ánh mắt bất mãn, nhưng khi nhìn thấy người gã kính ngưỡng mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, mái tóc nâu hơi xoăn, nhìn còn nóng ấm hơn cả ly chocolate, đôi mắt xanh xám có vài phần ưu tư nhìn người qua lại như mắc cửi trên đường phố, ngón tay thon dài sạch sẽ cầm muống khuấy đều đều trong ly cà phê.

Hill ngồi ở đó, dù đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn không hiện lên những vết tích của năm tháng, chỉ có hơi thở phong sương là được thời gian lắng đọng thành một sự quyến rũ kỳ lạ, hắn không ngay ngắn ngồi thẳng, trên thực tế, chỉ ngồi tùy ý trên ghế, thậm chí còn có phần thờ ơ mà vẫn khiến người ta cảm thấy sự ưu nhã và ga lăng, nút áo sơ mi thứ hai để mở lộ ra chiếc cổ và xương quai xanh.

Cổ họng Charlie thắt lại, gã vội vã cúi đầu nhìn cái thứ quý giống như bánh mì nướng mà không khác gì cao su, trên mặt còn có một cái lòng đỏ trứng chưa chín, quả thực nhìn như giọt nước kẹt trên miệng cống thoát.

“Thám trưởng?” Charlie nghi hoặc hỏi.

Gã tự giác không gọi tên Hill, mà cái họ Noras phát âm hơi quái, Clarice lúc nào cũng phiền não chuyện này, nên trực tiếp gọi “giáo sư”, Francis thì gọi là đặc vụ, Bill... thằng điên này khỏi cần nói tới. Sau đó, Hill nhìn đáng vẻ rồi rầm khó xử của gã, hỏi ra mới biết gã phiền não cái chuyện gọi tên này.

Từ đó về sau, Hill kêu Charlie gọi mình là thám trưởng, đồng thời nói cho gã cách gọi này mang hàm nghĩa

đặc biệt. Charlie cực kỳ hưng phấn với việc này, tất cả học sinh gọi Hill là giáo sư, hay gọi hắn là đặc vụ, chỉ có mình có vinh dự gọi Hill là thám trưởng, cái xưng hô đặc biệt này cho thấy vinh quang và tin tưởng đặc biệt.

Hill không đối xử với gã bình thường, hắn như thần thánh cao xa thương xót ban ân cho tín đồ của hắn, nhận lấy lòng trung thành của tín đồ.

Hill nhìn Charlie đang giật mình, trên mặt không biểu cảm, nếu nói hắn không biết tình cảm của Charlie dành cho mình đã vượt quá sự cung kính sùng bái thì đó là gạt người. Khát vọng trong mắt người thanh niên này sao có thể giấu được hắn?

Thế nhưng tín ngưỡng của Charlie dành cho hắn đã áp chế loại dục vọng này, mà nói thật ra... Chỉ cần Charlie tuyệt đối trung thành, lý do trung thành là gì thì liên quan quái gì đến hắn? Thế nhưng sự dung túng này chỉ thành lập trên việc Charlie làm tốt bản phận của mình, mà không phải như bây giờ, nhìn hắn mà dờ dãn không làm việc.

Hill dời đường nhìn sang bên cạnh, ra hiệu cho Charlie nhìn.

Charlie quay đầu, thấy Francis đang cùng một cô gái nói chuyện, nhìn kỹ ra thì mới biết đó là một cô gái mù. Charlie tiếp xúc với Francis tương đối nhiều, dù sao Clarice quá nhỏ mà Bill quá khủng, còn về mặt khác, Francis không trung thành với Hill. Charlie tuyệt đối không cho phép người khác phản bội Hill, cho nên gã luôn nhìn chăm chăm Francis.

Theo gã, Francis vừa sợ vừa hận đối với đàn bà, bình thường luôn tránh xa, còn khi điên lên thì muốn giết. Cho dù loại nào cũng không giống như cái cách Francis đối xử với cô gái mù này, trong mắt thậm chí còn có chút dịu dàng... tuy rằng sự dịu dàng hàm chứa nhiều phức tạp.

“Francis đã liên hệ với bác sĩ Lecter chưa?” Charlie khiếp sợ mà hỏi, đây là kết quả sau khi liên hệ với Hannibal? Người đó thật là kẻ ăn thịt người chứ không phải thần tình yêu thiết hạ?

“Hannibal không có trách nhiệm với Francis.” Hill chậm rãi nói, Hannibal sẽ không để Tooth Fairy trong lòng, nếu như Francis gây phiền phức cho FBI, y sẽ mừng rỡ; vui vẻ, nếu như Tooth Fairy thất bại, Hannibal cũng coi như đó là một trò tiêu khiển.

“Francis muốn dừng lại?” Charlie nhìn Francis xưa nay trầm mặc ít lời nay đã do dự vươn tay ôm người cô gái mù ấy vào lòng, ngay cả sự tối tăm trong nét mặt cũng mất đi vài phần.

“Tình yêu ơ là tình yêu, ai có thể ngăn cản bước chinh phục của mày? Cho dù là ma quỷ cũng phải khúm núm trước mặt mày...” Giọng Hill nhẹ nhàng chậm chạp, âm điệu lên xuống như đọc lời kịch Shakespeare, phóng đại mà mê say.

Francis đưa cô gái mù về nhà, nhưng vẫn đứng tần ngần trước cửa, rồi đột nhiên quay lại, chột nhìn thẳng vào Hill. Mặt Francis cứng ngắc, sau đó xụ ra, đi thẳng về phía quán cà phê.

Đó là một người đàn ông âm trầm, tuy rằng mặt có phần khuyết tật nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ nam tính của gã, đôi mắt gã u buồn thâm thúy, nét mặt cứng rắn lạnh lùng, thân thể bởi vì rèn đúc quanh năm mà rắn chắc, hoàn mỹ, cái phong cách lạnh lùng nghiêm nghị lại cực kỳ hấp dẫn phụ nữ. Francis hoàn toàn không cần tự ti như vậy, tự ti đến mức không dám đối mặt với phụ nữ, bởi vì y thật sự có sức hấp dẫn hơn y tưởng rất nhiều.

“Đặc vụ.” Đầu tiên Francis nói với Hill, sau đó quay đầu nhìn về phía Charlie, lần này không chào hỏi, mà chỉ gật đầu chào. Charlie bị tức nghẹn họng nhưng hết cách với cái thằng cổ chấp lạnh lùng này.

Đại khái cũng vì quan hệ giữa Hill và Hannibal, Francis mới giữ sự tôn kính tối thiểu với Hill.

Hill thì lại không quan tâm chuyện này, hắn đã qua tuổi tức giận hay mừng rỡ vì thái độ của người khác rồi. Vì còn đang ở nơi công cộng, Hill nói mơ hồ: “Chỉ còn bốn ngày nữa, cậu dự định buông xuôi sao?”

Gương mặt Francis càng thêm cứng rắn, gã đáp: “Đương nhiên không.”

“Có mang tin cho y không?” Hill tiếp tục hỏi.

“Ông ấy nhận được rồi, nhưng giờ chưa có cách trả lời.” Francis nói.

Hill khẽ gật đầu: “Đương nhiên, thời kỳ đặc thù, Crawford không có khả năng không nhìn chòng chọc y. Thế nhưng y sẽ nghĩ ra cách trả lời, người như y trừ phi ném vào lồng sắt, không để tiếp xúc với bất cứ ai, bằng không y nhất định sẽ có cách.”

Francis nhú nhú mày vì cái thí dụ trào phúng không chút khách sáo của Hill, thế nhưng Hill lại cười mỉm, đáng cười càng thêm ôn hòa nhã nhặn, đợi đến khi Francis im lặng thì mới chậm rãi nói: “Nếu như cậu thành công thì không cần Clarice ra tay, dù sao cô ấy còn quá nhỏ.”

“Tôi đương nhiên sẽ thành công.” Francis im cả nửa ngày trời mới nói được một câu này.

Hill nở nụ cười, đôi mắt xanh xám như phát sáng dưới ánh mặt trời chói lọi, hắn cúi đầu, dường như đang lễ phép ngả mũ, hân hoan chân thành: “Tôi tin cậu sẽ không làm y thất vọng, chúc cậu thành công.”

Francis gật đầu, quay đầu ra khỏi quán cà phê.

Ý cười của Hill đọng lại ở mắt, Charlie biết ngay từ đầu Francis muốn buông tha, bởi vì chỉ dựa vào tàn sát gia đình không thể làm FBI thỏa hiệp, mà Will Graham càng thêm khó đối phó. Đáng tiếc Francis đến bây giờ vẫn cho rằng mình là người chủ chốt trong kế hoạch cứu Hannibal.

Francis chẳng qua là một cái bẫy, là miếng mồi khiến FBI mất cả chì lẫn chài. Clarice mới là quân hậu Hill đặt ở chỗ Crawford, còn bản thân là người cuối cùng phụ trách cứu nguy khi hai kế hoạch trước đã thất bại.

Nếu như bọn họ đều thua, Hill làm người chơi cờ sẽ tự mình ra tay, quần nhau chí chết với FBI.

Nếu như Hannibal Lecter thật sự thông minh như lời đồn, y sẽ không thể không biết Francis chỉ là con tốt thí của Hill, làm sao lợi dụng quân cờ này một cách tốt nhất thì phải xem bản lĩnh Hannibal.

“Charlie, Bill ở đâu?” Hill hỏi.

“Vẫn cái dạng thần kinh đó, tôi thấy thằng đó sắp không khống chế được nữa rồi.” Charlie mới vừa kiểm tra tình hình của Bill.

“Vậy không cần khống chế nữa, chờ đến khi chuyện nơi này kết thúc, Bill có thể làm tất cả những gì mình muốn. Đến lúc đó, cậu phải trông chừng y, nếu như chưa hoàn thành mục tiêu mà bị phát hiện thì..” Hill không nói hết câu nhưng Charlie đã hiểu.

“Chỗ Francis phải làm sao đây? Tôi thấy Francis không bỏ được cô gái đó.”

“Francis sẽ không buông tha kế hoạch cứu Hannibal.” Hill có vẻ không quan tâm.

“Thế nhưng cô gái đó sẽ ảnh hưởng đến Francis.” Tình cảm, cái thứ này rất nguy hiểm đến một tên giết người hàng loạt, nhất là tên lác lư bất định như Francis, một mẫu người nhạy cảm mâu thuẫn.

“Vậy chúng ta sẽ giúp một tay.” Hill khẽ hạ mắt, dùng giọng nói không chút tình cảm trả lời.

#

“Có lẽ anh có thể giải thích cái này, bác sĩ Lecter.” Thứ Will cầm trong tay là lá thư mà Francis nghĩ biện pháp giao cho Hannibal, lá thư nhìn qua hư hư thực thực như Tooth Fairy viết cho ‘thần’ của gã.

Trên thực tế, phía sau lá thư đó còn có chuỗi mật mã mà Hill để lại, còn Hannibal đem phần Tooth Fairy viết về thân phận của gã tiêu hủy, hủy cả phần mật mã, chỉ để lại vài đoạn ca ngợi sùng bái.

Đoạn mật mã cần mã chính xác để giải, Hannibal đương nhiên đoán được ai nhờ Francis giao mật mã, Hill Hill... Uiii, đúng vậy, người yêu mà y chưa gặp năm năm rồi.

Hannibal dùng một loại bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh đến khiến người ta sợ hãi nhìn Will, mặt anh ta co rút như lên cơn thần kinh, nhưng ánh mắt vẫn kiên định nhìn cho thấy lập trường không lùi bước của mình.

Thật thú vị, Hannibal nhếch mép, là ai mặc áo áp vàng cho chén trà thể này, khiến cậu ta kiên cường ổn định hơn? Cặp mẹ con đó? Không, đương nhiên không phải, nguyên nhân duy nhất Will tiếp thu đôi mẹ con đó là vì cậu ta khát vọng một gia đình bình thường. Cho dù không phải người phụ nữ đó, đứa trẻ đó,

trên đời này, cho dù là người phụ nữ nào, đứa trẻ nào cậu ta cũng sẽ tiếp nhận.

“Tôi cứ nghĩ sau chuyện của tôi, cậu sẽ chạy trốn, mà không phải vẫn ở lại Maltimore, thậm chí còn dạy ở học viện FBI.” Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của Hannibal vào tai Will nghe như tiếng răn đe lười: “Bây giờ, nói cho tôi biết, Will, ai là người cho cậu dũng khí để trở lại đó, thậm chí đối mặt với ánh mắt của con người?”

“Chuyện đó không liên quan đến anh, bác sĩ Lecter.” Will lạnh lùng từ chối.

Hannibal mặc bộ đồ tù xấu xí, bị nhốt trong một phòng tù bằng thủy tinh, năm năm sống trong cảnh giam cầm không làm sự nguy hiểm của y trở nên yếu bớt, tuy rằng y quả thật nhìn gầy yếu đi nhiều, tiêu tụy vài phần, nhưng nét đũa cọt trong đôi mắt nâu vẫn không hề thay đổi. Hannibal đối tư thế đứng, khoan khoái dễ chịu dựa vào vách tường, theo Will, bác sĩ tuyệt đối sẽ không làm động tác đó nếu còn mặc những âu phục ba mảnh ngày xưa.

Y đã từng là Hannibal trước đây, nhưng đã không phải là Hannibal năm năm trước.

Mờ mịt chốc lát, Will tiếp tục đem đề tài trở về chuyện Tooth Fairy.

Hannibal cười nhạo: “Hai ngày trước, mấy người phát hiện ra thứ này, nhưng mấy người chỉ lấy mẫu DNA, thậm chí dùng vài thủ đoạn để làm tôi nghĩ mấy người chưa phát hiện ra. Sau đó giám thị tôi, xem tôi có liên hệ với Tooth Fairy hay không?”

“Anh thực sự biết Tooth Fairy?”

“Đừng nói lảng, Will, lẽ phép chút xíu.” Hannibal cười rộ lên: “Cậu biết cái giá của sự vô lễ mà.”

Y nhìn về vị trí một dao ngày xưa, nở nụ cười khiến Will vừa phẫn nộ vừa lạnh run người, Hannibal thở dài nói: “Bỏ qua chuyện này, Will, nói lại chuyện cậu đi, mấy năm nay còn mơ ác mộng không?”

“Sau khi anh thấy thư từ của Tooth Fairy, anh thông qua luật sư đăng tin lên báo, đó là mật mã, anh đã nói gì trên đó?” Will không hề nghe, đôi mắt xanh chỉ nhìn chăm chăm ác ma khoác da người.

“Will, đó là mật mã.” Hannibal trào phúng.

Nếu đã là mật mã, thì làm sao nói ra được. Với lại, so với việc Will có mơ ác mộng hay không, ở chung với hai mẹ con kia như thế nào, Hannibal càng muốn biết—

Người yêu của y, bố trí tất cả, tỉ mỉ thiết kế tất cả bấy rập, năm năm nay đã sống như thế nào? Mỗi giây mỗi phút cậu ta đều lo lắng chuẩn bị tất cả sao?

Nói là vui vẻ không bằng nói là hứng thú dạt dào. Hannibal rất muốn nhìn Hill có thể chuẩn bị cho y bao nhiêu “vui sướng” ngoài ý muốn, trình độ của Tooth Fairy đối với đôi họ chỉ là món khai vị mà thôi, vậy món chính thì sao? Món điểm tâm ngọt thì sao?

Đầu lưỡi màu đỏ hồng xẹt qua môi dưới, Hannibal nhắm mắt lại không hề để ý tới Will ngoài nhà giam, y nhớ tới lời nói mà mặt mã cất dấu, thẳng thắn giản đơn, phong cách rất Hill—

“Hy vọng anh thích món quà này, Hanni của tôi, tất cả chỉ là bắt đầu, tôi chờ mong ngày gặp mặt, ngày anh lấy lại tự do.”

64. Chương 64: Red Dragon (ba)

Francis là một tên cổ chấp trời sinh, nhưng không phải là một tên biến thái trời sinh, khác với bọn không thể khống chế bản thân, đồng thời khác bọn giết người hàng loạt điên cuồng lưỡi khống chế bản thân, Francis... mơ ước trở thành người bình thường, chính vì khát vọng bị tự ti cừu hận bao phủ cho nên gã càng thêm hận người thường.

Các cảm xúc này đan cùng một chỗ, khiến gã trở nên nhạy cảm mà dễ phẫn nộ, gã như một đứa trẻ lạc đường, dù cho khắp người toàn là gai, hận đời thì chỉ cần lương y chỉ đường bảo vệ, gã vẫn có thể thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Đáng tiếc, người gã sùng bái là Hannibal, tên biến thái e sợ cho thiên hạ bất loạn, y hoàn toàn xem Tooth Fairy như một vở kịch hay mà xem. Francis chỉ là quân cờ để đối phó Will, sau khi mất đi người yêu, Hill trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, Tooth Fairy đã bị định trước một số phận hy sinh bị kịch rồi.

Thế nhưng gã lại gặp người phụ nữ đáng yêu nhất trong đời mình.

Từ nhỏ bị bà mình ngược đãi, rồi lại bởi vì khiếm khuyết của bản thân mà bị kỳ thị, ánh mắt dị dạng của người khác là thứ Francis tiếp xúc tối đa, cũng là thứ mà gã thù hận. Nhưng Reba là một người mù, hơn nữa khác với những người phụ nữ thô bạo, giả tạo làm gã ghê tởm, Reba dịu dàng sắc sảo, nhìn cặp mắt không hề có chút ánh sáng nhưng lại luôn yên lặng tỏa ra thiện ý ấy. Francis nghĩ mình đã được cứu vớt.

Red dragon đã khống chế gã, vì bảo vệ Reba, Francis có thể chấp nhận trả bất cứ giá nào, cho dù phải hủy diệt bản thân.

“Không, không, ai cũng có thể, thế nhưng không phải cô ấy.” Francis quỳ trên mặt đất, nét mặt tuyệt vọng điên cuồng mà nhìn vào khoảng không trống rỗng, đồng thời đối thoại với ảo giác của bản thân.

#

“Bọn họ giải ra mật mã rồi.” Hill vừa nói vừa vót nhọn khối gỗ trong tay, hấn mang đôi bao tay màu đen thể nhưng mười ngón tay vẫn khéo léo như thường, từng cuộn dăm bào mỏng như giấy rút xuống bàn.

Làm một phần của FBI, giảng viên trong học viện FBI, Hill không thiếu nơi phát tin tức. Đoạn ca ngợi Tooth Fariry viết ra ca ngợi Hannibal bằng tiếng Anh thông thường, thể nhưng phần đề cập đến kế hoạch của hắn thì đều dùng mật mã ám hiệu.

“Bọn họ chỉ có thể dịch được thư của Francis, mật mã của chúng ta khác gã.” Charlie nói.

“Francis rất cuộc cẩn thận, thể nhưng trong phòng Hannibal tổng cộng có bao nhiêu cuốn sách chứ, tra từ cuốn từ cuốn rồi cũng ra.” Hill ngừng gọt mà đưa khối gỗ ra trước mặt ngắm nghía, nhẹ nhàng thổi bay những vụn dăm bào trước mặt, “Hannibal thông minh hơn gã, biết rõ khả năng bị bại lộ của loại mật mã ấy là rất cao, lại dùng mật mã đăng báo... Đơn giản là muốn xem phản ứng của tôi thôi.”

Charlie có chút vướng mắc, thật ra, cảm nhận của Charlie đối với Hannibal cũng không tốt, thậm chí có phần coi thường. Dù sao một tên giết người hàng loạt làm tới mức như Hannibal mà cũng bị nhốt vào lao, thì ăn thịt người cũng không làm thứ gì hay ho cả.

Hơn nữa, gã không muốn ánh mắt Hill cứ nhìn mãi vào một kẻ thất bại như thế.

“Cậu muốn biết FBI có tin gì à.” Hill đương nhiên chú ý tới sắc mặt của Charlie, vừa cười vừa nói: “Những tin phiên dịch từ trên báo ra là ‘Người hành hương, đáp án do người đi tìm, trên đỉnh núi thánh, người sống lại trong hồ máu’, chỗ ký tên là một chuỗi chữ vô nghĩa.”

Người hành hương là Francis, bởi vì Tooth Fairy tự xưng mình như thế. Thứ gọi là đáp án chính do tìm kiếm, chính là thứ Hannibal nói cho Francis, bảo gã tiếp tục giết chóc để tiến hóa, xong sức mạnh thoát thai hoá cốt.

Đỉnh núi thánh, cái này chỉ Hill, nhưng vì tránh đồng âm, cố ý trách cái từ Hill này, thể nhưng Francis tự nhiên sẽ hiểu Hannibal muốn gã tìm Hill.

Cuối cùng, người sẽ sống lại trong hồ máu, là một chữ hai lời, ám chỉ hai thứ — “người sẽ” (You will) cái từ này có thể hiểu như “Anh và Will”, sống lại trong hồ máu, ám chỉ Francis giết Will và người nhà của anh là sẽ hoàn thành chuyển hóa cuối cùng.

Nói ngắn lại, chính là Hannibal cổ động Francis đối phó FBI, một nhà Will sống ở nơi nào không cần Hannibal điều tra, có Hill làm ‘nội gián’, bí mật của FBI gần như trong suốt.

Nội dung chính trên báo là dùng mật mã Tooth Fairy để mã hóa, dùng cách mã hóa bằng sách, chỉ cần tìm đúng sách, ai cũng có thể hiểu được tin tức trong mật mã, nếu như Hannibal vẫn là một bác sĩ tâm lý trước kia, bằng vào quy mô cái văn phòng như thư viện loại nhỏ đó, FBI muốn phá mật mã phải mất mười ngày nửa tháng mới xong.

Thế nhưng, trong nhà giam, nhất cử nhất động của Hannibal đều nằm trong khống chế của Chilton, đầu giường phòng giam của y cho dù có cố sức nhét thì cũng chỉ 10 quyển sách là cùng, một đặc vụ một ly cà phê thức một đêm là tra ra hết.

Thế nhưng những câu nói mật mờ của Hannibal, FBI chỉ có thể đoán mà thôi. Will không hổ là người phân tích hành vi tội phạm xuất sắc, không bao lâu anh đã hiểu ra, Hannibal muốn Tooth Fairy giết anh và người nhà.

Thế nhưng địa chỉ gia đình một đặc vụ FBI đâu phải chỉ cần Google chút là ra, hơn nữa, chuyện năm năm trước đã khiến địa chỉ nhà Will trở thành một điều cơ mật.

“Trên đỉnh núi thánh.” Hill cười cười, tiếp tục đeo khối gỗ: “Will là người thông minh, lúc đó cậu ta không hiểu không có nghĩa cậu ta không bao giờ hiểu.”

“Hắn ta có thể đoán ra chúng ta?” Charlie chưa từng đấu với Will, tự nhiên không biết lợi hại của “con chó săn hung hãn nhất FBI”

“Nơi ở của cậu ta là điều cơ mật, ít người biết được điều này. Hannibal bị giam năm năm, không tiếp xúc với bất cứ ai, cho nên người để lộ ra tất nhiên là người quen trước đây của y. Cứ tiếp tục tra xét...” Hill nhún vai: “Liên hệ giữa mountain và hill chỉ cần suy đoán chút là ra.”

“Vây...” Charlie giật mình, vẻ mặt trở nên lo lắng, gã không lo cho mình, mà lo cho an toàn của Hill.

“Will là người có nội tâm mềm yếu, cậu ta có rất ít người thân thiết. Tuy nhìn qua, cậu ta có vẻ không dễ tiếp xúc, thế nhưng một ngày, cậu được cậu ta tin cậy, Will sẽ tin cậu rất rất nhiều, bảo vệ cho cậu... Cho dù hy sinh tính mạng vì bạn bè cũng được. Lúc trước kẻ hở Hannibal lộ ra không chỉ một chỗ, mặc dầu y thôi miên Will, ám chỉ Will, nhưng với năng lực của Will chưa hẳn đã không bắt được y.”

“Thế nhưng, Hannibal là một trong số ít bạn bè của Will, là bác sĩ tâm lý cậu ta tôn kính, là người cậu ta tin cậy nhất, tiềm thức của cậu ta từ chối tin rằng Hannibal chính là Chesapeake Ripper. Đây là nguyên nhân Will vẫn hối hận thống khổ đến bây giờ, cậu ta luôn nghĩ nếu như trước đây không phải vì bị tình cảm che mắt, chắc đã không có nhiều người chết trên tay trong tay Hannibal như vậy... Nhưng trên thực tế, bài học đó vẫn chưa đủ sâu sắc, bởi vì lúc đó còn có tôi.”

“So với Hannibal ngày xưa, sự tin tưởng của cậu ta đối với tôi càng thêm sâu nặng. Dù sao chẳng nữa, cậu ta sẽ không tin rằng tôi đứng về phía Hannibal; cậu ta sẽ không tin, tôi muốn cậu ta chết, muốn Molly và Josh chết. Mọi người thông thường chỉ có thể nhìn thấy thứ bọn họ muốn thấy, nếu không muốn thấy thì cho dù có để trước mắt cũng làm như không thấy.”

Giọng của Hill càng ngày càng thấp, dần dần không còn nghe được nữa, một lúc sau, hắn ngẩng lên nói với Charlie: “Ít nhất trong khoảng thời gian này, tôi sẽ không bị Will nghi ngờ, bảo Francis mau ra tay đi, như vậy dù Will muốn nghi cũng không có thời gian mà nghi nữa.”

“Gần đây, đầu Francis chỉ toàn là cô gái mù kia thôi, hai người ngủ với nhau rồi, mà sau đêm đó Francis còn chưa giết chết cô ta.” Charlie bất mãn.

“Càng là người quan trọng, cậu lại càng không dễ tha thứ cho sự phản bội của người đó.” Hill không quan tâm, rốt cuộc cũng chuốt nhọn khối gỗ, hắn nói với Charlie lần chót: “Chuyện này giao cho cậu.”

“Thám trưởng.” Hill muốn hai người tách riêng ra hành động sao?

Hill mỉm cười: “Tôi muốn đi gặp một người quen.”

#

“Đã lâu không gặp, Freddy.” Hill ngồi trên ghế khách sạn, cất giọng trong đêm tối.

Phóng viên vừa muốn bật đèn ngưng tay, giấy tiếp theo, ngọn đèn trong phòng sáng lên. Freddy nhìn thấy Hill, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm rồi cả người lại căng thẳng đề phòng.

Nhẹ nhõm vì Hill là một FBI, căng thẳng vì bình thường FBI sẽ không xông vào phòng khách sạn người ta như thế này.

“Đặc vụ Noras.” Freddy buông túi xách trong tay ra, ôm cánh tay ngạo mạn nhìn đối phương.

“Quả nhiên ở đâu có tin tức, ở đó có cô.” Hill nghiêng đầu, lấy tay chỉ chỉ huyết Thái Dương, búi ngùi: “Nghe nói trang báo mạng của cô gần đây không có số lượng tốt, chắc cô lo lắng lắm, cho nên mới vừa nghe tin đã chạy tới rồi. Hannibal và Will, uiii, tựa đề này năm năm rồi mà vẫn còn sống động trên ngòi bút cô quá...”

“Anh tới vì Graham?” Freddy cười nhạt một tiếng: “VẬY anh tới chậm rồi, thú cưng của anh đã có thể tự chăm sóc bản thân, hôm nay anh ta còn ury hiếp tôi viết một bài báo giả nữa.”

Hill nhin không được cười rộ lên, hết sức vui mừng: “Lẽ nào tin cô đưa có lần nào là thật sao?”

“Tin tôi đưa đều viết theo căn cứ thật sự của vụ án, tôi thừa nhận cách có tin không đàng hoàng lắm, thế nhưng tôi không lừa độc giả.” Freddy có chút căm tức.

“Nói cứ như thật vậy.”

“Chờ một chút, hôm nay anh không đến vì Will Graham... vậy anh đến vì cái gì?”

“Không phải vì cái gì, mà là ai.” Hill thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Freddy: “Tôi tới tìm cô vì một người, nhưng không phải Will.”

Hill dừng lại vài giây rồi lại cười.

“Tôi vì Hannibal Lecter mà đến, phiên cô hôm nay viết cho chúng tôi một tin.

65. Chương 65: Red Dragon (bốn)

“Ta cho thế nhân thấy sự vĩ đại của ta, ta muốn các người nhìn thấy vinh quang của ta. Phủ phục dưới chân Great Red Dragon, run rẩy kính ngưỡng, những lời bôi bác của các người sẽ phải trả giá, mà Freddy Lounds chỉ là một trong số đó. Ta muốn các người thấy, bất kể kẻ nào xúc phạm đến ta, sẽ bị lửa giận của ta thiêu đốt...” Hill dùng thái độ bình tĩnh như nước chậm rãi đọc ra những lời y điên cuồng, khiến bầu không khí trong phòng trở nên quái dị.

Hắn nói, Freddy gõ máy, không phải cô nàng ngoan ngoãn nghe lời mà là khi bị một khẩu súng chỉ vào người, ai cũng phải nghe lời thôi, thấy gió sử dờ, so sánh lợi – hại, Freddy tuyệt đối là cao thủ.

“Dear Hannibal Lecter, người ta đã từng kính ngưỡng, xem người như tôn tại vượt trên con người, thế nhưng người dám phản bội ta, giúp đỡ bọn kiến hôi đối phó với đồng loại của người. Người bán đứng ta. Người cho là người có thể giúp bọn FBI bắt được ta, người cho rằng Great Red Dragon sẽ bị trò xiếc ấy lừa dối?”

“Hannibal Lecter giúp FBI đặt bẫy Tooth Fairy?” Freddy nhin không được hỏi.

Hill nhẹ nhàng đưa tay đặt lên vai phóng viên, không nhẹ không nặng nhưng đủ làm người ta kinh hồn, hắn ôn hòa nói: “Thiệt hay giả sẽ có người đoán ra, Tooth Fairy tin rằng Hannibal phản bội, vậy y là phản bội. Bây giờ chúng ta tiếp tục—”

“Trong tất cả, người là người trả giá đắt nhất. Người bán đứng người tôn kính người, từ nay về sau người không còn được coi trọng, người cho là bọn hèn mọn không biết giữ lời đó sẽ cho người chút ý tốt nào sao? Bọn họ sẽ đem người ném vào nhà tù để mà thối rửa trong đó, tất cả thông minh tài trí của người sẽ không còn người ngưỡng vọng, mà ta vốn có thể đem uy danh người lan truyền khắp mọi phương. Bây giờ, người không còn xứng được hưởng vinh quang của Red Dragon nữa.”

“Ta sắp giáng trần, phóng viên Freddy Lounds của TattleCrime sau khi viết xong bản tin này sẽ trở thành té phẩm cho Great Red Dragon, mà ta cam đoan, cô ta không phải người cuối cùng.”

Hill vừa nói xong, ngón tay đánh chữ của Freddy liền khựng lại, cô kinh khủng nhìn về phía vẻ mặt ôn hòa của Hill, cất cao giọng: “Không, anh không thể giết tôi, anh là đặc vụ liên bang mà.”

“Nhưng tôi cũng có một người yêu là một tên giết người hàng loạt.” Hill mỉm cười.

Freddy là người thông minh, cho dù trong tình trạng hôn vía sắp bay thì sợi dây thần kinh nhiều chuyện vẫn còn hoạt động. Cuối cùng cô trở mắt đờ đẫn hỏi: “Hannibal Lecter?”

“Về chuyện này, chắc cô chỉ có thể xuống địa ngục rồi viết báo thôi.” Hill vỗ vỗ vai phóng viên, sau một giây, một cốc gỗ đâm thẳng vào huyệt Thái Dương xuyên qua bên kia óc cô.

Không hề nghi ngờ, Hill chán ghét Freddy rất lâu rồi. Cho dù là những tin cô ta viết về Will hay Hannibal thì chúng cũng đủ để cô ta chết trăm ngàn lần rồi.

Cách gây án của hắn khác với Tooth Fairy, mặc dù hắn có thể dùng vài thủ đoạn đặc biệt lấy được nước bọt và dịch thể của Francis giá họa cho đối phương, thế nhưng chỉ cần Will thấy hình chụp hiện trường, anh sẽ nhận ra rõ ràng.

Thế nhưng Hill không quan tâm điều này, điều hắn quan tâm là bản tin đó. Nhẹ nhàng ấn nút post, đây là một nút thất quan trọng, cho dù một số người biết Hannibal không giúp đỡ FBI đối phó Tooth Fairy thì sao? Phần lớn đều cho rằng cuối cùng Tooth Fairy bị phát hiện đều là công lao của Hannibal, chỉ cần bọn họ nghĩ như thế... Đến lúc đó có bất cứ vụ án nào mới sẽ có người không tự chủ được mà muốn Hannibal giúp đỡ.

Hill chậm rãi mang bao tay bên thi thể còn mới, hắn đã sớm không còn đường lui rồi.

#

Cùng lúc đó—

“Reba, cô đồng ý, ý tôi là, cô đồng ý tìm hiểu tôi chứ?” Người đồng nghiệp mới đẹp trai nhìn người phụ nữ trước mặt, anh mới vừa tới công ty này mới 3, 4 ngày, hầu như ai cũng thích anh.

Đối với Carl mà nói, Reba mới là mục tiêu cuối cùng của anh, chỉ cần thành công làm người phụ nữ này rời khỏi bạn trai hiện tại của cô ta, nhào vào vòng tay mình, một món tiền không nhỏ sẽ chảy vào tài khoản của anh ở ngân hàng, khách hàng lần này thật sự hào phóng.

“Tôi...” Reba có chút ngượng ngùng, tuy rằng cô không nhìn thấy đối phương, thế nhưng qua giọng nói dịu dàng và những lời xì xầm của đồng nghiệp, cô biết anh hẳn phải rất đẹp.

Tuy rằng cô yêu Francis, thế nhưng người phụ nữ nào bị một người đàn ông giỏi giang theo đuổi thì cũng có chút tự kiêu. Cô không muốn nhận lời với Carl nhưng cũng không muốn từ chối bây giờ.

“Cô không cần cho câu trả lời ngay, thế nhưng, cho dù lựa chọn cuối cùng không phải tôi, tôi vẫn hy vọng

cô rời khỏi Francis... Tôi biết, tôi biết, tôi không nên nói xấu cậu ta, thế nhưng cậu ta nhìn có chút dị.” Carl cầm tay Reba, cô ấy muốn rút ra nhưng không hiểu vì sao lại không làm gì.

“Tôi đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người. Francis không thích hợp với cô. Tính cách cậu ta âm trầm quá, có khi không khống chế được tính tình mình nữa, tôi lo cậu ta sẽ tổn thương cô.” Carl dùng cái giọng không phải muốn bôi xấu tình địch mà vì quan tâm người yêu mà nói ngọt.

Reba chần chờ chốc lát, nhưng vẫn nói: “Tôi đã biết, tôi sẽ cân nhắc.”

“Reba, tôi có thể vào uống chén trà không?” Cách nói của Carl rất khéo léo, dễ làm người khác mỉm lòng.

Reba bị anh ta chọc cười, vui vẻ gạt đầu mở rộng cửa, mời anh chàng đồng nghiệp mới đẹp trai vào nhà, bóng họ chiếu dài dưới ngọn đèn trước sân, từ ngôn ngữ cơ thể khó mà không nhìn ra chút tình cảm mật mờ giữa hai người.

Cách đó không xa Francis ngồi ở trong xe, hai mắt gã lóe lên ánh nhìn bi thương mà ác độc, không bao lâu gã biến mất trong đêm. Gã nắm thật chặt tay lái, những giọt máu đỏ tươi chảy ra từ móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay.

Cuối cùng, mặt gã âm trầm, ánh mắt như băng lạnh.

Charlie phui phui mấy hạt bụi không có thật trên người, mặc áo ba-đờ-xuy màu đen, bóng gã hòa vào bóng đêm. Gã nhìn về phía Francis đã đi mà nở nụ cười, gọi điện cho Hill.

“Tôi đã làm xong rồi, thám trưởng.”

“Bên tôi cũng xong rồi.”

“Kế tiếp chính là chờ Francis ra tay sao? Thế nhưng FBI đã đoán được có người muốn giết cả nhà đặc vụ Graham.”

“Francis là người thông minh, biết thế nào để đạt được mục đích.”

“Cần báo cho Clarice không?”

“Đừng vội, phải kiên nhẫn, Charlie, rất nhanh, rất nhanh thôi.” Giọng nói đầu bên kia nhẹ hẫng, không biết đang nói với Charlie hay nói cho chính mình.

#

Will biết chuyện này không đúng, đầu tiên là đoạn mã chữ ký của Hannibal viết cho Tooth Fairy vẫn chưa được giải mã, sau đó trên người nạn nhân có DNA của Tooth Fairy, thế nhưng lại không giống Tooth Fairy giết phóng viên Freddy.

Anh cảm nhận được có tên nào đó đang đứng sau màn điều khiển việc này, bố trí thật lâu những việc này mà không rõ mục đích là gì. Anh nghi việc này có liên quan đến chữ ‘đỉnh thánh sơn’ mà Hannibal đã viết, rất hiển nhiên Hannibal có thông tin gì đó nhưng không ai có thể hỏi được từ nào từ miệng y, phần lớn FBI đều nghi vụ Tooth Fairy đã kết thúc.

Tooth Fairy đã tự sát chết, FBI toàn thắng, tất cả viên mãn kết thúc, có lẽ mình không nên nghĩ nhiều như vậy.

Thế nhưng Will vẫn đem nghi vấn của mình nói cho Crawford, rồi mang Molly và Josh về Maltimore. Chuyện sau đó không liên quan gì tới anh, anh đã không phải đặc vụ trong BAU, anh tin Crawford sẽ xử lý tốt mọi chuyện.

“Cuối tuần này, cũng là ngày mai, chúng ta sẽ mở party thật quay, cậu tới tham gia không?” Will nhìn Hill vừa trở về từ đợt nghỉ, Hill thông dong dựa vào ghế trong sân trường, vừa phơi nắng vừa xem báo.

“Không được.” Hill cười cười.

Will có chút nghi hoặc nhìn hấn, Hill suy nghĩ một hồi: “Lần đi nghỉ này có thu hoạch, có lẽ lần sau tôi sẽ đem một thành viên nữa tới party thật quay được không?”

Kinh ngạc chốc lát, Will liền nở nụ cười chúc phúc bạn thân của mình tìm được người trong lòng. Bất ngờ vui vẻ này xóa sạch cảm giác quỷ dị trong lòng anh, anh muốn hỏi đó là người thế nào, nhưng lại sợ hỏi quá sẽ xâm phạm tới riêng tư người khác.

“Cô ấy rất tốt, chờ một hồi, sau này tôi sẽ giới thiệu cho cậu.” Thấy Will đã phân tán chú ý, Hill mỉm cười nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào người bạn đang vui vẻ kia.

Bọn họ đã quen nhau tám năm, nếu như lúc trước địa vị Crawford trong lòng Will lớn hơn mình thì bây giờ nếu Hill có chuyện xung đột với ông sếp này thì Will sẽ không ngần ngại đứng về phía Hill.

Đối với người gặp khó khăn khi giao tiếp như Will, có người bạn thân như Hill thật là khó khăn. Thế nhưng vì tình bạn và sự tin tưởng không dễ có nên Will càng thêm quý trọng tình bạn này.

Will vĩnh viễn sẽ không quên, năm năm trước khi Hannibal phản bội anh, tất cả mọi người dùng ánh mắt quỷ dị quan sát anh thì chính Hill đã vươn tay ra kéo anh lên, vì anh mà bỏ đi công việc của một đặc vụ, không thỏa hiệp với bất cứ ai. Khi đó, ngay cả Crawford cũng vì tránh né và hổ thẹn mà không dám gặp anh.

“Will, cậu là người bạn tốt nhất của tôi.” Hill buông báo, nghiêm túc nhìn đối phương: “Mãi mãi.”

“Vì sao lại nói cái này?” Will nhảy cảm nhú mày.

“Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, cho dù tôi có bạn gái thì cũng sẽ không thấy gái quên bạn.” Hill đổi đề tài, trêu ghẹo như bình thường, thế nhưng sự nghi hoặc trong lòng Will vẫn chưa tan, nhưng anh không hỏi thêm.

Có đôi khi, im lặng cũng là sự tin tưởng và săn sóc với bạn bè.

Tôi xin lỗi, Will, cậu thật sự là người bạn tốt nhất của tôi. Thế nhưng nếu cậu vẫn là cố vấn cho Crawford, tôi vĩnh viễn không có cơ hội cứu Hanni ra.

Nhìn bóng lưng của Will, Hill quay đầu lại nói: “Tối thì ra đi.”

Clarice không nói gì nhìn giáo sư của mình, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Anh đang do dự, câu nói đó có thể làm giáo sư Will sinh nghi. Chuyện Francis vào ngày mai sẽ làm giáo sư hiểu ra.”

“Vậy thì sao?” Hill không biểu cảm.

“Nếu giết chết thì không sao, nhưng nếu không chết....” Nhất định sẽ lộ ra Hill.

“Để Hannibal tự do là mục tiêu của tôi, cho dù tôi bị lộ, bị bắt, không có chứng cứ họ cũng bắt lực, mà không có tôi thì vẫn cứu được Hannibal như thường.”

“Tôi nghĩ quan trọng là hai người đoàn tụ, chứ không phải một người ra trại, một người vào tù.” Clarice nói thẳng.

Hill không nói gì, phải một lúc sau, hắn mới hỏi, trong giọng nói mang theo một chút mờ mịt, đây là lần đầu tiên hắn như vậy: “Clarice, bản thân tôi cũng không biết làm vậy có đáng không.”

“Không phải tôi tiếc gì cuộc sống an bình, mà là... cái giá để Hannibal ra tù quá lớn, việc Hanni ra tù với ai cũng không phải chuyện tốt, dù sao, người như anh ấy... Thế nhưng tôi không có cách nào vứt bỏ cho được, chỉ đành bám theo cái hạnh phúc giả dối ấy thôi.”

“Có lẽ những thứ đó không phải hạnh phúc giả dối thì sao.” Clarice lựa chọn từng từ: “Tôi thấy lúc anh ở với giáo sư Graham, anh đều rất vui vẻ, còn có Josh nữa, anh rất thích nó mà.”

“Will còn muốn tôi làm cha đỡ đầu cho nó.” Hill khẽ cười.

“Tôi nghĩ.” Clarice nói: “Có lẽ anh thích cả hai cuộc sống đó.”

“Cô nói đúng, là do tôi quá tham lam, thế nhưng tôi hiểu mình chỉ có thể chọn một. Cho nên tôi sợ, con người khi đối mặt với lựa chọn đều sẽ có hối hận, chúng ta luôn luôn nghĩ, nếu lúc đó mình chọn con đường khác thì bây giờ đã tốt đến thế nào. Tôi muốn người yêu tôi, thế nhưng tôi cũng không muốn vứt bỏ bạn bè.” Hill bất đắc dĩ.

“Giáo sư, bây giờ ngăn cản Francis vẫn còn kịp, chúng ta có thể nghĩ biện pháp khác.”

“Từ lâu đã trễ rồi.” Hill lạnh lùng ngắt lời nói.

Tên đã bắn ra làm sao thu về được? Từ nhiều năm trước, khi hắn quyết định làm chuyện này thì đã không còn đường nào quay đầu lại nữa. Sai cũng tốt, đúng cũng tốt, cho dù kết quả là thế nào hắn đều phải chấp nhận.

Bản chất của hắn, chính là con bạc được ăn cả ngã về không.

66. Chương 66: Red Dragon (năm)

“Ông ta không tới quấy rầy chúng ta nữa?” Molly cầm ly rượu trong tay, nhìn Josh chạy tới chạy lui gần giá quay thịt, tuy rằng đã tới nửa đêm, thế nhưng hăng hái của cả nhà vẫn không giảm.

“Molly, Jake đâu có muốn tổn thương chúng ta.” Will nhin không được giải thích hai câu, đương nhiên về mặt của vợ anh cho thấy cô chẳng hề tin điều đó, chỉ ngại mặt chồng nên không nói trả mà thôi.

Will cúi người nhẹ nhàng hôn lên thái dương của vợ, sau đó lấy một xiên thịt từ khay để nguội ra, cắn vài miếng. Vốn ra, từ năm năm trước, anh đã không dám ăn thịt nữa, Molly cũng hiểu và chấp nhận ăn chay với anh, mỗi bữa chỉ có một món thịt cho Josh đang tuổi lớn.

Thế nhưng, phản ứng của Hill với việc này quá mức quyết liệt, hắn mời một người đầu bếp châu Á, dùng các loại động vật kỳ lạ, ngay cả dơi, chuột cũng có phần để làm một bàn thức ăn ngon lành vô cùng, sau đó ăn trước mặt anh. Không hề nghi ngờ, Will xanh cả mặt, nhưng cũng cảm ơn thượng đế, dù sao thịt chuột cũng đỡ hơn thịt người!

Bữa thứ hai, Hill mời người làm một bữa tiệc nhân cách hóa, thức ăn trên bàn đều được tạo hình như nội tạng, chân tay con người nhưng thực tế, tất cả đều là rau dưa gia công mà thành hình.

“Will, những món thịt nhìn qua rất ngon lành có thể là dùng con gì đó chúng ta không biết để làm món ăn, mà những món chỉ toàn rau dưa lại có thể nhìn giống như thịt người vậy. Về ngoài của đồ ăn không liên quan gì đến bản chất của chúng, ai biết món rau dưa cậu ăn có sạch sẽ hay không? Còn nhớ cái tên dùng

người để nuôi nấng không? Loại nấm đó cậu dám ăn hả.” Khi nói những lời này, Hill rất bình tĩnh bẻ củ sen làm y như tay con nít, đưa lên miệng gặm, nước đường đỏ chảy dọc theo phần củ trắng nõn, kích thích thị giác cực kỳ.

Sau đó, Will ói ra. Tuy rằng những lời Hill nói phần lớn chỉ là nguy biện, thế nhưng anh cũng hiểu vì Hannibal mà không dám ăn thịt nữa là một loại bệnh tâm lý, nếu vì thế mà khiến Molly nửa đời sau phải ăn chay theo mình thì quả không công bằng với cô.

Ăn ăn, chậm rãi rồi sẽ tốt thôi, dù sao tỉ lệ có người dùng thịt người để đãi khách như Hannibal cũng là 1/10.000 rồi.

“Anh nghĩ coi người phụ nữ Hill thích sẽ như thế nào?” Nhiều chuyện là bản tính của phụ nữ, nhất là với loại người ôn hòa như Hill, Molly rất hy vọng sẽ có ngày hai gia đình họ sẽ cùng nhau liên hoan.

“Anh cũng không biết, cậu ta nói lần sau sẽ dẫn tới.” Will đáp, đưa tay sờ mái tóc ướt mềm của Josh, “Hey, boy, lau tóc đi.”

“Vậy thì tốt quá, lần sau nếu như em trêu chọc họ, anh đừng có nói giúp Hill đó.” Molly lấy khăn lau đặt trên ghế, lau mặt và cổ cho đứa con trai chơi tới nhể nhại mồ hôi.

“Mami, nóng quá, con muốn uống nước trái cây ướp lạnh.” Josh khề nói.

“Bây giờ còn chưa tới hè, chạy hoài như vậy đương nhiên nóng.” Mami có hiền cũng sẽ không dung túng mọi yêu cầu của con.

Cậu nhóc mím môi, nhưng Will nhẹ dạ trước: “Uống một chút cũng không sao, thằng bé không yếu ớt như em tưởng đâu, đúng không?”

“Đương nhiên.” Cậu nhóc vội ưỡn ngực.

“Tự mình tới tủ lạnh lấy đi, lấy mấy cái ly giấy lại đây, đừng với má con cũng muốn uống.” Will dặn nhóc, Josh hoan hô rồi chạy biến vào phòng.

“Anh đừng chiều nó như vậy.” Molly cười tủm tỉm cảm râm một câu.

“Em đừng coi Josh như con gái chứ.” Will cười trả lời.

Molly đột nhiên ngồi xuống ghế, ghé lấy ôm chồng mình, trán áp sát ngực anh, dịu dàng nói: “Kỳ thực chúng ta vẫn còn trẻ, anh muốn thêm một đứa con gái không?”

“Josh rất tốt...” Will đưa tay ôm lấy vợ, dịu giọng nói.

“Nó đương nhiên tốt, anh thương nó như con đẻ vậy. Thế nhưng anh có muốn có một đứa con chung dòng máu, một đứa trẻ thuộc về hai đứng mình, Josh cũng có thể có một đứa em gái để chăm sóc, nó luôn muốn có thêm chị em mà.” Gió đêm mang theo nhiệt độ ẩm áp của thời tiết cuối xuân đầu hạ, phất qua làm cho người càng thêm buồn ngủ, tạo thành một bầu không khí lãng mạn mờ ảo.

“Molly, em có nghĩ là.” Will rất nghiêm túc mà hỏi: “Nếu là một đứa con trai nữa thì sao?”

Molly thấy Will làm ra vẻ nghiêm trang thì cũng nhin không được nghiêm túc lên, thế mà anh lại hỏi một vấn đề như vậy! Nhìn ý cười trên khóe môi Will, cô biết ngay mình đã bị lừa, chồng cô cho dù lúc nào cũng có vẻ ưu sầu dễ khi dễ nhưng có lúc cũng là người xoả quyết.

“Will!” Molly giả giận rồi in một nụ hôn lên má chồng mình.

“Sao Josh đi lâu vậy còn chưa trở lại?” Will nhìn một chút nhà bếp còn sáng đèn, nghĩ rằng Josh lại phân tâm chạy đi chơi mà quên lấy nước cho hai vợ chồng rồi.

“Ai kêu anh để nó đi lấy một mình?” Molly không chút nào đồng tình.

Will vỗ vỗ lưng Molly, buông vợ ra: “Anh đi coi xem sao.”

Anh vừa đi vào nhà bếp vừa gọi: “Josh, mami chờ con lấy nước trái cây lâu quá....”

Sau đó nửa câu còn lại nghẹn lại trong cổ họng Will, con người đen trong đôi mắt xanh nhạt co lại, nhìn Tooth Fairy đang cầm súng chỉ vào đầu con riêng của anh, cậu nhóc muốn khóc mà không dám khóc, đáng thương nhìn anh.

Điện thoại trong phòng đột ngột vang lên, Francis nở nụ cười.

“Chắc FBI đã phát hiện ra cái xác trong đám cháy không phải là tao, đáng tiếc chậm một bước rồi, đúng không?” Francis dí nòng súng vào Josh, cậu nhóc đau đến chảy nước mắt.

“Nếu mày tới tìm thì tìm tao này, buông nó ra đi, tao ở đây mà.” Will mở hai tay, ý chỉ mình không có vũ khí.

“Tao tới tìm mày, còn có cô vợ xinh đẹp của mày, với lại thằng nhãi này! Tao sẽ làm như với những gia đình khác vậy, chiếm lấy vợ mày, giết chết con mày, sau đó, cũng là phần đặc sắc nhất, tao chậm rãi dần vật chết mày. Ngay bên cạnh thi thể họ!” Tooth Fairy rất hưng phấn khi nói những điều này, tìm Will nặng trĩu.

“Ai nói cho mày địa chỉ của tao, Hannibal? Xem ra không phải y.” Will nghĩ biện pháp ổn định đối phương, anh có thể chết nhưng Josh và Molly không thể bị liên lụy vì anh.

Không có ai nghe máy nhất định Crawford sẽ phái người tới đây, anh phải kéo dài thời gian, không cần bao lâu cả, đây là ngoại ô Maltimore, FBI không cần bao lâu...

“Mày chờ đồng nghiệp tới hả? Đừng mơ! Tao sẽ không nói nhiều với mày...”

“Câm miệng, đừng khóc!” Will đột nhiên nổi giận, mà đối tượng lại là Josh, nhưng trên thực tế là nói với Tooth Fairy, căn cứ theo tư liệu, từ nhỏ Tooth Fairy đã bị bà nội ngược đãi, nhật ký của gã đầy từ ngữ chửi rủa.

“Coi lại mày đi, đái dầm rồi hả! Thằng con hoang, sao mày phiền phức vậy!” Will vừa chửi vừa quan sát Tooth Fairy, Josh thì khóc tới tèm lem mặt mũi, còn Tooth Fairy giận đến run cả tay.

Chỉ cần thêm chút kích thích nữa, Tooth Fairy sẽ không khống chế được, buông Josh để đối phó anh, Will thấy được hy vọng phản kích.

“Tôi đã đoán là không trông mong gì ở cậu được, nhưng không ngờ cậu vô dụng đến mức này!” Một giọng nói bình thản vang lên trong phòng khách, hai người đang giằng co liếc ra ngoài.

Francis có chút oán giận mà Will thì khiếp sợ.

Lúc này Charlie mới vừa giải quyết xong Molly đẩy cửa ra, cung kính báo cáo: “Thám trưởng, tôi đã giải quyết cô ta rồi.”

“Molly...” Đầu óc quay mòng mòng của Will lúc này mới có phản ứng, không thể trách anh chậm chạp, những gì xảy ra trước mắt không hề giống hiện thực, anh đoán trong FBI có gián điệp, nhưng chưa bao giờ nghĩ là Hill.

Mà người đàn ông kia có ý là... Molly chết?

Hill không nhìn Will, hắn nói với Francis: “Tôi không hiểu Hanni lấy đâu ra tự tin cậu có thể đối phó với nhà Graham, cậu chỉ làm anh ấy thất vọng.”

“Nói láo, bác sĩ Lecter...”

“Đừng nói tới anh ấy nữa, cậu trắng tay rồi, bây giờ cậu còn định phụ sự tin tưởng của Hannibal sao? Tôi xử lý bớt việc cho cậu rồi, your turn, giết hai cha con đó rồi chúng ta đi, FBI đang tới đây.” Hill không hề do dự xát muối vào lòng Francis, cũng không quan tâm mỗi từ hắn nói ra là đâm dao vào tim Will.

“Cậu lừa tôi, để giết tôi?” Rốt cục, giọng nói phần nộ vang lên, cho dù không chăm chú lắng nghe cũng có thể nhận ra sự run rẩy vì phần nộ cực độ tưởng chừng như một giây sau sẽ tan vỡ trong đó.

Hill không trả lời cũng không nhìn anh, mà nhìn chằm chằm Tooth Fairy.

“Cậu muốn giết tôi thì năm năm qua sao không làm, vì sao lại liên lụy đến Molly và Josh?” Trạng thái tinh thần của Will lại bắt đầu bất ổn, chứng khủng hoảng phát tác, lại bị adrenalin đè xuống.

Nếu như giọng nói có thể rỉ máu, vậy máu tươi đã sớm rải đầy trên đất, ướt đầm cả áo họ. Cái cảm giác đau đớn vì phản bội này cho dù là Charlie cũng có thể cảm nhận được, trong nháy mắt, Charlie thấy con mắt người đặc vụ đỏ vằn lên, đột nhiên gã cảm thấy anh ta thật đáng thương. Đó là kẻ đáng thương bị chính bạn bè tin tưởng nhất phản bội.

Hannibal đẩy anh từ vách núi xuống, muốn anh sa xuống địa ngục, còn Hill vươn tay kéo anh lên, nhưng đến khi anh sắp được cứu thì lại cười buông tay. Cái cảm giác tuyệt vọng sau khi có hy vọng là điều tuyệt vọng nhất.

“Francis, giết.” Hill.

“Cậu vì Hannibal, khi nào thì cậu bắt đầu làm việc cho y?” Will

“Câm miệng, dựa theo cách của tao.” Francis

“FBI còn cách đây 10 phút.” Charlie

“Mẹ nó, bắn đi!” Hill như nổ tung, thô bạo lật cái mặt nạ ôn hòa văn nhả xuống, văng tục về phía Tooth Fairy khiến gã sững sờ.

Anh như nhìn thấy người ngoài hành tinh khi Hill bùng nổ một phát rồi lại im lặng, cả phòng lặng ngắt, Charlie suy nghĩ, có lẽ không nên nói cho họ biết còn 8 phút nữa FBI sẽ đổ bộ.

Trong bức màn tĩnh mịch, chỉ có tiếng nghẹn ngào của Josh. Đột nhiên, Will cười, không chút vui vẻ, đùa cợt tràn ngập ác ý và tuyệt vọng đau nhức tận xương tủy.

Tiếng cười chậm rãi lớn dần, Hill rốt cục quay đầu lại nhìn anh, mồ hôi do khủng hoảng ướt đầm tóc anh, mắt Will sung huyết, các khớp xương vì dùng sức quá mạnh mà bắt đầu nhột nhột, trong ánh mắt xanh nhạt của anh không có loại thù hận mà hắn đã tưởng, cái ánh mắt không thể nào hình dung này có thể sẽ trở thành bóng ma vĩnh viễn trong lòng Hill.

“Tôi đã nói dối cậu rất nhiều, nhưng có một chuyện là thật—” Hill đi về phía Will, hần nghiêm túc nói: “Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, nhưng mà xin lỗi...”

Có lẽ đã chán ghét phản kháng, khi con dao nhỏ dễ dàng đâm vào tim, Will chỉ nhìn vào mắt hắn, sau đó khước miệng nhếch lên thành một nụ cười giấu cợt, không biết anh đang cười chính mình hay “người bạn thân” đang giết mình.

“Hannibal là người yêu của tôi.” Hill nhẹ giọng giải thích bên tai Will.

Đôi mắt xanh lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi lập tức tỉnh ra, thế nhưng tổn thương ở tim đã làm thể lực anh hao hết, ngay cả mở miệng cũng không nói nên lời, đường nhìn của Will bắt đầu mờ dần.

“Josh...” Anh kéo tay áo Hill, dùng chút sức lực cuối cùng: “Đừng hại nó, please.”

Sau đó cánh tay ấy không còn chút sức nào rũ xuống, Hill đỡ lấy anh, chậm rãi đặt Will lên nền đất, nhắm mắt gắng lấy lại vẻ lạnh lùng: “Đem thằng nhỏ đi, chúng ta rút.”

“Anh chắc....” Mới mở miệng Tooth Fairy đã bị ánh mắt lạnh băng của hắn làm cứng họng.

“Francis, ở đây không tới lượt cậu nói, bây giờ nếu cậu không câm miệng, tôi sẽ giúp cậu vĩnh viễn khỏi cần nói.” Hill nói không có chút tình cảm gì, Charlie đứng bên cạnh hình như rất hứng thú với việc giết Tooth Fairy, tay cầm súng, nòng súng khẽ gợn lên.

Hai chọi một thì không có đường thắng, hơn nữa FBI sắp tới rồi, Hill có thể giúp họ thoát khỏi đây. Cho nên dù không cam lòng, Francis cũng phải bỏ chuyện giết Josh, xe bọn họ đã chuẩn bị sẵn ở ngoài nhà, ngay cả đường đi ra sao cũng đã tính toán hết.

Không ai hiểu cách thức của FBI hơn Hill, huống chi lúc nào họ cũng có thể nghe lén đường đi nước bước của FBI, chẳng bao lâu cả bọn đã thoát hiểm.

Charlie đang lái xe, phó lái là Francis, Hill ngồi băng sau, Josh ngồi bên cạnh đã khóc lả người. Bất an trong ác mộng, tay chân cậu nhóc lạnh băng, đáng đập kính hãi quá độ.

“Mami... Will ba ba.” Cậu nhóc nỉ non, bàn tay khoác áo cho cậu dừng lại, Hill nhẹ nhàng đắp cho cậu bé rồi im lặng, sau đó đưa tay vỗ vỗ lưng Josh, giúp cậu xua tan đi ác mộng đáng sợ.

“Đừng sợ, Josh.”

Hết chương 66

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cho ông lộn giường với Alana, quất nè!

Cho ông diễn cái kịch bản này, quắt nè!

Làm ơn nghĩ tới cảm nhận của chén trà được không? Quắt nè!

67. Chương 67: Sự Im Lặng Của Bầy Cừu (một)

Nếu như thời gian có thể dừng lại mãi mãi ở giây phút nào đó, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc. Hill không sợ cái chết, từ lâu hắn đã chán ghét chuyện sống lại, mang theo ký ức lần nữa rơi vào vòng luân hồi từ lâu đã biến thành một loại gông xiềng đối với hắn.

Nhìn Josh nằm trên giường, mặt giàn giụa nước mắt mơ thấy ác mộng, đôi mắt xanh xám của Hill hiện lên chút gì đó dịu dàng và quyến luyến, ngón tay thon dài tái nhợt của hắn đặt lên môi, ngồi chìm vào bóng tối của căn phòng.

Tất cả kế hoạch đều theo dự tính thực hiện, Hill không có chút kích động hay vui sướng nào, chỉ có một loại mất mát, mờ mịt và mơ hồ. Có đôi khi hắn cũng không biết rõ thứ mình muốn có được chính là Hannibal hay chỉ là dấu vết tình yêu, thứ duy nhất chứng minh hắn vẫn còn là con người sau bao năm luân hồi chuyển thế. Hannibal là một báu vật trời ban, đồng thời cũng là nguyên rủa của Satan.

Cho tới bây giờ muốn ngừng tay cũng đã không kịp nữa rồi.

“Thám trưởng, tin tức bên FBI, Will Graham còn sống.” Charlie có chút xấu hổ nói, trong bóng đêm gã không thấy rõ khuôn mặt Hill, ở góc độ nào đó mà nói, việc này là một sự sỉ nhục, Hill tự mình ra tay thể mà đối phương còn sống.

Hill không bao giờ phạm một sai lầm sơ đẳng như thế, Graham có thể sống chỉ có một nguyên nhân, Hill hy vọng anh ta sống. Charlie không dám đi nghỉ ngơi “thần” của mình, thể nhưng bây giờ gã không biết trong lòng Hill đang nghĩ gì.

“Trong thời gian ngắn, cậu ta sẽ không tỉnh lại đâu.” Giọng nói của Hill lạnh nhạt vang lên: “Chút thời gian đó là đủ rồi.”

Có lẽ giết Will mới là cách làm nhân từ, bạn bè phản bội, vợ chết, con mất tích. Những thứ này đủ sức bức diên linh hồn đã bị Hannibal tàn phá. Vậy mà cuối cùng hắn vẫn nương tay, con dao không đâm vào nơi chí tử, hắn không biết vì sao, bởi vì cho dù là Will, ánh mắt cuối cùng anh ta nhìn hắn cũng là ánh mắt khẩn cầu kết thúc tất cả. Nhưng Hill vẫn muốn anh sống, cho dù hắn cũng không biết nguyên nhân.

“Nói Bill cũng bắt đầu đi.” Hill thở dài yếu ớt, nói với Charlie: “Tooth Fairy giết Molly, làm trọng thương Will, Crawford khó tránh sai lầm, những sếp tổng FBI sẽ hỏi xuống, lúc đó, con gái nghị viên bị một tên giết người hàng loạt bắt sẽ là cọng rơm cuối cùng đè chết Crawford, cho dù muốn hay không, Crawford cũng sẽ nhờ Hannibal giúp đỡ.”

“Clarice... bây giờ đừng liên lạc, cô ấy biết phải làm gì.” Hill căn dặn xong liền chạy về FBI, chuyện Will vừa xảy ra, Crawford chắc chắn sẽ tới tìm hắn, rất có khả năng hy vọng hắn trở về làm việc, lúc này mà không có mặt thì có chút khả nghi.

“FBI sẽ tra ra ngay, Francis nếu như còn ở đây, sợ là...” Charlie chần chờ, lúc bọn họ chạy trốn quả thực có dẫn theo Tooth Fairy thế nhưng bằng vào tính toán của Hill, Tooth Fairy sống không được bao nhiêu tiếng nữa.

“Cho dù bị bắt, trước khi Hannibal thành công vượt ngục, Francis cũng sẽ không nói gì đâu. Hơn nữa, có Tooth Fairy ở phía trước, áp lực vây bắt Hannibal cũng giảm đi.” Hill đứng dậy, cùng Charlie đi ra ngoài, gương mặt anh tuấn của hắn dưới ánh trăng càng thêm lạnh lùng đanh cứng: “Tôi không thể chỉ nghĩ đến chuyện vượt ngục mà không cân nhắc đến chuyện sau đó.”

Nếu như bọn họ còn có sau đó mà nghĩ.

#

Crawford già xộm đi năm tuổi, gã căn bản không còn mặt mũi đứng trước mặt Hill mà nói cho hắn thăm trạng của Will, đồng thời còn dụ dỗ hắn trở lại làm việc cho BAU, thế nhưng Crawford cùng đường rồi, áp lực phía trên đưa xuống quá lớn.

“Xin lỗi, nếu như còn có cách khác, tôi nhất định sẽ không...” Crawford đưa Hill vào bệnh viện, bọn họ ở sau bức tường thủy tinh nhìn phòng săn sóc đặc biệt vô trùng, nhìn Will còn đang mê man hấp hối đeo chằng chặt máy móc.

“Tôi nhớ tôi đã nói rồi, nếu anh để Will xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không để yên cho anh.” Hill không quay đầu lại, nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Will, giọng nói lạnh lùng vô cùng.

Crawford thở dài: “Cậu đương nhiên có thể tìm tôi tính sổ, nhưng trước hết phải bắt được Tooth Fairy đã.”

Gã vốn nghĩ Hill sẽ không nể tình từ chối, nhưng lại không nghĩ đặc vụ nhiều lần đối nghịch với gã như vậy chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, dùng giọng nói trầm trầm nói: “Không phải vì anh, đây là vì Will.”

“Đương nhiên.” Nhớ tới Molly chết thảm, Josh mất tích, Crawford căn bản không dám nghĩ đến chuyện đến khi Will tỉnh lại, gã phải mở miệng nói với anh như thế nào— vì sai lầm của chúng tôi mà cậu của nát nhà tan?

“Anh không nên kéo cậu ấy vào chuyện này, anh không nên tới tìm cậu ta.” Bọn họ đi tới khu hút thuốc, Hill rút điều thuốc, đưa một điều cho Crawford, gã do dự rồi cũng cầm lấy, từ ngày Bella bị ung thư, không biết đã bao lâu rồi gã không uống rượu hút thuốc nữa? Thế nhưng, bây giờ, gã không nghĩ tới nhiều như thế nổi.

“Tôi nhớ cậu không hút thuốc.” Crawford châm lửa, đóm lửa nhỏ màu cam đỏ chập chờn trong hành lang, sáng tối bất định, như một ẩn dụ tệ hại. Thế nhưng Hill ở bên cạnh không định trả lời, hắn chỉ chăm chú hút thuốc, khiến Crawford xấu hổ vì không được trả lời.

“Trước đây cũng hút rồi, hút rất dữ.” Hill trầm mặc thật lâu mới chậm rãi trả lời, “Sau đó cai rồi không còn hút nữa, thứ này hút lại thì dễ chứ muốn cai nữa rất khó.”

Đối với thái độ tốt hiếm có của Hill, Crawford có phần khó hiểu, thậm chí hơi hoảng, nhưng dù sao gã cũng là đặc vụ cao cấp của FBI, đối với bất cứ chuyện gì cũng có biện pháp xử lý, rất nhanh mắt đã dịu lại: “Tôi biết, cậu với Will khẳng định rất hận tôi.”

“Nhưng các cậu cũng biết đó là chuyện không thể nào thay đổi được. Đứng ở vị trí của tôi cần phải suy nghĩ rất nhiều vấn đề, tôi phải có trách nhiệm với mỗi người các cậu, máu của các cậu, máu của những nạn nhân đều quy về lỗi của tôi hết. Nếu có thể, tôi không tiếc mạng mình mà núp ở phía sau làm gì, tôi tình nguyện thay Will nằm trên cái giường bệnh đó.” Nhìn điều thuốc trên tay càng lúc càng ngắn, không hiểu sao Crawford có phần dịu lại.

“Molly nói tôi máu lạnh, cậu nghĩ tôi khốn nạn... nhưng tôi chưa từng làm chuyện gì khiến mình hổ thẹn với công việc mình đang làm. Tất cả những gì tôi làm không phải vì kết cục này hôm nay, cho tới bây giờ cũng không phải.”

Hill không nói nữa, hắn chỉ im lặng hút hết điều thuốc trên hành lang, nghe Crawford kể lại những chuyện trước kia, chuyện Will, chuyện Bella, chuyện của chính gã. Mấy thứ này cũng như điều thuốc, từ miệng đi vào cơ thể, nhưng không ngưng đọng lại chút gì, tự nhiên bay mất.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại the thé như báo tang vang lên, Crawford nhấc máy nghe cuộc một điện một cách ngắn gọn, gương mặt đã xấu xí càng thêm xấu.

“Cậu còn nhớ Buffalo không?” Crawford hỏi.

Hill dập điều thuốc trong tay đi, gật đầu nói: “Có nghe qua, trước đây giết ba, bốn người, BAU đang truy bắt, nhưng đột nhiên biến mất, đến nay đã nửa năm rồi.”

“Đúng vậy, giờ y đã trở về, thật đúng là biết chọn thời.” Crawford tức giận nói, then chốt không phải y biết chọn thời mà là nạn nhân lần này lại là con gái một của nghị viên!

Có người nói bà nghị viên nọ rất có thể lực, thậm chí còn muốn leo lên chức tổng thống nữa, nếu thật bà ta làm chủ tòa bạch ốc, như vậy sự vô dụng của FBI bây giờ sẽ trở thành nổi nhục và trò cười cho muôn đời sau.

“Cậu...” Crawford nhìn Hill, cuối cùng nói: “Cậu cứ tra vụ Tooth Fairy trước đã, chờ khi bắt được Tooth Fairy thì giúp vụ Buffalo.”

Hill giương mắt nhìn gã một cái, đôi mắt xanh xám không thể hiện chút cảm xúc, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng. Lúc này Crawford cũng không rảnh nghiên cứu tâm trạng của hắn, gã vội vàng trở lại văn phòng.

Bắt đầu rồi, Hill nắm bắt tàn thuốc đã tắt trong tay, một lúc lâu, hắn nở nụ cười.

Chờ một chút, Hanni, chờ một chút...

#

Tất cả đều dựa theo kế hoạch của Hill mà diễn ra, sau khi tiêu diệt Will, BAU không còn ai lợi hại để có thể bắt được Bill trong thời gian ngắn, mà vụ Tooth Fairy và đàm phán việc con gái nghị viên bị bắt khiến áp lực trở nên nặng thêm, Crawford cuối cùng phải thỏa hiệp, cho dù gã biết Hannibal không đáng tin, không thể tin được, gã cũng không thể không phải người ra thăm dò.

Người được tuyển, không thể là người biết Hannibal, mà phải là một người hoàn toàn xa lạ, người khiến Hannibal buông phòng bị, giống như — cô, một thực tập sinh FBI ưu tú.

“Y là loại người gì? Clarice, cô phải nhớ kỹ, mặc dù y thấy rõ nội tâm của cô thì không có nghĩa y nắm được cô trong tay. Nếu như cô vì sự nhạy cảm của y mà cảm thấy sợ hãi, lúc đó, cô đã rơi vào trong tay y.” Dưới sự không cam lòng quỷ dị của Chilton, Clarice mỉm cười bước trên hành lang nhà tù giam giữ bệnh nhân tâm thần.

Hai bên hàng lang này giam không ít phạm nhân, mà Hannibal ở bên trong cùng, Chilton tựa hồ là có ý khiến Clarice khó xử nên không chịu phái người dẫn cô đi. Những tên tâm thần đủ thứ thể loại nhìn thấy một cô gái đi vào chốn này thì đều đột nhiên hưng phấn khó hiểu, bắt đầu có phản kích động, Clarice mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn bị hoảng sợ.

“Sợ làm cho người ta nhạy cảm, làm cho người ta bắt được yếu điểm. Nếu như gã ngu Chilton khiến cô khó xử thì cô cứ phơi bày sự sợ hãi và bất mãn cho gã thấy, thế đỡ hơn để gã tự tìm sơ hở của cô.”

Cuối cùng Clarice đi tới trước mặt Hannibal, không che giấu bất an và chờ mong của mình, cô cuối cùng cũng tới trước mặt tên sát thủ trứ danh, người yêu mà Hill nhớ thương mãi không thôi.

Ánh mắt đầu tiên, chẳng qua chỉ là một người đàn ông trung niên, y có mái tóc màu vàng nhạt, ngồi trên giường mình, đôi mắt nâu nhìn chăm chăm vào phương trời xa xăm, căn bản không nhìn sự tồn tại của Clarice.

Ý của Hill là không cho Hannibal biết cô là người của bên họ, cô không biết vì sao. Khi đó, cô chỉ nhớ Hill vừa tỏ ra cứng chiều mà cười khổ: “Năm năm rồi, ngoại trừ Chilton ra, anh chỉ thấy Will có vài lần, anh ấy buồn đến muốn chết rồi, nếu lúc này cô lấy danh nghĩa của tôi đi ra, rất khó biết anh ấy sẽ phối hợp vượt ngục hay lấy cả tôi ra mà chơi đùa một phen. FBI đã rất phiền phức rồi, tôi không hy vọng anh ấy lại gây phiền thêm.”

“Vậy y không muốn ra tù à.” Clarice hỏi lại.

Hill nhún vai: “Nếu anh ấy có thể kiềm chế được tính ham chơi của mình thì đã không đưa bản thân vào tù rồi.”

Đừng làm cho bác sĩ Lecter nhìn ra điều gì, cái này quả thật kích thích, muốn thế phải xem xem trình độ diễn kịch của cô đã đến trình độ nào rồi. Clarice khẽ húng hắng, sau đó rõ ràng mà không thiếu lễ phép hỏi: “Bác sĩ Lecter?”

Tiếng gọi đầu tiên, Hannibal không phản ứng, Clarice gọi lần thứ hai, lúc này Hannibal giống như mới từ thế giới ảo trở lại hiện thực, quay đầu nhìn cô, cái ánh mắt đi săn không chút che giấu khiến Clarice ngừng thở, nhưng rất nhanh, Hannibal thu hồi loại ánh mắt này.

Clarice thở dài một hơi, mặc dù có lúc trên người giáo sư Hill cũng có loại hơi thở nguy hiểm này thế nhưng hẳn chưa từng biểu đạt ác ý ấy với cô bao giờ, ở trình độ nào đó, làm một người điên, Hill che giấu rất khéo. Cũng có thể, Hannibal nghĩ mình dù sao cũng đã bại lộ rồi, cần gì khoác lại tấm da người?

“Cô là đặc vụ FBI?” Giọng nói trầm thấp khách sáo mà ôn hòa, phẳng phất đây không phải nhà giam bệnh nhân tâm thần mà vẫn là văn phòng của một bác sĩ tâm lý xa hoa và nội liễm.”

“Đúng vậy.” Crawford có dặn đừng nói mình chỉ là thực tập sinh.

Hannibal lộ ra vẻ lấp lửng nhưng Clarice đoán có thể y đã biết mình là người mới, dù sao mình quả thực là ‘người mới’.

“Như vậy, đặc vụ Starling.” Hannibal nhìn thẻ đeo trên cổ của cô, chậm rãi hỏi: “Cô tới thay ai đây?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-sao-an-tuoi-chu-bal>